Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1829; Vol. 45
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°
1157080011 5X

Det Kgl. Bibliotek
130025953488

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Æsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

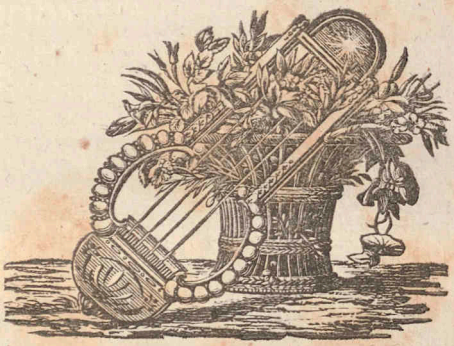

Fem og syvogtyvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1829.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Selvopoffrelse. En original Fortælling.....1
Nationalhad og Kjærlighed.....75
Familiesmykket. (fortsat.).....106
Keiser Leopolds gyldne Ord.....137
Et ædelt Træk af Christian II Liv.....140
De ulykkelige Elskende.....144
Penge regjere Verden.....153
Borgemesteren i Kjerteminde.....153
Overordentlig Kjærlighed for Basviol.....154
Kjærligheds-Rosen. En Parabel.....155
Mine Spil.....157
Til Sjælen, af Sophus Zahle.....158
Rasmus Nyerup.....159

Dandserinden. Ingen Digtning. Meddeelt af Charlotte Birch-Pfeiffer.....161
Familiesmykket. (Slutning.).....205
Palne-Jæger. Et dansk Folkesagn af Fr. Sneedorff Birch.....225
Sophiatemplet i Constantinopel.....275
Sørgetale over et tomt Glas.....291
Brudstykke af Osagernes Dagbog.....293

Phantasier af Fr. S. Birch.....296
Formælingsfesten.....301

Marina Mniszech. En historisk Fortælling.....305
Selvmorderen. En original Fortælling, grundet paa en sand Tildragelse.....355
Qvindesvaghed. En sand Begivenhed, fortalt af Amalia Schoppe.....408
Hvorledes Napoleon's Vogn blev erobret i Slaget ved Belle-Alliance.....457
Et Brev fra Napoleon til Talma.....460
Walter Scott's Portrait.....461
Grev Essex's Død, Grunden til Dronning Elisabeths. 462
Anna Boleyn's Skarpretter.....463
Sangeren Nestorini's Skjebne i Constantinopel.....464
Paa hvad Maade kom Ludvig den Sextendes Søn af Dage?.....465
Dandsemesteren blandt de Vilde.....466
Trøst ved Børns Grav.....466
Nogle Prøver af en literair Taskenspillers Kunststykker. 467
Den døende Barde, Jens Immanuel Baggesen.....469
Aftenen. Et Træsnit.....471
Logogryph.....472

Selvopoffrelse.

En original Fortælling.

Adskillige Aar ere forløbne, siden der i Kjøbenhavn fandt et Selvmord Sted, som vakte almindelig Opsigt og Beklagelse: En akademisk Borger, neppe tyve Aar gammel, engang lige agtet for sin Aands og sit Hjertes fortræffelige Egenskaber, satte, ved en Kugle, Grændse for et Liv, som, endnu for kort Tid siden, havde berettiget til de skjønneste Forhaabninger. Ingen kunde saares dybere ved hans sørgelige Bortgang, end jeg; vi vare saa nøie forbundne, at man ved Universitetet betegnede os med Navnene Castor og Pollux. Det Første af disse Navne skal han ogsaa bære i følgende Fortælling, som, grundende sig paa Sandhed, neppe vil lade nogen Læser kold. Jeg bevægedes til at meddele den, idet jeg, for kort siden, gjorde en Reise til Kjøbenhavn. Her begav det sig, at jeg en Dag

forfulgtes gjennem adskillige Gader af et Fruentimmer, hvis Udvortes, ved første Blik, havde noget Skrækopvækkende for mig. Jeg vil Intet tale om hendes, af utallige smudsige Pjalter sammenflikkede Dragt, Intet om hendes skjæve, bøiede Stilling; men Ansigtet! — — — Aldrig saae jeg et saadant Speil af indvortes Fordærvelse; der var intet i Sandhed menneskeligt Træk deri. Vild Dyrisk-hed talte af de hartad udbrændte Øine, medens Munden fortrak sig til et djævelsk Grin. Dybe Ar trak sig, lig Furer, over Kinderne, og over hele Ansigtet laae, i dybe Rynker, en sortebruun Hud.

Denne Qvinde forfulgte mig ligetil Knapsteds Gaard, hvor jeg logerede, og endnu forlod hun mig ikke. Neppe var jeg paa Trappen, før hun var efter mig, rakte sin visne Haand imod mig, og sagde: „Ha, ha! Træffes vi endelig engang! Nu slipper De ikke, før De har givet Gustava til en ny Kjole; De seer, hun trænger dertil!"

Med disse Ord løftede hun, skamløs-fræk, Pjaltedækket, som skjulte hende, høit op, og snoede sig rundt, saa jeg frygtede, hun skulde tumle hovedkuls ned ad Trappen.

En usigelig Rædsel greb mig. Jeg kastede Penge til hende, og ilte op paa mit Værelse, medens hendes af en Haanlatter ledsagede Udraab lød efter mig: „Han farer jo afsted, som om Fanden var efter ham!"

Og det var han jo ogsaa! — Denne Gustava var en Afgrundens Engel. Saasnart hun talte, faldt det som Skjæl fra mine Øine: min ædle,

ulykkelige Vens Skjebne stod malet for min Sjel. Gamle, vemodigbittre Erindringer, som Tiden halvveis havde neddysset, vaagnede paany. Jeg maatte græde . . . . . o, min arme, min elskede Castor!

Omtrent for tyve Aar siden valfartede en Flok muntre Ungersvende fra Jylland til det stolte Kjøbenhavn, for at immatrikuleres som Studenter. Lidet havde de i Pungen, men lyse Hoveder og aabne Hjerter havde de Alle. Reisen gik hurtigt, under Sang og Samtale. Snart fordybede de sig i Barndomsminder, snart udmalede de sig Livet, som de tænkte sig det i den glimrende Kongestad. En riig Skat af Skoledrengehistorier kom ogsaa for Dagen; den Ene vidste at fortælle dem bedre end den Anden, og det kunde vel hænde, at en og anden gammel Rector eller Collega optraadte i disse Historier i et heel pudseerligt Costüme.

Alt som Toget drog videre sønderpaa, forøgedes Flokken, og i Aarhuus samledes Dimittenderne fra næsten alle Jyllands Cathedralskoler. De af dem, som hørte sammen, fandt i en Hast hinanden, og mangt et Venskabsbaand blev knyttet, for først at løses i Døden. Hver Skole havde sit særegne Anstrøg, sin eiendommelige Dialekt og Tone; men af alle Skoler affondrede sig et udvalgt Samfund, som, ogsaa ved Universitetet, bevarede en inderlig, gjensidig Kjærlighed og udgjorde ligesom et uopløseligt Broderskab.

Paa Smakken, som overførte os til Kallundborg, saae jeg Castor førstegang. Han stod paa Dækket, svang Hatten over Hovedet, tilnikkede de smukke, paa Mindebroen staaende Piger, af hvilke han Ingen kjendte, sit Farvel, og istemte derpaa, med sin herlige Tenor, Ewald's: „Kong Christian stod ved høien Mast." Først sexten Aar, havde han dog en høi, kraftig Skikkelse; det sorte Haar og de mørkbrune Øine gave ham, i Forening med den sydlige Colorit, et fremmed Udseende, og virkeligen var han ogsaa født af franske Forældre, som Begge vare døde i Armod, skjønt de i deres Fædreland havde spillet en glimrende Rolle.

Der behøvedes ikke megen Ordvexling mellem ham og mig, for at lade os føle, at vi af Forsynet vare viste til hinanden. Veien gjennem Sjælland tilbagelagde vi ved hinandens Side med Randselen paa Ryggen. Det var et hæsligt, raat Octoberveir, men om Veiret bekymrede vi os nu allermindst. Børn, der lege paa en Blomstereng, kunne ikke være gladere, end vi vare paa den følede Chaussee. Vi vare tilmode, som om vi nærmede os det himmelske Jerusalem.

Og unægteligt er det, at det, da vi nu stode paa Frederiksbergbakke, kom os fore, som om vi stode ved Indgangen til en Trylleverden. Vort Aandedræt truede at standse — vi satte os paa Bænken udenfor Slottet.

„Endnu i Dag skal jeg see hende igjen!" raabte Castor jublende.

„Hende?" spurgte jeg forundret; thi endnu havde han ikke sagt mig, at han elskede.

„Ja," vedblev han, idet han fyrigt greb min Haand: „hende, til hvem al min Hu og Længsel staaer! — Du har forstaaet mig, som hidtil ingen Anden, og jeg vil ikke dølge mit Hjertes helligste Anliggende for Dig. Du befinder Dig kun ved Indgangen til Kjøbenhavn, jeg tillige ved Indgangen til den reneste Kjærligheds Paradiis. Jeg elsker, med en Lidenskab, som maatte fortære mit Bryst, hvis den ei i et ligestemt, fandt den huldeste Gjengjeldelse."

„Men hvorledes? Du har jo aldrig seet Axelstad før, og dog boer Din Kjærlighed der?"

„Jeg vil fortælle Dig, hvorledes Alting er tilgaaet. Det kan være et Aarstid siden jeg gjorde en Reise til Aalborg, hvor jeg gjorde Bekjendtskab med adskillige Mesterlektianere. En Dag overtalte de mig til, at gaae med op paa Skolen, og lovede mig, at jeg her skulde vorde Vidne til et komisk Optrin. Nu have Aalborgenserne, som Du sagtens veed, Ord for, at være vilde og ustyrlige, af Mangel paa Skoletugt. Deres gamle Rector, Magister Kisby, er en Olding i Viisdom, men et Barn i Fromhed og Godmodighed. Jhvormeget end Disciplene holde af ham, kunne de dog ikke undlade, at gjøre ham til Gjenstanden for deres gale Indfald, og han er saa langt fra, at tiltroe dem det, at han meget mere elsker og forsvarer den ham betroede Ungdom som sin Øiesteen. I Aalborg er der en forrykt Skomager, ved Navn Samson. Ham havde nu Mesterlectianerne, den omtalte Dag, faaet op paa Skolen, og udklædt

ham i en Rectoren tilhørende Dragt, som man, Gud maa vide, hvorledes, havde vidst at forskaffe sig. Da nu Magisteren, paa Slaget To, træder ind i Skolestuen, staaer gale Samson allerede paa Kathedret, med en ærværdig, nyspudret Paryk paa Hovedet, iført sorte Underklæder og en kaffebrun Livkjole — Rectorens livagtige Billed! Hans Tobaksdaase staaer foran ham, og i Haanden holder han Cicero de officiis, som han just synes i Begreb med at udlægge for Disciplene, der sadde tause og ærbare paa deres Bænke. Rectoren studser, bliver staaende i Døren, og kan neppe komme til sig selv; men Pseudo-Rectorens Forundring synes endnu større — han reiser sig paa Tæerne, sætter Brillerne tilrette, tager sig en Prise, klapper Bogen i, griber Hat og Stok, og spadserer heel gravitætisk ud af Døren tæt forbi den ærværdige Olding, der, inderliggodmodig og høflig som han altid var, endogsaa besvarer hans Hilsen med et venligt Buk. — Længe saae han efter den Gale, sagde intet Videre, end: „Det var artigt! Det var for Gud artigt!" indtog derpaa sin Plads, og begyndte at læse, som om Intet var forefalden. Duxen forestilte mig for ham som en fremmed Studiosus, der ønskede at hospitere her, og det syntes at glæde den Gamle over al Maade. Da Timen var ude, fulgte jeg ham, paa hans venlige Indbydelse, hjem. Underveis møder os en Pige, hvis Lige jeg aldrig i mit Liv har seet. Jeg vil forskaane Dig for Beskrivelsen af Yndigheder, som selv den meest overspændte Phantasi ikke formaaer at udmale sig mere himmelske. Rectoren hilste hen-

de med dyb Ærbødighed. Jeg spurgte, hvo den Dame var. „Marie de Verdier hedder hun! lød Svaret: Hun er af en gammeladelig svensk Familie, og hendes Fader var Staldmester hos Gustav den Tredie. Indviklet i Sammensværgelsen mod denne Konge, der tog saa tragisk en Ende, maatte han forlade sit Fædreland. Siden er han død, og de arme Børn ere vidt adspredte. Marie de Verdier er for et Aars Tid siden kommen her til Byen, hvor hun har etableret et Pigeinstitut, som ret florerer under hendes kyndige Bestyrelse. Skjøndt meget ung, har hun dog bragt det vidt i Videnskaberne, og hendes Sæder ere saa rene, at selv Ondskaben Intet finder at udsætte derpaa. Jeg glæder mig hjerteligt, hvergang jeg seer eller taler med det kjære Barn. Hun staaer saa alene i Verden, men hendes Aand og Hjerte holde hende opret." — Denne Underretning opflammede mig endnu mere, og Dagen efter var jeg allerede indført hos den elskværdige Pige. Du studser, Du vil spørge, hvorledes? — det er Biting. Hun boede hos en Præste-Enke, der havde Skolediscipler i Pension. Adgangen til Huset blev mig altsaa let, og, hvo begriber Sympathiens Almagt? Venskab og Kjærlighed spørge ei om Tid og Rum; de foragte alle Baand og trodse alle Grændser. Faa Samtaler, og vi vare inderligt forbundne. Snart maatte jeg igjen forlade hende; men hendes Breve trøstede mig. Jeg skal vise Dig disse Breve. Du vil i dem finde en Aand og et Hjerte afspeilede, som ikke taale at sammenlignes med Noget, uden med den him-

melske Skjønhed, som forklarer deres udvortes Former. Vi saaes oftere, og i vor sidste Samtale besluttede vi, at gjensamles i den By, som her udbreder sig for os. Hun har en Slægtning her. Begriber Du nu min Henrykkelse, min salige Glæde? Lad os haste, vi have tovet altforlænge! — "

Han stod op, og ilte fremad saa rask, at jeg neppe kunde følge ham. I Byen leiede vi et Værelse i Forening, men vare dog kun lidet samlede. Al den Tid, som blev tilovers fra Collegierne, offrede han sin Elskerinde. Først da Denne, tilligemed den svenske Fru Bielke, hos hvem hun opholdt sig, gjorde en Reise over til Skaane, naturligviis under et andet Navn, blandede han sig i sine Commilitoners Selskab.

Hans Munterhed grændsede til Overgivenhed; den Elskedes Fraværelse syntes endogsaa at forhøie den, thi neppe var hun borte, før han levede og svævede i Gjensynsglæden. Naar noget lystigt Indfald kom paa Bane, var han som oftest Ophavsmanden; naar et dristigt Puds skulde sættes i Værk, var han altid i Spidsen. Gik han end stundom forvidt, saa skete det dog aldrig af noget ondt Hjerte; fornærmede han Nogen, kunde han strax efter bede om Forladelse med Taarer i Øinene. Saaledes mindes jeg, at han en Dag, paa Abraham Kall's Auditorium, havde puttet en Student af den mosaiske Troesbekjendelse, ved Navn Wallich, i en Brændesæk, hvori den Arme maatte anhøre en Forelæsning af Pro-

fessoren over Christopher af Baiern. Wallich *), ellers et særdeles flinkt og godmodigt Menneske, var naturligviis yderst opbragt over denne Behandling; men Castor vedblev at overhænge ham med sine Bønner om Tilgivelse, indtil han glemte Alt.

Vore fleste Sammenkomster holdtes hos en jydsk Student, Albert Scharling, som logerede i Springgaden No. 24. Her havde Studerende fra alle Danmarks og Norges Egne ligesom deres Klub, og mangt et convivium lætum er mig endnu i frisk Minde fra de Dage. Her har Castor tidt, med hævet Pokal, istemt Schiller's guddommelige Hymne „til Glæden," og mange Stemmer have sjunget den med i begeistret Samklang. Hvad den ærdærdige Treschow forephilosopheerte os om Dagen, det stræbte vi om Aftenen at bringe i Harmoni med vort Ungdomslivs høimælede Fordringer.

Vi havde hørt tale om en Madame Fabri, som gav sig af med at forudsige Folk deres Skjebne. Med hende besluttede vi, en Aften, at have vore Løier. Klokken kunde vel være ni, da vi begave os paa Veien til hende. Egentligen var det Castor, som havde bragt os paa dette Indfald; Dagen efter ventedes hans Elskede tilbage, og han vidste i sin Utaalmodighed ikke, hvorledes han hurtigst skulde faae Ende paa den Tid, som endnu lage mellem ham og hende. Vi naaede Huset, Otte i Tallet: Castor, Bøggild, Kærmark, Vestergaard, Gal-

*) Tog siden med Berømmelse medicinsk Examen, og er nu En af St. Petersborgs meest søgte og agtede Læger.

then, Obel, Praem og jeg. Tilfældigviis var jeg den Første, som traadte ind. Imod mig kom et Par yderst glimrende klædte, tættilslørede Damer, som ogsaa havde været her, for at titte lidt i Fremtidens hemmelighedsfulde Pergamentrulle. De fulgtes til Døren af Madame Fabri, der aldeles Intet havde tilfælles med det Billede, man pleier at udkaste sig af en Spaakvinde. Hendes Træk vare ædle, hendes hele Skikkelse indgjød Agtelse, og saaledes var det da naturligt, at den lystige Tone, hvori vi havde besluttet at fremføre vort Andrag, maatte vige for stille Beskedenhed. Hun hilste os venligt igjen, og smilte sælsomt, da hun fandt Rækken saa lang. Men idet jeg nu traadte op i Stuen, stode der tvende Damer, en Ældre og en gandske Ung, af hvilke den Sidste besad en saa blændende Skjønhed, at jeg maatte nedslaae mine Øine, som om jeg havde seet ind i Solen. Samme Øieblik saae jeg Cæstor kaste sig i hendes Arme med det Udraab: „O, min Marie!" —

Fru Bjelke var kommen tilbage, før hun havde ventet, og for at adsprede sig efter Skilsmissen fra Vennerne i Nabolandet, var hun falden paa en Grille, som just ikke var hende ny: hun vilde see Fremtidsdækket oprullet for sig og Frøken de Verdier. Saaledes see vi tidt selv de klareste tænkende Aander forvilde sig paa Overtroens af uigjennemtrængelig Nat beskyggede Gebeet, tænkte jeg.

Vi satte os Alle om et Bord, og efter at vi med een Mund havde gjentaget vort Ønske, tog Madame Fabri saaledes tilorde: „Jeg skal opfylde

Deres Ønske, skjøndt jeg aldrig uden en vis lønlig Modstræben udøver en Kunst, hvori det var mig meget bedre, ei at være indviet."

Hun tog nu et Spil Kort, og lagde op for Fru Bjelke, tregange efter hinanden. Hvergang sagde hun, idet hun pegede paa visse Kort, i prophetisk Tone: „Ægteskab, Skinsyge, dobbelt Død!"*) — Man saae, hvad det kostede hende, at bringe Ordene over Læberne.

Paa samme Maade lagde hun op for Enhver af de Øvrige, som hørte følgende Gaadesprog:

Frøken de Verdier: Frafald — Reise over Havet — en sørgelig Aften.

Castor: Bittert Bedrag — Selvopoffrelse — Fortvivlelsens Død.

Bøggild: Qvælende Smerte — hurtig Opstigen — hurtigere Fald.**)

---

*) Fru Bjelke blev siden gift med en svensk Oberst Rheinskjold, som reiste til Frankrig med hende; greben af rasende Iversyge, dræbte han først hende, siden sig selv, i Skoven ved Boulogne.

**) Idet jeg en Morgen i Efteraaret 1813 gik forbi Rundetaarn, styrtede et Menneske sig ned derfra, og døde øieblikkeligt. Idet jeg nærmede mig den Sønderknuste, gjenkjendte jeg Studenten Bøggild. En ulykkelig Kjærlighed havde, som man formodede, bragt ham til Fortvivlelse.

Karmark: En Fart paa urolige Bølger — megen Syslen i en Kirke — en brad Død. *)

Vestergaard: Et Hospital fuldt af Syge — smuk Viv, smukke Børn — pludselig Bortgang. **)

Galthen: Nu rød — en Orm i Hjertet — Trolovelse med Døden. ***)

Obel: Bogen viger for Sværdet — Kuglerne regne — Een træffer. †)

Praem: Her staaer et Træ — Toppen ryster i Stormen — Øxen ligger ved Ro . . . . . ††)

---

*) Karmark blev ansat som lutherſk Præſt paa St. Thomas, hvor han, ivrigt ſysſelſat med ſit Kalds hellige Pligter, paadrog ſig Døden, idet han agtede disse høiere end Livet.

**) Vestergaard ſtuderede Chirurgi, og bragte det vidt i ſin Videnſkab. En haſtig Død har nys bortrevet ham fra Huſtru og Børn. Kjærligheden har ſat ham et helligt Minde.

***) Galthen, en Randruſienſer, blomſtrede ſom en Roſe, da jeg lærte at kjende ham — kort efter laae han paa Baaren.

†) Hans Obel ombyttede Bogen med Klingen, og viſte ſig flereganger, navnligen paa Anholt, ſom en Ungerſvend, der forſtod at føre den. Men her fandt han ogſaa ſin Død. En engelſk Kugle endte det unge Heltelіv.

††) Praem — hvo kjendte den ſtille, flittige, dødsblege Yngling, og elſkede ham ikke? Han blev Patient paa Frederiks Hoſpital. En Morgen beſøgte han mig med Sloprok, Nathue og Tøfler paa — han var vanvittig. Kort efter begrov man ham.

Længe havde Prophetinden sienſynligt kæmpet med sig selv. Nu blandede hun Kortene sammen, og foer gysende op, idet hun raabte: „Død, Død, Intet uden Død og Fordærvelse! Jeg er ikke istand til Mere!"

Ingen af os talte et Ord. Stiltiende stode vi op. Jeg var den Eneste, som Intet havde erfaret, men jeg havde ikke Mod til at spørge. Der var Ingen af alle de Øvrige, som jo havde skiftet Farve. Jeg saae fra den Ene paa den Anden, og det foer iisnende gjennem mit Bryst. Endogsaa Castor's muntre Lune havde maattet vige for mørk Grublen. Han tog Frøken de Verdier ved Haanden, og sagde: „Lader os forlade dette Huus, som en mørk Aand har kaaret til sit Tempel."

Vi anbefalte os. Castor fulgte sin Pige hjem —jeg hørte dem tale ivrigt med hinanden. Vi Øvrige adskiltes, og gik hver til sit. Jeg kunde ikke sove. Vægteren sang just Sit:

„Det var ved Midnatstide,
En Frelser os blev født,
Til Trøst for Verden vide,
Som ellers var forødt -- "

da min Ven treen ind til mig. Han var igjen munter og veltilmode; dog undgik han med Omhyggelighed enhver Berørelse af Madame Fabri's Orakelsprog.

Dagen efter sagde han: „Du har seet min Elskede — Du skal lære at kjende hende nøiere. Hverken hun eller Du vil tabe derved."

Neppe var det Aften, før han førte mig derhen. Det var mig, som om jeg indtraadte i et Elysium. Alle Omgivelser tiltalte Gemyttet paa en næsten vidunderlig Maade. Og nu Pigen selv! —

Jeg veed ikke at tænke mig noget mere himmelsk i et jordisk Klædebon. Hendes udvortes Ynde har jeg endnu aldrig fundet overtruffen; hendes Aand havde en Dannelse, som jeg ikke vidste at bringe i noget rimeligt Forhold til hendes Ungdom; hun talte og skrev de fleste levende Sprog; hun sang og spillede; hun digtede endogsaa, og adskillige af hendes Poesier leve endnu i de Kredse, hvis Midtpunkt hun engang var. Jeg har, i hendes og min Vens Selskab, tilbragt nogle af mit Livs skjønneste Timer. Han var glad som en Gud; men maatte han ikke være det? — Vel behandlede hun ham med en Strenghed, som vidnede om den reneste Blufærdighed, og aldrig havde hun tilladt ham, at trykke et Kys paa hendes Læber; men han var jo ogsaa — jeg kunde næsten sige jomfruelig i Qvindeselskab, og det var ham nok, at eie Pigens Hjerte; hans Kjærlighed behøvede ikke saa luftigt et Segl, som Læbernes Tryk havde kunnet give den.

En smuk Sommeraften sadde vi paa en Bænk i Rosenborghave, og hørte paa Harpespillerinden, som her havde sit Stade. Paa eengang blev min Ven heel sælsomt tilmode; hans Tunge stammede, han greb mig i Haanden — hans rystede og var kold som Is. „Gud, hvad fattes Dig?" raabte jeg bekymret, idet jeg saae ham stivt i Øinene; han var dødsbleg.

„Stille! sagde han langsomt: Det gaaer vel over. En forunderlig Følelse .... som om en iiskold Haand greb mig om Hjertet .... hør, jeg troer det var Døden!"

Jeg søgte at tale ham tilrette; han blev ogsaa lidt efter lidt stillere. Men i det samme hellige Øieblik saae jeg Frøken de Verdier gaae lige forbi ved en høi, mig gandske ubekjendt Mands Arm. — Til Lykke sad Castor der med Hovedet bøiet mod Brystet, og saae Intet. Frøkenen saae heller ikke os.

Kort efter sagde han: „Frafald — Reise over Havet — sørgelig Aften. Var det ikke saa? Frafald? Fra Troskaben? Fra mig? Troer Du det muligt?"

„Nei! svarte jeg, med fuld Overbeviisning, trods det, jeg nys havde seet: Jeg troer det ikke muligt."

„Og dog, vedblev han: dog hedd det: bittert Bedrag — Selvopoffrelse — Fortvivlelsens Død — — med det Orakelsprog lader der sig jo vandre gandske freidigt gjennem Livet — synes Dig ikke?"

„Mig synes, Du skulde ikke lægge nogen Vægt paa Ord, hvis Tomhed Tiden sikkert vil aabenbare."

„O, tie! Denne Madam Fabri har forudsagt Ting, som .... havde jeg dengang kjendt hende, havde jeg aldrig besøgt hende. Ja, det var vel muligt, at jeg kunde ....."

„Ak, hvad kunde Du da?" — „Fortvivle!" — „Du?" — „Ja, fortvivle og døe!"

„Men hvordan er Du i Aften? Jeg kjender Dig neppe igjen."

„Hav Taalmodighed med mig, kjære Broder! bad han: Jeg har hørt, at for visse Mennesker fremstiller Døden sig, nogen Tid før Timeglassets Udløb, livagtigt saaledes, som den vil vise sig, naar det sidste Sandskorn falder! Jeg veed det nu, thi jeg har fornummet det selv. Kun een Ting i Verden kunde aabne Døden denne Vei til mit Hjerte. Jeg elsker reent og helligt, det veed Du, og selv Dommeren over Stjernerne tør jeg kræve til Vidne, at der aldrig har blandet sig i en vanhellig Bevægelse i min Kjærlighed; men skuffedes den — — seer Du — — skuffedes den — — ak, forstaae mig vel — — skuffedes den, da maatte jeg gaae ud af Verden!"

Her kom en Flok Commilitoner til os; en munter Diskurs kom paa Bane, og min Vens Tungsindighed syntes lidt efter lidt at forlade ham.

Dagen efter sagde han: „Jeg vil bede min Marie, at hun ikke tiere tager mod en Indbydelse, hvor jeg ikke kan være med. Jeg var i Aftes saa frygteligt tilmode; jeg kan ingen Aften leve uden hende."

En kort Tid henrandt. Alt kom paa sin gamle Fod, og jeg var rolig. — En Aften fører han mig igjen til den Elskedes Bopæl. Den er lukket. Verten giver os den Besked: „Fru Bjelke er reist til Sverrig — Frøken de Verdier til Engelland med Capitain Toland."

Det var et Tordenslag fra skyfri Himmel! — Min Ven styrtede til Jorden. Jeg lod ham kjøre

hjem og bringe tilsengs. Spaadommen begyndte at gaae i Opfyldelse.

Jeg havde ventet, at han, da han gjenvaagnede til sit Jammerliv, vilde givet sin Smerte Luft i et stormende Raseri; men han var gandske stille. Kun nu og da hørte jeg et Suk: „Bittert Bedrag! O, jeg troede, det var en Engel, og dog . . . . "

Forgjæves søgte jeg at trøste ham. Han havde jo intet Bevis for sin Elskedes Troløshed — hendes hele Skjebne havde jo grændset til det Vidunderlige — hun vendte nok tilbage i hans Favn, reen og uskyldig, som før o. s. v. — Han svarte kun med Ewald's: „O, forskaan mig, vise Daare!"

Jeg havde opmærksomt Øie med ham, og lod ham aldrig uden Nødvendighed allene. Hiint skrækkelige: „Da maatte jeg gaae ud af Verden!" lød altid i mine Øren. Han mærkede min Frygt, rystede med et bittert Smiil paa Hovedet og sagde: „Engst Dig ikke; jeg troede, det maatte være forbi med mig, men af de samme Bølger, hvori mit skjønneste Haab gik tilgrunde, dukker et nyt Haab op, som ikke tillader mig, at synke endnu." — Disse Ord lød som en mørk Tale. Fremtiden gav mig Nøglen dertil.

Han begyndte igjen at gaae ud. Hans Venner kjendte ham ikke igjen: Hans Haar, tilforn glindsendesort, var bleven iisgraat af Sorg.

Snart bemærkede jeg, hvorlunde mit idelige Selskab begyndte at trykke ham. Han listede sig ofte

fra mig om Aftenen, og jeg saae ham da sjelden igjen før henimod Morgen. Da var han ubeskrivelig mat. Aldrig udlod han sig om Øiemedet med disse Nattevandringer; trænge mig ind i hans Fortrolighed vilde jeg ikke. Kun en Aften, da han atter stiltiende greb sin Hat, sagde jeg: „Hvorfor tager Du mig ikke med Dig? Ingen vilde dog staae troere ved Din Side, end jeg!" Da trykte han min Haand, og sagde: „Hvor jeg gaaer hen, tør Du ikke komme; hvor jeg søger Lægedom, vilde Du hente Gift."

Saaledes kom der da efterhaanden noget Fremmed i vort Forhold. At hans Smerte begyndte at dulme, det mærkede jeg vel, men Midlet, hvorved det skete, blev mig ubekjendt. Da begav det sig, at jeg en Aften indfandt mig i Jydernes gamle Standqvarteer, Springgaden No. 24. Jeg havde ikke været der længe, men kom dog altfor tidligt. Thi hvad der greb mig med usigelig Smerte, det maatte jeg høre her: min Ven, der var mig kjær som mit eget Liv, havde, for at qvæle sin nagende Sorg, kastet sig i Armene paa Venus vulgivaga; han sværmede om den hele Nat i Huse, hvor den groveste Vellyst havde opslaget sit vanhellige Paulun. Skuffet i sine Drømme om en reen og ubesmittet Kjærligheds Nydelser, havde han hengivet sig de vildeste Lyster og i dem fundet en Tilfredsstillelse, som lod ham glemme det Tab, der havde bleget hans Haar.

Jeg gjøs i mit Inderste, slog Hænderne sammen, og raabte: „Det er umuligt! Saa dybt kunde

min Castor ikke falde! Saaledes kunde han aldrig opoffre sig selv!"

Da toge Mange Ordet paa eengang, og modsagde mig paa det bestemteste. Nogle vilde have seet ham hos Dandsebodverten Holst, Andre hos Planick, atter Andre hos Krismer, og allevegne havde han underholdt sig paa det fortroligste med Glædens Dottre. Man saae ham ikke drikke, ikke dandse, ikke spille; hans Øine vare fæstede paa de ulykkelige Skabninger, som her gave sig til Priis, og naar han i Eenrum kunde tale med En af dem, var han allergladest.

Nu, jeg vil ikke gjøre mig selv helligere, end jeg var. De unge Studenter, som dengang kom til Universitetet, havde, i den første Tid, ingen mere magtpaaliggende Syssel, end at gjøre sig bekjendte med de offentlige Indretninger, som bare Navn af „Dandseboder." Vi besøgte dem gjerne flokkevis, og undlode ikke, at tage dygtige Knipler med, thi uden Tumult gik det sjelden af. Jeg har oplevet, at sex jydske Studenter have drevet et dobbelt Antal Matroser paa Flugt, og En af de Sex var — jeg selv. Men saalænge slige Besøg aflægges i Hobetal, er sjelden nogen Fare for Hjertet forbunden dermed; man vil kun kommersere og lapse en Smule. Naar derimod en enkelt Ungersvend stjæler sig derhen, gaaer han som oftest paa meget farlige Veie, og han veed af Lykken at sige, om han kun slipper derfra med revne Seil.

Jeg kjendte altsaa, idetmindste for Anseelse, de Ulykkelige, som for Øieblikket spilte de første Roller

i nysnævnte Huse: Carstens, Kümmerlin, Frederiksen, Hansen, Møller, Thræn, Klein, Mohr (med Fornavn Gustava), Jøde-Rikke ɔc. ɔc. Det greb mig derfor smerteligt, da Holsteneren Nicolai reiste sig op, og sagde: „Jeg har tilfældigviis togange seet, at Gustava Mohr har lukket ham ud langt efter Midnat!"

Naar jeg betænkte, hvilken Tugtighed der, ligesom et Slør, havde været kastet over min Vens hele Væsen tilforn, da maatte jeg vel, med usigelig Græmmelse beklage, at saa reent et Hjerte skulde drikke af saa smudsig en Kilde, for at glemme sig selv og sin Lidelse! Denne Gustava Mohr var en Creolerinde, født midt paa Oceanet, og fra den tidligste Ungdom indviet i alle Laster.

„Jeg vedder, vedblev Nicolai: at ville vi gaae hen til Krismer, skulle vi træffe ham der!"

Forslaget fandt Bifald; modstræbende fulgte jeg med. Krismer boede i Dronningens Tvergade, og hans Huus søgtes meget stærkt, fordi de skjønneste Tjenestepiger stjale sig hid om Aftenen, naar deres Herskab havde begivet sig til Hvile. Vi fandt, ogsaa denne Aften, Huset fuldt. Men forgjæves saae jeg mig i Dandsesalen om efter Den jeg søgte, og dog skjalv for at finde her. Jeg vilde allerede opfordre Nicolai, for at beskjæmme ham, da han kom mig imøde, trak mig hen til en Sidedør, og bad mig titte ind: her sad min arme, ulykkelige Ven, med Skjøgen Gustava Mohr paa sit Skjød, fordybet, som det syntes, i den fortroligste Samtale med hende! — —

Jeg har kjendt mange ulykkelige Piger, som, svegne af deres første Elsker, stundom af Nød, oftere dog af Fortvivlelse, have kastet sig i Armene paa den Første den Bedste, og, for en usel Løn, solgt sig til Slavinder i Lastens Tjeneste. Jeg er overbeviist om, at kunde man efterspore de fleste Glædespigers Skjebne, da vilde den vise sig, at have havt denne Gang. Fra „Forført" til „Forførerske" er ikke saa lang en Vei, som de Fleste mene. At Mænd, som have følt sig skuffede i deres første, hellige Kjærlighed, vorde udsvævende i Vellyst, finder vel sjeldnere Sted; at min Ven, der, som han tidt havde forsikret mig, aldrig i sit Liv havde kysset nogen Qvinde, skulde forvilde sig saa sørgeligt, vilde jeg have forsvoret, ja, før havde jeg troet ham istand til et Selvmord. Men, der sad han jo nu for mine Øine, hildet i Helvedgarnet!

Min Iver for min Ven, min Afsky for Forførersken henrev mig. Jeg stormede ind i Cabinettet, rev hende af hans Skjød, og raabte: „Bort, forvorpne Bolerske, bort fra det Hjerte, Du længe nok har forgiftet!" Hun udstødte et gjennemtrængende Skrig, og løb til Døren, idet hun raabte: „Godske! Godske!" Strax indtraadte en Mand af Kæmpestørrelse. Med en spæd, barnagtig Stemme, der stak forunderligt af mod den kolossalske Figur, spurgte han Pigen, hvad hun vilde ham. Tudende pegede hun paa mig, og sagde, jeg havde slaget hende. Risen opløftede sine Arme imod mig, og jeg tænkte mig allerede malet sønder og sammen imellem dem; da styrtede mine Kamerader ind, med Flensburgeren Nicolai i Spidsen. „Di schal de Dyvel haalen, Du lange Rækel, wenn Du em

en Haar op sin Kop krüseſt!" raabte han, idet han ſtormede ind paa Koloſſen: „Herop mit de Knüppeln! Sin Ryg is bred genog; de kan wol verdragen, dörchwakkelt to warn!"

Saaledes bebudedes da et almindeligt Haandgemæng; men Caſtor, ſom hidtil havde ſiddet bleg og ryſtende paa ſin Stol, reiſte ſig nu langſomt op, og ſagde: „Stille, mine Venner! For min Skyld ſkal ingen Haand røre ſig — for hendes ikke heller. Du gjorde Uret i, at lægge Haand paa hende!" vedblev han, i ſtraffende Tone, vendende ſig til mig.

Da oprørtes mit Inderſte, ſom ved en uhyre fiendtlig Berørelſe, og jeg gjenmælede, ikke uden Haan og Bitterhed: „Paa hende, ſiger Du? Ja, Du har Ret! Haand lægger ingen Mand af Ære paa et ſaa foragteligt Kreatur; et Fodſpark var Alt, hvad hun var værd!"

„Hvad ſiger Du?" raabte han, idet han, med en ham ellers fremmed Trods, treen mig lige under Øine, og, ligeſom udfordrende, ſtrøg det graanede Haar fra Panden.

„Jeg ſiger, vedblev jeg med ſtigende Affect: at Den maa være falden dybt, ſom tager paa ſit Skjød, hvad en Mand af Ære neppe gider berørt med ſin Fod!"

„Der har Du lidt at ſtyrke Din ſkrantende Ære paa!" ſkreg Caſtor, ude af ſig ſelv, og i ſamme Nu havde han givet mig et Slag i Hovedet, ſaa jeg tumlede.

Da foer Nicolai imellem os. „Wad Satan, Bröder, Frönde! raabte han: Ritt ju de Düwel?

wenn Frönde enanner in de Kadus pakken, wad blift denn toöwers för Fiende? Js dat Broderschaft, dar schied de Hund wad in! So hef ik nig en Broder mer in Copenhagen! Schämt ju wad! Sind J nig dänsche Studenten? Delen J nig Kammer un Bett? Und nennt man ju nig öwerall Castor un Pollux? Herrgott, schall nu denn Alles op eenmal ud sin? Un ik bin Schuld in dat Alles! . . . . "

Taarer truede at qvæle hans Røst; men inden han endnu havde udtalt, tog Castor Qvinden ved Haanden, og førte hende ud af Stuen, for at følge hende hjem.

Vilde jeg beskrive, hvorledes jeg var tilmode ved alt dette, da forsøgte jeg det Umulige. Min Ven var tabt for mig og — — for sig selv, for evigt tabt! — — Denne Bevidsthed sønderknuste mig.

„Velan! sagde jeg til mig selv, idet jeg sneg mig fra mine Kammerader, ud af denne Fortabelsens Hule: Velan, jeg vil, jeg vil opgive ham!"

Endnu samme Aften indlogerede jeg mig paa et Herbergeersted. Morgenen efter sendte jeg to Karle efter min Kuffert og mine Bøger, med den udtrykkelige Befaling, at de ikke maatte sige, hvor jeg var at finde. De lovede at tie.

Men da de kom tilbage, og jeg spurgte dem, om de havde holdt Ord, svarte de: „Det var os umuligt, Herre! Han græd for os, som et Barn, og lod os ingen Ro, før vi maatte sige ham, hvor De var."

Samme Aften sad jeg paa mit Værelse, fordybet i mine Bøger. Da bankede det sagte paa Døren. Isnende foer det gjennem mig: Det er ham!

Døren var aflukket, og jeg holdt mig gandske stille. Han vedblev at banke. Jeg tang. Da dreiede han Dørfæstet om, og det kom mig fore, som jeg hørte en sagte Hulken. Jeg blev ubevægelig. „Pollux, luk op! Det er Castor!" hulkede det hørligt. Jeg foer op, for at aabne, men besindede mig. „Nei, nei! sagde jeg til mig selv: Jeg har opgivet ham."

Over en Time hørte jeg det pusle ved Døren; da raabte Vægteren Tolv, og nu listede det sig sagte ned ad Trappen. Da faldt der ligesom en Steen fra mit Hjerte, og dog kunde jeg den hele Nat ikke sove. Jeg havde opgivet ham — ja, men mit Hjerte blødte derved.

Dagen efter indløb et Brev, som kaldte mig til Jylland. Ufortøvet tiltraadte jeg Reisen. Min Faders Død og min, deraf flydende, Indtrædelse i faste, borgerlige Forhold, lod en Tidlang Erindringerne fra Universitetslivet træde i Skygge. Kun sjelden hørte jeg Noget fra mine fordums Commilitoner; endnu sjeldnere lod jeg dem høre fra mig. En Dag bragte Posten mig et Brev — det var Castors Haand — den samme Haand, som havde slaget mig, fordi jeg vilde hans Frelse — — jeg indløste det ikke.

Kort efter kom et Brev fra Peder Galthen, hvori det, blandt Andet, hedd:

„ — — Nu til noget Sørgeligt. Thi sørgeligt maa det vel kaldes, hvad jeg nu har at melde Dig. Din fordums Contubernal og intime Ven har da omsider gjort et Skridt, hvortil visinok mange Foregaaende syntes uundgaaeligen at maatte lede: han har ægtet Skjøgen Gustava Mohr, og boer med hende paa et Loftskammer i Møntergaden. Paa Collegier, eller i sine Medstuderendes Selskab, har han ikke været seet i mange Herrens Tider. Kun et Par Gange har jeg seet ham, bleg og udtæret, ile over Gaden; han saae vel ogsaa mig, men han lod, som han ikke saae mig. Jeg beklager ham af Hjertet, og er overbeviist om, at Dit gamle Venskab for ham ikke vil tillade Dig, at læse dette med Ligegyldighed." — —

Dette Brev nedtrykte og beroligede mig paa eengang: det nedtrykte mig, naar jeg tog Hensyn til den Ulykkelige — han var jo nu redningsløs forloren; det beroligede mig, naar jeg tog Hensyn til mig selv — jeg havde nu ikke nødig, at bebreide mig min Haardhed; jeg havde havt Ret, idet jeg opgav ham!

Dog havde jeg hjerteliggjerne bortgivet denne sørgelige Ret, denne tarvelige Beroligelse, hvis der blot havde været et Glimt af Haab tilbage om Redning for den Arme. Der var Intet! —

Atter hengik nogen Tid, da indløb et Brev fra Nicolai, saalydende:

„Wo heft Du dat? Wo heft Du dat, ole Kamerat? Du heft Di wol so deeb in de jübsche Gröt herin eden, dat kum min Stimm to Di kaamen kann. Du heft mi so öft Jütland as en Slaraffenland afmaalet; un, mit

Din Forhöld bekräftigst Du ok dat Ortel — ik glow, dat is dat teinte Brev, ik Di toschresen hef, ohne en enzigste Wort von Di to hören. Jk drink mitunder min Beer in No. tweuntwindig in Nyhaafen im Keller, un hef en intime Fröndschaft mid alle de jüdsche Schippers stiftet, de hier söken. Dat sind, de Düvel haal's, brave Kerls altosaamen! Se forstaan herlich min Plattdütsch, un wettifern, de Boll mit de fortrefligste Kellerpunsch to füllen. Se hem mi ok fortält, dat Du kum en Rok länger as feertein Daage hem kannst — so mästet man Di darömer."

„Hier geit dat nu en bet knapper to. Kann ik man jeden tweten Dag en Lebel Rumfordsch Suppe bi Antony kriegen, bin ik forgnögt. Dat slakkels Leben bliest dog in en hengen, om man ok graade keen dikken Buk kriegt."

„Dat Geld is raar hier. Jk schrief regelmäßig jeden Monat to min Mutter om 30 Species, awer se schikt mi ewen so regelmäßig nimmer mer as 3. Kannst Du dat forstaan? Jk forstaa nig en Wort darvon."

„Man blist ok mer un mer alleen hier. De ole Fründe gaan weg, un dar schal Tid to, er de Nyen wedder olt bliwen. Einige gaan mit de Dod af; Annere reisen mid de Post, oder mit Gelegenheit to Fods weg. Kan de theologische Fakultät enig darömer warn, mi to min Examen Laudabilis to geben, woll ich gliek mit en Flensburger Schipper affegeln."

„Denkst Du ok towilen an mi? Du siddst in Abrahams Schood, awer ik lie grode Pien i disse Flamme."

„Dog hef ik et dusendmal beder, as Din arme Castor. Dat he sik mid sin kreolische Inklination verheiratet hat, weest Du wol. Vörigen Dag sidd ik nu

op en recht eensom Sted budenför Osterport. Wer komt dar? En klene Familie. De Mann slept op en Kindlein, dat he ferdig wär to styrten. Dat Wiw geit agternah, un schellt em liderlig ud, för dat he nig gaan will, wo dar Lüt sind. He swigt, un sett dat Kind da im Gras herdaal, imidlertid he de Swed von sin Gesicht drögt. —— Dat war unse unglückliche Frönd! Milde Himmel, wad seeg he ussel ud! Un so arm, so arm antrokken! — — Awer dat Wiw het en italiensche Hoot op un en egte Saloppendook."

„Ik mußte umkehren un mi wegliften, um min Bewegung to unnerdrükken. Ne, so bin ik dog glüklicher mid min 3 Species des Monats. Min Examen krieg ik woll ok enmal, wenn man, as gesägt, de theologische Fakultät enig warn kan ..... awer sit Buonaparte Kaiser in Frankrig blev, is keen Enighed mer op de Welt. — — — "

Just ikke længe efter var det, jeg hørte den skrækkelige Tidende om den Ulykkeliges Selvmord. Med Efterretningen derom fulgte en liden Pakke Papirer, i hvis Udskrift, som var stilet til mig, jeg gjenkjendte hans Haand.

I Pakken fandtes, foruden nogle Dagbogsblade, følgende Brev:

„Jeg maa gaae ud af Verden, og det eneste, som gjør mig Bortgangen tung, er den Tanke, at Du er mig gram i Dit Hjerte, Du, hvis Venskab var mig saa dyrebart. Jeg vil ikke bebreide Dig Din Haardhed, thi da jeg, i usalig Forblindelse, opløftede Haanden imod Dig, min Pollux, da maatte jo Dit Hjerte vende sig fra mig i Vrede og Grædmelse; men jeg har angret

og bødet, alt hvad et armt Menneske formaaer. Som en Bettler har jeg ligget udenfor Din Dør, og hulket om Tilgivelse; jeg har skrevet Dig til, og den Pen, som optegnede mine Bønner om Forbarmelse, var dyppet mere i Graad end i Blæk. Du havde forstødt mig uigjenkaldeligt, og jeg havde ikke fortjent det bedre af Dig. Men — — Du fornam kun den Haand, som slog Dig — — Du saae ikke ind i det arme Hjerte, som kjæmpede paa et usselt Vrag mod indstyrtende Bølger. De hoslagte Blade skulle aabne Dig et Blik i dette Hjerte, som endnu, idet det brister, beder Dig om Forbarmelse. Jeg kunde, ihvor stor min Tillid til Dig end var, ikke fortroe mig til Dig i hiin ulykkelige Tid. Jeg gik min egen Vei, som Ingen, ei engang Du, kunde følge mig paa. Hvorhen denne Vei har ført mig, veed Du, naar Du læser dette. Min Selvopofrelse ledte mig til Fortvivlelsens Død."

Dagbogsbladene indeholdt Følgende:

1.

„Naar jeg i Speilet seer mit graanede Haar, kommer det mig fore, som der ei for mig er Andet tilbage, end at lægge mit Hoved til evig Hvile. At jeg ikke allerede har gjort det, er mig selv en Gaade. Saameget Mod, som dertil behovedes, har jeg dog endnu."

„Men jeg har, Himlen være lovet, ogsaa Mod til Mere. I mit Inderste finder jeg endnu en Kilde, som trodser den udtørrende Solbrand. Jeg vil, jeg kan ikke opgive alle mine Fordringer til Livet endnu. Der gaaer en Plan gjennem mit Ho-

ved, i lette, flygtige Omrids; men jeg arbeider flittigt derpaa, og Omridsene vorde stedse fastere og bestemtere."

„Nu, efter mange mørke Dages, mange søvnløse Nætters Grublen, staaer det Hele klart for min Aand; jeg gjennemsøger, med smaalig Omhu, en af Branden ødelagt Bygnings Ruiner; jeg sanker alle Levninger sammen, og bygger mig et taaleligt Huus deraf. Ved min første Bygning var Alting nyt — ikke et Ormstik i Tømmeret, ikke et Stænk paa den hvide Muur — — og see, Alt var omstyrtet i et Øieblik!" —

„Kan et reent Væsen falde saa pludseligt, kan en Kjærlighed, som syntes rodfæstet i Himlen, lade sig omplante saa let i et jordisk Kjær, da var det jo vel ogsaa muligt, at et falden Væsen kunde opreises og en jordisk Kjærlighed omplantes i himmelsk Grund. Ja, det maa være muligt; idetmindste vil jeg gjøre et Forsøg, om jeg end skulde sætte mit Liv paa et dristigt Terningkast."

2.

„Jo mere jeg tænker over Sagen, desto klarere erkjender jeg, at min Smerte ikke kan druknes i noget andet Hav, saafremt jeg skal leve endnu en Stund. En Verden er gangen tilgrunde bag mig; en Ny dukker op foran mig, en ny Himmel og en ny Jord. Mit Forsæt lader mig glemme mit Tab; mit arme, frydløse Liv begynder, efter den gruelige Vinter, atter at iføre sig Haabets grønne Klæde-

bon; min Tilværelse har atter en Betydning og min Stræben et Maal."

„Jeg vil forsøge, at frelse en Sjel fra Døden. Denne Sjel er da min Eiendom, som jeg har vundet, idet jeg vovede mit Liv for Dens. Den vil hænge ved mig med brændende Kjærlighed; den vil mindes mit Offer med evig Taknemmelighed; den vil nævne mig for Guds Throne og sige: Ham, ham var det, som frelste mig fra Døden!"

3.

„Hvorledes undgaaer jeg her alle de blinde Skjær, som true min skrøbelige Baad med Undergang? Hvorledes bevarer jeg fremdeles mit Hjerte reent og min Vei retfærdig? Hvorledes væbner jeg mig mod Verdens Dom? — Gud maa staae mig bi og betragte min Sag som sin egen; han veed jo, at jordiske Hensyn ikke have mindste Deel i min Beslutning, og at jeg kun har grebet denne, fordi han indgav mig den selv."

„Alt er nu modent i min Sjel; alle fornødne Hensyn ere tagne, alle Indvendinger afviste, alle Modsigelser berigtigede, og jeg begynder at tænke paa min Plans Iværksættelse. Et Par Gange har jeg allerede besøgt Elendighedens usleste Boliger. En Gysen kom over mig, og jeg følte, at min Natur oprørte sig mod enhver Nærmelse, jeg fjernede mig hurtigt, men neppe var jeg allene, før jeg bebreidede mig min Svaghed, og min bedre Natur gjorde sin Ret gjældende.

4.

„Jeg begynder at overvinde mig selv. Jeg har siddet hos Planick's en heel Aften, og betragtet de Ulykkelige, som her, i en usalig Ruus, glemme Himlen og sig selv. Mange blandt dem ere deilige at see til; men fra dem seer jeg bort, thi lod jeg mine Sandser bestikke, hvad var da min Beslutning værd? Hvormeget var jeg da bedre, end de, som, bedaarede af Lastens skjønne Ydreside, dele dens Forbrydelser?"

„Nei, ikke søger jeg Noget, som kunde tiltale mig gjennem Sandserne. Jeg søger kun et armt, fortabt Væsen, kun en Sjel, som jeg kan kæmpe for at vinde. Lasten skal ikke drage mig ned til sig, jeg vil drage den op til mig, idet jeg fører den gjennem Omvendelsens luttrende Flamme."

„Jeg fik dog omsider Mod til at tiltale En og Anden. Hvor jeg saae Nogen, som Ingen brød sig om, fordi her intet Ansigt var, som tiltrak, der holdt jeg mig til, og gjorde adskillige Spørgsmaal, der skulde, som jeg meente, lede mig til Bekjendtskab med Hjertet. Men da jeg forlod Huset, var jeg ikke kommen et Skridt videre, end da jeg gik derhen."

„Enten forstod man ikke mine Spørgsmaal, og svarte mig derfor hen i Taaget; eller man vilde ikke forstaae dem, og gav et Svar, som lod mig ønske, aldrig at have spurgt."

„Ofte skete det, idet jeg nærmede mig En, at jeg følte mig oprørt af en til Væmmelse grændsende

Modbydelighed, men strax straffede jeg mig selv: Foragt ramme den Læge, som holder sig for reen til at nærme sig et dødssygt Menneske!"

5.

„Er jeg da vanvittig? Og er min Yndlingsplan kun en Feberdrøm, som den ædrue Sands ynksomt maa drage paa Smilebaandet ad? — Nei, Menneskene, som jeg meddeler mig, ere vanvittige, og i deres eget sørgelige Fald ere de saa dybt sunkne, at de ei engang have mindste Ahnelse eller Begreb om en Opreisnings Mulighed."

„Jeg troede, snarest at naae min Hensigt, naar jeg henvendte mig til En af de Mænd, som have aabnet deres Huus for faldne Piger, for at lade dem falde endnu dybere, og bad en Saadan give mig en Characteristik af hver især, samt, saavidt muligt, et Omrids af deres foregaaende Liv; denne Gjenvei vilde, haabede jeg, føre mig nærmere til Maalet."

„Ei uden indvortes Modstræben gik jeg hen til Kjøbenhavns første Bordelvert, en Mand, hvis Navn har vundet en sørgelig Celebritæt, ogsaa udenfor Danmark. Jeg sad hos ham i tre Timer, og talte mig mat og syg. Hans Tanker vare saa langt fra mine Tanker, som Jorden fra Himlen. Han bad mig „tale Dansk", thi hvad jeg talte om Omvendelse, Helliggjørelse og Frelse, var, sagde han, „malabarisk Kauderwælsk, som ingen Satan kunde blive klog paa." Jeg nedlod mig saa dybt til ham, som jeg formaaede, og efter at jeg, i de tydeligste Ud-

tryk, havde gjort ham min Mening begribelig, stod han op, klappede mig paa Skulderen og sagde: „Nu har jeg, i min mangeaarige Næringsdrift, havt Leilighed til at kjende mange Sværmere, men aldrig er der endnu forekommen mig En af et saa farligt Slags, som De! Hvad vil De? Opreise den faldne Dyd? Betænker De da ikke, at den samme Dyd, som er falden over et Halmstraa, mangengang neppe kan reise sig ved en pommersk Bjælke? Og naar nu den Faldne ei engang vil reises? — Som Dreng har jeg tidt ladet mig trille ned ad en høi, græsbunden Bakke, og jeg fandt et Slags Vellyst deri. Saaledes er det ogsaa med mine Piger. De ere nu engang satte i Gang, og vilde blive meget vrede, om Nogen standsede dem. Jeg giver dem Logis, Føde, Klæde, og hver af dem en, to, tre Specier om Ugen, efter Omstændighederne. Tag nu Fornuften fangen, min Ven, og døm saa, om de kjære Børn, selv ved den ivrigste Omvendelse, kunde faae det bedre. Jeg har nok hørt, at man vil oprette Magdalene-Stiftelser, eller hvad de hedde, til faldne Pigers Tilbagebringelse paa Dydens Bane, og i saa Fald maatte man da betragte mit og lignende Huse som Forberedelses-Anstalter for slige Stiftelser; men dermed har det Tid. Thi jeg tør frit sværge paa, at om jeg nu kaldte hele min Besætning ind, og sagde til hver især: der staaer en Mand, som vil gjøre Dig dydig og hellig — vil Du følge med ham? Da vilde de svare, Alle som Een: Han kan høre til os igjen om tyve Aar!"

6.

„Forunderligt, enhver Hindring er mig en ny Spore paa den Vei, jeg har valgt mig, og jeg finder deri et Beviis mere, at denne Vei ikke blot er mit Valg, men en Høieres. Det vilde vel forekomme den kolde Fornuft, som om jeg nu kunde fatte mig og vende tilbage til mine Studier, for i dem, efter mange vakkre Forgængeres Maade, at finde en Modvægt mod mine Lidelser. Men den kolde Fornuft glemmer, at jeg jo egentligen havde skullet døe, da den uhyre Smerte omspændte mit Bryst, og om jeg vel ogsaa, i en vis Forstand, allerede er død for en Tid siden, saa at Alt, hvad jeg nu foretager mig, er en Gjengangers Idræt, hvis Sjel ingen Ro finder, før han har fuldbragt endnu et Ærinde i denne Verden."

„Jeg havde, i bedre Dage, havt Adgang til Etatsraad og Professor Nicolai Kall. For denne ærværdige, barnliggodmodige Olding bar jeg altid en ubeskrivelig Kjærlighed. I lang Tid havde jeg nu ikke besøgt ham. Han lod spørge til mig, om jeg var syg, og lod sige, at han længtes efter at see mig. Jeg kom. Da han saae mig, forstummede den faderlige Hilsen paa hans Læber, og et bekymringsfuldt Smiil spillede om dem. Han havde aabnet Armene, for at slutte mig deri, men de nedsank igjen. Jeg havde nedslaget mine Øine; nu saae jeg op til ham — i hans stode Taarer. Ak Gud, jeg maa vel have forandret mig ret meget!"

„Mit Hjerte aabnede sig — for første Gang i mange Herrens Tider aabnede mit Hjerte sig. Blandt

mine Jevnaldrende fandt jeg Ingen, som vilde kunde forstaae mig; ei engang min bedste Ven, min Pollux, havde jeg, i denne Sag, kunnet betroe mig til — han, som ellers vilde forstaaet mig i alt Andet, vilde dog misforstaaet mig i dette Ene, det vidste jeg paa det Bestemteste, og derfor maatte jeg, førstegang siden vort Bekjendtskab, lukke mit Hjerte, mit arme Hjerte, for ham! Men for denne hvidhaarede Gubbe, som stod med den ene Fod i Graven, og altid havde viist sig sindet mod mig som en Fader, for ham kunde jeg, den Faderløse, ikke, og allermindst i dette bittersøde Gjensynsøieblik, have nogen Hemmelighed. Jeg fortalte ham derfor Alt, skjøndt jeg, om ogsaa Han skulde misbillige min Fid, var fastbesluttet, tro at forfølge min Vei alene."

„Han kaldte mig ikke vanvittig; han drog ikke paa Smilebaandet ad min Tale. En dyb Alvorlighed afprægede sig i det ærværdige Ansigt; han greb min Haand, og jeg følte, hvor hans rystede! — Længe syntes han at lede efter Ord. Omsider udbrød han, med en Røst, som hans dybe Bevægelse truede at qvæle: Ak, min kjære Søn! Jeg forstaaer Dig. Om end hele Verden misforstod Dig, og kaldte Dig en vanvittig Sværmer — jeg forstaaer Dig saare vel, og er saa langt fra, at bryde Staven over Dig, at jeg snarere vilde tilraabe Dig: Tu ne cede malis, sed contra audentior ito! hvis jeg ikke maatte frygte, at Du, ved at ville drage en Anden op af Graven, selv vilde styrte deri. Hvad Du vil, staaer klart for mig. Et Væsen,

der i Dine Øine var Reenheden og Uskyldigheden selv, er ikke blot tabt for Dig — Du troer det ogsaa tabt for Himlen. Et ureent, et skyldigt Væsen vil Du nu vinde for Himlen igjen, og knytte det fast til Din egen Sjel — dermed haaber Du, at fange en glorværdig Seier over de mørke Magter, som forfølge Dig, og at bringe Betydning ind i Dit frydløse Liv — — er det ikke saa? Og dog maa jeg oplofte Fingeren, for at advare Dig; dog maa jeg sige Dig, at Du vover Dig, i en skrøbelig Baad, ud paa en Malstrøm, som let kan hvirvle Dig redningsløst ned i sit mørke Dyb."

„Han taug et Øieblik, idet han slap min Haand. Han syntes at hensynke i en Betragtning, som gjorde ham ubeskriveligt vel, thi der lagde sig en himmelsk Klarhed over hans Ansigt. Derpaa sagde han, ligesom i Begeistring: Jeg nægter ikke, at jeg aldrig i mit Liv saaledes, som i dette Øieblik, har følt Betydningen af Apostelordet: Mine Brødre, om Nogen blandt Eder er afvegen fra Sandheden, og Nogen omvender ham, Den vide, at hvo som omvender en Synder fra hans Veis Vildfarelse, han frelser en Sjel fra Døden, og skjuler Syndernes Mangfoldighed."

„Men pludseligt rynkedes hans Pande paany, og han stod op, idet han, alvorligere end nogensinde, sagde: „Nei, nei, min Søn! Det er en Plan, hvori Ingen, dreven af sit Hjerte, vil gaae ind, og synes Nogen at indgaae deri, da er det kun, for at misbruge Din Fromhed. Vend tilbage, at Du

ikke selv skal fortabes, idet Du vil frelse en Anden fra Fortabelse! — „Da jeg kom hjem, fandt jeg kun, at mit Forsæt havde vundet i Fasthed."

7.

„Langt om længe har jeg da stiftet et Bekjendtskab, som synes at passe for mig. Det er en Pige paa tyve Aar. Jeg saae hende sidde ved sit Vindue hos Pardon's i Regnegade; Lyset, som stod for hende, kastede et mat Skjær paa det blege Ansigt, som tittede ned mellem de røde Gardiner. Jeg gik op. Smilende kom hun mig imøde; men i dette Smiil laae en rørende Tungsindighed. Vi satte os hos hinanden. Jeg var stum; hun ogsaa. Jeg fixerede hende skarpt med mine Øine; hun mærkede det, og brast i Graad."

„Den første Gang talte vi vel neppe ti Ord med hinanden. Jeg kom igjen; samme Tilbageholdenhed, samme smertelige Vemod."

„Pigen hedd Antonia Fischer. Hun var ikke hvad man pleier at kalde smuk, men maaskee havde hun været det for ikke længe siden; hendes Kinder vare blege, hendes Øine svækkede af idelig Graad. Hele Ansigtet var den reneste Godmodigheds Speil. Hendes Adfærd var blu, hendes Blik saa kydsk, at jeg ikke begreb, hvorledes ....."

„Kun med Møie talte hun Dansk. Hun var fra Pinneberg, og hendes Historie var kortelig denne: Just i de Dage, hun havde mistet sin Moder — hendes Fader var død længe tilforn — var et Herskab gjennemreist, som havde søgt en Kammerjomfru.

Hun havde ingen Tilflugt i Verden; derfor betragtede hun dette som en guddommelig Styrelse, og tog imod Tjeneften. Herskabet etablerede sig i Kjøbenhavn. Det behandlede hende haardt og haanligt, men hun bar det med Taalmodighed. Ludvig, Husets eneste Søn, fattede Kjærlighed til hende; hun igien til ham. At hun aldrig kunde blive hans, vidste hun, og derfor kæmpede hun mod sin Lidenskab. Forgjæves. Han foremalede hende de skjønneste Billeder; han vilde flye med hende, naar Forældrene nægtede deres Samtykke; han havde lært nok, for at ernære en Familie; i en Afkrog paa Jorden vilde han opbygge et Tempel for den huuslige Lykke."

„Ak! vedblev Antonia: jeg troede ham, og fordi jeg troede ham, var jeg svag. I en usalig Time gav jeg efter for hans stormende Bønner. Han paastod, jeg elskede ham ikke, saalænge jeg kunde nægte ham Noget; jeg viste, at jeg elskede ham, idet jeg indrømmede ham Alt."

„Jeg laae hos Gouvernanten. I lang Tid havde jeg hos hende bemærket en Modløshed, en Tungsindighed, som ellers var hende fremmed. Hele Nætter kunde hun bade sit Leie med sine Taarer, og hun faldt ikke saasnart i et Blund, før hun, martret af de græsseligste Drømme, foer op i dræbende Angst."

„Det varede ikke længe, inden jeg sporede Følgerne af mit Fald. Jeg aabenbarede Ludvig Alt; o Gud, alt i nogen Tid havde han trukket sig tilbage fra mig, for at Forældrene, som han sagde,

Intet skulde mærke. Nu ledte jeg forgjæves i hans Ansigt efter et medlidende Smiil. Hvert Træk var forstenet, og han paastod med streng Bestemthed: det er umuligt; Du feiler; Tiden vil vise, at Du feiler."

„Jeg feilede ikke. Og nu begyndte ogsaa jeg, at græde Nætterne hen; nu hjemsøgtes ogsaa jeg af martrende Drømme. Gouvernanten blev opmærksom derpaa, og i en fortrolig Time aabnede vore Hjerter sig for hinanden. O Rædsel uden Lige! Ogsaa hun følte sig Moder, og hendes Forfører var min!"

„Endnu et Forsøg vilde vi vove, skjøndt vi ikke lovede os Stort deraf. Vi vilde kun betle om en Haandsrækning i vor Nød, thi vi sinede ingen Udvei. Begge vare vi fremmede her; hun var en Genferinde. Begge vare vi blottede for alle Midler til at friste vor Tilværelse."

„Vi besluttede at tale med Ludvig. Men pludseligt var han forsvunden; den unge Herre var gaaet paa Reiser, hedd det."

„Da grebe vi til det yderste Middel: vi klagede for Herskabet; vi bade, med utallige Taarer, om Redning fra Skjændsel og Fortvivlelse. Med Foragt afvistes vi. „Endnu i Dag skulle I bort; vi taale ingen Skjøger i vort Huus!" — See der al den Trøst, vi fik i vor Elendighed."

„Vi forlode det græsselige Huus, og leiede i Forening et lidet Kammer hos en fattig Enke i Adelgaden. Vi maatte tage det meget knapt, thi hvad vi i vor Tjeneste havde sammensparet, var meget

lidet, og strakte ikke stort videre, end til det tørre Brød. Men vi vare jo To om vort Savn og vor Lidelse. Vi græd med hinanden, vi arbeidede, vi bade med hinanden, og Gud magede det som oftest saa naadigt, at naar den Ene vilde fortvivle, var den Anden rig paa Trøst."

„Min Veninde's Time nærmede sig; jeg fulgte hende, selv mat og elendig, ud til Fødselsstiftelsen. Hundredegange maatte hun hvile sig underveis. Omsider naaede vi Maalet. Med skjælvende Haand ringede jeg paa. Hulkende faldt min Veninde mig om Halsen, tilhviskede og mig sit Adieu. Porten aabnedes, og Øieblikket efter raslede den i efter den Ulykkelige."

„Det var Dødens Port, hvorigjennem hun gik — den aabnede sig aldrig mere for hendes Fod. Faa Dage efter begroves Moder og Barn i een Kiste. Hendes Afskedskys vil brænde paa mine Læber, til ogsaa de blaane. Gud være lovet, der kan nu vel ikke være ret længe til mere."

„Hun taug, idet hun tørrede sine Øine. Jeg greb hendes Haand, og indtalte hende Trøst."

„Det er førstegang siden min Veninde's Bortgang, jeg igjen hører en deeltagende Stemme. De føler med mig, og jeg tør ikke trætte Dem med et Maleri af den Elendighed, som omgav mig, da jeg igjen kom hjem paa mit fattige Kammer, og følte mig, ak, saa ene! Ar jeg hver Dag listede mig ud i Amaliegaden, for at spørge til min Veninde, kan De let tænke Dem, men af den Jammer, som greb mig, da jeg hørte det Rædselsbudskab: „Hun

er død!" kan De neppe tænke Dem noget Billed. At jeg ikke sank i Jorden derved, er mig endnu ubegribeligt."

„Min Time kom ogsaa. Under usigelige Smerter fødte jeg en Søn, som blev udsat hos en Bonde i Høie-Taastrup. Foruden Stiftelsens Penge maatte jeg forpligte mig til, at betale 6 Mk. ugentligt i det første Aar, thi Barnet var sygeligt, og behøvede omhyggelig Pleie. Jeg søgte Tjeneste, men det Skudsmaal, jeg havde faaet i min forrige, var for lidet anbefalende, til at jeg .... og nu det sidste Mellemrum ..... o, lad mig være kort! — Jeg kunde ikke skaffe de Penge, jeg skulde betale Bonden. En Dag kommer han til mig paa mit Kammer hos Enken, som igjen havde taget imod mig; han har mit Barn med, og vil ikke beholde det mere, hvis jeg ikke skaffer Pengene — jeg græder — han lægger Barnet fra sig, og vil gaae. Da farer jeg fortvivlende op, og lover, at bringe ham, hvad jeg skylder, i Morgen."

„Jeg holdt Ord. Næste Dag gik jeg, i Snee til Knæene, til Høie-Taastrup, og betalte ikke blot hvad jeg skyldte, men ogsaa for en Uge forud. Det var Lastens første Sold. Moderen havde solgt sin Dyd, for at holde Livet i sit Barn. Og nu gaaer det, sluttede hun, idet hun, med et forunderligt Blik, stirrede hen for sig: nu gaaer det saaledes alle Dage, indtil den sidste Dags Aften kommer!"

8.

„Nei! udbrød jeg: Saaledes skal det ikke gaae alle Dage. Antonia, fat Dig! Vend tilbage. Hold Dig ved mig, og det vil lykkes Dig med Gud."

„Med Gud? gjentog hun sørgeligt: Har jeg da Deel i ham mere? Har jeg da ikke løsrevet mig fra ham, da jeg modtog de første Haandpenge af de mørke Magter? Faldet lukker jo Paradiset for evigt. Tør jeg, jeg tænke paa at vende tilbage! Staaer ikke Cheruben ved Indgangen med sit Flammesværd?"

Jeg talte, hvad mit Hjerte indgav mig. „Jeg vil tænke derover! sagde hun: Kom igjen i Morgen!"

Men da jeg Dagen efter kom igjen, var hun saa forgrædt, at hun neppe kunde see ud af sine Øine. Bonden fra Høie-Taastrup havde været her nys; Antonia's Barn var død om Natten.

Hendes Klager grebe mig dybt. „Derfor har jeg altsaa opoffret mig! jamrede hun: Mit Liv har jeg hengivet, for at frelse mit Barns Liv, og nu er dette Liv tilintetgjort, dette arme Liv, som har kostet saamange Taarer, saamegen Fornedrelse! Og jeg har nu slet Intet for al min uendelige Kjærlighed, slet Intet uden et brustet Barnehjerte! Og jeg tænkte dog, at naar jeg saaledes opfostrede ham med Blod og Taarer, maatte han snart vorde en stærk og munter Dreng med klare Øine og røde Kinder! — Men see, det er nu paa eengang forbi, og jeg arme, levende-døde Moder, har ei engang Noget at græde for i denne Verden mere!" — — —

Hvad Trøst havde jeg for denne sønderrevne Sjel, der dog endnu havde en Afglands af sin fordums Uskyldighed? Ingen; jeg maatte forstumme for saa uhyre en Smerte. Men naar den havde gjort sin Ret gjældende, vilde jeg optræde som Trøster og Frelser! —

9.

Mit Haab er blegnet som saamangen anden fager Blomst paa Verdens Øe: Antonia er død; Man har i Morges fundet hende afsjelet paa Landeveien, neppe en Fjerdingvei fra Høie-Taastrup. Hun havde villet see sit døde Barn, kan jeg tænke. Nu seer hun det levende i en bedre Verden.

Og jeg? Jeg indslutter mig stedse dybere i mig selv. Jeg er lig en skibbrudden Mand, som idet han, kæmpende paa et Vrag, udstrækker Haanden, for at gribe det frelsende Toug, slynges langt ud paa Havet igjen af et stormende Bølgekast. Paa Vraget holder jeg mig dog endnu. Kæmpe kan jeg dog ogsaa endnu.

Mine gamle Universitetsvenner begynde at see paa mig med underlige, mistroiske Øine. Nicolai siger om mig: „Jk glof, he is ganz tossig un tombig blewen!" og min bedste Ven er jeg paa Veie at tabe. Nu, som Gud vil!

Jeg har gjort Bekjendtskab med en Figurantinde ved Theatret, som har faaet nogle Børn. Jeg har ogsaa gjort mig den yderste Umage, for at forestille hende Skjændigheden af det Liv, hun fører, og Fordærvelsen, hvortil det, timeligt og evigt, vil lede

hende. Men der er ikke kommen en Taare i hendes Øine derved. Jeg har qvælet mig uhyre med det Menneske. Jo mere jeg talte med hende, desto inderligere ynkedes jeg over hende, og jo mere jeg ynkedes over hende, desto hjerteligere loe hun ad mig. Hvilken Frivolitet der dog kan boe i et qvindeligt Bryst!

„Men betænk, sagde jeg: betænk, hvad Du har svoret Dyden!"

„Dyd bestaaer i Kjærlighed, gjenmælte hun: det staaer i „Sødskendene" en Roman af Lafontaine, som ligger der paa mit Bord. Men at faae et nyt Barn hvert Aar, og til hvert Barn at have en ny Fader — er det ikke Kjærlighed, saa forstaaer jeg ikke et Ord deraf."

„O, Du forvexler den himmelske Kjærlighed med den Skifting udaf Helved, som har tilsneget sig dens Navn! Du miskjender Qvindens Bestemmelse, som er, at gjøre Manden lykkelig!"

„Er kun det min Bestemmelse, at gjøre een Mand lykkelig, saa har jeg hævet mig langt derover — jeg har gjort Mangfoldige lykkelige."

„Saa Du føler ikke det Skjændige i, at sælge sig selv saaledes, som Du sælger Dig?"

„Saa eller saa — hvert Menneske sælger sig for sin Priis."

„Og Du frygter ikke Anger?" — „Engang mindes jeg at have havt et lille Anfald deraf, men det gik strax over, da jeg kom til Besindelse." — „Men hvorledes vil Du være tilmode om tyve Aar?" — Spørg mig om tyve Aar. — „Din Skjønhed

vil engang falme." — „Rimeligviis." — „Dine Tilbedere ville forlade Dig." — „O, et Nødanker beholder jeg vel sagtens tilbage; jeg har, i den Henseende, de bedste Udsigter." — „Og Din Dødstime —?" Hun tav.

„Og Din Domstime?" vedblev jeg, i strengt betonet Udtryk. Da greb hun mig om Hovedet med begge Hænder, og raabte leende: „Men, gode Gud, hvor tør Du opkaste Dig til min Skriftefader? Hvad vil Du mig da, min Dreng? Vil Du have mig til Kone? Top, jeg giver Dig min Haand. Men ved Skuepladsen bliver jeg, og mine Besøg lader Du, som Du ikke seer. Naar saa alle Tilbederne gaae bort, som Du truede mig med før, har jeg dog Dig tilbage, Du mit ildfaste Nødanker!"

10.

Prøve paa Prøve, og lidet Held dermed. Jeg var i Aftes hos Holst's. Her udsøgte jeg mig nu det usleste Fruentimmer, jeg kunde finde, og talte hende, i et Sideværelse, saa rørende til Hjertet, at jeg ikke begriber, hvorledes det gik til, at hendes Samvittighed ikke smeltede. Naar jeg betragtede disse falmede Kinder, disse halvtudslukte Øine, denne blegblaae Mund, denne hensynkende Skikkelse, og betænkte, at jeg havde et Mennneske for mig, skabt til Salighed, et Menneske, som havde vendt sig fra Himlen til Helvede: da kom mit Inderste i et mægtigt Oprør, og jeg følte, hvor Taarerne brændte mig paa Kinderne, idet jeg talte til den Ulykkeliges

Samvittighed og bad hende omvende sig, medens Maadesolen endnu lyste over hendes Hoved.

Og hun? Og hun? — Hun gav sig til at skrige og lamentere: „Man skulde frelse hende fra den gale Student, som forfulgte hende med sine vanvittige Formaninger; hun var en honet Pige, som nød alle galante Cavalerers Høiagtelse o. s. v."

Jeg lod mig ikke skrække, men tog hende ved Haanden, og foreholdt hende endnu engang det ene Fornødne. Den Ynkværdige! Jeg vilde frelse hendes Liv, men hun skreg: „Han myrder mig, han dræber mig! Vold! Mord!"

Saa styrtede da Nogle af de galante Cavalerer ind, hvis Høiagtelse den honette Pige nød, og sloge mig saa ubarmhjertigt, at mine Been neppe vilde bære mig ud. Under Posten i Christenbernikostræde vaskede jeg Blodet af mig, idet jeg sukkede: „Ak, hvorlænge! Ak Gud, hvorlænge skal jeg da lede, inden jeg finder et Menneske, som føler Vægten af Syndens Lænker!"

Men fra denne Dag af hørte jeg tidt, naar jeg gik paa Gaden, hvorledes man hviskede efter mig: „Der gaaer den forrykte Student, som vil omvende Salsjomfruerne."

11.

Jeg gik gjennem Springgaden; det var langt ud paa Aftenen. Jeg saae op til første Sal i No. 24. Der var lyst og et Par Vinduer stode aabne. Ned til mig lød det i skingrende Chorsang:

Mihi est propositum
In taberna mori;
Vinum sit appositum
Morientis ori.
Ut dicant, cum venerint
Angelorum chori:
„Deus sit propitius
Huic potatori!“

Stille listede jeg mig forbi. Gode Gud, hvor var min Vei forskjellig fra den, de lystige Ungersvende havde kaaret sig at vandre paa!

Pludseligt saae jeg mig standset af et Fruentimmmer, som kaldte mig: „Min Gode,“ og bad mig følge hjem med. Jeg fulgte. Hun boede i samme Gade.

Idet jeg nu famlede efter hende paa den mørke, skrøbelige Trappe, kom der en dødelig Gysen over mig — noget Lignende havde jeg vel følt hvergang, jeg gjorde slig en Vandring; men saaledes aldrig!

Jeg maa nok have ravet mærkeligt; thi med et let Skrig bød hun mig sin Haand, og ledte mig omhyggeligt op.

Nu stod jeg for hende paa hendes Kammer: Vi havde seet hinanden før. Hun pleiede at komme til Krismer's, og der havde vi seet hinanden.

Mine Øine glede over hendes Skikkelse: Hun var høitvoxen, stærktbygget, ikke ung mere, og i det brune Ansigt var Intet, som tiltrak mig. Talt med hende før havde jeg aldrig.

Vi satte os. Hun nævnte mig — Hendes Navn er Gustava Mohr, og af Fødsel er hun en Creolerinde — Hun nævnte mig, og spurgte, om jeg var kommen, for at omvende hende.

Disse Ord — Tonen, hvori — Minen, hvormed de sagdes, saarede mig ubeskriveligt, og jeg følte mig allerede fristet til at gaae. Men jeg bekæmpede mig selv, og blev. Her sad et Menneske, som var i Djævelens Sold; dette Menneske havde Intet, ikke et Træk, ikke en Mine, ikke en Tone, som tiltrak mig, og just derfor maatte jeg blive. Havde jeg ladet mig frastøde, vee mig, da havde jo mine Sandser taget min Kjærlighed fangen.

Jeg knyttede en Samtale. Gud, er det muligt, at et Væsen, Du skabte i Dit Billede, kan, saa gandske, indtil det sidste Glimt, have mistet sin oprindelige Glorie!

Og om jeg havde talt til den raaeste Hedning, kunde jeg ikke have fundet større Vankundighed i Menneskets helligste Anliggender.

Hovedrystende gik jeg, jeg arme Missionair blandt Mennesker, værre end Hedninger. O, hvor var mit Hoved tungt, og mit Hjerte mat! — Jeg vidste ikke, hvorledes jeg, i en fordærvet Sjel, skulde faae den Streng til at klinge, hvis Tone var det Eneste, som endnu kunde finde Gjenlyd i min Sjel i denne Verden. Jeg bad til Gud med mange Taarer, han vilde dog oplyse mig, at jeg ikke skulde fare vild, og holde mig, at jeg ikke skulde synke. — Jeg vil haabe tvertimod Haab. Jeg vil gaae derhen igjen.

12.

Eet veed jeg dog nu: hun er kjed af sit Syndeliv, dog ikke fordi det er et Synde-Liv, men fordi Synde-Solden vorder knappere Dag for Dag. Nu velan; lad Hammeren være som den vil, naar den kun bringer Poenitentsklokken til at klinge. Og jeg haaber, at det her vil skee.

„Er Du da ikke hjerteligkjed af det Liv, Du fører?" spurgte jeg. — „Længe, længe har jeg været det!" svarte hun.

Et Glimt fra Himlen faldt i min mørke Sjel. „Du føler altsaa, vedblev jeg: Du føler, at Du ingen Fred har i Dit Hjerte?"

„Ja, det er det just! raabte hun: Jeg har ingen Fred! De troer ikke, hvad det koster, at logere!"

Atter et Glimt, endnu klarere, end det første. „Ak, jeg indseer det! tog jeg Ordet: Det maa koste ubeskriveligt."

„Ingen veed det, uden Den, som har erfaret det! sagde hun: Verten alene vil nu have en Specie om Ugen."

„Saa det er i den Forstand, det koster Dig meget?" udbrød jeg, og i min Sjel blev det atter mørkt.

„Jh, hvad ellers! svarte hun: Kan der da være meer end een Mening om denne Tale? Seer De, min Gode, og just fordi det koster meget, just derfor har jeg ingen Fred. Nu har jeg været min Egen i tyve Aar, men aldrig have Tiderne været saa

slette. De ere færdige at plage Livet af En for Penge. Og Pengene blive stedse rarere. Det vil ikke mere gaae, som før. Vor Oldgesel forsikkrer, at det er en almindelig Klage. Af Haanden i Munden, og dog ingen Fred."

„Jeg meente Hjertefreden! yttrede jeg betænkeligt: Har Du den?"

„Ja, forsikkrede hun: den har jeg, den har aldrig forladt mig et Øieblik; thi naar man hverken lyver eller stjæler — — "

„Har Du da ikke læst Meer, end to Bud paa Lovens Tavler?" indvendte jeg.

„Jeg har aldrig læst Noget! erklærede hun aabenhjertigt: Jeg kan ikke læse. Men hvad Hjertefreden angaaer, den tør jeg alletider svare for."

„Du har altsaa aldrig Samvittighedsnag?" — „Jo, naar Nogen narrer mig med falske Bankosedler, saa har jeg Samvittighedsnag, som ere grueslige. Tro mig, jeg har oplevet skrækkelige Øieblikke, thi Verdens Falskhed er uden Maal og Ende. I Gaar gav en Herre mig sit sølvbeslagne Pibehoved, men da jeg i Dag vilde sælge det, var Beslaget af Blik. Og han havde dog Briller og Slængkappe paa. Kan man da ikke være kjed af den hele Negoce?"

„Vilde Du være istand til, gandske at forsage Dit nærværende Liv?" spurgte jeg, efter en lang Pause.

„Hvorfor ikke? Naar jeg havde en anden Nærings-vei, som . . . . .

„Vil Du tjene? afbrød jeg hende: Jeg skal opbyde Alt, for at faae Dig anbragt i et godt Huus."

Men gysende slog hun Hænderne sammen, og raabte: „Nei, Gud bevare mig fra at tjene! Hellere gaae med Kurven paa Armen. Tjene? Tjene for Kost og Løn? Vaske og stryge for Andre? Gjøre Ild paa om Morgenen? Skure Kjedler og Gryder? Nei, dertil har jeg været min Egen for længe. Der kan vel ogsaa vaagne noget Bedre for mig, tænker jeg."

„Forblindede, hvad Haab tør Du nære for Livet, naar Du ikke omvender Dig?" raabte jeg, idet jeg stod op, og gjennemborede hende med harmfulde Blikke.

Da stak hun, som greben af en uvilkaarlig Rørelse, pludseligt i at græde, og sagde: „Ak, min Gode, tag mig til Kone, saa vil jeg omvende mig!"

Det foer mig skjærende gjennem Hjertet. Jeg vendte mig bort og gik.

13.

„Tag mig til Kone, saa vil jeg omvende mig!" Disse Ord lød uophørligt i mit Øre. Hun havde sagt dem med Taarer, de første, jeg havde seet hende fælde. Hun havde viist sig, greben af en Følelse, som dog hentydede paa en Omvendelses Mulighed. Jeg finder hende dog ikke gandske forstenet i Synden; ikke alle Adgange til hendes

Hjerte har den endnu besat med sin Helvedvagt. — Men . . . . .

Jeg har sammensparet mig en lille Sum. I Skolerne har jeg arbeidet flittigt, mange Timer om Dagen. Meget Lidet har jeg brugt; ingen Forlystelser, som koste Penge, har jeg deeltaget i. Jeg har ordentlig været karrig mod mig selv, nu veed jeg først ret, hvorfor.

Jeg vil leie et Værelse til Gustava Mohr i et skikkeligt Huus. Hun skal fraråde sig al Forbindelse med de Usle, der hidtil have aagret med hendes Elendighed. Jeg vil sørge for hendes Fornødenheder. Udentvivl er jeg her paa rigtigt Spor; thi jeg føler mig hos hende ikke tiltrukken af Andet, end af hendes Jammer. Jeg vil opoffre mig for hende; jeg vil undervise hende, lede hende, aabne hendes Bryst for en Himmel, hun aldrig har anet. Jeg veed mig fri for alle jordiske Hensyn. Al Verdens Foragt ramme mig kun; jeg er salig, o, meer end salig, i den Faldnes Opreisning. Hun hader endnu ikke Synden; hun kjender kun dens udvortes Trældom . . . . . Snart, snart skal det vorde anderledes.

14.

Jeg har gjort hende mit Forslag, og hun er villig, at indgaae deri. Rigtignok kostede det mig en lang Beregning. Paa Fingrene maatte jeg fortælle hende, hvormange Timer jeg havde om Dagen, hvad jeg fik for hver Time, hvormeget det kunde løbe op til om Ugen, hvad jeg selv brugte deraf o. s. v.

Derpaa begyndte hun selv at tælle efter paa Fingrene, og langt om længe erklærede hun: „Velan, jeg vil forsøge det."

Strax leiede jeg et Værelse til hende; der var just et ledigt i samme Gade. Men da hun nu vilde flytte, omringedes hun af adskillige Personer, som paastode, at have Penge tilgode hos hende. Sin Vert skyldte hun Penge; en Kjeldermand ligeoverfor, hos hvem hun havde taget sin Middagsmad, fremstillede sig med sin Fordring; en Marschandiser, hos hvem hun havde leiet sine Klæder, kom med en specificeret Regning for det sidste Qvartal; den saakaldte Oldgesel fremkom ogsaa med en høirøstet Fordring o. s. v.

Hvad skulde jeg gjøre? Jeg dækkede alle disse Fordringer, og et taknemmeligt Smiil var den første Neeg, jeg bragte ind i min Lade.

Jeg har allerede begyndt at undervise hende. Hele Aftenen har jeg besluttet at opoffre dertil. Det skal være min Forfriskning efter en heel Dags Trældom. Jeg har forsøgt, at lære hende at læse, men det er umuligt. Alle Methoder har jeg forsøgt, Ældre og Nyere, men forgjæves. Det kom mig vel fore, som hun anstrengte sig, for ikke at bedrøve mig; men denne Anstrengelse bedrøvede mig just allermeest, og jeg maatte opgive Forsøget.

Nu prøver jeg at aabne hendes aandige Øie ved sokratiske Samtaler, som jeg, ved grundigt Studium, forbereder mig paa. Det gaaer bedre. Stundom faaer jeg endogsaa Svar, som overraske mig. Hendes Forstand er ikke dannet, men dog

ei heller saa raa, at den jo kan dannes; hendes Hjerte er ikke fromt, men dog ei heller saa fordærvet, at det jo kan forbedres. Hun har nogle gange, paa en i Sandhed rørende Maade, bevidnet mig sin Hengivenhed. Næsten skulde jeg troe, at hun begynder at føle Forskjellen paa en Træl og en Fri.

15.

Ja, det er saa. Jeg har havt en Aften hos hende, som har forsødet mig mange forudgangne Bitterheder. Jeg havde lært hende en Psalme, som jeg mindedes fra min Barndom; hvert Ord deri passede for hende. Jeg havde gjentaget den for hende, til hun kunde den. Jeg havde lært hende Melodien. Hendes Stemme er smukkere, naar hun synger, end naar hun taler. Vi sang med hinanden:

Ak, vidste Du, som gaaer i Syndens Lænke,
Hvor haardt det er, det Helveds Slaveri,
Du skulde Dig ei Øieblik betænke,
At søge Den, som Dig kan gjøre fri.
Ak, hvilken salig Dag Du fik,
Om Du begyndte nu, i dette Øieblik!

Ak, kjendte Du Guds Naades søde Rige,
Hvor godt det er, at høre Herren til,
Du skulde ei imod hans Naade ktige,
Som Dig endnu saa gjerne hjelpe vil.
Ak, hvilken Seir Guds Kirke fik,
Om Du begyndte nu, i dette Øieblik!

Ak, troede Du, at man sig ei kan dromme
I Himlen ind, det ei saa let er gjort,
Hvor skulde Du Din Lunkenhed fordømme,
Og lede om den rette snevre Port!
Ak, hvilken Jammer Ende sik,
Om Du begyndte nu, i dette Øieblik!

Ak, mærkte Du, hvor godt det er at lande
I Paradiis, hvor Hvilen der er sød,
Du skulde snart al Verdens Lyst forbande
Og haste hen til Jesu Blod og Død.
Ak, hvilken Fryd Guds Engle sik,
Om Du begyndte nu, i dette Øieblik!

Ak, vilde Du nu een for alle Gange
Dig give ind i Bod og Bøn og Strid,
Hvor skulde da Din Jesus Dig undfange,
Hvor skulde Du ham finde mild og blid!
Ak, hvilken Hvile Sjelen sik,
Om Du begyndte nu, i dette Øieblik!

Ak, skulde Du Dig dertil lade tigge —
Det gjelder jo Dit eget Hjertes Tarv;
Det er saa haardt, i Slavebaand at ligge,
Det gjør saa godt, at tage Himlens Arv.
Ak, hvilken evig Fryd Du sik,
Om Du begyndte nu, i dette Øieblik!

Ak, kunde Du — Du kunde, om Du vilde —
Dog gribe ret Guds milde Hjerte fat;
Nu kan det skee — snart er det vel for silde —
Det mørknes alt med Evighedens Nat.
Ak, hvilken Glæde Jesus sik,
Om Du begyndte nu, i dette Øieblik!

Mit hele Væsen var, under hele Sangen, saa bevæget af Medlidenhed, Kjærlighed og Haab, at jeg ikke kunde fuldende dens sidste Strophe uden Graad. Men denne Graad havde jeg ikke bortgivet for al Verdens Glæde. Ogsaa hun græd, ogsaa hendes Stemme bævede i hendøende, halvqvalte Toner. En Taare paa disse brune Kinder var mig mere værd, end al min Ungdoms forlorne Jordelyst. Jeg var henrykt, begeistret, og alt hørte jeg i Aanden Guds Engle sjunge af Glæde over Synderindens Omvendelse. Vel havde jeg gjort mig det usigelig suurt med hende; men det stod jo nu ikke fjernt mere, det herlige Maal.

16.

Jeg møder nu og da mistænkelige Personer i Nærheden af Gustava's Bopæl. Jeg har spurgt hende desangaaende, og hun har aabenhjertigt klaget for mig, hvorlunde hun ideligen forstyrres i sin stille Ro af Mennesker, som ikke forsmaae noget Middel, for at lokke hende tilbage paa den Vei, hun har forladt.

Jeg studsede; mit Inderste oprørtes. „Man troer, Du holder mig, sagde hun: og at der nu kan syndes frit paa Din Regning." — „Holder Dig?" raabte jeg med Afsky. — „Min kjære Ven! svarte hun omt: Vær oprigtig — kan da Nogen troe Andet?"

Grublende satte jeg mig ned. Hun havde Ret. Ingen kunde troe Andet, end at jeg havde unddraget hende Andres Lyster, for at offre hende mine

egne. Mit Værk, mit i Gud begyndte, mit under den svareste Kamp udførte Værk maatte i Verdens Øine vise sig som en kalket Grav, fuld af Dødningebeen.

Men jeg havde jo min rene Hensigt, og min ubesmittede Samvittighed. — Ja, men dog begyndte en Beslutning at dukke op i min Sjel, som ....

„Man vil lokke Dig tilbage paa den Vei, Du har forladt! tog jeg Ordet, i dybalvorlig Tone: Velan! Følg mig. Jeg vil selv stille Dig paa den Vei, Du har forladt, og erkjender, føler, tilstaaer Du da ikke selv, at den er saa vidt forskjellig fra den, jeg ved Himlens Naade har bragt Dig paa, som Helved fra Himlen, da bliv derpaa, bliv derpaa, og min arme Sjel har lidt sit sidste Skibbrud!"

Forundret saae hun paa mig. Mit hele Væsen var i ubeskrivelig Bevægelse. Jeg følte, at der nærmede sig et afgjørende Øieblik. Hun fulgte mig. Stiltiende vandrede vi gjennem Gaderne.

Udenfor Krismer's Dandsebod standsede jeg. Hun saae paa mig med store Øine. Jeg førte hende ind; hun modstred mig ikke. Jeg skjalv som en Feberfyg; men jeg vidste vel, hvad jeg vilde.

En brusende Musik lød os imøde; Salen var fuld, og vor Indtrædelse vakte ingen Opmærksomhed. „Du staaer nu paa Din gamle Vei, sagde jeg: jeg gaaer ind i dette Kabinet. See Dig imidlertid om tilhøire og tilvenstre. Og finder Du endnu, paa eller ved denne Vei, een eneste Blomst,

som Du agter det Umagen værdt, at bukke sig efter, saa bliv."

Hun forlod mig. Jeg satte mig i det eensomme Kammer, med Haanden under Kinden, og veiede de Betragtninger, som paanødte sig mig.

Blev hun, lod hun mig gaae alene bort, da var hun jo for evigt losreven fra mig; vendte hun derimod tilbage til mig, da var hun jo for evigt bunden mig paa Sjelen, og mit Værk maatte fuldendes.

Fuldendes? Ja, ja, Loddet var kastet. Hun maatte gjengives Menneskeheden, og det kunde hun kun ved en Ægtefælles Haand.

„Saalænge hun maa sidde paa sit eensomme Kammer, tænkte jeg: sidde der med Mindet om Fortidens Brøde og med Mishaab om Fremtidens Tilskikkelser, sidde der, som en Qvinde, der underholdes af sin Boler, saalænge kan hun ikke opløfte sit nedbøiede Hoved og stille sit arme Hjerte tilfreds. Jeg vil give hende mit Navn, jeg vil dele Alt, Alt med hende, Alt, uden mit Leie!"

Kun faa Minuter havde jeg været alene — da fløi Gustava ind til mig, kastede sig paa mit Skjød, og raabte: „Jeg bliver hos Dig, jeg bliver evigt hos Dig!"

I dette Øieblik var det, min Ven traadte ind; han greb med en iiskold Haand i mit varme Hjerte. Jeg slog ham .... o Gud, jeg slog ham; men hun var jo bunden mig paa Sjelen, og havde det været en Engel af Himlen, som havde berørt hende

fiendtligt — jeg havde jo maattet forsvare hende til det Yderste!

— — Med vort Venskab er det sidste Baand sønderrevet, som bandt mig til en Verden, hvori jeg ikke har mit Liv mere — —

17.

Jeg sagde Gustava, at jeg var villig til at ægte hende, og hendes Øine tindrede af Glæde. Jeg tilføiede, at jeg kun betingede mig et særligt Sovekammer, men at jeg iøvrigt vilde vise mig mod hende som en tro Forsørger. Hun smilte, og meente, det fandt sig nok.

Og saa er jeg da nu hendes viede Mand. Vi have to Værelser; i det ene boer hun, i det andet jeg. Hun er huusligere, end jeg troede. Hun er aldrig ledig. Naar jeg om Aftenen kommer hjem, tager hun saa vel imod mig, at jeg seer mig om i min lille Vaaning med glædeluende Øine og siger triumpherende: „Jeg har dog et Hjem paa Jorden, ihvor fattig jeg end er!" Og naar jeg, ved Maanedens Udløb, kan lægge min fuurtforhvervede Fortjeneste i hendes Hænder, er jeg saa glad og stolt, som en Konge. Og er jeg da ikke en Konge, jeg? Er ikke Gudsfrygt min Krone og Kjærlighed mit Spiir?

Thi et andet Rige begjerer jeg ikke, intet Rige af denne Verden. Selve det stille Huusliv, jeg nys berørte, er dog i Grunden kun en gylden Ramme, som indfatter mit Yndlingsmaleri: „Den bodfærdige Magdalena," hvorunder jeg læser: „Den,

meget elsker, skal Meget forlades." Og har ikke den arme Gustava allerede givet rørende Prøver paa den Kjærlighed, som, idet den forlader Jorden, drager Syndsforladelsen, og altsaa Himlen selv, ned i Menneskehjertet? Og hvormeget har ikke Alvidenhedsøiet seet, som jeg ikke saae? Da hun kastede sig i min Favn med det Udraab: „Jeg bliver hos Dig, jeg bliver evigt hos Dig!" mon da Englene ikke alt begyndte at stemme deres Harper til en Glædeshymne? Og jeg, jeg usle Orm, som nys stod paa Fortabelsens Rand, jeg er det Redskab, Naaden værdiges at bruge til sligt et Værk! O, jeg er lykkelig, meer, end jeg er værd!

18.

Eet saarer mig dog. Naar jeg den hele Aften har samtalt med hende om de helligste Anliggender, og hun ret har opbygget mig ved sin Deeltagelse, sin Varme, sin barnlige Naivitæt, og jeg da giver hende Haanden til et kjærligt Godnat, da rynkes hendes Pande, hendes Øie fordunkles, og paa hendes brune Kinder lægger sig en mørk Rødme. Hvad er det? — Jeg har opbudt hele min Veltalenhed, for at gjøre hende det begribeligt, at det maa saa være, at mit Forhold til hende aldrig har havt, ei heller nogensinde kan faae, noget sandseligt Berørelsespunkt, at jeg kun kjender hende paa Jorden, som jeg engang vil kjende hende i Himlen, kun som en frelst Sjel, der har svunget sig, paa en luttret Kjærligheds Vinger, over sit jordiske Tabernakel! — Men det synes ikke, som hun kan hæve

sig til dette Synspunkt. Der hænger Bly ved Vingerne endnu, kan jeg mærke. Jeg kæmper mod det Smertelige i denne Erfaring, alt hvad jeg kan; den hører vel til mit øvrige Sjelearbeid.

„Jeg opgiver dog ikke det Haab, sagde hun ved Afskeden i Aftes: at vi eengang skulle leve med hinanden som andre Ægtefolk."

Jeg rystede paa Hovedet, gik ind i mit Kammer, og læste min Aftenbøn med Graad.

Men inde i hendes Stue hørte jeg længe en mørk, uforstaaelig Mumlen.

19.

Hvilken Opdagelse har jeg maattet gjøre! Er det da sandt? — O, kan du endnu tvivle, du arme Hjerte! Har hun ikke bekjendt det selv! — — Hun er svanger, hun var det, før jeg udrev hende, som en Brand af Ilden.

Jeg har været blind; jeg maatte kunnet see det for længe siden. Det er den yderste Tid. Mit Hoved er gandske forvirret af hvad jeg har hørt. Jeg sidder paa mit Kammer og sukker; hun sidder i sit og hyler. Paa dette Tilfælde var jeg ikke forberedt. Jeg Daare! Som om Synden ikke aftrykte sine Fjed altfor tydeligt i et Menneskes Liv! Som om den var en let Nymphe, der flagrede hen over Jorden paa Sommerfuglevinger! — — Nei, med Jerntrin betegner den sin Vei, og i dens Spor groe kun giftige Urter — — — — o, du retfærdige Himmel!

— — Nu, jeg er traadt i Kamp med et andet Menneskes Synd; jeg maa vel ogsaa tage et barmhjertigt Hensyn til Følgerne af dets Synd. Hun kjendte ikke mig, hun kjendte ikke Gud, da —

Og nu hyler hun derinde: „Forbarm Dig! Forbarm Dig! Har Du da frelst eet Liv, for at tilintetgjøre To?"

Hun har ikke været oprigtig; det er sandt. Men det er jo ogsaa een af de utallige Forbandelser, som hvile paa Synden, at den lukker Menneskets Hjerte for en oprigtig Bekjendelse, og lægger en falsk Skamrødmes Sminke paa dets Kinder. Skal da det i Synd undfangne Barn være udelukket fra min Forbarmelse?

„Forbarm Dig, ak, forbarm Dig!" jamrer hun atter, som mig synes.

Nu, Du, Du min himmelske Forbarmer, Dit arme Menneske vil være barmhjertigt, som Du!

20.

Hun ligger, Vuggen staaer paa Gulvet, Barnet smiler deri, det elendige, i Misgjerning fødte Barn — Gjordemoderen og Nabokonen have gratuleret mig tusindegange med den lille Arving — Viin og Kaffe har flydt over alle Bredder — mit Uhr staaer hos Madam Meyer — mine bedste Bøger ere vandrede op i Soldin's Bogreoler — det koster meget, paa mange Maader koster det meget, at lade sig kalde Familiefader!

Og her komme Mennesker, for at aflægge Barselvisit — er det Mennesker? Jeg veed det ikke.

Efter Ansigterne at dømme, skulde man næsten troe det; thi Øine, Næse, Mund, Øren have de Alle, og det har altsammen menneskelig Skabning, og hver Ting sidder meget rigtigt paa sit Sted, og de kunne see, at Barnet virkeligen ligner mig meget, ja, at det er som skaaret mig ud af Ansigtet, og de kunne tale gandske artikuleret, saa det næsten klinger som Alvor, naar de ønske mig til Lykke med den Første, og spaae mig, at der nok kommer en Anden, inden Aaret er omme, og drikke hele Familiens Velgaaende i Viin, som jeg har borget hos Dohler. Og jeg sidder for dem, som om jeg saae Spogelser; men naar de nu skjelmsk true mig med Fingeren, og lade mig vide, at jeg dog ikke er saa hellig, som jeg vil synes, aldenstund den kjære Glut er kommen saa udmærket betimeligt til Verden .... da .... da ....

Og Barselqvinden er meget behagelig, jeg kan ikke sige Andet. Hun har ladet alle Puderne tage af min Seng, og ligger unægtelig nydeligt paa Parade. Hun tager imod Gratulationerne, som hun kunde være den honetteste Borgermandskone i Kjøbenhavn, og tilsmiler mig, Faderen, den lykkelige Fader, med en Mine, saa kjæle, at jeg ei kan Andet, end deri finde god Betaling for den halve Nats Vaagen og Vuggen. Thi vaage maa jeg, med begge mine Øine, og vugge maa jeg, baade med Hænder og Fødder. Det skal tilkomme mig, siger man, med mindre jeg vil holde en Vaagekone og en Barnepige — saa kunde jeg sove — med mindre jeg saa kom til at give mig til Natvægter, for at kunne udvide min Huusholdning.

Godske har ogsaa været her, den brave, inderligstinke Godske, som skal være min Kones Fætter, og altsaa maa tage megen Deel i det Passerede. Han har trykt min Haand saa trofast, at Blodet sprang frem under Neglene, og grædt og leet, og tigange i et Aandedræt kaldet mig: „sin elskelige, eiegode Svoger!" Hvad der rørte mig inderligst, hans Latter, eller hans Graad, kan jeg i dette Øieblik ikke ret besinde mig paa; men det husker jeg nok, at jeg følte mig mægtigt tiltalt, da han kyssede Barselkonen og kjærtegnede Barnet, som han kaldte: „en overdreven deilig Unge," og bad sig selv paa et Glas Punsch hos os om Aftenen, med den Bemærkning, jeg skulde ingen Omstændigheder gjøre, han var jo af Familien o. s. v.

Den kjære Oldgesel har ogsaa været her, for at gratulere, men hende hilste jeg saaledes vaa, at hun kom meget for tidligt ned ad Trappen. Jeg vilde bebreide mig det evigt, om hun i Faldet skulde være kommen til at vakle i sine ædle Grundsætninger.

Jeg har dog Noget at glæde mig til immerfort; neppe slipper een Fryd, før en anden tager fat. Man begynder allerede at tale om Fadderstadsen. Den vil gjøre Opsigt i Gaden! Jeg seer i Aanden, hvilken anseelig Person jeg vil føre, naar jeg træder ned til Slaget af Karethen, ligesom min Gjenbo, Skrædersvenden, gjorde i Gaar. Det klædte ham yndigt, derom var der ikke to Meninger. Det skulde være meget daarligt, om ikke Glæ-

den farvede mit Haar sort igjen paa en saadan Dag. Jeg tilgav den det aldrig, om den ikke gjorde det.

Og saa vil jeg da nu i Guds Navn lægge mit elendige, forvirrede Hoved til Hvile her i Halmen. Der er jo dog en Bund under Halmen, og jeg kan altsaa ikke falde igjennem, om det end gaaer aldrig saa galt. Nu raaber han To; hvorledes jeg skal komme betids op i Morgen, det er ikke let at indsee paa denne Tid. Thi Uhret er borte — den eneste Arv efter min Fader — han sover sødt i Spaanerne, saa kan hans Søn ogsaa sove sødt i Halmen . . . . . Godnat, du min Smerte! — —

21.

Jeg blues for mig selv. Jeg har hylet som en Hedning i den gloende Ovn, og jeg har jo dog ikke Andet at gjøre, end at tie, og vente paa den frelsende Engel, som skal lædske min vansmægtende Tunge, og slukke Kullene, hvorpaa jeg sveder. Jeg har aabnet mit Hjerte for Bitterheder, som Intet have tilfælles med den gode Aand, der hidtil har besjelet mig.

Aabnet mit Hjerte? Nei, det har jeg ikke. Men man har vristet mit Hjerte op, og tyllet det fuldt af Bitterheder. Og man har taget mit Hoved for sig, ligesom en Uhrmager tager et Seierværk for sig, og løsnet Skruerne deri, og filet Tapperne over, saa det nu gaaer galt, viser galt, slaaer galt, kort at sige, er aldeles uefterretteligt.

Hvo er den Skyldige? Gustava? Jeg vil ikke anklage hende, endnu ikke, skjøndt hun rigtignok sagde til mig i Gaar, da jeg mildtbebreidende foreholdt hende Et og Andet: „Tie Du kun stille, for mig skal Du tie! Nu har Du vendt længe nok om paa mig . . . pas paa, nu snurrer jeg ret strax tilbage!"

Jeg har vendt længe nok om paa hende! Saaledes betegner hun mit sure Omvendelsesværk. Hvad er jeg hende da? Kun Forsørger? Kun Fader til hendes Barn? Kun et Skjermbret, bag hvilket —

Seer jeg, eller er jeg blind? — Hun vil ikke mere tale med mig om det Aandelige og Evige, ikke bede, ikke synge med mig mere. Jeg har maattet paatage mig flere Informationer — ni Timer om Dagen — og dog er der, naar jeg om Aftenen, mødig og hungrig, kommer hjem, neppe en Bid Brød til mig.

Jeg vil dog see, om det bliver derved. Det lille Barn fængsler min Opmærksomhed meer og meer. Jeg bærer det gjerne paa mine Arme, nynner det gjerne i Søvn. Og det smiler saa sødt til mig, som om det vilde bede: „Vær, hvad man kalder Dig, min Fader!"

Klæderne begynde at falde af mig. Jeg skammer mig næsten, naar jeg træder ind i de Huse, hvor jeg har Timer. Jeg bliver staaende paa Trappen, spytter i Haanden og gnider min lusslidte Kjole, til den faaer et fortladent Anstrøg. Det varer ikke længe, men det giver mig dog ligesom mere Dristighed til at træde ind.

Jeg har været hos Glade, og bedet ham om et Par Nankins Beenklæder paa Afbetaling. Men han forsikkrede, det var ham umuligt, at indlade sig. Og det var ret vel, thi hvad Udsigt havde jeg vel til at afbetale Noget derpaa?

22.

Kan jeg da for, at jeg, i denne min hedeste Prøvetid, taler et Sprog, som ellers ikke er mit Hjerte eget? Er det da muligt, at rykke en Plante op, uden at lidt Muld hænger ved Roden? — At frelse en Sjel udaf Helved, er dog ingen Leg, hvorved man selv har Ryggen fri. For at kunne det, maa man jo nedstige i den mørke Afgrund, og hvad Borgen har man vel, at man ikke bliver der, naar man først er der? Jeg for min Part er i en tvivlsom Stilling nu, det kjender Gud. Thi jeg gik derned i den bedste Hensigt, og jeg rakte hende min Haand, for at drage hende op af den evige Nat, og jeg veed med mig selv, at jeg lagde alle mine Kræfter til. Men som jeg nu troede, at have hende ovenfor, skete der et djævelsk Hokuspokus, hvorved hun ikke blot selv kom til at ligge i Dybet igjen, men ogsaa fik mig til at ligge ved Siden af sig, en saaret Lazarus, hvis Vunder ingen Hund nærmer sig, for at slikke. Og jeg seer den onde Fjende spanke forbi; til hende smiler han som til en gammel Bundsforvandt, men ad mig skjærer han Tænder, og det er det eneste, som endnu holder mit

Mod opret, skjøndt Gud er mit Vidne, at just det ikke kneiser meget høit.

Der kom nu ogsaa den Fadderstads, og jeg maatte gandske rigtigt staae i Gadedøren, og jeg havde leiet mig en sort Kjole i store Grønnegade, hvor man ogsaa leier Sørgekapper og Sørgegardiner ud. Og der fattedes blot, at jeg skulde havt en Sørgekappe paa, saa havde mit Costüme endnu passet bedre til min Rolle. Godske havde bedet sig selv til Fadder, og taget et Par intime gode Venner med, som Begge syntes inderlig forelskede i den smukke Opvartningspige fra Lundehuset, der var Jomfrufadder. Det gik da overmaade behageligt og jovialsk til, da vi kom op, og Gjordemoderen bød Chokoladen omkring til de ærede Gjæster — hvorledes det gik til, kan jeg ikke sige, thi jeg sad i en Krog og vuggede Drengen isøvn — men paa eengang vare begge Stuerne fulde af en haabefuld Ungdom — der var Børn fra tre til fjorten Aar, sex, syv Stykker, og de gjorde saa reent Bord, at der ikke blev en Bid Kage til mig. Gjordemoderen meente vel, det var Uret, men Gustava sagde: „Lad dem spise, de søde Glutter, han trænger ikke saa haardt.“

Det kunde nu altsammen være ligemeget, skjøndt det ikke var sandt, eftersom jeg virkeligen trængte meget haardt til en Forfriskning; men da man vilde drive sin Spot med den hellige Handling, hvortil jeg, paa et Par Timer, havde leiet den sorte Kjole, det kunde ikke være mig ligemeget. Godske var egentligen den Første, som gav Tonen

an, og Gustava iskemte den redeligt, det maa jeg lade hende. Og da jeg nu stod op fra Vuggen, for, i en tordnende Tale, at give min Harme Luft, da styrtede de Alle omkring mig, hver med sit Glas Viin i Haanden, og klinkede paa den lykkelige Faders Sundhed, og overdøvede mig med deres Skrig, og saae paa hinanden med Miner, hvori jeg læste, at de havde mig skjændigt til Bedste. En lang, opløben Dreng hældte mig endogsaa sit Glas Viin over Hovedet, efter at jeg taalmodig havde sat mig ned. Gustava sagde, det skete af Vanvare; men i Drengens lumske Smiil læste jeg noget gandske Andet. Den ærlige Godske blev saa munter tilsidst, at han vilde dandse en Riil med mig og Gustava; men da han stod op, for at udføre sit Forsæt, mærkede han, som jeg vel kunde tænke, at han var drukken, og det skjønne Optrin faldt bort af sig selv.

Dog var det Bedste mig forbeholden til om Eftermiddagen. Thi da nu alle vore kjære Gjæster vare bortgangne, forlangte min gode Kone, at jeg skulde gaae en Tour med hende udenfor en af Portene. Sandt at sige, vilde jeg gierne svale mig lidt i den friske Luft, og den stakkels lille Dreng kunde jeg jo ogsaa bære; dertil var jeg sagtens stærk nok endnu. Gustava tog en ny Hat og et ægte Shawl paa — hvorfra hun har de kostbare Sager, veed jeg ikke; jeg veed kun, at jeg ikke har givet, ikke har kunnet give hende dem. Jeg tog Drengen paa Armen, og gik saaledes med ham i mit Ansigts Sved fra Springgaden udenfor Øster-

port og tilbage igjen. Saa ofte jeg mødte Nogen, som kjendte mig, skjulte jeg mit Ansigt ved Barnets Bryst, og stjal mig saaledes forbi. Udenfor Porten vilde Gustava have mig ind paa et offentligt Sted, hvor der musiceredes stærkt. Jeg modsatte mig. Hun forsikkrede, det var et meget honet Huus, og sagde, jeg skulde gaae med, eller hun gik alene. Jeg var nu opbragt i Forveien, thi hun havde hele Veien gaaet og brummet, fordi jeg søgte de eensomste Veie, og ikke vilde gaae, hvor der var Folk. Noget heftigt svarte jeg derfor, hun havde sin frie Villie, og jeg min, hvorpaa hun i Vrede forlod mig, og lod mig jaske alene hjem med det arme Barn.

Og da jeg nu paa Tilbageveien fik Toldboden paa min venstre Haand, havde jeg ret mine underlige Betænkninger. Ja, jeg tør vel sige, at der fattedes meget lidet i . . . . . thi jeg havde allerede sat Barnet fra mig, og lagt en Kampesteen i hver af mine Kjolelommer, og vilde just, med mit Halstørklæde, binde Barnet fast til mig, for at det, naar jeg nu sprang ud i Vandet, kunde synke tilbunds med mig, og lide Døden, for at fange Livet, hvorfra vi jo Begge vare saa skjændigt afskaarne . . . . . men da brast den Lille ynkeligt i Graad, og det var som om en god Aand talte til mig gjennem hans klynkende Stemme, og jeg reiste mig endnu engang, jeg arme, elendige Korsdrager, endnu engang reiste jeg mig under Korset, som havde knuget mig saa dybt i Støvet.

23.

Jeg følte Døden banke i mit Blod alligevel; den behøver ingen Kampestene, for at drage et Menneske ned til sig. Gjøre Sutter til Barnet, da vi, silde paa Aftenen, kom hjem, det kostede mig ingen Umage, thi jeg havde nogen Øvelse iforveien, og jeg havde jo ogsaa min Løn strax ved Haanden, eftersom det sieblikkeligt taug, naar jeg stak det en i Munden — — men — — jeg tænkte paa hiin Aften, da jeg, rørt indtil Taarer, havde sjunget med Gustava:

„Ak, vidste Du, som gaaer i Syndens Lænke, ꝛc."

Og mine Tanker vare Følelser, og mine Følelser vare Dolkestød, og jeg stirrede hen for mig, til mine Øine begyndte at svømme i Vand, som om de vilde briste. O, gid de vare brustne! — —

Efter Midnat kom Gustava hjem, ledsaget af den godmodige Yngling, som ved Barselgildet havde døbt mig med Viin. Hun var suur, og talte ikke et Ord. Han var træt, og lagde sig i min Seng.

Nu undte jeg ham det hjerteliggjerne, skjøndt han trykkede mig voldsomt om Natten, og ikke kom ret til Ro, før han fik mig ud paa Kanten — for denne Nat lader det sig sagtens udholde, tænkte jeg.

Men paa denne Nat fulgte en Morgen. Og da jeg, temmelig aarle, stod op, for ikke at forsømme min første Time, fandt jeg Gustava sovende.

Jeg greb i Døren, for sagte at liste mig bort paa fastende Hjerte. Da vaagnede hun, og spurgte, om jeg havde gjort Ild paa.

„Ild paa?" spurgte jeg forundret. — „Ja! svarte hun fripostigt: Jeg vil drikke paa Sengen i Dag."

„Jeg har Intet drukket! sagde jeg roligt: Mine Forretninger kalde mig bort — "

„Dine Forretninger! spottede hun: Dem skulde Du hellere tie med. Fortjente jeg Intet til Hjelp, da vare vi vel sultede ihjel for længe siden. Har Du børstet Peter's Støvler?"

Som forstenet udraabte jeg gjentagende: „Peter's Støvler!" — „Ja, vedblev hun: de maa børstes hver Morgen — dertil er han vant."

„Tør jeg da være saa fri at spørge, gjenmælede jeg med indædt Ærgrelse: hvo denne Hr. Peter er, hvis Støvler jeg skal børste!"

Da foer hun op i Sengen, blussende af Harme, og raabte: „Esel, han er min Søn, min Søn er han, min Søn, og hans Støvler maae børstes, og hans Klæder bankes, inden han staaer op, og sin Snaps maa han have til Maden — dertil er han vant!"

Hurtigt var jeg ude af Døren, og ravede ned ad Trappen, og kom, jeg veed ikke, hvorledes, hen i Skolen. Men her skal jeg have vævet saa grueligt, at alle Børnene stirrede paa mig som paa et Gjenfærd, og da Tungen omsider nægtede mig sin Tjeneste, sank jeg afmægtig om. Man gjorde, hvad

man kunde. Man lod en Vogn hente, for at kjøre mig hjem.

Men havde jeg da noget Hjem? Havde jeg havt noget, da havde man vel taget bedre imod mig. Men nu kjendte man mig neppe.

Jeg laae i Halmen, og kæmpede med min Sorg og min Sygdom, som om jeg var forladt af Gud. Nei, det var jeg ikke. Thi paa Qvisten boede et Avisbud, en barmhjertig Samaritan, som hver Dag bragte mig en Lædskedrik, og mangengang græd over mig som et Barn, medens man i Sideværelset loe og sang.

Og jeg havde forunderlige Syner i min Sygdom. Een Nat saae jeg Marie de Verdier bøie sig over mig, omskinnet af en himmelsk Glorie, en levende Madonna. Og hun blottede sit Bryst, og jeg saae ind i hendes Hjerte, og jeg saae, at hun var uskyldig. O, det var ingen Drøm!

Og atter en anden Nat stod Gustava for mig, og svor, at det var den pure Dovenskab, jeg var syg af, og at hun, hvis jeg ikke stod op, skulde bringe mig paa Benene. O, det var ingen Drøm!

Men for min Sovekammerat var jeg dog befriet. Jeg var gandske alene. Men ved Siden af var der en Tummel uden Lige, og et Børneskrig, som aldrig tillod mig at blunde.

Og da jeg spurgte Avisbudet, hvad det var for Børn, sagde han, Nogle vare min Kones — men et Par af dem tilhørte den smukke Opvartningspige i Lundehuset.

Og hvem er da hun?" spurgte jeg igjen. — „Hun er ogsaa Deres Kones Datter! svarte han i en Tone, som gjennemiisnede mig: Man siger, hun skal snart hjem at ligge i Barselseng. Den rige Davidsen betaler for hende."

„Den rige Davidsen? Hvem er det?" spurgte jeg atter, neppe min Forstand mægtig. — „Det er ham, som er Fader til den lange Dreng, Deres Kone . . . . . "

Mere hørte jeg ikke. Men om Natten vaagnede jeg igjen, og hørte Nogen tale høit i Sideværelset: Gustava, Godske, Peter, Oldgesellen — Alle mellem hinanden.

Men hvor skal hun da ligge?" spurgte en ubekjendt Stemme. — „Derinde!" svarte Gustava.

„Hvor Deres Mand ligger syg?" spurgte Stemmen atter.

„Min Mand! tog hun Ordet: O, med slig en Mand gjør man ikke mange Omstændigheder. Der er intet mere ved ham at gjøre."

„Vi kaste ham ud!" raabte Godske. — „Jeg tager ham ved Benene!" jublede Peter. — „Til Helvede med ham! skreg Oldgesellen: Saa har han ikke kastet mig ned ad Trappen omsonst."

„Haand paa Værket!" lød flere Stemmer. — „Endnu et Glas Punsch! loe Gustava: Saa ville vi expedere det kjære Hunskors."

Jeg lukkede bedøvet mine Øine; dog vaagnede jeg strax efter, da jeg hørte dem klinke derinde paa min Død. Og jeg listede mig op, kastede min gamle forrevne Frakke paa mig, stak en barmhjertig Tro-

ster i Barmen, og stjal mig ned ad Bagtrappen, idet min Haand krampagtigt omfattede Grebet af Pistolen.

Kun eet Ærinde havde jeg endnu; men Sylte-Peder kjendte mig vel fra gamle Dage, og han tillod mig meget gjæstevenligt at skrive ved hans Kjelderbord saameget jeg vilde —

Derfra — — — o, Gud i Himlen, forbarme Dig over mig!

(Forfatteren til „Judasbilledet.")

Nationalhad og Kjærlighed.

En af de smukkeste Sommernætter i Aaret 1808 red den 22aarige Jægercapitain, Edvard af St. Plis, ledsaget af sin Eskadron og af nogle Stykker Skyds, ud af Vittoria's Porte, for — saa lod Lefebres Ordre — at udforske, om det var Sandhed, eller kun et tomt Rygte, at Fjenden stod i Nærheden af Staden; en Villa, som var dem nøie betegnet, var Maalet for deres Marsch; her skulde de opholde sig til nærmere Ordre.

Fuld af Glæde over, langt om længe at være sluppen ud af de skumle Mure, indenfor hvilke han i hvert Ansigt læste, hvor ugjerne Spaniens Beboere

saae de ubudne franske Gjæster herske i deres Fædreland, travede Edvard, i Spidsen for sine Chasseurs, hen mellem de rankebegroede Høie, som hævede sig paa begge Sider af Veien. Klart saae Maanen fra den skyfrie Himmel ned paa den lille Skare, og speilede sig i Ladorra's brusende Bølger. Blomstrende Granattræer udbredte deres Vellugt trindtomkring, og Spanien, som med Rette kaldes Europa's Have, laae, i sin yppige Vegetation, som et Trylleland for de Fremmedes Øie. Endnu havde Krigens Svøbe ikke truffet det med al sin Vægt; Napoleon meente, det var kun et enkelt Partie, ikke et heelt Land, han havde at gjøre med; de blomstrende Kongeveie, ikke hærgede Stepper, vilde han lade sin Broder regjere.

„Ved Gud! raabte Maurice, Eskadronens Lieutenant, greben af Omgivelsens Skjønhed: Ved Gud, Spanierne fortjente ei at leve i sligt et Land. Ingensteds staae vel Natur og Mennesker i saadan Modsigelse, som her. Saa blomstrende disse Marker, saa klar denne Himmel er, ligesaa gnaven og mørk er Almuesmanden; de Fornemmeres Heftighed er Forræderi, og Lediggang, Snigmord — — "

„Vær ikke uretfærdig, min Ven! faldt Edvard ham i Ordet: Som Du skildrer dem, ere Spanierne ikke. De ere et bravt Folk, fuldt af ædel Stolthed og alvorlig Værdighed. Vil Du nedsætte en Nation, som føler levende for Konge og Fædreland, og ei vil taale, at Fremmede ville omstyrte dens Throne, og fraribe den de gamle Former, hvorved den hænger saa tro?"

„Taabelige Fordomme! Hvad er det for Former? gjenmælte Maurice: Skulde Spanierne ikke takke os, at vi ogsaa ville tænde Oplysningens Fakkel i deres Dale?"

„Naar Oplysningens Fakkel er i Krigens Haand, vil den vel forstyrre meer, end oplyse!" sagde Edvard smilende.

— „Autodafeerne have vel udbredt et mere velgjørende Lys?" tog Maurice Ordet.

„Nei, sagde Edvard: de ere en Skjændsel for den iøvrigt ædle Nation, og jeg er overbeviist om, at den største Deel af Folket afskyer dem. Snart vilde Spanierne, ogsaa uden vor Hjelp, have løsrevet sig af Inqvisitionens og Munkenes Lænker; men deres Stolthed tillader dem ei, at hilse os som deres Befriere. „Soy Castellano!" er, i deres Mund, saameget som: „Jeg er bedre, end alle Andre, som mit Fædreland ikke har født!" Vi have vovet, at ville røve dem denne Indbildning, og Napoleon har, under det Paaskud, at forsone Kongen med Kronprindsen, sat sin Broder paa Thronen! Det har oprørt Nationen; sammenholdt af de gamle Baand, vil den afryste de nye, byrdefulde Lænker; den kæmper for det Helligste, for Gud, Konge og Fædreland, og — "

„ — og tager sin Tilflugt til Dolk og Gift, afbrød Maurice ham: fordi den er for feig til at modstaae os i aaben Feide."

„Feige ere Spanierne ikke, sagde Capitainen: det have de viist os og alle Folkefærd, som kæmpede med dem! At de have ihjelslaget Saamange

af vore Krigere paa Snigmorderviis, maa Du skrive paa Munkenes Regning. Vi have forstyrret dem i deres behagelige Liv; de have benyttet deres Anseelse til at bibringe Folket den Tro, at det er fortjenstligt, endog ved Snigmord, at befrie Fædrelandet og Kirken fra deres Fjender!"

Under slige Samtaler havde Rytterskaren tilbagelagt en betydelig Veistrækning, og travede nu gjennem en snever Klippedal, som var bevoxen med Krat og enkelte Bøgetræer. Edvard og Maurice samtalte endnu stedse; Denne anklagede Spanierne for Grusomhed, for Brud paa Folkeretten, medens Hiin derimod søgte at retfærdiggjøre dem. Tause fulgte de Øvrige deres Førere paa den klart af Maanen oplyste Vei, idet de speidede tilhøire og tilvenstre, om Intet rørte sig i Krattet.

Pludseligt faldt, tæt ved Veien, et Skud, og En af Jægerne styrtede dødeligsaaret af Hesten. „Seer Du de Krybeskytter!" raabte Maurice, og jog, med høitsvungen Sabel efter sin Ven, der strax havde vendt sig mod den Egn, hvor Skuddet kom fra — med slap Tøile fulgte Rytterne.

En tæt Kugleregn modtog dem, og udaf Krattet paa begge Sider styrtede nogle hundrede Guerillas med det Udraab: „Muerte a los Franceses!" — Den lille Skare var omringet. Bajonetter og Landser blinkede, paa alle Kanter, Rytterne imøde.

„Overgiver Eder!" raabte Guerillahøvdingen, en stærk, ung Mand med lynende Øine, idet han, med spændt Bøsse traadte hen for Capitainen.

„Overgive!" spottede Denne, og gav sin Hest Sporerne, for at straffe den Forvovne. Hoit steilede Dyret. Spanieren skjød; truffen styrtede Hesten, og Rytteren med den. Men hurtigt som et Lyn stod Edvard, med Klingen i Haanden, ligeoverfor sin Fjende, og Kampen fornyedes. Da Rytterne saae, at deres Chef kæmpede tilfods i Fjendernes Midte, agtede de ingen Modstand mere. At redde ham, eller dø med ham, var hver Enkelts Beslutning. Deres Klinger gjorde lyst; tilhøire og tilvenstre styrtede Spanierne i Sandet, og da de saae, hvorlunde deres Høvding, truffen i Hovedet af Edvard's Staal, tumlede maallos til Jorden, flyede de tilbage i Krattet. At forfølge dem, var umuligt, da Hestene ikke kunde komme frem paa det stenige, med Krat tætbegroede Terrain; det var ei heller raadeligt, at blive længe paa Kamppladsen, da man maatte befrygte, at Fjenderne skulde vende tilbage med ny Forstærkning. Capitainen sendte derfor Nogle af sine Ryttere tilbage til Hovedqvarteret med en Rapport om det Forefaldne, besteeg en falden Chasseurs Hest, og marscherede videre.

Solen forgyldte just Pyrenæernes Spidser, da Edvard med sin Skare jog frem ad en Klippehuulvei og saae et Landsted, som var Maalet for hans Marsch, ligge gandske nær. Det var en betydelig Bygning, hvis Udvortes vidnede om dens Beridders Smag, Rigdom og fornemme Stand. Trindtomgiven med Mure, lignede den før et befæstet

Slot end et Sommeropholdssted; dog bare de vidtløftige Haver og Anlæg, som omgave den, saavelsom dens paradisiske Beliggenhed ved Ladorra's Bredder, Vidne om dens Bestemmelse.

Glade ved, endeligen at have naaet deres Bestemmelsessted, galopperede Rytterne over Engene, og rede langs Havemuren ad Porten til. — Da hørte Edvard pludseligt Lyden af en Cithar, og en sølvklar Qvindestemme sang:

Morgenluften kruser Sivet
Efter Nattens korte Gru,
Og forynget strømmer Livet
I Naturens Pulse nu.
Mangefarved Blomster smykke
Høi og Dal ved denne Strand,
Men jeg veed af ingen Lykke — —
Her er ei mit Fædreland!

See, Orangens Grene bygge
Over mig et duftigt Tag,
I hvis svale Morgenskygge
Jeg kan høre Fuglens Slag.
Bækkens Rislen kan jeg spore
Gjennem dette gyldne Sand,
Men den rinder, som mit Taare,
Fjernt, ak, fra mit Fædreland!

Denne Zephyrs milde Vinden
Minder mig om Hjemmet; ja,
Vestligt, hist bag Klipperiften,
Ligger mit Castilia.

I dets Solglimt, i dets Skygge,
Hist ved Ebro's grønne Strand,
Fandt jeg eengang Fryd og Lykke — —
Her er ei mit Fædreland!

Edvard lyttede opmærksomt til de blide Toner, og speidede over den lave Muur efter Sangerinden, som maatte være skjult i en af Havens mange Løvhytter. Da raslede det i Buskene, og en Pige treen ud, skjøn som den unge Dag, med en Cithar i Haanden. Den lette Morgendragt tilhyllede ikke det ranke Legems skjønne Former; ravnesorte Lokker bølgede om den blændende Hals; det store, dunkle Øie røbede saamegen Aand, Ansigtstrækkene vare saa regelmæssig-skjønne, alle Bevægelser saa fulde af Ynde, at Alle paastode, endnu aldrig at have seet saamange Yndigheder forenede hos et qvindeligt Væsen. Kun Edvard saae maallos paa Skikkelsen; saa dybt et Indtryk havde endnu aldrig nogen Qvinde gjort paa ham. Det kom ham fore, som om denne Skjønhed aldrig kunde prises nok af Menneskelæber.

I Begyndelsen syntes Pigen ikke at bemærke Jagttageren; men nu faldt hendes Øine paa de over Havemuren fremragende Tzako'er — hun udstødte et Forfærdelsesskrig, og fløi ind i Huset.

„I Sandhed, en yndig Pige! tilraabte Maurice Capitainen: Qvarteret her lader til at vorde ret behageligt."

Men Edvard stirrede endnu paa den Plet, hvor Sangerinden var forsvunden, og lod sin Hest gaae langsomt hen langs Havemuren, indtil hans Ven omsider mindede ham om, at Pigen maaskee havde meldt deres Komme, og at man kunde nægte, at indlade dem.

Da galopperede Edvard foran, Rytterne efter ham, og faa Minuter efter holdt de indenfor Ringmuren, da Gaardporten stod aaben.

Gaarden, som var indsluttet af en dobbelt Rad Stalde, syntes øde. Alle Tilgange vare lukkede. Ingen kom, at modtage de Fremmede, skjønt de havde forkyndt deres Komme med Trompetskrald.

Edvard bankede paa — intet Svar! — Han raabte — Ingen syntes at ville høre ham. Da bleve Chasseurerne utaalmodige; de stege af, og inden Capitainen kunde hindre det, havde de indslaget en af Stalddørene. Mere end tyve Arabere og Andalusiere stode her, foruden tredobbelt saamange Muuldyr.

Endnu lod sig intet menneskeligt Væsen see. Soldaterne lavede sig til, ogsaa at slaae Huusdøren ind; Edvard forbød det, skjønt Maurice paastod, at man ikke maatte gjøre Komplimenter i Fjendeland.

Langt om længe, efter at Chasseurerne vel havde banket og larmet en fuld Time, viste et graat Hoved sig i Vinduet, og spurgte, hvad man vilde.

„Qvarteer!" raabte Maurice. — „For Saamange er her ikke Plads!" lød Svaret. — „I Josephs, Eders Konges Navn, lukker op!" raabte

Edvard. — „Eller vi lade ikke Steen paa Steen!" tilføiede Maurice, fremtagende sine Pistoler.

Da forsvandt den Gamle, og faa Minuter efter lukkedes der op. „For mig til Herren i Huset!" sagde Edvard, og kun ledsaget af Maurice, fulgte han den Gamle opad de brede Marmortrin. De skrede gjennem en lang Række prægtige Værelser; nu bad den Gamle ham tove, til Grev Retorto — saa kaldte han sin Herre, kom.

Det varede ikke længe, inden Dørene aabnedes, og Greven, en Mand over de Tredsindstyve, traadte begge Officererne imøde. Hans sneehvide Haar stak sælsomt af mod de dunkle Flammesine, med hvilke han maalte de Fremmede. Hans Holdning var ædel, hans Gang stolt, hans skarptmarkeerte Ansigt blegt. Han bar de bourbonske Garders Generalsuniform.

„Hvad vil De her?" spurgte han i en Tone, som kun altfor tydeligt røbede, hvor ubehageligt stigt et Besøg var ham.

„Senor! svarte Capitainen: Qvarteer for mig og min Eskadron, Staldrum til vore Heste." — „Hvo har viist Dem hid? Jeg er Hidalgo og General." — „Saa veed De ogsaa, at i Krigen maa Alt lempe sig efter Nødvendigheden. Jeg har Ordre, at besætte dette Landsted, og maa, hvis De vil hindre mig deri, gjøre den Stærkeres Ret gjældende." — „Hvo gav Dem denne Ordre?" — „General Lefebre." — „Den Napoleonide!" skjar Spanieren Tænder.

„Senor! svarte Edvard, idet han gav Maurice, hvis Haand allerede foer efter Sabelgrebet, et straffende Vink: Min General og jeg have den Ære, at tjene Frankrigs store Keiser og Kong Joseph, hans Broder!"

„Kong Joseph!" mumlede Greven, og stirrede hen for sig. — „Deres Bestemmelse, Hr. Greve! spurgte Edvard: Vil De give os Qvarteer, eller ikke?" — „Jeg maa jo vel!" svarte Retorto. Han vendte sig til En af sine Tjenere, tilhviskede ham noget, og gik tilbage paa sit Værelse.

Tjeneren anviste nu Franskmændene Qvarteer; de vidtløftige Sidebygninger havde Rum nok til Hestene. Edvard benyttede Lystedets faste Bygningsmaade til at sikkre sig mod ethvert fjendtligt Overfald. Han lod Portene lukke, udstillede Vagter, og begav sig derpaa, tilligemed Maurice, til de Værelser, man havde anviist dem.

Endnu havde han ikke gjenseet den smukke Pige, han havde bemærket i Haven. Hans Værelses Beliggenhed frembød en behagelig Udsigt over hele Parken. Den var smuk, meget smuk. Det havde han ikke bemærket før. Han havde kun seet den hulde Spanierinde; ogsaa nu svævede hendes Tryllebilled for hans Øine.

Dybsindig stod han i Vindet — da vakte ham en Larm i Gaarden af hans Drømme. En Chasseur rapporterede: Nogle spanske Bønder bragte en Haardtsaaret, og forlangte, at indlades. De sagde, den Saarede hørte til Grevens Familie. Edvard steg ned i Gaarden.

Paa Trægrene laae en Mand paa omtrent 25 Aar, bevæbnet og rigtklædt. Et Sabelhug havde givet ham et frygteligt Saar i det brune Ansigt; det venstre Øie var forstyrret, Næse og Mund klø-vede; dybt ind i Pandebenet syntes Hugget at gaae. Han var bevidstløs, og Blodet strømte af Vunden ned i hans sorte Skjæg. Jo nærmere Edvard be-tragtede ham, desto visere blev det ham, at det var den Guerillahøvding, han, iden nysforgangne Nat, havde nedhugget. Men — Ven eller Fjende — her bød Menneskeligheden at tilbageholde det med Blodet bortflygtende Liv. Paa Edvard's Be-faling bragte Rytterne Vand og Charpie. Den samme Haand, som havde slaget Vunden, rensede den, og forbandt den, saa godt det lod sig gjøre.

Grevens Tyende løb imidlertid uroligt frem og tilbage. Der blev Larm i Huset, og Edvard, som laae paa Knæ foran den Saarede, saae pludseligt den skjønne Pige styrte ud af Huset og høitgræden-de kaste sig over den Syge.

Edvard knælte tæt ved hendes Side; ikke et Ord var han istand til at frembringe, saa dybt havde Synet af den Grædende grebet ham. Uvil-kaarligt paansdte sig ham den Tanke, at det maa-skee var dette fortryllende Væsens Elsker eller Æg-tefælle, hans Haand havde truffet saa haardt.

Efter en Pause oploftede Spanierinden sit Ho-ved, og saae sig om. „O, begyndte hun: red ham, hvis det er Dem muligt. — Det er min Broder, min Diego, min Faders eneste Haab, vor Æts Stolthed! — Red ham, jeg besværger Dem! — "

„Senora! svarte Edvard, og Blodet steeg ham i Kinderne, medens Pigens store, mørke Øie hvilte paa ham: Hvad der var muligt, er allerede skeet. Vi have ingen Saarlæge hos os, men Blodet er stillet, og nogle Timers Rolighed vil gjengive den Syge Bevidstheden. Vunden er dyb, men for hans Liv behøver De ei at frygte. Send kun hastigt Bud efter en Læge."

„De, De har forbundet ham! raabte Pigen, og pegede paa Edvards blodige Hænder: O, hvorledes skal jeg takke Dem! Lad mig kysse disse velgjørende Hænder — — "

„Senora! raabte Edvard, og sprang op — den Tanke, at han havde slaget denne Vunde, traadte levende for hans Sjel — Senora! raabte han: Jeg fortjener ingen Tak! — "

Da traadte Greven ud af Huset. „Maria! raabte han med tordnende Stemme, og hans Øine flammede: Op paa Dit Værelse! Hvad vil en Spanierinde blandt sit Fædrelands Fjender?"

„Store Gud, min Broder!" hulkede Marie. — „Bort, jeg befaler Dig det!" raabte Greven, og Pigen forsvandt.

„Hr. Greve! begyndte Edvard, fuld af ædel Stolthed: Vi have ikke handlet mod Deres saarede Søn, som Fjende mod Fjende."

„Han har os maaskee at takke for sit Liv! vedblev Maurice heftigt: Hr. Hidalgo! Utak taale vi ei!" — tilføiede han, idet han slog paa sin Sabel.

„Han skal ikke have Noget at takke Jer for, I Franskmænd! raabte Greven, idet han styrtede over sin Søn, og rev Bindet af, saa Blodet atter rislede over det blege Ansigt: Min Søn tilhører mig, og jeg vil ikke kjøbe hans Liv med den Forsmædelse, at Castiliens Fjender have frelst det! Jeg har allerede bragt mit Fædreland saa mangt et Offer, og vidste jeg, at mit og min Diego's Hjerteblod blev til Gift for de franske Bødler, vilde jeg støde ham og mig selv Dolken i Hjertet."

Da droge Maurice og de omstaaende Chasseurer de blanke Klinger, men Edvard beskyttede Oldingens Hoved med sin. „Ærer hans Alder og hans Smerte!" raabte han, og man adlød.

„Bort med Kaarden, Franskmænd! raabte Greven: Jeg skjælver ei for Døden; længe nok har jeg skuet Spaniens Forsmædelse." Men Krigerne fjernede sig paa Edvard's Vink; ogsaa han gik op paa sit Værelse.

Greven lod sin Søn bringe ind. Et Tilbud fløi gjennem Porten, og vendte, inden en Times Forløb, tilbage med en Saarlæge.

Allerede vare tre Uger forløbne, siden Edvard havde besat Grevens Landsted, og ei havde han, siden den første Dag, seet Nogen af Familien, eller erfaret det mindste om dens Anliggender, ihvor inderligt han end længtes efter et nærmere Bekjendtskab med den deilige Maria. Det første Blik paa hende havde i Edvard's Bryst vakt en Følelse, som hidtil havde været ham ubekjendt — Kjærlighed. Han følte, at han kun kunde være lykkelig i hen-

des Besiddelse, og at aldrig noget andet qvindeligt Væsen kunde udslette det Indtryk, Marie havde gjort paa ham.

Ofte tabte han sig i den skjønne Drøm, engang at kalde hende sin, men da traadte Hadet, der, ligesom Pyrenæerne, adskilte Spanierne fra de Franske, i al sin frygtelige Bitterhed mellem ham og hans Forhaabninger. Det var jo desuden ham, som havde saaret Broderen. Havde han end kun gjort sin Pligt, saa vidste han dog, at Greven og Guerillahøvdingen aldrig vilde tage Hensyn derpaa. Hvad Marie tænkte om ham, hvad hun følte for ham, vidste han ikke. At Diego maatte være i Bedring, sluttede han af Vagternes Rapporter. Lægen, som i Begyndelsen ikke forlod Huset, kom nu kun af og til, og omsider meget sjelden. Det glædede ham, fordi han vidste, at det glædede Marie.

Sysselsat med hendes Billed, sad han engang, efter Midnat, paa sit Værelse, og saae, med Haanden under Kinden, ud i Natten. Regnstrømme styrtede ned fra Skyerne, der, mørke som hans Fremtid, hang over hans Hoved. Da raslede det ved den modsatte Væg; han saae sig om, og Marie stod for ham. Med en Blindlygte i Haanden treen hun gjennem en Tapetdør, som han hidtil ikke havde bemærket.

Forundret sprang Edvard op; han troede neppe sine Øine. — „Senor! begyndte hun, og det nedslagne Øie, de rødmende Kinder vidnede om hendes Forlegenhed: Tænk ikke slet om mig, fordi jeg gaaer

denne Vei paa denne Tid. Ingen Anden stod mig aaben, og jeg maa dog tale med Dem. Menneskelighed, Taknemmelighed byder mig det."

„Grevinde! stammede Edvard: Hvad befaler De?" — „Jeg har Noget at aabenbare Dem, sagde Marie, idet hun satte Laternen paa Bordet: Noget, som er af yderste Vigtighed for Dem. Men først maa De, ved den treenige Gud, tilsværge mig, at De vil opfylde, hvad jeg forlanger af Dem." — Capitainen nølede. — „Tro ei, at jeg vil fordre noget Ubilligt! sagde Grevinden: At den Hemmelighed, jeg har at meddele Dem, er af høieste Vigtighed, kan De allerede slutte af den Vei, jeg har betraadt. Den Mand — vedblev hun med Varme: den Mand, for hvem jeg vovede denne Gang, skulde ikke mistroe mig."

„Jeg tilsværger Dem det ved Gud og ved min Ære!" raabte Capitainen.

„Saa hør mig da! tog Marie Ordet, idet hun satte sig paa Sophaen, og bad Capitainen tage Plads paa en Stol: Jeg maa, for at naae mit Øiemed, begynde noget langt tilbage. Det Navn, hvorunder De kjender min Fader, er ikke hans Familienavn. Han er den Grev ***., der, som De udentvivl veed, spillede en betydelig Rolle ved Kong Carls Hof. Da Kongen og hans Søn Ferdinand bleve uenige, erklærede han sig for den Sidste, og forfægtede, med Pen og Kaarde, hans Fordringer. Napoleon paatvang sig den kongelige Familie som Voldgiftsmand, og gav sin Broder Joseph Spaniens Krone. Sit Fædreland og Bourbonerne trohengiven, tog min

Fader sin Afsked, og tænkte, i Ro at henleve Resten af sine Dage paa sine Godser. Men inden vi endnu havde forladt Madrid, kom det her til blodige Optrin. Min ældre Broder, der, som alle Castilianere, var utilfreds med Regjeringens Foranstaltninger, anførte En af Insurgenthobene, og blev tagen til Fange. Min Fader beskyldtes for Deeltagelse i hiint Oprør, og bragtes som Fange til Aranjuez. Nogle Dage efter døde min Broder paa Retterstedet, og man troede, at min Fader snart vilde følge ham. Men efter at han i to Maaneder havde siddet fængslet, lod man ham løs, og straffede ham med Forviisning fra Provindsen Castilien; de betydelige Godser, han her eiede, bleve sequestrerede. Alonzo de *** var ei den Mand, som kunde tilgive Deres Nation sin Søns Henrettelse og sin egen Landsforviisning; han svor alle Franskmænd evigt Had."

„Den Modtagelse, vi nøde her, tog Edvard Ordet: lod os slutte til Deres Faders Tænkemaade. Men hvortil denne Fortælling, Grevinde?"

„De har, svarte Marie: svoret mig, at ville opfylde min Begjering. Trods det, jeg vil aabenbare Dem, det være hvad det vil, vil De aldrig lægge Haand paa min Faders eller min Broders Liv og Frihed?"

„Aldrig! svarte Edvard: Jeg har svoret!"

„Nu, saa hør! Man ponser paa Forræderi imod Dem; min Fader og min Broder, som ei vil lade den Vunde uhævnet, Deres Haand har slaget ham, have svoret Dem og Deres Skare Døden."

„Døden!" raabte Edvard, og foer op af Stolen.

„I Morgen, ved Midnatstid, skulle 500 Guerillas føres herind ad en underjordisk Gang; fortalte Marie: de skulle bringe Dem og Deres Ryttere Undergang. Tilfældigviis hørte jeg min Broder bortskikke sin Tjener i dette Ærinde."

„Og De bringer mig denne Efterretning? raabte Edvard: De, Spanierinden, De, hine Mænds Datter og Søster, som træde Gjæstevenskabet under Fødder, idet de ville overantvorde os til Snigmordere?"

„Nationalhad og Hævntørst herske i deres Bryst! sagde Marie: De see i Dem kun Usurpatorens Tjener, Castiliens Fjende; min Broder føler kun den Vunde, De har slaget ham. Jeg saae, hvorledes De forbandt ham, og veed, at der i Deres Bryst slaaer et følende Hjerte. Fader og Broder ville offre Dem for deres Harm; mig byder Taknemmelighed frelse Dem. I den Tro, at De vilde skaane min Faders og min Broders Liv, og ikke miskjende mig, vovede jeg et afgjørende Skridt, og jeg har ikke følt mig skuffet i min Tillid."

„Jeg miskjende Dem? raabte Edvard, og greb Maries Haand: Siden jeg saae Dem første-gang, siden De græd over Deres Broder, stod Deres Billed, ædelt og skjønt, for min Sjel, og det smertede mig usigeligt, maaskee at hades af Dem, fordi jeg i Fægtning havde saaret Deres Broder. Og De tilgiver mig nu, De redder mit og hundrede vakkre Krigeres Liv? — Sproget er for fattigt til

at tolke mine Følelser." — Han trykte hendes Haand til sine brændende Læber.

„Fly! sagde Marie, og stod op: Fly, saa snart det gryer ad Dag, fra dette Huus, hvor Fordærvelse truer Dem ved hvert Trin! — Jeg maa gaae; man kunde savne mig. Lev vel! vedblev hun, og hendes Haand rystede i hans, og stedse blødere blev hendes Stemmes Tone: Lev vel, vær lykkelig, vi sees maaskee aldrig mere!"

„Nei, guddommelige Pige, nei, saaledes maa Du ikke forlade mig! raabte Edvard, og holdt hende tilbage: Jeg maa see Dig igjen, om end Himmel og Jord traadte imellem os, thi jeg elsker Dig høiere end mit Liv, høiere end Alt, hvad Jorden er istand til at byde mig."

Marie vilde losrive sig. Høit flammede hendes Ansigt, hendes Barm bølgede, Taarer blinkede i hendes Øie. „Hr. Capitain ——" var Alt, hvad hun kunde stamme.

„Nei, Pige, sly mig ei! sagde Edvard, og drog hende til sig: Min Kjærlighed er reen, som den oprindende Sol; og disse Taarer i Dit Øie, denne Ild paa Dine Kinder siger mig, hvad Din Læbe fortier. Ikke Taknemmelighed, Kjærlighed var det, som bød Dig redde mig! Du, Du, ingen Anden vorder Min. For Dig vover jeg Kampen med en Verden; Du har reddet mit Liv, det er Dit, Dit for evigt!"

„Dit, Dit for evigt!" sagde Marie, og sank til den Lykkeliges Bryst.

Da blinkede det fra Diego's Ildrør. Han havde sneget sig efter Søsteren og hørt hendes sidste Ord. „Tag det, forvorpne Par!" raabte han, og Kuglen knuste Speilet tæt ved de Elskende.

Forfærdede fore de op. I Natdragt, med forbundet Hoved, styrtede Diego, med Dolken i Haanden, mod Capitainen. Denne faldt ham i den opløftede Arm, fravristede ham Dolken, og kastede ham til Jorden.

„Dø, Snigmorder!" raabte han, og drog det blanke Staal. Men Marie omslyngede den Elskede med de Ord: „Ihukom Din Eed — han er min Broder!"

Da kastede Edvard Dolken bort. Diego sprang op, greb Maries Haand, og vilde drage hende med sig. „Kom, Bolerske! skreg han: Vi skulle gaae i Rette med Dig!"

Edvard traadte imellem dem. „Hun er min Brud! sagde han: Og hvo der krummer et Haar paa hendes Hoved, med Den gaaer jeg i Rette!"

Diego slap hende; hun skjulte sig i Edvards Favn. Rolig, med Sabelen i Haanden, stod han midt i Værelset, og betragtede Diego, som tænderskærende stod ved Vinduet, og trommede paa Ruden.

Vakte af Skudet, hidilte Maurice og Chasseurerne. Hvor studsede de, da de fandt Marie i Edvards Arme! De vilde gribe den rasende Diego, men Edvard forbød dem det, sit Løfte tro. Omsider kom ogsaa Greven. „Gud, min Fader!" raabte Marie, og skjulte sit Ansigt ved Edvards Bryst.

„Hvad foregaaer her?" raabte Alonzo, som ei bemærkede sin Datter.

„Bryd Dit Vaaben sønder, Fader! raabte Diego: Lad Dit Adelsbrev sønderrive, og en Skamstøtte opreise paa Dine Fædres Grav, thi stor Forsmædelse er vederfaret vort Huus! Marie, Grevinde af ***, har bolet frækt med den franske Rittercapitain. Jeg har fundet hende i hans Arme ved Midnatstid."

„Det lyver Du, Skurk! raabte Edvard: Marie er reen, som Solen." — Ikke mere Herre over sig selv, vilde den gamle Greve styrte løs paa Edvard, men Rytterne holdt ham tilbage.

„Forbandelse, trefold Forbandelse ramme Synderinden! skreg han: Gud forstøde hende fra sit Ansigt, ligesom jeg fra mit!"

Da styrtede Marie for Oldingens Fødder, og omslyngede grædende hans Knæe. „Fader! raabte hun: Fader, forband ikke Din Datter! Jeg har ikke feilet, som Du mener, og er jeg strafværdig, saa straf mig, men forband mig ikke!" — Med et foragteligt Blik saae Greven paa den Bedende; „Bort med Dig! sagde han: Du er ikke min Datter!"

„Tilgivelse, Tilgivelse, Fader! bad Marie, og Taarer qvalte hendes Stemme: Det er sandt, jeg elsker denne Mand, han elsker mig. Men jeg kalder Gud til Vidne, vi have ikke syndet!"

„Bolerske!" skjar den Gamle Tænder, og vendte sig mod Døren. Da slyngede Marie Armene fast om ham, og raabte i smertelig Angst: „Fader!

Din Forbandelse knuser mig, tag den bort af mit Hoved! Forbarm Dig over Dit Barn, som ei kan leve uden Dig! — Jeg vil jo bøde, Fader, haardt vil jeg bøde for mit Hjertes ringe Brøde — forsage vil jeg alt Haab om Lykke og Kjærlighed — forkast mig blot ikke fra Dit Ansigt!"

„Saa følg mig!" svarte den Gamle. — Gladelig sprang Pigen op, og styrtede til Faderens Bryst. „Det gaae mig, som det vil, jeg er jo atter Dit Barn!" raabte hun.

Men koldt greb Greven hendes Haand, og drog hende mod Døren. „Marie, Du forlader mig!" raabte Edvard smerteligt efter hende. — „Jeg følger min Fader! hviskede hun, og nye Taarer styrtede af hendes Øine: Men Din er jeg for evigt! — "

„Den Evighed skal vorde meget kort!" brummede Diego, og fulgte Sine.

Næste Morgen laae Edvard i Vinduet — som Drømmebilleder svævede den forgangne Nats Tildragelser ham forbi. Da rullede en høitbepakket Vogn for Porten med fire Andalusier for; den gamle Greve og Marie, tættilsløret, stege ind, og ledsaget af sex Tjenere tilhest, rullede Vognen ud af Gaarden.

Hun var borte, maaskee for stedse tabt for ham. Men Edvard svor ved sig selv, at aldrig skulde nogen anden Qvindes Billed faae Rum i hans Hjerte.

Længe stod han endnu ved Vinduet, og stirrede mod den Kant, hvor Vognen var forsvunden. Da vakte Maurice ham af hans Drømme. Han ønskede Oplysning om det Forefaldne. Men Edvard var for sysselsat med Marie og hendes Skjebne til at han havde kunnet indlade sig paa hans Spørgsmaal.

Omsider udbad Lieutenanten sig Forholdsordre for den kommende Dag — da erindrede Capitainen Maries Ad. rsel. Han grublede — gjennem en underjordisk Gang vilde Stimændene komme; men hvor denne Gang var at finde, havde Marie ikke sagt ham. Indgangen dertil kunde ikke være i Gaarden, ellers maatte Diego have befrygtet, at de talrige Skildvagter skulde bemærke ham.

Edvard gav Ordre, at modtage Fjenderne kraftigt; hele Dagen skulde hans Folk holde sig stille, men saasnart Natten brød ind, skulde man rette Kanonerne, som hidtil havde staaet ved Gaardporten, mod Huusdøren, og Chasseurerne skulde dele sig i to Partier; det Ene skulde, væbnet med Sabler og Karabiner, skjule sig i Sidebygningerne og holde sig beredt til at bryde ind i Huset; det Andet skulde patrouillere omkring Huset tilhest. Selv vilde han, med tyve udsøgte Svende oppebie Fjenden paa sit Værelse. Ved den første Larm skulde de Soldater, som, anførte af Maurice, opholdt sig i Gaarden, tænde Laterner og Begfakler og tilfods bryde ind i Huset. Men paa Diego's Hoved maatte Ingen krumme et Haar.

Sort rugede Natten over Landstedet; stille, som i Graven, var Alt trindtomkring. Kun Skildvagternes Raab hørtes i Gaarden. Lyttende sad Edvard, med sine tyve Svende, paa sit Værelse; Ildrørene vare spændte, Klingerne blottede.

Alt var Midnat forbi — da hørte de en sagte Hvisken paa Gangen. De vendte deres Øine og Ildrør mod Døren; den sprang op; med dragne Dolke indtraadte sex Karle.

„Først Anføreren, siden de Andre!" lød Diego's Røst ude paa Gangen, som var oplyst og fuld af Bevæbnede.

„Fyr!" kommanderede Edvard, og de Indtrædende laae i deres Blod. I Indgangen begyndte Kampen nu, Mand mod Mand, Sværd mod Sværd. Vakkert holdt Hoben sig mod den indtrængende Sværm, indtil Maurice, med sine Krigere, faldt denne i Ryggen. Snart vare Spanierne, trods deres Overmagt, angrebne fra to Sider, haardtbetrængte, og flyede. Men nedenfor modtoges de af Kartætskerne og af Rytterne; Enhver, som ikke vilde modtage Pardon, blev nedsablet.

Til Edvard's store Glæde fandtes Diego hverken blandt de Døde, eller blandt de Fangne; han maatte være flygtet gjennem den underjordiske Gang.

Endnu nogle Maaneder blev Edvard paa Landstedet, uden at foruroliges videre. Omsider indkaldtes han, da Lefebre havde Ordre at marschere

mod Arragonien og forene sig med Moncey. Han fulgte sin General i Træfningen ved Tudela, tilkæmpede sig, ved Saragoza's Bestormelse, Æreslegionens Kors, og tog Deel i de fleste betydelige Fægtninger, som, fra August 1808 indtil September 1809, vædede Arragoniens og begge Castiliers Jordbund med Blod. Allevegne seirede de franske Ørne, Halvøen var erobret, men ikke bragt under Aaget, thi tænderskjærende bar Spanieren de fremmede Lænker, og talrige Guerillahobe gjennemstreifede Landet, især Bjergegnene, hvor de tilføiede de Franske betydelig Skade. Megen Opsigt gjorde især Guerillabanden i La Mancha; som et Tordenveir brød den frem af sine Bjergkløfter, angreb adskillige mindre, med fransk Garnison forsynede Pladser, nedsablede Besætningen, plyndrede Omegnen, stak Byerne i Brand, og inden franske Detaschementer kunde hidile, at straffe de Forvovne, vare de atter forsvundne blandt Bjergene. Om deres Anfører fortalte man forunderlige Ting; man kjendte ham kun under Navnet El Enmaskarado, fordi han altid bar en Jernmaske. Ingen af de øvrige Guerillahøvdinger var saa dristig og snedig, Ingen saa grusom, som han.

Længe saae Kong Joseph uvirksom til; men da den Formummede omsider vovede sig frem lige til Sletten foran Aranjuez, og, for Kongens Øine, stak fem Landsbyer i Brand — da de efter ham sendte Garder fandt, ikke ham, men kun Sporene af hans Rædselsgjerninger, da beordrede Kongen

4000 Mand imod ham. Edvard de St. Plis var deriblandt.

Detaschementet rykkede ind i Ciudad-Real, og gjorde Garnisonen her bekjendt med sit Ærinde. Men den syntes ikke meget begjerlig efter, at deeltage i Kampen mod den frygtede Guerillahøvding. Vel havde han endnu ikke vovet sig til Voldene, men hvert Blik i Omegnen mindede Besætningen om den Skrækkelige, der, som Sagnet fortalte, var fast mod Hug og Skud.

Edvard, som kun kjendte Frygten af Navn, oprørtes i sit Inderste ved disse ellers saa tappre Troppers Betænkelighed. Engang, da han og Maurice, tilligemed flere Officerer, sadde ved Vinbægeret, og de Sidstnævnte talte med nogen Bekymring om den forestaaende Kamp, sprang han begeistret op og raabte, idet han stødte Glasset mod Bordet: „I kalde Jer den store Nations Krigere, og I skjælve for den Bondesværm? O, Skjændsel uden Lige!"

„Lær først at kjende den Formummede! tog En af Officererne Ordet: Ved Tudela har Du seet, at jeg forstaaer, at føre min Klinge, men med ham binder jeg ikke an! Vore Tirailleurs kunne Intet gjøre ham med alle deres Flintekugler." — „Saa maae de ogsaa lade slet!" smilte Maurice. — „De lade godt! svarte Officeren: Bønderne falde for dem, men han staaer fast."

„Det sværger jeg Eder til! raabte Edvard, og opløftede sit Glas: Møder den Formummede

mig, da hævner jeg Eders Skjændsel, eller jeg ophører at leve!"

„Jeg gjentager denne Eed, Capitain!" raabte Maurice, og Begge klinkede derpaa.

Nogle Dage efter marscherede Franskmændene ind blandt Bjergene. Stille fulgte Regimenterne deres Ørne; Garnisonens Frygt havde smittet Mange af de Nysankomne. Kun Edvard's Eskadron, som, tilligemed 500 Tiralleurs, udgjorde Avantgarden, var munter, da den saae sine Officerer saa veltilmode. Men Bjergene bleve stedse steilere; snart vare ingen Veie at see mere. Rytteriet, som ikke kunde bruges her, fik Ordre, at gjøre Holdt, og Fodfolket rykkede alene frem.

Edvard, og med ham hans hele Eskadron, bad om Tilladelse til at stige af, for at følge med Toget op paa Pynten af Bjergene, og det tillodes ham gjerne.

Da man var kommen nogle Miil længere, stødte Avantgarden paa nogle Guerillahobe, som snart bleve slagne og adsplittede.

Videre og stedse videre gik Marschen over en liden Slette, indtil man omsider befandt sig udenfor en Klippevæg, som Naturen syntes at have skabt til en Fæstning. Smale, i Klippen indhugne Trin slyngede sig mod dens Spidse, hvorpaa saaes Taarnet af en Klosterkirke. Som en Kæmpe blandt Dværge, stod den blandt de andre Klipper, der, i mangfoldige Grupper, omgave den.

Avantgarden søgte en Vei, ad hvilken Klippekjæden kunde passeres; da styrtede, fra de mindre Klipper, en Kugleregn over den, og talrige Guerillahobe stormede frem af Kløfterne. Tiralleurerne gave adskillige virksomme Salver, og lavede sig til et Angreb med Bajonetten, da den Formummede pludseligt traadte frem bag en Klippe. Hans Hoved var bedækket med en Maske, som lignede en Hjelm, han bar en blodrød Kappe over Skuldrene, et bredt Slagsværd i den Høire, en spændt Pistol i den Venstre! — Hans Kugle gjennemborede Tirailleurernes Anfører.

Med et Skrækkens Udraab kastede Disse Musketterne bort, og flyede ad Sletten til. Med 100 Jægere at ville holde sig mod over 3000 Guerillas, paa det for ham ufordeelagtige Terrain, vilde været Daarskab — langsomt trak Edvard sig tilbage.

Banden blev dristig, og fulgte efter; den meente, kun at have med faa Hundrede at gjøre. Men allerede havde Hovedkorpset her udviklet sine Kolonner, og ventede Spanierne, skjulte bag Træer og Klipper. To betydelige Kolonner vare bestemte til, at afskjære Fjenden Tilbagetoget, hvis han skulde vove sig ned paa Sletten. Blinde for Faren, som truede dem, gik de Forvovne i Snaren, og laae snart under for Overmagten.

Edvard og Maurice havde, under Fægtningen, nærmet sig Enmaskarado. Men Pistolkuglerne, som de sendte efter ham, vare, saavelsom deres Sabelhug, uden Virkning. De glede af, som

Staal mod Staal. Edvard var derimod saaret i den venstre Skulder, Maurice i Brystet. Da de øvrige Spaniere strakte Gevær, trak han sig tilbage mod Klipperne; de her opstillte Franskmænd vege tilside for ham. Han undkom uden Sværdslag. Kun Edvard fulgte ham, fastbesluttet, enten at hævne sine Landsmænds Skjændsel, eller at finde Døden. — Pludseligt forsvandt den Formummede i Midten af Bjerget.

Da Edvard kom til dette Sted, saae han en i Klippen indhuggen Dør. Endnu troede han, at høre den Flygtendes Fodtrin lyde indenfor Kløften. Nogle Øieblikke betænkte han sig; men nu drev ham hans Eed og den Tanke, at Den, der hidtil var flygtet for ham, maatte være et Menneske som han, ned i den skumle Hule. Hans Vei førte ham op ad een Trappe, ned ad en Anden; ofte lyttede han, men dødsstille var det trindtomkring ham. Gjerne var han vendt tilbage, men han fandt, at han havde tabt sig i en underjordisk Labyrinth, som kun et Tilfælde kunde føre ham ud af. Omtrent tre Timer havde han vel flakket om i dette Mørke, da han saae et mat Lysglimt. Rask nærmede han sig det, og kom omsider til en stor Hvælving, som han strax erkjendte at være Klostrets Kirke.

De gjennem Vinduerne blinkende Stjerner, Gudshusets matte Belysning, — een eneste Lampe brændte deri — sagde ham, at det var Nat. Da han fandt Døren lukket, maatte han bequemme sig til, at tøve her til næste Morgen. Med den faste Villie, ei at sove, satte han sig paa et af de talrige Monumen-

ter, men Naturen fordrede sin Ret — han slummerede ind.

Dog varede det ikke længe, inden han vaktes. Han saae op — en Nonne skred gjennem Kirken med en Lygte i Haanden; andægtigt bedende kastede hun sig ned for en høi, rigtprydet Gravsteen midt i Kirken. Hun vendte Ryggen til ham, men tydeligt hørte han de Ord i hendes Bøn: „Fader, Fader, er Du endnu ikke forsonet? Har jeg ikke offret Dig min Kjærlighed, min Frihed, min Ungdoms Glæder? Og dog forlod Du mig i Vrede! — Fader, Fader, tilgiv Dit uskyldige Barn, som, løsreven fra Alt, hvad der knyttede det til Livet, vil følge Dig i Graven!"

Edvard troede, at drømme. Denne Stemme lød ham bekjendt. „Marie!" raabte han, og styrtede hen til Nonnen med udbredt Favn. „Edvard!" jublede hun, og laae ved hans Bryst.

Da de vaagnede af Gjensynets Glædestummel, fortalte Marie, at hendes Fader havde ført hende hid, og tvunget hende til at tage Sløret. Selv havde han, affondret fra Verden, levet paa et nærliggende Bjergslot. Men hverken ham eller Broderen havde hun seet siden hun havde aflagt sit Løfte. Hvor Broderen var, vidste hun ikke. For tolv Dage siden havde hun faaet Efterretning om sin Faders Død; han havde udtrykkelig forlangt, at vorde bisat i Santa Clara de Sierra's Kirke, paa det hans Grav uafladeligt kunde minde hans Datter om hendes Brøde. I Vrede var han altsaa gangen heden. I ti Dage havde hans Aske hvilt her; tre

Timer om Dagen og tre Timer om Natten havde hun i hvert Døgn bedet ved hans Gravsteen, for at bortvælte hans Forbandelse. „Han er forsonet, vedblev hun: thi han har ført Dig tilbage til mig. Jeg er Din for evigt, med min Faders Velsignelse er jeg Din!"

Edvard fortalte hende, hvorledes han var kommen hid. Maria havde ikke hørt tale om den Formummede, hun kjendte ikke Klippegangene under Kirken, men hun saae, at hun og Edvard ikke kunde tøve her længer uden Fare. „Kom, sagde hun: og lad os flygte til Dine! — Jeg kjender Veien ned fra Klostret, og fører Dig sikkert."

De nærmede sig Kirkedøren. „Holdt! tordnede en Røst dem imøde: Saaledes have vi ikke vedtaget!" — Og den berygtede Enmascarado stod for dem.

„Pigen tilhører mig og Kirken! vedblev han: Og Du franske Hund skal ikke slippe bort med hende for saa godt Kjøb."

„Hvo gav Dig Raadighed over min Brud? sagde Edvard, og løftede Sabelen: Viig, eller jeg maa aabne mig en Udvei med Blod."

„Hvo der gav mig Raadighed over hende?" haanede Hiin, og kastede Jernmasken fra sig — „Kjender Du mig?" — Diego's forhuggede Ansigt viste sig. — „Min Broder!" raabte Marie, og sank paa Knæ.

„Skjælvér Du for mig, Bolerske? jublede Diego: Og har jeg Dig, Franke, langt om længe i min Vold!"

„I Din Vold, saalænge jeg har et Sværd?" sagde Edvard, og stormede ind paa ham.

„Kom Din Eed ihu, han er min Broder!“ raabte Marie, og styrtede sig mellem de Kæmpende.

Edvard lod Kaarden synke. „Din Broder! haanloe Diego: Jeg Din Broder? — Tag der min broderlige Hilsen!“ Og han stødte hende Sværdet i Brystet, saa hun døende sank i sit Blod.

Da Edvard saae den Elskedes Blod flyde, glemte han Eed og Vunde. „Morder!“ skreg han, og hans Damascener klovede Spanierens Hoved. Jorden drønede ved den Pandserklædtes Fald.

Næste Morgen trængte Franskmændene ind i Klostret, og fandt Capitainen. Men den forgangne Nats Tildragelser havde forjaget Ungdomsfarven af hans Ansigt; med Øinene stivtfæstede paa Maries Liig, sad han ved Foden af et Alter. Neppe formaaede hans Kammerader at bringe ham bort.

Dybsindig red han foran sin Skare. Maries og Diego's Navne, og at han var bleven Meneder, var Alt, hvad man kunde erfare af ham. Tredie Dag efter hiin Rædselsnat stødte Corpset paa en Guerillabande. Liig en Fortvivlende styrtede Edvard sig ind i den tætteste Vrimmel, og faldt snart, truffen af en Flintekugle, af Hesten. Da Lægen sagde ham, at Saaret var dødeligt, blev han paa eengang munter, fortalte Maurice, hvad der var hændet ham i Klostret, talte meget om sin nærforestaaende Forening med sin Marie, og døde efter faa Timers Forløb, beklaget af alle sine Vaabenbrødre. Hans Been hvile under en Kork-Eeg, ved Veien fra Malagon til Fernon-Cavallera.

C. H. Fuchs.

Familiesmykket.

En sand Historie.

Fortalt af

August Lewald.

(fortsat fra det forrige Hefte.)

„Den unge Grækerfyrste —" gjentog Rebekka langsomt, med blussende Kinder og længselsfulde Øine, idet hun, i sød Selvforglemmelse, betragtede det skjønne Ynglingshoved. Pesah's tandløse Mund fortrak sig til et venligt Smil.

„I Aftes, fortalte den Gamle: lod han mig kalde. Tiere tilförn har jeg været hos ham, og jeg vil ikke dølge for Dig, at selv mit gamle Hjerte følte sig opvarmet i hans Nærhed. Skjøndt en riig og fornem Fyrste, er han dog et Naturbarn, og med Aabenhjertighed har han tilstaaet mig sin Kjærlighed til Dig, min Datter. Desværre kunde jeg kun lette paa Skulderen, da han yttrede, hvor inderligt han ønskede, at tale med Dig, blot een eneste Gang. Hvor var det muligt, at bringe Dig til ham, eller ham til Dig? Alt, hvad han kunde gjøre, for at tilfredsstille sin grændseløse Længsel, var, at kjøbe Dit Portrait, som falbydes i utallige Aftryk af Malere og Billedhandlere, og med disse Billeder at tapetsere sine Vægge. Adskillige Dage vare forgangne, da jeg igaar, paa hans Befaling, kom til

ham. Du mine Fædres Gud! hvor blegt og forsørget var det smukke før saa blomstrende Ansigt! Kjære Veninde! sagde han til mig: Kommer jeg hende ikke snart nær, da fortæres jeg af Længsel. Jeg er syg, meget syg, det føler jeg. Jil til hende, beed hende forbarme sig over mig, beed hende forunde mig et Blik, et Ord. Hun kan ikke være grusom nok til at ville min Død. — Kan Du fortænke mig i, huldе Datter, at jeg tog min Tilflugt til et Middel, som jeg kun tillod mig at bruge i et saa overordentligt Tilfælde? Jeg tog hans Portrait og Dit tillige, det heldigste, som han eier. Idet jeg, under hemmelige Tegn og Formularer, forbandt dem Begge med hinanden, øvede jeg en stærk Trolddom, hvis Virkning jeg længe har kjendt. Medens Du, indvortes bevæget, fast betragter Billedet her, betragter han Dit ligervis, og finder Lindring i sin Elskovsqval. Vilde Du nu vel, af Kjærlighed til mig, trykke et Kys paa Billedets Mund? Ingen seer det, uden jeg — — "

Rolende saae Rebekka paa den Gamle. — „Nu, Barn, hvi betænker Du Dig? Er det Synd, at kysse et Billed, et Menneskes Billed? Det Hele er jo desuden kun Spøg. — — "

Neppe vare disse Ord udtalte, før Rebekka's Læber fæstede sig paa Billedets i et langt, glødende Kys. Som et mægtigt, electrisk Slag gjennemfoer det hendes Inderste. Moderen kaldte — Pesah skjulte Portraitet, idet hun sagde de flygtige Ord: „I Morgenmiddag, Klokken tolv, ved Vinduet!"

7.

Det var en urolig Nat, den skjønne Rebekka havde efter dette Optrin. Neppe saae hun Dagen grye, før hun forlod sit Leie, for, i een eller anden Syssel, at tilkæmpe sig Rolighed. Hvor Formiddagen var hende lang! Heftig bevæget sad hun ved Vinduet, ufravendt seende ud paa Gaden, ventende den tolvte Time. Langt om længe slog Kirkeuhret tre Qvarteer, og skjælvende foer hun sammen. Stedse skarpere saae hun ud; hun hørte ikke Moderen kalde — Barmens vilde Ild steg op i Hovedet, og næsten bevidstløs havde hun kun een Tanke.

Med ubeskrivelig Langsomhed sneg det sidste Qvarteer sig hen — omsider bevæger sig den store Klokke — det første Slag toner — en fjern Raslen bebuder, at en Vogn nærmer sig den snevre Gade. Den holder stille. Nu sees en Mandsskikkelse, hyllet i en blaa Fløielspels, paa ungarsk Viis besat med Guldsnore. Langsomt nærmer han sig, idet han speidende seer op ad Husene paa denne Side — nu gjenkjender Rebekka Trækkene — det er Originalen til det Portrait, hun har kysset.

Aldrig saasnart havde den unge Græker faaet Øie paa Rebekka, for han blev staaende i rolig Fatning, tog et i Guld indfattet Glas, som hang om hans Hals i en Guldkjæde, og betragtede Rebekka derigjennem. Da dette var skeet, smilte han, nikkede med Hovedet, og vendte sig, for at gaae. — Som rystet af Feberkuld, maatte Rebekka, vaklende fra Vinduet, søge en Stol, for at komme til sig selv.

Var det den Fremmedes Skjønhed, hans Stand? Var det hans Lidenskab for hende, som den Gamle havde skildret med saa stærke Farver, eller hans sælsomme Adfærd? Var det maaskee det Kys, hun havde trykt paa Billedets Mund, som øvede den mægtige Trolddom —— hun kunde ikke forklare sig, hvad det var, som frembragte de mægtige Bevægelser i hendes Indre. Hun maatte, næsten svimlende, springe hurtigt op igjen og løbe til Vinduet. Hun saae efter ham — og saae ham bøie om Hjørnet. Med et dybt Suk gik hun op og ned ad Gulvet. Hun blev staaende for den aabnede Pengekiste — hun fæstede sine Øine paa Smykket.

„En Krone har jeg! Hvo der med Ret torde bære den! sukkede hun: Han en Fyrste — jeg en Jødepige! Og elsker han mig, som Pesfah siger, tør jeg da elske ham igjen, ham, en Christen? Ja, var jeg af hans Stamme, og denne Krone min . . . . . " Her tog hun Skrineti den skjælvende Haand, betragtede det en Stund, og stillede det derpaa, med et vemodigt Smiil, igjen paa dets gamle Plads.

Ruben kom, og den Bekymrede mærkede ret vel Rebekka's Bevægelse. Hans Kjærlighed havde hendes Hjerte aldrig deelt, og hun var sjeleglad, da han forkyndte hende, at en Forretningsreise vilde holde ham borte fra Frankfurt i nogle Uger. Hun glædede sig til hans Fraværelse, thi hun frygtede, at opløfte det brødefulde Øie til ham.

8.

Blandt de Fremmede, som Kroningsfesten havde samlet i Frankfurt, var ogsaa den, mine Læsere allerede overfladisk bekjendte græske Fyrste. I Vrimlen vilde man kun lagt lidet Mærke til ham, hvis han ikke havde besiddet en Egenskab, som, endnu mere end Rigdom og Stand, formaaer at vække Opsigt, nemlig en udmærket Grad af mandig Skjønhed og, hvad der kun tjente til at gjøre denne interessantere, fra sin tidligste Ungdom været forfulgt af en ulykkelig Skjebne.

Hans Fader, En af de mægtigste og rigeste Fyrster i Fædrelandet, havde, kjed af det Tryk, hvorunder hans Folk sukkede, alt i hiin Tid udkastet den Plan, som en Ætling af ham siden udførte. Fuld af Mod og Bestemthed, begyndte han, at knytte farlige Forbindelser, at bevæbne sine Venner, at vinde Fjenderne i de faste Pladser, og ikke fjern var det Øieblik, da Oprøret skulde bryde løs over Troesfjendernes Hoveder, da Slangen „Forræderi" indsneg sig i Forbundet, og overantvordede Sammensværgelsens Formænd til Død og Fordærvelse.

I en frygtelig Nat overfaldtes Fyrstens og hans Tilhængeres Palladser af den rasende Pøbel, og hærgedes med Ild og Sværd. I Tumlen undkom Fyrsten selv, hyllet i usle Pjalter; kun et Skriin fik han Tid at tage med sig, som indeholdt en Familieskat af stor Værdi. Trodsende Faren, holdt han sig endnu en Tidlang skjult i en Bjergegn, for at erfare, hvad Lod der havde truffet hans Familie. Desværre

kom han snart til Kundskab derom. En gammel Fortrolig bragte ham det Budskab, at hans Gemalinde og hans Sønner havde fundet Døden, og overgav ham en Sum, stor nok til at opholde hans Liv for længere Tid, uden at han skulde sættes i den Nødvendighed, at skille sig ved Familiesmykket.

Tænderskjærende af Harm og Smerte, med Hævnens Torn i Hjertet, flyede den ulykkelige Fyrste til fjerne Lande, hvor Osmanens Scepter ikke formaade, straffende at naae ham.

Men ogsaa i det Fjerne tænkte han paa det dyrebare Hjem, og idet han vandrede ved Themsens Bred, floi hans Tanke til Grækenlands altidgrønne Olivenskove.

Pludseligt vakte et Brev ham, paa en saare frydelig Maade, af hans Drømmerier. Alle Hans vare ikke omkomne i hiin Nat; en Søn var frelst, som ved et Underværk, og en tro Tjener havde opdraget ham. Den Fortrolige, som gav denne Efterretning, bad tillige Faderen begive sig paa Veien, for at afhente Sønnen, som han selv vilde ledsage til Grændsen, da Faderen ikke vilde være sikker i Landet.

Den Ulykkelige iilte did, hvorhen hans Hjerte drev ham saa mægtigt. Han saae sin Søn og sin Ven igien; Denne maatte give ham en nøiagtig Skildring af det sørgende Fædreland. Nogle Dage vare henrundne i salig Selvforglemmelse, og alt rustede Vennerne sig til Afsked. En betydelig Sum i Vexler og Guld — de sidste Levninger af en uhyre Formue, som vare undgangne den tyrkiske Skatmesters

graadige Hænder — havde den tro Ven tilstillet Fyrsten, og Afskedstimen slog, da en tyrkisk Embedsmand lod Huset besætte med Vagt, og, spottende Tyendets svage Modstand, til stor Skræk for Indvaanerne i Grændsebyen, bortførte den Ulykkelige samt hans Fortrolige, som Fanger, og lod dem myrde paa tyrkisk Grund. Ligesom til Haan bleve de Dræbtes Legemer, spiddede paa Pæle, stillede til Skue ved Grændsen, medens Hovederne, paa tyrkisk Viis, ved Ilbud bleve sendte til Constantinopel. — Ordet gik, at en fremmed Jode havde begaaet dette Forræderi.

De tro Tjenere flygtede med den unge Prinds til Ungarns Hovedstad. Kæmpende med Nød og Mangel kom de hid; alle Fyrstens Effekter vare tilfaldne Tyrkerne.

9.

Adskillige Stormænd toge sig af den ulykkelige Dimitri, og lode ham opdrage paa en for hans Stand passende Maade. Han fik en Plads i et ungarsk Regiment, og om end hans Tid syntes deelt mellem Tjeneste og Adspredelse, saa var det dog kun een Tanke, som glødede dybt i hans Inderste, Tanken om Hævn. Af sin Fædreneformue havde han Intet; han maatte leve af sin Gage som Ritmester ved et Husarregiment og af en Understøttelse, som en Nærbeslægtet af hans Moder gav ham.

Saaledes levede den unge Fyrste nogle Aar, da hans Rang og hans Ulykke vakte Monarkens Opmærksomhed, og forskaffede ham den Udmærkelse, at vorde dragen til den keiserlige Hofleir, hvor han fandt en Plads i den adelige Garde, som nærmest omgav Herskerens hellige Person. I denne Egenskab fulgte han Hoffet til Kroningen i Frankfurt.

Her finde vi ham gandske hengiven de Forlystelser, den gamle Kroningsstad dengang formaaede at byde sine talrige Gjæster, og hans legemlige Skjønhed, saavelsom hans selskabelige Talenter, havde forlængst gjort ham uundværlig i de meest glimrende Cirkler.

Det kunde ikke feile, at naar unge Cavalerer samtalte om deres Erobringer og gjennemgik Galleriet af beseirede og ubeseirede Skjønheder, maatte den skjønne Jødepige vorde omtalt blandt de Sidste. Kun Faa havde selv seet hende. Mange opsøgte Gaden, hvor hun vel nu og da viste sig ved Vinduet, og Mangfoldige havde forgjæves udsat sig for en saadan Vandrings Ubehageligheder. Men dette Ubekjendtskab med Gjenstanden for deres Roes havde kun bidraget til, at forøge denne. Enhver lagde af sin Phantasi et Træk til det Billed, Andre havde foremalet ham, og saaledes kunde det da ikke feile, at der jo, i Beskrivelsen af Rebekka's vidunderlige Skjønhed, maatte indsnige sig Modsigelser, som lode roligere Gemytter tage det Hele for en Fabel.

Fyrst Dimitri kom just hjem fra et Lystridt, og var i Begreb med, udenfor sit Qvarteer at svinge

sig af Hesten, da han blev opmærksom paa en anseelig Folkemængde, som havde flokket sig i Nærheden, og bød sin Tjener see efter, hvad der havde tildraget sig.

„Herre! sagde den Tilbagevendende smilende: Man skulde neppe troe det! Det er en Mand, som falbyder den skjønne Jødindes Portrait, og Alle gabe derpaa, om end kun Enkelte kjøbe det."

„Saa spring derhen! raabte Dimitri, endnu tilhest, idet han løftede sig op i Sadlen, for at fremtage sin Pengepung, som han pleiede at bære under sin Dollman: Spring derhen, gjentog han, idet han kastede et Guldstykke til Tjeneren: og hent Et af disse Billeder, at jeg kan see, hvorledes dette Underværk er beskaffen, thi for dets Skyld tiltræder jeg vel neppe en Valfart til Jødegvarteret."

Medens Tjeneren nu tingede om Billedet, og lod Guldstykket vexle, var Dimitri sprungen af Hesten, og idet han overgav den til en hidilende Staldknegt, stillede han sig, med korslagte Arme, udenfor Døren, seende paa sin stolte, varmredne Ganger, der langsomt førtes frem og tilbage. Som det syntes, tænkte han ikke mere paa den smukke Jødepige.

Da rakte den tilbagekommende Tjener ham Billedet — han sammenrullede det, uden at værdige det et Øiekast — klappede sin Hest paa de svulmende Halsaarer, og sprang derpaa med klirrende Sporer op ad den brede Steentrappe, idet han fløitede en ungarsk Dands.

10.

Da han var kommen op paa sit Værelse, tænkte han først paa den deilige Fyrstinde ***, som havde beæret ham med stor Udmærkelse; derpaa tilsmiilte han den smægtende Grevinde . . . . 's Portrait. Derefter fulgte flere indtagende Billeder, tro udførte af hans Hukommelse, og Rækken sluttede hans himmelske Dandserinde, Hertuginden af S., ved hvis Erindring hans Hjerte begyndte at banke fyrigere. Idet han forbandede Forholdene, som havde ført denne Engel i den unge og ligesaa elskværdige Hertugs Arme, og altsaa afskaaret ham ethvert Haab om, at nærme sig den Elskede anderledes, end i flygtig Dands, havde han reist sig op af Sophaen, hvor han havde syslet med sit Tankespil, og gik nu, med raske Trin, op og ned i Værelset — da faldt hans Øie paa det sammenrullede Papiir, som han, ved sin Indtrædelse, havde kastet paa sit Skrivebord. Han aabnede det. —

Var det nu hans ophidsede Indbildningskraft, eller Virkningen af en Trolddom, som hang ved denne skjebnesvangre Time — han blev staaende, slagen af Forundring, med Øinene stivthæftede paa Portraitet. Det var ikke muligt at troe, at en forhadt Jødindes Billed, som en Fusker, en Styverfænger, havde malet, paa naturlig Maade skulde kunne gjøre et saadant Indtryk paa et Øie, som var vant til at dvæle ved de høieste Yndigheder. Gandske hensunken i Beskuelsen stod han der — tre-

gange bankede det paa Døren — han hørte det ikke. Omsider aabnedes den, og den velbekjendte Pesſah treen ind, fremſtammende mangfoldige Undſkyldninger.

Læggende Billedet bort og seende ſig om, havde Fyrſten neppe gjenkjendt den Indtrædende, før han, med raſke Fjed, nærmede ſig hende, tog den gule, rynkede Haand i ſin, og førende hende hen for Rebekka's Portrait, udraabte: „Siig mig, Gamle, tro og ſanddru, er dette den Jødinde, ſom hele Frankfurt taler om i denne Tid?"

„Gud ſtraffe mig! ſagde Pesſah: om det ikke er Rebekka, mit kjære, fromme Barn, ſom Himlen har overøſt med alle Yndigheder og ſom maa udſtaae Meget, fordi Nid og Havesyge falbyde den tugtige Jomfrues Billed paa aaben Gade."

„Den Tugtige? ſiger Du — faldt Fyrſten hende raſk i Ordet: Er hun tugtig, og modſtaaer Glandſens Tillokkelſer?"

„Rebekka er fromt opdragen — hun er forlovet — hun har, hvad hun behøver. Hendes Dyd er bekjendt, og lokke lader hun ſig paa ingen Maade!" ſvarte den Gamle.

„Er der da ikke en Aabning i hendes Hjerte, hvorigjennem en Elſker kunde ſtjæle ſig?" ſpurgte Fyrſten, ſpændt ved den Gamles undvigende Tale.

„En Elſker? gjenmælede Pesſah: Og en Elſket ovenikjøbet? Ja, hvad var vel umuligt for Elſkov? — — "

„Du ſagde, hun var forlovet?" indvendte Fyrſten, idet han ſaae forſkende paa hende.

„Nu ja! meente den Gamle: Hvad bryder den sande Elskov sig vel derom? Rebekka har hidtil endnu aldrig elsket, og kun for Kjærlighed ere Jertegn mulige."

„Godt! raabte Ynglingen leende, idet han rev sin Dollman op, og gjorde sig det bequemt: Jeg elsker denne Jødepige; Du siger hende det, og mager det saa, at hun kan elske mig igjen."

Ligesom tilbagetumlende af Skræk — saa syntes det idetmindste — stammede den Gamle: „Naadigste Herre! De en Fyrste, en Christen, og Rebekka en Jødinde — aldrig vil dette Baand bestaae, om det end lykkedes Dem, at knytte det."

„Derfor lade Du mig sørge! sagde Dimitri: Gjør, hvad Du kan, for at vinde mig Rebekka's Tilbøielighed, og Du skal faae en Løn, hvorom Du ikke drømmer — hvis ikke, maa Du aldrig understaae Dig, at komme for mine Øine." — Han gik ind i et Sideværelse, slog Døren ilaas efter sig, og lod den forfærdede Gamle alene.

11.

Grublende forlod Pesfah Fyrstens Qvarteer. Hun havde besøgt ham i den Hensigt, at anbefale ham sine nye Skjønhedsmidler, hvilket hun vel før havde gjort, og ventede mindst et Hverv, som det, den skjønne Herre havde givet hende. Den i slige Tilfælde Velbevandrede kastede Tankerne hid og did i det gamle Hoved, for at udfinde, hvorledes hun

skulde fortjene den hende lovede Løn. Sandselighed og Forfængelighed — begge maatte vækkes i Rebekka, hvis hun skulde naae sit Maal — hun maatte gjøre et Forsøg, og hvorledes det faldt ud, have vi allerede erfaret. Fyrstens Portrait havde Pesah udbedt sig af ham til sit Forsøts Udførelse. Den arme Rebekka havde intet roligt Øieblik, før hun igjen kunde tale med Pesah, og Denne, som vel vidste, hvad Magt et saadant Ophold havde, lod hende vente længe.

Langt om længe kom hun en Aften silde, med en lille Lygte i Haanden, hvori en gul Voxkjerte lyste mat og sørgeligt. Idet hun satte sig, stillede hun Laternen foran sig paa Bordet, og lod det gule Skin spille sælsomt paa de mere modbydelige, end behagelige Træk.

Mirjam sad i Lænestolen, som hun pleiede, og sagtehviskende sadde den Gamle og Rebekka hos hinanden. „Hvad snakker I der i Eet væk om Fyrste og Grækер? sagde Moderen dybtaandende: Hvad Herligt og Sælsomt er der da paa Fær'e i Frankfurt, siden I, Pesah, ikke kan blive kjed af at sladdre derom?" — „Herligheder og Sælsomheder nok! svarte Pesah: Men hvad jeg fortæller Eders Datter, er et Eventyr om en ung Grækerfyrste, som fattede Kjærlighed til en Pige af vor Stamme, satte hende Kronen paa Hovedet, og dog lod hende blive ved sine Fædres Tro."

„Saa levede hun med ham som en Bislopperske, og bar Verdens Foragt!" sagde Moderen.

„Han var Fyrste, og ærede hende som sin Hustru, og bød alt Folket ære hende, og hendes Børn vare Fyrster, og regjerede Landet!" svarte Pesfah, idet hun gav Rebekka et Vink.

„Vee hende! gjenmælede Moderen: Saa har hun født Fjendei af vor Tro, og hendes Livs Frugt har skjændet vor Stamme."

„Det er kun et Eventyr, sagde Pesfah smilende: og i Eventyret vorder Moderen lykkelig. I Virkeligheden finder sligt vel neppe Sted."

„Nu, saa fortæl Eders Eventyr ud, sagde Mirjam: naar Rebekka har ført mig tilsengs." Med disse Ord stod den Gamle op, og Datteren ledte hende ind i Sideværelset.

Neppe saae Pesfah sig ene, før hun bar Lygten til Vinduet, og lod Skinnet falde ned paa Gaden. Kort efter hørte hun det pusle paa Trappen. Hun aabnede Døren paa Klem, og hviskede et Par Ord ud, som besvartes af en dæmpet Latter. Rebekka kom tilbage, og spurgte studsende, hvorfor Lygten stod i Vinduet.

„I Kystlandene tænder man Blus om Natten, begyndte Pesfah hemmelighedsfuld: for at veilede de Sofarende, som befinde sig i Havsnød. Dette lille Blus er nu tændt her i lignende Hensigt. Udenfor vanker, martret af Elskovsnød, den Skjønneste og Elskværdigste af alle Mænd, og dette er ham et Tegn, at hans Nød har en Ende."

„Hvad vil I sige dermed?" spurgte Rebekka høilig forundret. — „Nu, Fyrsten, den arme Fyrste, vanker som en Betler udenfor Din Dør, min

Datter! sagde den Gamle snaksom: Han udaander sine hede Suk i den kolde Natluft og trykker sin brændende Pande mod Dit Huses kolde Stene — hans Øie seer længselsfuldt op — — "

En Støi udenfor afbrød hende. „For Himlens Skyld! raabte Rebekka med opflammende Rødme: Hvad vil I sige dermed?" — „At Fyrst Dimitri, alle Qvinders Afgud, den Skjønneste, Fornemste og Rigeste af alle her forsamlede Cavalerer, dreven af Elskovslængsel, staaer ved Din Dør, ventende, at Din Tryllemund skal tillade ham, at træde ind."

Uden al Besindelse stod Rebekka der med høitbølgende Barm, og traadte ikke den Gamle iveien, da hun trippede til Døren, aabnede den, og lod en høi Mandsskikkelse, hyllet i en vid, mørk Kappe, træde ind.

12.

Næste Morgen fremstillede Pesah sig for Fyrsten med listigtsmilende Ansigt. „Du forlanger Din Løn, tilraabte han hende: og Du skal faae den. Men hvad i al Verden tænkte Du paa, da Du førte mig til den Jødepige? Troede Du, jeg vilde spille Jakobs Rolle og beile i syv Aar til hendes Gunst? Forhadt er mig Dit Folk, og mit Hjerte fvulmer i bitter Harm, naar jeg møder En af Dine. Dog overvandt jeg min Afsky, og fulgte Dig, ikke ventende Andet, end en Spøg, som skulde givet mig

Stof til en lystig Historie. I dets Sted maatte jeg nu svare paa en kjedelig Passiar om Kjærlighed, Omhed, Hensigter, og Gud veed, hvad, og see Din lange Næse kaste en forhadt Skygge mellem mig og Tosen. Bliv mig nu fra Halsen med Dine Intriguer, thi togange har Du allerede lokket mig til Jødegaden, og skete det trediegang, vilde min Pallask dandse ad af Skeden, for at udbetale Dig en anden Løn, end Du hermed modtager." Med disse Ord kastede han nogle Guldstykker til den forskrækkede Qvinde, som opsankede dem med skjælvende Haand.

„Ei, ei, min skjønne Prinds! fremstammede hun ængsteligt: En smuk Pige — lad det end være en Jødepige — er ingen Fæstning, som lader sig erobre med Storm. Rebekka er tugtig og ærbar, kun den store Kjærlighed, som greb hende ved Synet af Eders Høiheds Portrait, og min Klogskab havde allerede i Gaar bragt det til en Samtale — "

„Hvad, Samtale! overfoer Fyrsten hende: Aldrig i mit Liv søgte jeg nogen Samtale med en Jødinde! Jeg afskyer Eder! Eder var det, der forraadte min ulykkelige Fader til hans Fjender, for at fange hans Formue i Vold. Hos Eders Folk befinde sig nu hine Klenodier, vor Ætts Stolthed og Rigdom! Jeg hader Tyrkerne, som, paa Grund af en politisk Forbrydelse, have udøst min Faders Blod; men jeg afskyer og forbander Eder, som, for en skjændig Vindings Skyld, forraadte ham til hans forbittrede Fjender."

En Harme uden Lige afspeilede sig i Dimitri's skjønne Ansigt. Med Haan greb han Rebekka's Portrait, som laae paa Bordet, og idet han langsomt brændte det, raabte han vildtleende: „Denne skjønne Pige, Østerlands Perle, kunde jeg see steges ved en sagte Ild, som her in effigie! Tro mig vist, jeg gjør intet Skridt mere, for at vinde den Kostbares Yndest; med Fornøielse overlader jeg denne Seier til en Anden, som har mere Lyst og Lune til at spilde sin Tid paa saadant Narrespil og ei er saa forvænt af Lykken, som Fyrst Dimitri! — —"

„Nu, nu, jeg vil ikke gjøre Eders Høihed videre Uleilighed, men naar jeg leverer den lille Due gandske tam i Garnet, vil Fyrst Dimitri vel betvinge sit Jødehad og ikke dreie Halsen om paa den!" saa talte Pessah lumskesmilende, og idet hun veiede Guldstykkerne i Haanden, forlod hun Værelset.

Dimitri raabte efter hende: „Gjør, hvad Du vil, Gamle — kom blot ikke for mine Øine saasnart igjen!"

13.

Paa Rebekka havde Samtalen med Fyrsten gjort et heel andet Indtryk. Skjælvende stod hun ligeoverfor den skjønne Mand, hvem hun, i sin brændende Lidenskab, vilde hengivet sig, hvis ikke Blufærdighed, Frygt for hans Stand og deres Troes Forskjellighed havde afholdt hende derfra. Hun bemærkede den Sky, som havde leiret sig paa hans

høie Pande; at han var saa ordknap, tilskrev hun en Følelse, lig den, der herskede i hendes eget Bryst. Hendes Barm bølgede mægtigt, da hun saae ham i Øiet, da hun hørte de første Ord af ham, hørte dem saa nær, at hans varme Aande berørte hendes Kind — et elektrisk Slag gjennembævede hende, da han greb hendes Haand, og næsten bevidstløs talte hun om Kjærlighed, Ømhed, alvorlig Hensigt, og kun altfor snart var den himmelske Skikkelse forsvunden.

Med Længsel ventede hun Pesſah næste Morgen. Hun kom ikke. — Begivenheden hos Fyrsten havde fordybet hende i Tanker, og hun vilde først fatte en Beslutning, eller rettere tage andre Kræfter paa Raad med, inden hun kom til Rebekka.

Troen paa overnaturlige Kræfter er saa fast begrundet i den menneskelige Natur, at den vel aldrig udslettes. Falskelig kalde vi ofte dem, som nære den i os og søge at befæste den ved deres Handlinger, Bedragere, thi selv ere de maaskee, ved deres Foretagender, kun altfor dybt gjennemtrængte af denne Tro. Saaledes ogsaa den gamle Pesſah, som just ikke er istand til, ved det, vi see hende gjøre, at fængsle vor Deeltagelse. Vi see Qvinden i hendes lille Kammer, ved Udkanten af Jødegaden. Der sidder hun foran sin Kamin, hvori en mørkerød Flamme blusser; i en sort, forbrændt Skee blander hun nogle Korn af et stærktberusende Kryderi med Horn af en Ko, og smaasnakkende kaster hun tre Haar af et Elsdyrskjæg deri. Paa Huk sidder hun og blæser i Skeen, som hun holder over

Ilden. Hun forstaaer at berede kraftige Trolddomsmidler, hvorved hun gjenforener to uenige Elskende, eller tænder Kjærlighed i to hinanden ligegyldige Hjerter. En osterlandsk Jødinde, som var velerfaren i slige Kunster, har lært hende, at lave en kraftig Drik, som fylder Aarerne med Ild, og hun har besluttet, det koste, hvad det vil, derved at opflamme Fyrsten for Rebekka og bestyrke den Sidste i hendes Lidenskab.

En heftig Stormvind omsuste Husets fritstaaende Gavl, og rystede det mægtigt, da Pesah med skjælvende Haand lod Trylledrikken dryppe i den grønlige Phiole. Med roligtprovende Mine saae hun gjennem Glasset, og glædede sig, at Alt var færdigt, fastbesluttet, saasnart som muligt at gjøre den bedste Brug af Mixturen.

14.

Rækken af de Forlystelser, Staden havde givet de høie, til Keiserkroningen forsamlede Fremmede, skulde sluttes med en Maskerade. Store Anstalter bleve trufne dertil, og Utallige sukkede: „Ak, hvo der dog ogsaa kunde være saa lykkelig, at faae Adgang til alle disse Herligheder!"

Fyrst Dimitri laae i sit høie Vindue, det skjønne Hoved bedækket med en lille rigtbroderet græsk Hue, blæsende Røgen af den fineste Kanaster ud i Luften, og saae til Færdselen paa Gaden, da han bemærkede den gamle Pesah, som, kastende et

hurtigt, snedigt Blik op til ham, vilde ile forbi i største Skynding. Han rømmede sig — det var hende et Tegn, at Fyrsten vilde tale med hende, og hun iilte op.

Uden at meldes, torde hun — dertil var hun vant — træde ind; men Fyrsten, som en forbigaaende Skjønhed havde fængslet, saae sig ikke om efter den Indtrædende; bevæbnende sit Øie med et hos ham staaende Glas, saae han, bøiende sig langt ud af Vinduet, efter den Skjønne.

Dette Øieblik var beleiligt for Pessah. Hurtigt fremtog hun Phiolen, og kom den største Halvdeel af dens Indhold i Fyrstens Kop, som duftede af den fineste Mocca.

Da vendte Dimitri sig til hende med de Ord: „Nu, hvad bestiller Du der ved Bordet? Undersøger Du, om Broderiet paa min Dollman er ægte?"

Og idet hun berørte Fyrstens Stadsuniform med Fingerenderne, svarte den Gamle: „Ved Gud! noget Herligere har mit Øie aldrig seet!"

„I Aften, bemærkede Fyrsten smilende: i Aften kan Du beundre mig i denne Herlighed, hvis Du vil bære Maskeballet med Din Nærværelse."

„Hvor Eders Høihed dog kan spotte! svarte Pessah: Jeg og Maskeballet! Jeg, en fattig Jødinde! Selv de Rigeste blandt os vorder jo denne Ære ei til Deel; en stakkels Israelit vilde uden tvivl finde den visse Død, om han blot viste sig i Nærheden ved slig en Leilighed. Ei engang den almeenbeundrende Rebekka nyder denne Udmærkelse — — —

„Rebekka! faldt Fyrsten hende i Ordet, idet han førte Koppen til Munden: Hvorledes gaaer det med hende? Har Du talt med hende siden?"

„Det arme Barn græmmer sig! sagde den Gamle: Hun haabede, at høre fra Eders Høihed, og veed ei, hvormed hun har forskyldt denne Unaade, som — —

„Unaade? gjentog Dimitri: Paa ingen Maade! Kan Du stemme hende til min Gunst, og bringer Du hende til at opfylde mine Ønsker, saa vil jeg jo gjerne gjøre en Ende paa hendes Elskovsqval. Tøsen er smuk, og den Synd er hun rigeligt værd!"

„Gud befalet!" sagde den Gamle, idet hun vendte sig, for at gaae. — „Hvorhen saa hastigt?" raabte Fyrsten efter hende, idet han atter drak.

„Den gamle Pesah forstaaer sig ikke mere paa den unge Verden!" yttrede den Gamle, som i Fyrstens Øine læste Virkningen af sin Drik.

„Nu, saa tag dette, sagde Dimitri, idet han rakte hende sin fulde Børs: og forstaae Dig herefter bedre paa den unge Verden. Skaf mig Pigen, for enhver Priis, og giv mig Besked inden Ballet begynder."

15.

Pesah stod i saa nær Forbindelse med Gamle og Unge, navnligen med de Rigeste og Fornemste i Frankfurt; hun havde saamange Commissioner for

de første Huse, at man lod hende fri Adgang overalt, hvor hendes Troesfæller ikke torde vise sig. Om hun end nu og da fik et Albuestød, eller maatte høre et Øgenavn, saa tog hun det dog ingenlunde ilde op, men gik roligt videre. Hertil kom endnu, at Mange af de laveste Folkeklasser ansaae hende for en Christen, eftersom hun levede med de Christne, hvilket dog den jødiske Lov strengt forbød.

Hun havde vidst, at forskaffe sig en Billet til Ballet, og en glimrende Dragt. Med en fortrolig Veninde, som beboede et lidet Værelse i Eschenheimer-Gaden, havde hun gjort fornøden Aftale, og nu see vi hende, med Halvdelen af sin Trylledrik, med Billetten, med Dragten, ile til Jødegaden, hvor Rebekka allerede ventede hende med Utaalmodighed.

Mirjam laae syg i Sengen, og en bedaget Veninde fra Nabolaget sad ved den dunkeltbrændende Lampe, bevogtende den Syges Søvn. Sørgmodig stod Rebekka i Dagligstuen; Pesah glædede sig ved dette Tilfælde. Hun fortalte den Modfaldne, at hun havde været hos Fyrsten, og skildrede hans elskovssyge Tilstand og hans Længsel paa en Maade, som atter bragte Ild i Pigens matte Øine. Hun sagde, nu var Tiden der, da hun kunde gjøre sin Lykke; hun maatte ikke lade den ubenyttet — og idet hun sagde dette, fremtog hun Baldragten, som hun havde skjult under sin Kaabe, og viste den Overraskede den. Det var Glædens Kostüme, som, efter en italiensk Kunstners Tegning, var forfærdiget for den skjønne Hertuginde af S.,

der pludseligt var død. Pesah havde ikke sparet de Guldstykker, Fyrsten havde givet hende.

Gandske blændet spurgte Rebekka: „Hvad, hvad har dette at betyde?"

„Det er Din Dragt! svarte Pesah: Du besøger Maskeballet i den, for at modtage den Hylding, som med fuld Ret tilkommer Dig. Der er ingen Tid at spilde. Hos en Veninde har jeg bestilt et Værelse til i Aften; der kan Du klæde Dig paa, og derfra kan Du kjøre paa Ballet. Min Veninde vil selv ledsage Dig i Mandsdragt og ikke slippe Dig af Syne et Øieblik. Du vil faae Fyrsten at see, og han, som ikke veed, hvem Masken skjuler, vil, blændet af Dine Yndigheder, tilstaae Dig sin Kjærlighed. Men skynd Dig — Tiden er knap — det er allerede Aften, og sildigere vilde vi have Møie med at slippe gjennem Trængslen."

Forundret, maalløs stod Rebekka ligeoverfor den Gamle. En sælsom Kamp havde reist sig i hendes Inderste. Hun gruede for dette Vovestykke — og dog var den for lokkende, den Udsigt, engang at kunne straale ret i Skjønhedens fulde Glands. Ak, maaskee kunde hun nu vinde den Mand, hun elskede! Blodet var vegen af hendes Kinder, og hun rystede over sit hele Legeme.

„Du er ikke vel, min Lille! sagde Pesah: Tøv lidt, jeg skal give Dig nogle Draaber!" — Strax havde hun aabnet Phiolen, og lod Trylledrikken dryppe i Rebekka's skjønne Mund.

Virkeligen kom hun sig, og følte sig pludseligt saa styrket, at hun endnu engang, med egen Haand,

førte Flasken til Munden og næsten uddrak dens stærktkrydrede Indhold. Som en Ildstrøm flød det gjennem hendes Aarer; hun følte sig vel, og i hendes exalteerte Tilstand faldt det ikke Pesfah vanskeligt, at bringe den Skjønne til en Beslutning.

„Ja, jeg vil derhen! sagde Rebekka: Og om end Fordærvelse venter mig — jeg kan ikke modstaae — jeg maa til ham." Hun mønstrede Dragten — den var prægtig. Over en folderig Kjole af hvidt Atlask, hvorom der slyngede sig en Krands af skjønne Blomster og brogede Sommerfugle, skulde kastes en ildfarvet Tunika, hvis rige Broderi endnu overstraalte Underkjolens Glands. Alt var her, Alt, lige til de nydelige Sandaler, og ved et synderligt Tilfælde passede Alt hende saa nøie, som om det havde været bestilt til hende.

„Jeg skal altsaa bære en Hertugindes Dragt! sagde Rebekka efter en Pause: Men Noget fattedes dog, som behøvedes, for at betegne en Dame af Stand, hvis jeg ikke heldigviis ogsaa kunde afhjelpe denne Mangel. Jeg mener nemlig Smykket. Men her er et, som kan kappes med de skjønneste der vise sig paa Ballet i Aften." Med disse Ord aabnede hun Kisten, fremtog det indsvøbte Skriin, og bar det til Bordet, hvor Pesfah stod i glad Forventning.

Hun tog Silkeklædet af — dets blegnede Farver stak synderligt af mod Skrinets velvedligeholdte, brændende Inkarnat. Da blinkede det mørke Segl hende imøde — hun syntes at vakle i sin Beslutning.

„Er her da ingen Kniv?" spurgte Pesfah sagte, og samme Øieblik havde hun grebet Skrinet — Med sine skarpe Hjørnetænder — de eneste, hun endnu havde tilbage — beed hun Baandet over, og gav den skjælvende Rebekka det aabnede Skrin.

Blændet af deres Pragt, stirrede Rebekka paa Klenodierne, og Pesfah selv slog studsende Hænderne sammen.

„Hvad har Du gjort?" hviskede Rebekka. — „Din Villie, Barn! svarte den Gamle: Vilde Du ikke tage dette Smykke paa?"

Med disse Ord greb hun Kronen, og idet hun satte den paa Rebekka's sorte Lokker, skjød hun hende hen for Speilet, udaf hvilket det skjønne Billed sandseforvirrende foer i den Armes Barm.

„Vi ville pakke alt dette sammen, og begive os paa Veien!" raabte den Gamle hurtigt. — „Og min Moder —?" sagde Rebekka: — „Hun er syg, og erfarer Intet. Hendes gamle Veninde bliver her i Nat, og om et Par Timer ere vi hjemme igjen."

Saaledes beroligede Pesfah hende, og sagte trækkende Døren til efter sig, hyllet i en Kaabe, skrider Rebekka, ved sin Ledsagerindes Side, gjennem de allerede mørke Gader, som vare fulde af Mennesker, ad den fjerne Eschenheimergade til.

16.

Her fandt de et Værelse, opfyldt med Vellugt og magisk oplyst ved en blidtstraalende Lampe. Fine

Gardiner omgave en nydelig Seng, og ligeoverfor den skinnede et bredt Speil, som næsten bedækkede hele Væggen. Rebekka klædte sig af, og medens Pesah tændte to Voxkjerter, og stillede dem for Speilet, treen den Skjønne hen for det, kastende den herlige Maskedragt over de yppige Lemmer. Som omgiven af magisk Glands straalte hendes Billed tilbage fra Glasset, og medens Qvinderne gave deres Beundring Luft, stod Rebekka der, hensunken i sin egen Beskuelse, og kunde ikke losrive sine Øine fra sig selv.

Da udrakte Pesah den visne, rynkede Arm, og idet hun steg op paa en Skammel, holdt hun den funklende Krone høit over Rebekka's Hoved. Hun saae den Gamles hæslige Ansigt i Speilet ved Siden af sit, og vendte sig bange om. „Kun Kronen endnu, sagde Pesah: og Korsene — "

„De røde Kors?" raabte Pigen, greben af en Gysen. — „Dem fæster Du paa Dit Bryst! svarte Veninden: Saameget mindre vil man ane, at det er en Jødinde, som Masken skjuler."

Med disse Ord havde hun befæstet det fyrstelige Smykke paa hendes Lokker. Rebekka taalte, ligesom i en Ruus, at begge Ordensstjernerne bleve hæftede paa hendes Bryst. Masken bandtes for Ansigtet, og hyllet i en tætsluttende Dragt førte Pesah's Veninde hende til Vognen, som rullede bort, medens den Gamle gik tilbage med Lyset i det eensomme Kammer.

17.

Begge gjennemvandrede de glimrende oplyste Gemakker. Rebekka troede at drømme. Hver Gjenstand overraskede hende. Hendes Ledsagerinde havde Møie med at bringe hende videre. En brusende Symphoni lød, komponeret til denne Fest af den kunstrige Mester Mozart, og de himmelske Toner bragte den surrende Vrimmel til Taushed. Alle Gjæster havde, i viden Kreds, flokket sig om Orchestret, og paa den rigtsmykkede Tribune saae man den romerske Keiser omgiven af alle sine Stormænd, samt af alle tilstedeværende Fyrster og Gesandter. Der hørtes ingen Lyd, uden Fløiternes hendøende Toner, og maallos lyttede Forsamlingen, da der pludseligt hørtes et Skrig, som betegnede Overraskelse og halvqvalt Raseri.

Hist saae man en smuk, qvindelig Skikkelse i glimrende Dragt, en Fyrstinde værdig — og ikke langt derfra nogle høie Ungersvende, i pragtfuld Uniform, ivrigt sysselsatte med, at bringe En af deres Midte ind i et Sideværelse.

Roligheden vendte strax tilbage; Musiken fængslede atter Tilhørerne, og kun nu og da kastede man nysgjerrige Blikke paa den ubekjendte Skjønne, hvis Nærhed var bleven Tilhørerne uhyggelig.

Da Symphonien var endt, lød, fra et andet Orchester den første Polonaise, som Keiseren selv førte op. En ung Cavaleer bad om den straalende Maskes Haand; hun rystede paa Hovedet.

Paa en Ottoman i Sideværelset laae imidlertid Ynglingen, som havde udstødt Skriget, omgiven af sine troe Venner og af en hidkaldet Læge. Kun langsomt kom han til sig selv. Man havde aabnet hans tætsluttende Dragt, som man, i Forening med Heden i Salen, tilskrev den ubehagelige Virkning, og ved Hjelp af nogle pirrende Midler bragtes han igjen til fuldkommen Besindelse. En Adjutant hidsendtes af Keiseren, at spørge til hans Befindende, og faa Øieblikke efter vendte han, ved sin Vens Arm, tilbage til Selskabet.

Her fulgte en Sværm af Nysgjerrige den skjønne Ubekjendte, som, deels ved sin herlige Skikkelse, deels ved sin glimrende Dragt, saavelsom ogsaa ved det Fremmede i sin Adfærd og det Afmaalte i sin Underholdning, havde draget Alles Opmærksomhed paa sig. Hun selv iilte, idet hun, som det lod, forgjæves søgte en vis Gjenstand, gjennem Salen og de Gemakker, som omgave den. Alt begyndte de unge Herrer at gjøre deres Bemærkninger, og kun Monarkens Nærhed, saavelsom den Pragt, der omgav Skikkelsen og syntes at hentyde paa en høi Person, hindrede Overgivenheden fra at bryde ud i lydelige Yttringer.

Træt af den frugtløse Leden, havde Rebekka, efter sin Ledsagerindes Raad, sat sig ned, for at tage de Forbigaaende i Øiesyn — da nærmede sig hende en tætformummet Maske, og satte sig hos hende.

Rebekka foer sammen, thi denne stolte Gang, denne Røst, kunde kun tilhøre een Mand paa Jorden.

Kun tarvelig var den Formummedes Underholdning. Den indskrænkede sig størstedeels til Spørgsmaal angaaende Rebekka's Forhold, Stand, Opholdssted o. d. Rebekka blev snaksom. Hun udgjød sig i en Talestrøm, der vel ellers var hendes Tunge fremmed. Hun saae sig ved Maalet af den Lykke, hun havde drømt sig. Ak, tænkte hun, hvorfor ere vi ikke ubemærkede! Saa aabnede han sine Arme, og jeg sank salig til hans stolte, for mig bankende Fyrstehjerte.

Hoffet havde fjernet sig. Rebekka stod op, idet hun gav sin Ledsagerinde et Vink. „Den himmelske Glæde forlader os?" spurgte Maskен, til hvem nogle Andre havde sluttet sig. — „Den vil altid blive hos Dig, svarte Rebekka: selv naar dens Repræsentantinde har nedlagt sin Post. Vid, naar jeg forlader Dig, vil denne Glands forgaae, og jeg forvandles til mørk Tungsindighed, til bange Sørgmodighed."

„Nei! tilhviskede hende den Formummede, idet han fast trykte hendes Haand: Jeg forlader Dig ikke."

„Hvornaar sees vi vel igjen? klagede Rebekka: Ingen Fyrstinde er det, som staaer ved Din Side — det er kun laant Smykke, som pryder den fattige Pige, hvem Verdens Herre, der uddeler Loderne ulige, Intet har givet, uden et Par store Øine, hvormed hun kan begræde sin Skjebne, og et langt Ravnehaar, hvormed hun kan tørre dem."

„Jeg veed, Du er en Jødinde! sagde Maskен rask: Du vovede Meget — — "

„Du gjør mig ulykkelig, hvis Du forraader mig!" faldt Rebekka ham i Ordet.

„Det skal jeg ei! svarte den Anden: Men tilstaae mig, Du har arvet dette Smykke efter Din Fa — — "

„Efter min Bedstefader! hviskede Rebekka: Han fik det af en græsk Fyrste — jeg skulde vel ikke tale derom, men for Dig kan jeg Intet dølge — "

„Jeg veed Nok! mumlede den Formummede: Jeg vil følge Dig tilvogns." — Stiltiende førte han Qvinderne ned, hidkaldte en Hyrevogn, og hjalp dem deri. Man tilhviskede Kudsken, hvorhen, for at forhindre, at ingen Nysgjerrige skulde følge efter. Vognen fløi bort som et Lyn, og Masken havde ondt ved, at springe bagpaa. Man saae nok, han havde ingen Øvelse deri.

18.

Ved Daggry kjører en uanseelig Vogn op ad Eschenheimergaden, og vil hurtigt bøie om et Hjørne, da en larmende Menneskevrimmel hindrer den deri. Nysgjerrig stikker den Reisende Hovedet ud af den tilhyllende Pels, for at spørge om Aarsagen, og erfarer til sin største Bestyrtelse, at Rebekka ligger myrdet i dette Huus, og at en gammel jødisk Koblerske, i Forening med en offentlig Skjøge, havde begaaet dette Mord, for at tilrane sig et rigt Smykke, som den Ulykkelige i Gaar havde taget paa, for, i vanvittig Formastelse, at glimre paa Fyrsteballet dermed.

Ruben, Rebekka's Trolovede, var det, som, tilbagevendende fra sin Reise, hørte dette Sorgens Budskab. Han vilde op, for at see den Myrdede, men den udenfor Huset opstilte Vagt tillod det ikke. Længe stod han der bedende — da tvang Pøbelen ham til at kjøre videre. Den rev Stenene op af Broen, og bestormede Huset dermed. Hver Haand væbnede sig mod de to Morderske, som i dette Øieblik, grædende og jamrende, førtes til Stadsfængslet.

Om Formiddagen kom Deputerede fra Jødemenigheden, for at modtage Liget, der overantvordedes dem af Øvrigheden. Een Veklage lød gjennem Jødegaden, da den Myrdede kom hid, og Alle trængte sig frem til Mirjam's Huus, for endnu engang at see den blegnede Skjønhed. Der laae hun, og syntes at slumre. De herlige Klæder vare vædede med Blod, som var runden af en bred Vunde under Hjertet. Haarene hang i vild Uorden ned paa Barmen, og friske Blodsdraaber perlede deri, istedetfor de røvede Juveler, og paa Svanebrystet saaes blodige Spor af Morderhaanden, som her, i graadig Hast, havde afrevet Ordenskorsene.

Begge Qvinderne bleve forhørte. Deres Udsagn vare modsigende, og forsøgede Mistanken. Mange andre Skjændselsgjerninger, som de forlængst havde udøvet, kom for Dagen. Dommerne vare overbeviste om, at de fortjente Døden, og de bleve retligen dømte dertil.

Den til deres Henrettelse bestemte Dag nærmede sig, og gamle Folk komme endnu med Rædsel

ihu, hvorlunde begge Qvinderne slæbtes paa Karren til Retterstedet. Den gamle, gule Pessah, med det spøgelseagtige Blik, bevægede Læberne ligesom til Trolddomsbesværgelser, og saae nu og da paa Mængden med en Haanlatter; den yngre Bolerske sled sig, rasende og fortvivlet, i Haaret, og forsikkrede, hun var uskyldig.

Begges Hoveder faldt under Bøddelens Sværd. Pessah's sidste Ord var en gruelig Forbandelse over hendes Dommere; Bolerskens undfoer det frygtelige Skrig: „Jeg dør uskyldig!"

(Slutningen i næste Hefte.)

Keiser Leopolds gyldne Ord.

Da Leopold II endnu var Storhertug af Toskana, begav det sig en Dag, at en fornem Reisende fortalte Følgende ved hans Taffel: Tilfældigviis var han, ved et Besøg i Fiesole, kommen ind til en ung Kone, som, tilligemed sit Barn, boede i en fattig Hytte. Hendes Skjønhed, hendes fine Sæder gjorde strax et behageligt Indtryk paa ham; ved sin hjertelige Deeltagelse vandt han lidt efter lidt hendes Fortrolighed, og omsider fortalte hun ham, at hun var født af fattige, men brave Forældre, og at hun havde

ernæret sig med sine Hænders Gjerning, sparsomt, dog anstændigt, da hun havde stiftet Bekjendtskab med en ung Mand af høi Stand. Hun havde gjort sig al Flid, for at undgaae hans Efterstræbelser; dog havde hun ikke gandske kunnet slippe for hans Besøg. En anden Yngling, af borgerlig Byrd, beilede til hende, og opflammedes derved til den heftigste Skinsyge. En Aften, da hun, udenfor Staden, lystvandrede med Hiin, som hendes Hjerte rigtignok foretrak, var Denne sprungen frem med en Dolk i Haanden, for at myrde sin Medbeiler. Lykkeligviis havde hun bemærket ham itide; hun kastede sig ham imøde, og gjorde saaledes Skilsmisse mellem Mændene. Forblindet af Raseri, troede han at bore Dolken i sin Medbeilers Bryst, men saarede hende i Armen, saa at Blodet strømte frem, og hun segnede afmægtig om. I den Mening, at have dræbt hende, flygtede den unge Mand, og man hørte aldrig noget til ham mere. Den frelste Yngling bragte hende hjem, hidkaldte en Læge, og da hun var helbredt, glemte han, henreven af Taknemmelighed og Kjærlighed, Stand og Rang, tilbød hende sin Haand, og forlod hende kun, for at træffe nogle til deres ægteskabelige Forbindelse nødvendige Foranstaltninger. Men pludseligt havde den Elendige, ved hvem hun følte sig Moder, trukket sig gandske tilbage fra hende, havde foretaget sig lange Reiser, og næsten ladet hende forgaae i Kummer og Skjændsel. Da han, en riig og fri Arving, var kommen tilbage, havde han lukket sit Pallads for hende, haanligt tilbageviist alle

hendes Andrag og fralagt sig enhver tidligere Forbindelse. Og dog elskede hun ham endnu af gandske Hjerte.

Med Opmærksomhed havde Storhertugen hørt paa denne Fortælling. Den Ulykkelige havde ikke meddeelt den deeltagende Fremmede den Uædles Navn. Men Leopold glemte hende ikke. Han lod indhente nærmere Underretning, og erfarede, at det var Grev S***, som havde gjort sig skyldig i den skjændige Troløshed. Storhertugen lod ham kalde for sig. Med den Mildhed og Retfærdighed, som udmærkede hans Regjering, foreholdt Leopold ham hans Brøde og hans Pligt, at gjøre godt igjen, hvad han havde forbrudt, ved at ægte sit Livs Frelserinde, sit Barns Moder, som han, i en Rad af Aar, havde ladet sukke i uforskyldt Elendighed.

Grev S*** erkjendte angerfuld sin Forpligtelse, gjennemtrængt af Storhertugens Godhed, men erindrede derimod, at han ikke kunde give Pigen saadan Opreisning, eftersom hans høie Rang og hans fornemme Families gamle Byrd forbød ham at nedværdige sig til den Klasse, hvori hiin Ulykkelige var født.

Da sagde Leopold, med en Herskers Høihed, som, ved Aand og Hjerte, fortjente, at byde over Millioner, disse gyldne Ord, som burde lyse over hver Throne i Flammeskrift:

„Jeg kjender kun to forskjellige Klasser af Mennesker i mine Stater: Gode og Onde — ellers Ingen!"

Theodor Hell.

Et ædelt Træk af Christian II Liv.

(Efter et gammelt Document.)

I Aaret 1502 havde en Deel af den norske Adel forenet sig under Anførsel af Herluf Hydefad, at gribe til Vaaben mod Kong Hans og tilintetgjøre det danske Herredomme i Norge. De fore voldsomt frem, og især i Opsloe-Lehn maatte de Danske prøve deres Færd. Pludselig indfandt Kong Hans's Søn, den 21aarige Prinds Christian, sig med en væbnet Magt i Opsloe, og med en for hans Ungdom næsten uhørt Manddomskraft angreb, overvandt og afstraffede han de urolige Adelsmænd. Muligt at det Hverv, han her udførte, bidrog meget til den Strenghed, der siden fremlyste af hans Characteer, og som gav ham Navn af en streng og haard Fyrste, og ligesom kastede et Taageslør over hans Navn; men dog lyser en og anden ædel Handling klart til hans Roes, og blandt disse den, som nu her fortælles:

Blandt den urolige norske Adel og Herluf Hydefad's ivrigste Tilhængere befandt sig Adelsmændene Otto af Bertereige og Ranil af Møglestue. Vel vare de forskjellige i Alder og Characteer, da den Første var en graahærdet Olding med megen Erfaring og Overlæg, den Sidste derimod en trodsig, vild og derhos tapper ung Mand, men dog havde et sjeldent Venskab i lang Tid forenet dem, et Venskab, som det der finder Sted imellem Fader og Søn.

Kort Tid efter Prindsens Ankomst til Norge blev Ranil, i en Fægtning nær ved Opsloe, i Stridens Tummel skildt fra sine Mænd, tagen tilfange og sat i Forvaring paa Aggershuus Slot. Overladt til sig selv følte han nu heel vel, at Døden paa Retterstedet var umdgaaelig, da han pludselig ved Otto's ædle Venskab vinede Redning. Denne fandt nemlig Leilighed til, forklædt som Munk, at indsnige sig i Fængslet, hvor han lod Ranil iføre sig Munkekappen, og skjult under den forlade Fængslet, imedens han selv i Ranils Klæder forblev tilbage. Men snart blev Otto's List opdaget, og nogle Dage derefter blev ogsaa Ranil, der fredløs streifede om i Skovene, atter paagreben og ført tilbage til Opsloe.

Klart skinnede Solen ind igjennem de underligt malede Vinduer paa Kongsgaarden i Opsloe og kastede sine Straaler paa de mange staalklædte Mænd, der i ærbødig Stilling stode langs de mørke Vægge i den store Sal. Omtrent midt paa det steenlagte Gulv stod den mandigskjønne unge Prinds, iført sin rige, fyrstelige Dragt. Støttende sig paa sit brede Sværd skuede han om sig med Blikke, hvori Majestæt og Strenghed stod præget. Bag ham, noget til Siden, stod hans Kantsler, den mørke Erik Walkendorph, der legede tankefuld med Fjederbaretten.

En afbrudt Stilhed herskede i Salen, thi man vidste, at de tvende Fanger skulde føres frem for Prindsen, der havde forlangt at see dem, og med spændt Forventning oppebiede man denne Scene.

Da hørtes pludseligt Vaabenlyd og Sporeklirren at nærme sig; Fløidørrene aabnedes, og ind treen Otto og Ranil, omringet af den med Spyd og Helleharder bevæbnede Vagt. — Med stille Resignation i det ædle Aasyn traadte den gamle Otto et Skridt mod Prindsen, idet han ærbødig bøiede det ærværdige Hoved. Stolt stod Ranil med sin høie Skikkelse ved hans Side. Uden at vise Prindsen den mindste Ærbødighed, udtrykte hans Bevægelser tvertimod Ligegyldighed mod den Skjebne, han havde at vente. Støttende den venstre Haand mod Hoften, strøg han med den Høire den vildt krusede Knebelsbart bort fra de trodsigt smilende Læber. — Ved det første Blik paa ham, overfoer en høi Rødme Prindsens Ansigt, og et heftigt „Guds Droß!" lød fra hans Læber, men med ædel Fatning undertvang han sin Vrede, og idet han hurtig henvendte sig til Otto, spurgte han med mild Stemme: „Er Du træt af Livet, Gamle, siden Du med velberaad Hu bortbytter Frihed med Fængsel, og selv overgiver Dig til Dine Dommere?" — „Nei, naadige Prinds! svarte Otto med Rolighed: Træt af Livet er jeg ikke, thi jeg har stedse modtaget de onde saavelsom de gode Dage som en Naadesgave af Gud, men jeg elsker Ranil, som om han var min Søn, og for at frelse ham, vovede jeg hiint Foretagende. Ved min Død bliver Ingen berøvet sin Støtte, thi jeg staaer ene i Livet, og min Stamme uddør med mig; Ranil derimod har en kjær Hustru, fromme Børn og mange Undergivne, han er ung, og hans Slægt blomstrer, hvad Under da, at

jeg søgte at bevare min Vens Liv ved at opoffre de faa Dage, jeg havde tilbage. Gud har dog ei billiget min Færd, thi den mislykkedes, og nu er baade min og Ranils Skjebne lagt i Eders Naades Hænder." — Nort betragtede Prindsen den gamle Riddersmand, og læggende sin Haand paa hans Skulder, sagde han: „Jeg har lært at kjende Dig som en brav Mand og trofast Ven, derfor vil Gud ei, at Din Færd skal mislykkes. I Kraft af den Magt Kongen, min Fader, har forlenet mig med, skjenker jeg Dig Tilgivelse og Frihed; drag bort med Fred!" Derpaa vendte han sig til Ranil: „Du har gjort Dig skyldig i Høiforræderi og derfor fortjent Døden; Du har, istedetfor at falde til Fode, med Din Stands hele Overmod fremstillet Dig for mig, Din Konges Søn og Din Dommer. Dog for Din ædle Vens Skyld tilbagegiver jeg Dig Fred og Frihed; gaae hvor Du vil, men — lagde han til, og hans Øie flammede: lad Dig ikke oftere finde blandt Rebellerne, thi da skal Du erfare, at jeg med Strenghed kan straffe, og Intet skal kunne redde Dig fra Døden!" — Almindeligt Bifaldslyd tonede i Salen, og selv den morke Walkendorphs dybsindige Aasyn opklaredes ved et godmodigt Bifaldssmiil.

Som ved et Lyn var Ranils Trods knækket; hurtig kastede han sig paa Knæe ved Siden af Otto, og Begge svore fremtidig Lydighed og Troskab mod Danmarks Krone.

Otto døde kort efter paa Ranils Gaard, og Denne levede stille, uden at tage Deel i de senere Uroligheder, under hvilke saameget Blod maatte flyde.

De ulykkelige Elskende.

Despotismus! orientalske Despotismus! Hvornaar skal din Dødstime slaae, hvornaar skal Broen styrte sammen under dine Fødtrin, hvornaar Hævnens Engel kløve din Pande med sit blinkende Sværd? — Din Pestaande forgifter Verdens Elysium; Kjærlighed, Retfærd og hver Dydens Plante stamper du, Ufornuftens sorte Fyrste, i Støvet. —

Først for nogle Timer siden havde Morgensolen forladt det blaae Hav og muntertsmilende hilset det stolte Stambul; Fuglene qvidrede i det duftende Krat; Dagens Straale drak den perlende Dug; Blomsterne aabnede deres Kalke — da Amina, en Effendi's rige Enke, ledsaget af sin inderligtelskede Huusslavinde Miris, satte sig i en brogetkoloreret, med rødt Klæde overtrukken Arabah, og, af rigtsmykkede Bøsler, lod sig trække til Havnen. Endnu var det øde og tomt i Hovedstadens Gader; kun skrigende Ravne og tudende Hunde afbrøde Morgenens Stilhed.

Ved Havbredden modtog en smuk Tschaike dem, og førte dem, i flygtig Hast, over den bævende Sølvgrund, til Pera. Amina's Besøg gjaldt hendes Læge og Apotheker Melek, ellers Ubaldo, en Italiener, som var bleven Renegat, og, paa Grund af sine dybe medicinske Indsigter, havde et glimrende Rygte. Ingen vil finde det paafaldende, at den stolte, magelige Muhamedanerinde saa aarle forlod sin svulmende Sopha, og fornedrede sig saa dybt,

at hun aflagde sin Huuslæge et Besøg, naar man betænker, at Orientens Damer, saavelsom Occidentens, som oftest lade sig lede af Øieblikkets Lune, og at Melek's Tid, formedelst hans mange Forretninger, var meget knap.

Med udmærket Høflighed og Ærbødighed modtog Melek, den snedige, verdenskloge Æskulap, den skjønne Dame, thi han vidste vel, at hver Sødhed, hver ydmyg Compliment bar rige Renter, og førte hende ind i et Sideværelse. Medens de her talte om Sundhed, om Vapeurs, om Bynyheder o. desl., stod Miris ude i Boden, betragtende de mangefarvede Krukker. O, at min Pensel havde Michel Angelo's høie Genieving og Raphaels Gratie, at jeg efter Fortjeneste kunde male den vidunderligdeilige Tscherkasserinde! — Tænker Eder en Pige, henrykkende som Kjærlighedens Kilde, saa nymphelet, saa frisk, som Euphrosyne, fuld af varmt Liv, Ild og Kraft i det hulde Ansigt! Endnu betragtede hun enhver Gjenstand, som omgav hende, og det med desto større Interesse, jo sjeldnere den mistænksomme Amina slap hende af Syne, da Rino, en ung Venetianer, langtude beslægtet med Melek, treen ind.

Rino var en veldannet Yngling, som det ikke kunde falde vanskeligt, at røre en fyrig Piges ømtfølende Hjerte. Dunkelt Purpur brændte paa hans Kind; funklende rullede hans Øine under de sorte Bryn. En Nat af Silkelokker ombølgede hans Hoved; ædelt Mod, parret med mild Godhed, thronede paa hans Pande, hans Vext var idealsk, hans An-

stand fiin, hans Holdning indtagende. Sundhed og Munterhed lyste af hans Øie, hans Sprog var betydningsfuldt, et Aftryk af hans rene Gemyt og hans sværmerske Phantasi.

„I Sandhed, sagde Rino beskedent smilende: i Dag blinker min Lykkesstjerne ret. Slig en Vogterske har min Bod endnu aldrig havt." — „Spot kun! sagde Miris: Jeg skal strax gaae igjen, for ei at jage Dine Kunder bort." — „Det vilde være meget grusomt! svarte Rino med Varme: Din Besiddelse vilde gjøre Enhver til en riig Mand." — „Meget forbindtligt! tog Miris Ordet: Var det kun ei et utidigt Smigreri! — Dog, vedblev hun sagtere, efter en liden Pause: stille, stille! Min Frue er her i Nærheden." —

Disse Ord vare et Tordenslag for den brændende Venetianer, og først nu tilstod han sig selv, at den unge Ubekjendte havde fortryllet ham. „Kun en Gudinde kan have skjult sig under dette Klædebon! sagde han til sig selv: Hvilke Omrids, hvilken herlig Skabning! Let som en Fee gaaer hun frem, hendes Stemme toner som Musik! Jeg maa see hendes Ansigt, om end Himlens Hvælving skulde nedstyrte over mig derved! — "

Under denne stille Monolog gik Miris ventende frem og tilbage, legende med en Kurv. Ei heller hun var bleven kold ved Synet af Rino. Rødmende tilstod hun sig selv, at hun endnu aldrig havde seet saa elskværdig en Mand. En ny Verden dæmrede i hendes Bryst; tusind navnløse Følelser

kæmpede i hendes Sjel, og forgjæves stræbte hun at bringe dem til Taushed. — Imidlertid var Rino forsvunden; dog udeblev han ikke længe. Triumpherende over sit Indfald, men frygtsom for dets Udfald, vendte han tilbage. I den Høire holdt han en Blomsterkost, i den Venstre en flad Kurv. Blomsterne vare, paa orientalsk Viis, ordnede med talende Valg. En balsamisk Rose i Midten var hans Kjærligheds Tolk; en Viol udtrykte dens Beskedenhed; en sølvklar Narcisse dens Reenhed; Forglemmigeier tittede frem hist og her; grønne Ege og Myrtheblade, Tegn paa Haab og Mod, tjente til Indfatning. I Kurven var en nydelig Frokost, Scherbet, Jis, Confiturer. Deelt mellem Haab og Frygt, iilte han Tscherkassierinden imøde, og rakte hende fordringsløs sine Gaver.

Med rystende Haand greb Miris Blomsterkosten, med skjælvende Læber nød hun nogle Forfriskninger. „Jeg takker Dig hjerteligt!" hviskede hun.

Rino følte sig salig, som en Cherub. „Kun een Bøn! stammede han: En dristig Bøn! Løft kun for et Øieblik Dit Slør, at jeg kan see Dit himmelske Ansigt."

„Vel en dristig Bøn! svarte hun, og veeg tilbage: Men jeg vil opfylde den, at Du ei skal beskylde mig for Grusomhed." Hun slog det liliehvide Flor tilbage som en Sølvsky. Rino stod som naglet i Jorden, ubevægelig som en Klippe. En Pige, saa smuk, som Miltons Eva, fængslede ham ved sine Yndigheders Trylleri. Omsider fattede han sig.

Han vilde just kaste sig for den henrivende Miris's Fødder, og lette sit Hjerte ved en oprigtig Erklæring, da han hørte en Dør gaae.

Neppe havde den hulde Slavinde tilsløret sig igjen, før Amina og Melek kom tilbage med tilfreds Mine, og kort efter fjernede begge Qvinderne sig. Idet hun gik bort, lod Miris med Flid en Forglemmigei falde. Rino tog den op, og at han i den saae et gunstigt Tegn, kan man let tænke sig. —

Nogle Dage randt hen, inden Miris og Rino saaes igjen. For dem var det Aarhundreder, thi Skilsmissens Timer ere, for Elskende, altid utaalelig lange.

Langt om længe kom da Gjenforeningens længe ventede Øieblik. Amina gjentog sit Besøg hos Melek, og Miris ledsagede hende, som sædvanligt. Den rige Enke fjernede sig snart med sin Livlæge, for, som hun foregav, i hans Have at betragte nogle sjeldne Væxter, og Rino og Miris bleve alene. —

I sin brændende Lidenskab vilde Rino tale først; Miris, som havde faaet den venetianske Yngling usigeligt kjær, forekom ham.

„Undre Dig ikke over det, jeg nu vil sige Dig! tog hun Ordet: Naturen er en god og sanddru Moder — hvi skulde jeg blues ved, uden Sminke at tale det Sprog, den indgiver mig? Saa hør da! — Jeg elsker Dig, jeg elsker Dig som mit Liv, og feiler jeg ikke, er ogsaa Du mig god. Længe have Slaveriets Lænker trykket mig; længe har jeg været

kjed af en stolt og egensindig Herskerindes barnagtige Luner. Er Du dristig nok til at være min Befrier? — Prisen er liden; Faren stor! — "

Neppe havde hun udtalt disse Ord, før Rino, greben af Kjærlighedens Magt, faldt hende om Halsen, trykte et brændende Kys paa hendes Korallæber, og, i sit Hjertes hellige Begeistring, udraabte: „Frihed eller Død!"

Da den rolige Fornuft var bleven Herre over det hede Blod, aftaltes det Fornødne angaaende Bortførelsen. Kjærlighedens Talisman styrkede dem, og indgjød dem Heltemod. Allerede næste Nat skulde Vovestykket fuldbyrdes. Planen var allerede udkastet, en fast Beslutning var tagen, da Amina og Renegaten, fortroligt samtalende, traadte ind, og bøde de Elskende tage en skuffende Maske paa.

Neppe kom den aftalte Midnatsstund, før Miris stod op — sovet havde hun ikke — og speidede trindtomkring med Falkeøine. Omstændighederne vare gunstige. Grufuldt Mørke omgav hende, hellig Stilhed herskede vidt og bredt, kun afbrudt af Natvindens Susen i Bladene og af Nattergalens sagte Klager. Let, neppe aandende, nærmede hun sig Amina. Søvnens Gud havde skjenket hende rundeligt med Valmuesaft. Nu var ingen Tid at spilde. Hun listede sig ind i et Sideværelse, iførte sig en Slaves forstillende Dragt, og ilte ned ad Trappen med en Æske Juveler, som Amina havde givet hende. I Kjelderen boede Tyendet. Miris lyttede. Intet rørte sig. Udenfor Bagdøren holdt en leiet

Janitskar Vagt. Et Opiat havde dysset ham i Søvn; han snorkede i Græsset.

Miris var nu i det Frie; lettere aandede hun. Med vingede Fjed gjennemløb hun Haven. Snart havde hun naaet den høie Muur. En Stige førte hende op derpaa. „Rino!" hviskede hun. „Miris, Miris!" lød det igjen op til hende. Ad en tilsat Trappe steg hun ned. Faa Secunder, og hun laae i sin ømme Elskers Favn.

„Du skjælver, Miris? sagde Rino: Vær ikke frygtsom — Lænkerne ere jo sønderbrudte." — „Nei, ved Propheten! svarte hun: For Hornet (Havbugten) adskiller os, er ei at tænke paa nogen Sikkerhed. Lader os ile!" — Med disse Ord greb hun Ynglingen krampagtigt ved Haanden, og rev ham med sig. De gjennemtravede Gaderne, Bazarerne og Tverstræderne, som om de forfulgtes. De vilde hurtigt sætte over til Frankestaden, og herfra hemmeligt flye til Italien.

Imidlertid havde et græseligt Drømmebillede vakt Amina. Hendes Blod var i Oprør, hun kunde ikke sove. Hun kaldte derfor paa sin fortrolige Slavinde, som hun troede gandske nær. Hun skulde tænde Lampen, gjøre hende Selskab, og hjelpe hende at fordrive Nattens kjedsommelige Timer. „Miris, Miris!" gjenlød Sovegemakket,; men der kom Ingen. I Vrede sprang hun nu op af sin Divan, kastede Silkelagenet bort, hyllede sig i en vid Pels, og gjorde Larm. Gabende, gnidende Øinene, hidstyrtede Slavinder og Gildinger med Fakler og Lamper. Man gjennemsøgte hver Krog; men Mi-

ris, Amina's Yndling, var forsvunden. Amina lovede Den en kongelig Gave, der kunde bringe Slavinden levende tilbage tilligemed hendes Forfører. Penge, Muselmændenes Idol, forblindede Alle, og man iilte bort, at fortjene dem. Den nærmeste Politivagt, som En af Bostandschi-Baschy's Underofficerer kommanderede, blev sat i Bevægelse, og nu iilte ogsaa den vaabenklirrende, tilhest eller tilfods, ad alle Kanter.

Miris og Rino vare imidlertid, Arm i Arm, komne til Havnens Bred. Alt vare de i Begreb med at bestige en liden Baad, der skulde føre dem deres Asyl imøde, da en Trop af de Udsendte stødte paa dem, og Maanens Sølvlys, som just var svømmet frem bag en tæt Skyborg, blev deres Forræder.

Seierjublende omringede dem den vilde Skare, og slæbte dem til Amina's Pallads. Miris sank af een Afmagt i en anden; Rino skjar Tænder af Fortvivlelse. Juveelæsken blev tømt underveis, og hver Turban fik sin Part af dens Indhold.

Ved deres Ankomst bleve Rino og Miris, hver for sig, indesperrede i fastmurede Stalde. Først Dagen efter vilde Amina forhøre de Skyldige.

Himmelens demantstraalende Lygte havde allerede brændt nogle Timer, da Amina, i det vide Gaardsrum, lod Forhøret forberedes. Hun kom, med en Despotindes Mine, som slukker hver Gnist af Haab; det forbryderske Par blev ført frem. Hvor sjudsede hun, da hun i Forføreren gjenkjendte

den unge Franke, som hun alt forlængst havde udkaaret til sin hemmelige Yndling! Giftig Harm leirede sig i hendes Sjel, Skinsygens Slangebid sporede hende til Bøddellyst. Uden denne Opdagelse havde hun maaskee gjerne tilgivet; men nu var ingen Naade at haabe. Rino og Miris indsaae det, og vare høihjertede nok til at forsmaae al frugteslos Beden. Denne Fatning, denne ædle Trods, oprørte den stolte Enke endnu mere.

Faa Øieblikke efter blev den unge Venetianer, som en Tyrkindes Bortfører, som Raner af fremmed Eiendom, levende spiddet for sin Elskedes Øine. Men Miris, Tscherkasiens Krone, blev, fordi hun havde sat sig selv i Frihed, og, uden Kebina (Kontract for en Dommer) indladt sig med en Mand, som ovenikjøbet var en Christen, stukken i en med Stene betynget Sæk, og, ved Serailets Landspidse, styrtet i Bølgernes Afgrund.

Fr. Murhard.

Penge regjere Verden.

Ved et lystigt Gilde i Wien af fattige Digtere, rige Kjøbmænd og modige Krigere, kom det paa Tale om Penges Værd. En riig Mosait paastod, at Penge regjere Verden, og at Penge udrette mere end Mod, Talent ɔc. En Maler, som var tilstede, blev vred over denne Paastand, og vilde kaste Mosaiten sin Flaske i Hovedet. Denne vilde retirere, idet han traadte hen for et kostbart Speil og raabte: „De slaaer Speilet itu!" Maleren skjældte og satte Flasken bort. „Der seer De, sagde Israeliten: at Penge regjere Verden; havde De staaet for Speilet, jeg havde kastet Dem Flasken i Hovedet, og betalt det."

Saphir.

Borgemesteren i Kjerteminde.

Da Kong Frederik den Fjerde var i Kjerteminde, fortalte Geheimeraad Gabel Kongen over Taflet, at den tilstedeværende Borgemester havde ædt tvende Raadmænd med Hud og Haar, paa Benene nær. Kongen studsede smilende, men Borgemesteren, som ikke havde sine Sandser ret samlede i dette Øieblik, blev baade rød og bleg. Omsider løste Gabel Gaaden til almindelig Moerskab. Ved Kjerteminde fanges et Slags store og rare Flyndre, som kaldes Raadmænd.

Overordentlig Forkjærlighed for Basviol.

Den sidste Hertug af Merseburg, som var noget sær i Hovedet, havde en besynderlig Kjærlighed til Basvioler, og kunde kun beroliges ved dem.

Hver Dag henimod tolv var der Concert i Hertugindens Værelse, og den var saaledes indrettet, at Hertugen kunde spille paa Basviol. Han var saa stor en Liebhaber af dette Instrument, at han ofte spilte det i Slotskirken under Sangen, ja endogsaa under Prædiken. Han havde en Basviol af uhyre Størrelse; den blev kjørt efter ham paa en stor Høstvogn.

Da Hertuginden fødte ham en Datter, vilde han ikke vedkjende sig Barnet. Men da man fortalte ham, at det havde medbragt en lille Basviol, var Alting meget godt.

Engang skulde to Godser, som Allodium, overleveres Hertuginden; for at bevæge ham til denne Handling, sendte man hans Basviol forud, og nu fulgte han med al Fornøielse efter.

Kjærligheds-Rosen.

En Parabel.

I den første Tid efter at Jordkloden var dannet, sad tvende Elskende under de grønne Myrther, der udbredte deres Løv over Hovedet af dem og skjærmede dem mod den brændende Middagshede. Det var i hine herlige Egne af Jorden, hvor Figentræet og Cypressen og Rosen blomstre i en overvættes Fylde og række Vandringsmanden deres duftende Blomster. Fuld af himmelsk Kjærlighed sadde de der, og afbrøde de viftende Blomstergrene for at give hverandre. Da brød den skjønne Pige en rødmende Rose, Kjærlighedens synlige Billede herneden, gav den elskede Yngling den, og lænede sig fuld af overvættes Kjærlighed op til hans Bryst. Ynglingen tog Rosen, vederqvægede sig ved dens duftende Blade og gjemte den paa sin Barm. Saa sadde de en Stund; Solen steeg alt høiere og høiere og kastede sine hede Straaler under Træet, hvor de Kjærlighedsdrukne sadde. Da saae han Pigen ind i Øiet, men det var brustet, og hendes Aand allerede i Himlen. Fuld af fortærende Smerte grov han en Grav under Cyprestræet, tømrede i Hast en Kiste af Myrthetræet, hvorunder de havde siddet, og lagde den blege Pige deri. Men idet han vilde nedsænke hende i Graven, tog han Rosen frem, som hun havde givet ham, da Solen brændte med sine flammende Straaler, men den var visnet, og dens Blade hang brudte over den grønne Stilk. Han lagde den der-

for i Kisten med den Elskede, og nedsænkte hende i Jorden. Men see! Da hævede hans sørgende Øie sig mod Vesten, hvor Solen alt gik ned bag Myrthelunden, og det var for ham, som om han saae den Evigelskede flyve som en hvid Due mod Solens Nedgang. Og stedse skjønnere og skjønnere udfoldede den himmelske Rose sine Purpurblade, og lukte dem derpaa, da Stjernerne fremgik over Himmelen. Da udbrød den elskende Yngling, idet han stirrede derop: Kjærlighedens Rose visner paa Jorden, for at udfolde sine Blade i fornyet Glands paa den evige Himmel! Det er Alkjærlighedens Rose! Og fuld af fornyet Haab om et evigt Gjensyn stirrede han efter den rødmende himmelske Rose.

Naar nu de Elskende her paa Jorden saares af jordiske Lidelser, og det lette Baand brister, som holder Livet, da stirrer den Efterlevende, fuld af inderlig Fortrøstning, mod den himmelske Rose, som den Alkjærlige udfolder, naar Dagen synker, og han føler da, at Kjærligheden er evig!

M. Winther.

Mine Spil.

De malede Blade, som Navn har af Kaart,
Jeg lider ret godt at haandtere;
Ved dem svinder Qvellen ret hyggeligt bort,
Naar Lykken ei reent vil fixere.
Ei Nasidien blev saa glad, jeg paastaaer,
Ved Skjænk af den lækkreste Scomber;
Som naar i Tarok jeg en Ultimo faaer,
Og fem Matadorer i L'Hombre.

Tre Bønder i Polskpas, en Slam udi Whist,
Tolv Stik udi Surpreferance,
I Boston forstaaer sig, som vindes tilsidst,
Mit Hjerte faaer høit til at dandse.
Saa stor blir min Glæde, at Hogarth vel knap
Udtrykte den fuldt med sin Pensel,
Naar engang imellem jeg lykkelig slap
Til Generalfloß i Chervenzel.

En Række af Otte i Trumf i Frants Fuus,
Et Spring til Halvfems i Piqveten,
Mig volde af Glæde et tydeligt Ruus
Som Treere tre i Tresetten.
Besyver, Karneffel og Pavst i Styrvolt,
I Halvtolv et Es og en Dame,
Mig gjøre lykfalig og modig og stolt
Som Andre en portviinsfuld Ahme.

Dog har jeg til alle de anførte Spil
Ei meget Genie af Naturen;
Jeg taber gemeenlig, blier vranten dertil,
Og render med Hov'det mod Muren.
To Spil kun ved Praxis heel jevnlig og rig,
Jeg lærte ret godt her sub luna:
Fortuna hun spiller tit Svelte med mig,
Og jeg Patienc' med Fortuna.

C. N. Schwach.

Til Sjælen.

Du raske Fugl! sving kjæk Dig mod Din Himmel,
Thi over Stjernernes utalte Vrimmel
Den Rede er, hvor Du, som Unge var.
Hvor fjederløs Du rolig turde være
Dibhen skal nu Dig Vingeslaget bære:
For Ro Du Svingkraft Dig tilbyttet har.

Frygt ei Dit Buur — det kan Dig ikke sperre;
Naar det forgaaer, skal Du, dets høie Herre,
Som Phønix løfte Dig af Asken op.
Da flyde glade Toner fra din Tunge,
I Livets Træ Du sidde skal og sjunge
Og aldrig dale fra Din Palmetop.

Ja, mens Du end i Buret haver hjemme,
Dit tunge Fængsel Du kan ofte glemme,
Og hæve høit Dig over laven Jord.
Fast Himlens Herlighed Du da kan skue,
Fast varme Dig i Salighedens Lue,
Fast høre Englehærens Jubelchor.

Lad Verdens Gøglen ikke Dig fortrylle!
Dens Virakdunst Dig ei i Taager hylle!
Igjennem Taage seer man Himlen ei.
Dibhen, hvor Du skal Reisen engang ende,
Dibhen Du og maa Øiet stadigt vende,
Du ellers flyver fra den rette Vei.

Naar Verden bruser med en Syndflods Vande,
Din Flugt Du styre mod de lyse Lande,
Hvor Du engang skal boe i Paradiis!
Da løft med Kraft Din stærke Aandevinge,
Og lad Din rene Himmeltone klinge,
En Røst i Ørken til Gudfaders Priis.

Da skal Din Ild de haarde Hjerter smelte,
Og Lastens Kæmpebjerg i Støvet vælte,
Naar koldt det skygger over Dydens Land.
Du haver Magten; Seiren kan Du vinde,
Alt, hvad Du søger, kan dit Øie finde,
O! raske Fugl, vil ogsaa, hvad Du kan!

Sophus Jahle.

RASMUS NYERUP.

(reciteret af Hr. Ove Thomsen ved den Afdødes Kiste.)

Som Barn i Bondetroie
Han gik paa fyenske Vang.
Da agted han heel noie
Paa mangen Fortids Sang.
De kolde Runestene
Han gik ei kold forbi.
Til Høien med Heltes Bene
Han steeg ad smalle Sti.

Saga fra Odins Himmel
Saae til den Knøs saa bold,
Og visked den gamle Skimmel
Af blanke Runeskjold:
„Dybt seer hans Granskersie
I Oldtids Storbedrift,
For ham jeg vil det føie
At tyde Runeskrift.“

Og Ungersvenden læste
Saa stadig i gamle Bog;
Og Sagas Aande blæste,
Saa Støvet paa Flugten drog.
Klart blev det for hans Øie,
Hvad dybt i Mulmet laae.
Nu spared han ingen Møie,
Den sjeldne Skat at faae.

Da samled sig spredte Toner,
Som fore saa længe vild. —
Til gamle Kongethroner
Ham Saga ledte mild.

Og hvad han saae, han risted
I Tavlen med trolig Flid,
Og Taageskyerne bristed
Alt for hans lyse Id.

Nu staaer hans egne Bøger
Som Vidne om Sagas Gunst,
For mangen Granker, der søger,
De sprede den tykke Dunst.
End mellem Bogsalens Rækker
Svæver hans ordnende Aand,
End Viisdomsskatten udstrækker
Hans villigt hjelpende Haand.

Men under Christians Kirke
I Aandens Kongegaard,
Hvor Ynglingen saae ham virke
Alt i de mange Aar.
Der Bogen ei mægter at bøde
Paa Mandens tunge Savn;
Ak! Sønnehjerterne bløde
Ved tabte Faders Navn.

Nu han velsignet være,
Velsignet i sin Grav!
Længe det Frugter vil bære,
Hvad Dannemark han gav.
Døe kunde jo dog kun Støvet —
Aanden evigt bestaaer —
Lad falde Efteraarsløvet,
Hist blomstrer den evige Vaar!

Sophus Zahle.

Landseerinden.

Ingen Digtning.

Meddeelt i Breve af Charlotte Birch-Pfeiffer.

(Aglaia for 1829.)

1.

Lord Emil Flitmore til Charles Darnwall.

Paris.

Er det muligt, Charles! Tre Maaneder lader De mig forgjæves vente paa Efterretning? Syg forlod De af Egensind Paris, lovede ufortsvet efter Deres Ankomst til London at skrive, og endnu har jeg ikke modtaget en eneste Linie fra Deres Haand? — De veed, hvor bekymret jeg er for Alt som angaaer Dem, og desuagtet vedbliver De Deres gaadefulde Taushed!

Hvor gjerne vilde jeg have ledsaget Dem, hvor gjerne vilde jeg ved Deres Side have vendt tilbage til Hjemmet, naar ikke min Fader selv ved sin egensindige Bestemmelse angaaende mit Livs tilkommende Ledsagerinde, holdt mig borte fra Engelland.

De veed, hvor forhadt den Tanke er mig, i mit Fædreland at have en Brud, som alene blev opdraget for mig, til hvem man allerede i hendes tiende Aar sagde: „Miss Bella! Om sex Aar vil De blive Lady Flitmore; hvorledes vil De da opføre Dem?" —

Paa hvilket Spørgsmaal den lille, blonde Dukke, stivt neiende svarte: „Som alle rige Ladys: stolt, kold og anstændig." Himlen frie os, dersom Barnets Klogskab er voxet med Aarene, da maa den nu være fast utaalelig!

Jeg hader disse kolde Dyder — hvis Moral fra den tidligste Barndom af, ligesom de chinesiske Damers Fødder, er sammenpresset og fordreiet i Jernformer — ligesaameget som Laster, og, for ingen Verdens Priis, gad jeg havt En af mine stive, kolde Landsmandinder til Ledsagerinde paa min luftige Livsreise. — De skjændte altid paa mig, fordi jeg ved mit lange Ophold her gandske var bleven nationaliseret; De havde Ret, jeg glæder mig selv ikke derover, skjøndt jeg befinder mig bedre derved, og er saalidet Engellænder mere, at jeg betragter mine Landsmænd med deres sælsomme fraastødende Væsen næsten som Fremmede.

Naar den fordømte Bella ikke var, da sad jeg forlængesiden igjen ved min fædrene Arne, drak min Faders Viin, jagede efter hans Harer, reed hans Heste ihjel, og ødslede hans Guineer bort i Veddemaal; i alle Henseender vilde dette være fornuftigere end min Avanture her, som allerede begynder at derangere min Kasse en Smule, og som maaskee kunde forlede mig til at gjøre en dum Streg. Sandelig, jeg vilde ønske, at De forelskede Dem i Bella, og vandt hendes Hjerte. — Det vilde ikke falde Dem vanskeligt. De er, uden Complimenter, elskværdigere, aandfuldere og smukkere end jeg; De har 10000 Punds Revenüer, jeg kun Halvparten —

en Egenskab, som, var den end den eneste hos Dem, vilde gjøre Dem langt interessantere i en Piges Øine, end mig. Kort — jeg har det bedste Haab at blive min dyrebare Brud qvit, thi Dem modstaaer hun ikke, om De ellers har Lyst til at gjøre hendes Erobring. Hvormegen Magt havde De ikke over mig, hvorofte forsømte jeg ikke min søde Ninon for Deres Skyld, og nu lønner De mig med maanedlang Taushed? — Hurtig, gjør Deres Feil god igjen, forbedre Dem, eller De fornærmer dødeligt Deres Ven

Emil.

2.

Lord Charles Darnwall til Flitmore.

London.

Med Rette, min Ven, beklager De Dem over min lange Taushed, og troe mig, jeg føler selv det Urigtige deri. Jeg opfyldte ikke mit Løfte, og kan ikke engang undskylde mig. Den følgende aabenhjertige Tilstaaelse vil sætte Dem i Stand til at løse Gaaden.

Noget utilfreds med Dem, forlod jeg Paris. Tillad mig, min Ven, at sige Dem Aarsagen, og at aabenbare Dem en Ting skriftlig, som jeg mundtlig aldrig kunde bringe over mit Hjerte at sige Dem.

Deres Forbindelse med Ninon mishager mig. Jeg var en Aften med Dem hos hende til Souper; jeg tilstaaer det gjerne: hun er henrivende skjøn, men hvor er det muligt, at dette Væsen kunde blive Dem saa dyrebart, at De blot lever i hende? — Hvorledes kan denne frie aandløse Underholdning, kun sjelden oplivet af enkelte Vittighedsgnister, være Dem saa tiltrækkende? Hvorledes kan en Character, som er saa gandske blottet for Sands for alt Ædlere, Høiere, fængsle Dem i den Grad, at De i denne Ninon seer Idealet af qvindelig Elskværdighed?

Ikke Affky for en Forbindelse med Arabella, Ninon holder Dem tilbage fra Fædrelandet; hun er Den, som vækker dette uforsonlige Had hos Dem. — Meget kunde jeg tilgive Dem, dersom Pigen hørte til Privatstanden; men Ninon er Dandserinde, En af de første Dandserinder ved Pariseroperaen. Hun tilhører ikke den Elskede, men Verden. Omringet af Tilbedere, som prise hendes Ynder, hendes Talenter, vant til at betragtes og beundres daglig af Tusinde — ofte i de frieste Costümer, maa Følelsen, kun at tilhøre Een, kun at henrykke Een, forlængst have forladt hende, og just dette er det, som tildeler den Elskte sin høieste Ynde i vore Øine. Sandelig! En iiskold Gysen griber mig ved den Tanke, at see en Pige, som jeg elsker, saaledes for mig, som jeg saae Deres Ninon i Zephyrs Parti, hvor kun en Skillevæg af det tyndeste Flor dulgte hendes Ynder for den gabende Mængdes opspilede Blik. Jeg er fast overtydet om, at min hede Lidenskab ikke vilde kunne udholde et saadant Syn. Kan Kjærlighed bestaae

uden Tiltroe? Og er det muligt under saadanne Forhold, at have Tiltro! Ingenlunde, Emil! Mener De, at Troskabsblomst slaaer sin Rod i et saadant Hjerte? Og kan De fordrage den Tanke: at dele med Andre, hvad blot som Eens Eiendom kan henrykke? Dog, hvi spilder jeg flere Ord! Det vil ligesaalidet lykkes mig at overtyde Dem om, at Ninon ikke er Dem værdig, som det nogensinde bliver mig muligt, at begribe Deres Forhold til hende, eller at tilgive Dem — Endnu engang — en Opbrusning af Deres Sandser kan jeg tilgive Dem, men Deres Hjerte maa gløde for en ædlere Gjenstand.

Dog nu til mit Skriftemaal:

Min Moders inderlige Glæde ved min Tilbagekomst føler jeg mig for svag til at skildre. Sex Aar vare forsvundne fra den Tid af, jeg sidstegang laae ved hendes Hjerte. Tiden havde bleget hendes Lokker, og hendes ærværdige Hoved var bøiet af Alderens Vægt. De Øvrige af Familien fandt jeg temmelig uforandrede; jeg blev af Alle modtagen med Hjertelighed, og en Hob Adspredelser lod mig i de første Dage intet roligt Øieblik. Endelig fik jeg lidt Pusterum. Min Moder blev upasselig, trak sig tilbage i sit Værelse, og jeg kunde nu uforstyrret meddele hende mine Planer for Fremtiden. — Da hun hørte, at mit Hjerte endnu var frit, viste hendes synlige Glæde derover, at hun i Stilhed nærede en eller anden Yndlingsidee. Denne min Ahnelse viste sig snart at være grundet. Hun greb min Haand og udbrød i de Ord:

„Min dyrebare Charles! Du maa vide, at ogsaa jeg i Stilhed har været beskjæftiget med at lægge Planer for Din Fremtidslykke. Jeg kjender et Væsen, som i den Grad forener alle Aandens og Legemets Fortrin, at jeg kun anseer Dig for værdig til at besidde det. Det er den elskværdige" — — —

„Miss Arabella!" meldte den indtrædende Tjener. Min Moder smilte og udbrød: „Net hjertelig velkommen!"

Dette Smiil, og Tilfældet som lagde hende Navnet paa Tungen, gjorde mig noget bestyrtet. Jeg trak mig tilbage til Vinduet og betragtede uforstyrret Arabella, som just traadte ind.

Tænk Dem, Emil! En rank Figur med et interessant Ansigt, som i første Øieblik ikke frapperer, men efter nogle Minuters Betragtning fængsler med uimodstaaelig Ynde. — Den høie, alvorlige Pande, omskygget af blonde Lokker, de store, sjelfulde, mørkeblaae Øine, den neppe mærkeligt bøiede Næse, give hendes Træk et Anstrøg af Stolthed; men det stille Smiil, som kruser sig om hendes friske Koralløber, udsletter igjen dette Træk og drager med uimodstaaelig Tryllekraft Beskueren til sig. Sagte svævende nærmede hun sig min Moder, trykte hendes Haand til sine Læber, og udbrød i en Tone, som paa eengang udtrykte Kjærlighed og Bekymring: „Min dyrebare Lady! Hvor smerter det mig, at finde Dem syg, og dog — vredes ikke — hvor megen Tak skyldig er jeg ikke denne Sygdom, thi uden den vilde jeg sikkert neppe have truffen min moderlige Veninde."

Med disse Ord skjød hun Stolen nærmere til Sengen og greb min Moders Haand.

Den Sidstes Blik hvilte med Velbehag og Kjærlighed paa den huldе Skabning. Lidt efter vinkede hun ad mig og bød mig træde nærmere med de Ord: „Miss Arabella! Min Søn Charles!"

Hun reiste sig og hilste med en let Rødme; derpaa satte hun sig igjen og indledte en Samtale om Dagens interessanteste Anliggender. Jeg var i Begyndelsen en Smule forvirret, og det varede en Stund før jeg rigtig kunde komme ind i Samtalen. Hun talte roligt, uden Lidenskabelighed, og vidste overhovedet at omgive sig med al den kolde Tilbageholdenhed, som er Damerne af vor Nation saa egen.

Jeg vil ikke fragaae det, Emil, at denne Adfærd, som ved mit lange Ophold i Frankrig og Italien var bleven mig temmelig fremmed, imponerer mig og udøver et forunderligt Herredømme over mig. Jeg føler mig tvungen til en uvilkaarlig Ærefrygt, jeg er endog undseelig og forvirret, naar hun er nærværende. Jeg seer Dem i Tankerne drage paa Smilebaandet og vantro ryste med Hovedet — og dog, Emil, er det virkelig saa, hun udøver en forunderlig Magt over mig. Hendes Stolthed er det eneste, som ikke rigtig vil behage mig. Mandfolkene ere hende aldeles ligegyldige, hun anseer Ingen af dem for at være en dydig Qvinde værdig.

Det er hende ikke ubekjendt, at De, Emil, lever i nøie Forbindelse med en Dandserinde, og hun

har erklæret for sin Fader med rolig Fasthed: at hun aldrig vil række Dem sin Haand. De har derfor intet at frygte fra denne Side, men De veed ikke og kan i Ninons Arme ingen Ahnelse have om, hvilken Lykke De støder fra Dem og letsindig forskjærtser.

Deres Ønske er opfyldt. Jeg elsker Arabella! Hendes Skjønhed bestikker mig, hendes Aand fylder mig med Beundring, hendes ædle Stolthed holder mig i ærefrygtsfuld Frastand. Hun er den Pige, som min Moder har bestemt til mit Livs Ledsagerinde. — Bella er en Engel! Jeg har malet hendes Billed fuldkommen liigt, og dog er det kun hendes Skygge. See hende selv, og lær at erkjende, hvormeget De taber, naar De fremturer i Deres Egensindighed.

Overlæg endnu engang vel hvad De vil gjøre; endnu kan Meget gjøres godt, forlad Ninon, kom tilbage, eller raad mig idetmindste hvad jeg skal eller tør gjøre.

Deres Charles.

Lord Emil Flitmore til Charles Darnwall.

Paris.

Hvad De tør gjøre? — Gifte Dem, jo før jo hellere! O min samvittighedsfulde Ven, hvor dybt beskjæmmer De mig, hvor langt ædlere og bedre er De ikke end jeg. Derfor skal De besidde det rene, elskelige Væsen. Jeg fortjener ikke denne Lykke.

At hun er elskværdig, derom forvisser mig Deres Kjenderblik; at hun har Følelse, vil hun snart lægge for Dagen ved at gjengjelde Deres Kjærlighed; og at hun er meget forstandig, viser hendes Afsky for mig, og hendes Erklæring: ikke at ville ægte mig. Hun har virkelig Ret! Var jeg Pige, jeg vilde ikke for Alt i Verden have mig til Mand, thi jeg er nu engang saaledes, at jeg duer fortræffelig til Elsker, men ikke til Ægtemand. Kort sagt! Jeg forholder mig omtrent til Dem ligesom min Ninon forholder sig til Deres Arabella.

Dog, Spøg til Side! I Dag skriver jeg til min Fader, at jeg frasiger mig Arabella. Det vil understøtte Deres Plan — gjør De nu fra Deres Side alt Fornødent og inviteer til Bryllup. Jeg giver Dem mit Ord: jeg kommer.

Og nu et Par Ord angaaende Ninon. Jeg skriver dette Brev paa hendes Værelse; hun skotter stundom hen til mig. Hvor yndig svæver ikke den lille Gratie for Speilet, befæstende et Brüsseler Slør, som jeg har bragt hende, i Lokkerne. Hvilket fortryllende, overgivent Smiil spiller om hendes friske Purpurlæber. Hun vilde gjerne vide hvad jeg skriver. Nu lister hun sig nærmere. Hun lægger den hvide Haand sagte paa min Skulder, den anden forvilder sig blandt mine Lokker, og med sin klare Sølvstemme hvisker hun: „I Dag er De slet ikke artig, Emil! De skriver og skriver, uden at tænke paa Deres Ninon!"

Nei, Charles! — Naar De saae, hvor yndigt hun lægger sin varme Kind til min, hvor allerkjæ-

reste tragicomisk hun sukker, fordi hun ikke kan læse det afskyelige engelske Brev — da vilde De umuligt kunne vredes paa mig, fordi jeg er hende saa gandske hengiven. Just det, som støder Dem tilbage, fængsler mig. At see denne Engel beundret af Tusinde, som misunde mig hendes Kjærlighed, just dette drager mig med uimodstaaelig Kraft til hende. Jeg gjentager det: De er langt bedre end jeg. De fortjener Arabella; bliv lykkelig i hendes Arme, og overlad til sin Skjebne Deres letsindige Ven

Emil.

4.

Miss Arabella til Miss Lony.

London.

Endnu er vi her, min dyrebare Lony, og jeg frygter for at mit Haab, i Aar at see Dem i Bath, neppe vil gaae i Opfyldelse, thi min Fader vil besøge sine Godser i Nord-Wallis, og derpaa — bliv ikke bange — skal min Formæling med Lord Charles Darnwall festligholdes. — Ja, min Veninde! Deres Arabella har endelig besluttet sig til at bøie den stolte Nakke under Ægteskabets Jernaag og at række en Mand sin Haand. De kjender min Afsky for det andet Kjøn, og dadlede ofte, maaskee med Grund, den altfor høie Mening, som jeg nærer om min egen ringe Person. Hvor vil De forbauses, naar jeg siger Dem, at ikke blot min Faders Villie er Bevæggrunden til denne Forbin-

delse, men at en uimodstaaelig indre Drift og Hjertets Stemme drager mig hen til den elskværdige Charles Darnwall.

Charles er i Henseende til Sjelens og Legemets Fortrin den interessanteste Mand, jeg nogensinde kjendte. Hans Kjærlighed til mig, ihvor lidenskabelig den end er, bærer gandske Præget af hans ædle, fiintfølende Characteer; jeg føler hans Aands Overlegenhed, uden at han lader mig føle den. Jeg elsker ham og tilstaaer det for mig selv, uden at rødme derover.

Charles bestormede mig med Bønner om, at jeg skulde række ham min Haand, før vi tiltraadte Reisen. Ogsaa min Fader ønskede det. Havde jeg fulgt mit Hjerres Stemme, da vilde jeg have opfyldt hans Ønske. Men, ikke sandt, Lony, da kunde jo hele Verden tro, at jeg var forelsket i Mylord, ligesom tusinde Hverdags-Piger i tusinde Hverdags-Mænd; og dette er en Tanke, som paa det heftigste oprører mit Indre. Nei, saaledes er det bedre. — Til Efteraaret blive vi formælede, og vil De berede den skjønneste Brudegave, min Lony, da kom med Deres dyrebare Moder hertil den 12te September og ledsag til Kirken

Deres lykkelige Arabella.

5.

Lord Charles Darnwall til Emil Flitmore.

London.

Siden mit sidste Brev, hvori jeg underrettede Dem om, hvor lykkelig Deres Høimodighed gjør

mig, har jeg ikke modtaget en eneste Linie fra Deres Haand. Skulde det være sandt, hvad i Gaar en Fremmed hos den russiske Minister forsikkrede, at De er haardt saaret? Jeg er meget bekymret for Deres Skyld; slaae Deres Lid gandske til mig, og behøver De min Hjelp, da befal over

Deres Charles.

6.

Lord Emil Flitmore til Charles Darnwall.

Paris.

Min ædle Ven! Til hvem paa Jorden skulde jeg vel slaae min Lid, naar det ikke var til Dem? Jeg er skrækkelig bedraget, desuagtet er jeg temmelig rolig, og hvad der vil sige mere: jeg er helbredet for en Kjærlighed, over hvilken jeg maa rødme, hvergang jeg tænker paa den.

Deres Brev havde strøet Gift i min Sjel; Skinsygens Sæd spirede frodig op af den og, forunderligt nok, hvad jeg vel tusindegange havde gjentaget for mig selv, skulde først være mig paafaldende, da jeg fornam det af Deres Mund. Ikke mere var jeg istand til med samme Rolighed og Tillid som før at nyde det skjønne Held: at elskes af Ninon og at kalde hende min. Jeg bevogtede hendes Blik; da forekom det mig en Aften, som om hendes Øine mere end blot tilfældigt, fæste sig paa en Loge af første Rang og dvæle der med betydningsfuldt Udtryk. Jeg kaster mit Blik derhen og

opdager en smuk ung Mand i glimrende Uniform, som uafladeligt stirrer ned paa eet Punct i Parterret. Huset er alt for opfyldt af Mennesker til at jeg kan opdage Gjenstanden for hans Opmærksomhed; kun saameget synes mig vist, at Skinsyge lyser frem af Ninons Øiekast. Dandsen endes, jublende Bifald droner gjennem Huset — i dette Øieblik vender Officeren sig igjen mod Theatret, og med triumpherende Blik paa ham svæver Ninon ud gjennem Coulissen. — Hvad jeg følte, vil jeg ikke blotte for Dem, thi jeg skammer mig derover.

Operaen er forbi — jeg seer den unge Mand rask forlade Logen, iler efter ham, og finder ham staaende bag en Pille i Corridoren. Det var tydeligt, at han ventede paa Nogen; Nysgjerrighed og Skinsyge gjorde, at jeg ikke tabte ham et Øieblik af Sigte. Da bølger Menneskevrimlen udaf Døren; jeg opdager en tilsløret Dame midt i Strømmen, ledsaget af en aldrende Kone. Det er Ninons Figur. Officeren trænger sig hen til hende, og jeg følger Begge ud paa Gaden, i nogen Afstand. Den unge Mand taler sagte, men lidenskabelig til hende; jeg hører hendes Stemme; det er ikke Ninon. I en reen Soprans klangfuldeste Toner, med et Udtryk, som røber Ilfærdighed og Ængstelighed, siger hun paa Fransk, men med fremmed Dialect: „Lad mig være i Fred, min Herre! Jeg afskyer Deres Tilbud ligesaameget, som Dem selv; jeg vil ikke høre mere; forlad mig, og skaan min hjelpeløse Forfatning."

Men stedse nærmere trænger den Frække sig frem; Pigen flygter med bevingede Fjed, den Gamle kan neppe følge hende, men stedse nærmere kommer Forfølgeren. I dette Øieblik glemte jeg aldeles Ninon, og tænkte kun paa den værgeløse Piges Angst, fastbesluttet at unddrage hende Faren. — Omsider bøiede de ind i en snever Gade, jeg seer Pigen bedende folde sine Hænder, da den unge Mand med kraftig Arm omslynger hende. „Hjelp, Hjelp!" raaber hun med lydelig Stemme. Jeg styrter til, kaster med et vældigt Fodspark den unge Herre baglænds ned i Stenene, griber den Frelstes Haand og spørger: „Hvorhen skal jeg føre Dem?" — „Til Forstaden St. Germain!" svarer hun med bævende Stemme og lægger sin heftigt zittrende Arm i min. Rask ile vi fremad. Efter nogle Minuter staaer hun stille for at trække sit Veir; hendes ængstede Hjerte banker Slag i Slag mod min Arm.

„Fat Dem, De har intet mere at frygte! trøster jeg: I denne Gade er det alt for levende, til at man skulde vove at forfølge Dem." — „O, min Herre! hviskede Pigen: Hvormegen Tak er jeg Dem skyldig."

I dette Øieblik falder en klar Lysstraale fra en Lygte paa hende. Jeg seer et Par mørke Øine og et Ansigt, hvis Skjønhed gjør mig maalløs. Jeg vover ikke mere at see paa hende, forlegen ledsager jeg hende til hendes Bolig. Den Gamle iler foran, og vender snart tilbage med Lys for at ledsage Pigen op ad Trappen.

Nu først har jeg Leilighed til at betragte det huldе Væsen nøiere. Hun er større, yppigere end Ninon. Hendes Klædedragt simpel, næsten fattig, men smagfuld.

Med dyb Følelse trykker hun min Haand til Afsked, og snart staaer jeg i Mørket alene, uden at vide hvo det yndige Væsen var.

To Dage gaae hen. Jeg var nærved at glemme mit Eventyr, men min Skinsyge lod mig intet Øieblik Ro. Jeg gik op paa Theatret, hvor Ninon gjorde den sidste Prove i en ny Ballet, og fandt hende i Begreb med, under Ouvertüren, at øve sig. Et let persisk Shavl flagrede om hendes Skuldre, og den korte Silkekjole ombølgede forræderisk de yppige Former. Balletmesteren træder hen for hende og taler nogle Ord, som hun synes misfornøiet over. Ikke destomindre lader hun sig ikke forstyrre i sine Øvelser, men siger gjentagne Gange:

„Nei, nei, siger jeg Dem, jeg vil ikke; jeg taaler det paa ingen Maade!" — Han trækker paa Skuldrene, og gaaer hen mod Baggrunden. Jeg træder bag en Coulisse, for at betragte hendes Adfærd nøiere. Da hører jeg ikke langt fra mig en Stemme sige: „Pas paa, Claire! Hun driver det igjennem." — „Det vilde dog være afskyeligt! svarer en Anden: Pigen er saa anstændig, saa smuk, har saameget Talent." Jeg træder nærmere, og bemærker to Figurantinder, som, uden at see mig, ivrigt vedblive deres Samtale.

„Mademoiselle Ninon er klog og ondskabsfuld, formaaer Alt over Balletmesteren, og hendes Skin-

syge paa D'antole er grændseløs." — „Hvad siger De! raaber Claire: Har han endog gjort Cecile noget Tilbud?" — „O han elsker hende til en Grad af Raseri! forsikkrede den Anden: Han har tilbudt hende sit Palais i Gaden Rivoli og 40000 Frankers aarlige Revenüer." — „Ak, den Lykkelige! sukker Hiin: Sligt bliver Ingen af os til Deel! Og hun har afslaaet det?" — „Ja! gjentog den Anden: Jeg veed det med fuldkommen Vished; endogsaa med Foragt skal hun have afviist D'antoles Tilbud."

De kan forestille Dem, hvor opmærksom jeg lyttede efter denne Samtale. Altsaa: D'antole var den Lykkelige; om mig talte Ingen mere. Jeg skjar Tænder, da jeg hører En komme bag ved mig, jeg vender mig om, og seer min Ubekjendte, badet i Taarer, ile forbi mig.

Naturligviis følger jeg hende, og bestormer hende med Bønner om at erfare Aarsagen til hendes Bedrøvelse. Herpaa svarer hun, at hun allerede flere Maaneder har besøgt Dandseskolen, at Balletmesteren oftere har roest hende, men pludselig i Dag frakjendt hende alt Talent, og forbudet hende at komme oftere.

„Det er Mademoiselle Ninons Hævn! slutter hun trøstesløs: thi det var hendes erklærede Tilbeder, som for faa Dage siden forfulgte mig, og for hvis Paatrængenhed De godhedsfuld befriede mig." — Jeg tvang min Vrede og spurgte: „Hvad har De nu i Sinde at gjøre?" — „Ak, Du gode Gud!

sukkede hun: Vi maae nu, da vort Haab er tilintetgjort, tye over til London, hvor min Fader har Familie."

Forvirret stod jeg der, blændet af hendes Skjønhed, og kunde næsten ikke fremføre et Ord, omsider udbrød jeg: „Jeg er Engellænder; muligt jeg derfor i et eller andet kan være Dem behjelpelig." — „O min Herre! gjentog hun med funklende Blik: Naar De vilde give mig en Anbefaling til Balletmester Taglioni?"

„Med Fornøielse! svarte jeg: Det træffer sig just ret heldigt, at jeg kjender ham personligt. Dog — kunde jeg ellers ikke — — De synes at være saa nedslaaet, saa ulykkelig." — Jeg greb forlegen i min Brevtaske, for at søge en Vexel; et Par Sekunder betragtede hun mig med spørgende Blik; paa eengang, som om hun gjettede min Hensigt, foer hun forfærdet tilbage; en Purpurrødme fløi over hendes Kinder, Taarer traadte i hendes Øine. Stolt maalte hun mig med et langt Øiekast, da jeg bævende præsenterede hende Bladet. „De miskjender mig, min Herre!" udbrød hun med dyb Alvor, og før jeg rigtig kunde fatte mig og fremstamme en Undskyldning, var hun forsvunden.

Jeg stod der og ærgrede mig over min Mangel paa Tact, over hendes Stolthed, over hele Verden. Da svævede Nimon i sin hele Ynde frem paa Scenen, og uvilkaarligt fulgte mit Øie enhver af hendes Bevægelser. Midt i Dandsen sender hun mig et fortryllende, kjælent Blik. Jeg bemærker at

min Medbeiler er tilstede i Salen; formodentlig for at tilintetgjøre min Mistanke, træder hun, efter fuldendt Dands, hen til mig, lægger sin Haand i min og hvisker i smeltende Toner: „God Aften, Emil!"

Jeg havde saamegen Magt over mig selv, at jeg kold vendte hende Ryggen og, uden at værdige hende noget Svar, forlod Scenen. Forbauset stirrede hun efter mig. Indtil Klokken elleve havde jeg vanket omkring i Thuillerierne, mit Hjerte bankede voldsomt, og jeg vilde ikke tilstaae for mig selv, at jeg var gandske veemodig stemt. Omsider begiver jeg mig paa Hjemveien og kommer tilfældigviis forbi Ninons Vinduer. Et svagt Lysskjær viste, at hun endnu var oppe. Ak, var hun blot uskyldig! hviskede det i mit Indre. Du er en Nar! var Resultatet af min roligere Eftertanke, og sagte lukkede jeg den halvaabne Dør op, og var med to Spring inde i det forreste Værelse.

Jeg hører Ingen, hastig sniger jeg mig gjennem en Række af Værelser, og standser ved Døren, som fører ind til hendes Boudoir. Jeg lytter og hører Ninon i livlig Samtale med D'antole. Den Sidste gjør just en yderst comisk Beskrivelse over mig, og Ninon er nærved at dø af Latter.

Endelig siger hun: „Jeg vilde ivrigt nødigt have, at han skulde vide noget om vor Forstaaelse; jeg er nu saa vant til det gode Dyr, at jeg vilde savne ham ved min Toilette."

„Hvorledes kan De finde Behag i den kjedsommelige Abekats Omgang?" svarer D'antole; i dette

Øieblik lukker jeg Døren op, og seer min dyrebare Ninon i dybeste Negligee paa Sophaen ved Siden af hendes Tilbeder; gandske rolig griber jeg den Sidste ved Kjolekraven, giver ham et Par følelige Øresigen, og kaster ham ned ad Trapperne. Ninon falder yderst malerisk i Afmagt, jeg lader hende ligge, og iler nu, en god Deel rigere paa Menneskekundskab end før, til mit Hjem.

At jeg duellerede, at jeg mærkede den forfængelige D'antoles ziirlige Ansigt med en fatal Circonflex, at han næsten huggede min venstre Arm af — det er kun Bagateller, som under slige Forhold ere unndgaaelige. Min Forbindelse med Ninon er afbrudt. Togange søgte hun at tale med mig, men blev afviist. Den Tomhed, som jeg føler i mit Indre, minder mig paa en smertelig Maade om, at jeg har elsket den Uværdige. Hvad min smukke Clientinde angaaer, da har jeg ikke kunnet indhente anden Efterretning om hende, end at hun er reist til London.

Lev vel, Charles! Snart haaber jeg at see Dem frisk og munter i mit Fædrehjem.

Deres Emil.

7.

Lord Charles Darnwall til Emil Flitmore.

London.

De kom ikke efter Løfte hjem den tolvte September; jeg er bange for, at Deres Helbred endnu

ikke tillader Dem at reise. Min dyrebare Emil! Vore Hjerter ere hinanden saa nær, skulle vi endnu længe være adskilte? Jeg har saameget at sige Dem, saameget at betroe Dem, som paa Papiret maaskee vil antage et gandske andet Udseende. — Ogsaa jeg er ikke lykkelig! Jeg elsker, og elskes af den smukkeste Pige i London, og er ikke lykkelig. Den tolvte September gik hen, og vi ere ikke formælede!

Kan De begribe det? Arabella skjælver for det Øieblik, som skal berøve hende sin Frihed. Ingen anden Grund end hendes martrende Lune har udsat Bryllupet til Julen. „Jeg bliver aldrig lykkeligere end i mine Forlovelsesdage!" siger hun med et fortryllende Smiil: Charles, lad mig nyde denne Salighed saalænge som muligt!"

Og jeg maa tænderskjærende adlyde, naar jeg ei vil see hendes skjønne Øine badede i Taarer. Forgjæves stræber jeg at overtale hende til, ikke længere at opsætte min Lykke. Emil, er jeg ikke ret ulykkelig? De behøver neppe at haste med Deres Afreise, thi til mit Bryllup kommer De i ethvert Tilfælde tidsnok.

Deres Charles.

8.

Miss Lony til Arabella.

Bath.

Min dyrebareste Veninde! Hvad har De for? I Gaar staaer jeg for de aabnede Kufferter, for at

pakke mit Reisetøi ind, og paa eengang tilintetgjør Deres Brev, som et Lynslag, min Glæde. Altsaa fra Julen til Paaske er Deres Formæling opsat, allerede anden Gang?

Sælsomme Væsen! De siger, at De elsker Lorden, og skjælver dog for at formæles med ham? Det er dog høist besynderligt. Men veed De, kjære Arabella, hvad De gjør? Elsker De Charles oprigtigt, frygter De da ikke for at tabe hans Kjærlighed?

Naar nu den Tanke opstod hos ham, at skjult Forfængelighed, hemmelig Stolthed, Frygt for strængere Pligter, var Bevæggrunden til Deres Handlemaade. Hvad da, Arabella! Troer De, at han da vil være i Stand til at elske Dem, og attraaer De hans Haand uden hans Hjerte?

Giv ikke efter for Deres Luner, kjæreste Veninde! Jeg lader mine Kufferter staae pakkede, og venter længselfuld et Svar fra Dem.

Deres Lony.

9.

Lord Charles Darnwall til Emil Flitmore.

London.

Sandsynligviis har en Anden oprettet Deres Tab af Ninon, thi i modsat Tilfælde vilde De ikke lade mig vente saalænge paa Deres Ankomst. Er dette Grunden, da ønsker jeg Dem af gandske Hjerte til Lykke.

Endnu er jeg Brudgom, og bliver det ved bestandig som det har begyndt, da seer jeg ingen Ende paa min piinlige Forfatning. Brylluppet er nu udsat fra Juletider til Paaske. Min Moder er bedrøvet, Bella's Fader mismodig og fortrædelig. Hvad mig selv angaaer, da veed jeg ikke ret, hvorledes jeg har det. Jeg veed hvad De vil sige: „Arabella er kjed af Dem!" og maaskee De har Ret.

Nu til noget Andet, mere tiltrækkende. Jeg har for nylig havt et ret fælsomt Eventyr. De kjender min letsindige Fætter John Steens og veed, at han allerede trediegang sidder fængslet i Kings-Bench. Togange har Familien hjulpen ham ud, men nu vil den ikke vide mere af ham at sige.

Jeg erholder et lamenterende Brev fra ham, i hvilket han beder mig paa det indstændigste om at besøge sig. Da jeg tilfulde kjender ham og vel vidste, at det var min Kasse han vilde sætte i Requisition, lader jeg ham vente i nogen Tid paa mig. Men for et Par Dage siden, da jeg kommer hjem, harmfuld over Bella's Egensind, finder jeg endnu et Brev fra ham, og inderlig forstemt beslutter jeg øieblikkelig, at gaae hen til ham, for at see et Menneske mere fortrædelig og nedslaaet, end mig selv. Jeg stiger ind i Fiacren og naaer Kings-Bench i samme Øieblik som en tilsløret Dame stiger ud af Vognen og erkyndiger sig om et Værelse, som er i den samme Gang, hvor min Fætter boer. Da hun taler Fransk, forstaaer Ingen hende, og jeg tilbyder mig, at være hendes Ledsager. Vi gaae sammen ned ad Gangen, og gjennem alle dens labyrinthiske

Gallerier, bringer jeg hende lykkelig til hendes Bestemmelsessted. Hun lod til allerede før at have været her, idetmindste fandt hun strax Døren til Opsynsmandens Værelse, takkede mig forbindtligt for min Artighed og gik ind. Tusmørket faldt allerede temmelig stærkt paa; jeg var neppe istand til at skjelne det yndige Væsens Omrids, som fængslede mit Blik paa en forunderlig Maade. Fordybet i Tanker gaaer jeg langsomt videre, da jeg seer hende med Fangevogteren træde ind i et Værelse omtrent ti eller tolv Skridt borte fra mig. Da hører jeg paa eengang et hjerteskjærende Angstskrig; jeg standser forfærdet. Opsynsmanden styrter ud, og jeg spørger, hvad der er paafærde.

„En Ulykke, Mylord, en Ulykke! Jeg maa afsted for at skaffe Lys!" med disse Ord styrter han videre, og jeg iler ind ad den aabne Dør, gjennem hvilken den Ubekjendte var forsvunden. — Jeg fandt hende henstrakt over en Døende, som med Anstrengelse udbrød i de Ord: „Min Cæcilia, mit stakkels Barn, fat Dig dog!" — „O min Fader! klagede den velbekjendte Stemme: Min Fader! Hvad har De gjort?" — „Befriet mig fra den Qval at modtage en Forøring, som blev mig paanødt! sukkede den Døende: Og Eder fra den Byrde, som truede med at styrte Eder i Fordærvelsens Afgrund. Min Ulykkesstjerne slukkes med mit Liv; Du vil vende tilbage til Dit Fædreland, og den Almægtige vil holde sin Haand over de Skyldfrie." I dette Øieblik traadte Fangevogteren ind med Lys, og en Scene

frembød sig for mit Blik, som bliver mig evig uforgiemmelig.

En smuk Mand, paa omtrent halvthundrede Aar, med det ædleste Romeransigt, laae, bedækket med Blod, paa en Seng: af en dyb Brystwunde flød hans Livs røde Kilde, og hans Aand syntes med Utaalmodighed at vente paa det Øieblik, da den skulde forlade sit jordiske Svøb.

Fortvivlende knælte Datteren foran hans Leie, forgjæves strøbte hun at stille det ustandseligt strømmende Blod. Mørke Lokker ombølgede hendes Hoved, og da hun nu vendte Ansigtet mod mig, og bad mig at hente en Læge, blev det mig klart: at eet eneste Blik ofte er istand til at afgjøre et heelt Livs Skjebne; jeg saae en Engel for mig, og vil bestandig see den for Eftertiden.

Opsynsmanden fløi afsted efter Lægen, men jeg stod, gjennembævet af en kold Gysen, ubevægelig ligeoverfor Gruppen. De Ulykkelige syntes ikke at bemærke mig; Datterens Klage og Faderens Suk smeltede sammen i en eneste smertelig Lyd, som sønderrev mit Indre.

„Ak, hvorfor — hvorfor vil De forlade os? udbrød hun med Fortvivlelsens hele Udtryk: Hvor snart vilde jeg ikke have været istand til at befrie Dem!"

Fra Kings-Bench vel, mit Barn, men ikke fra mine Forfølgeres Magt, min Æres Ruin, mit Fædrelands Undergang! Troer Du, at Engelland vilde længe have ydet den ulykkelige General Chiara-

monti sin Beskyttelse, efter at have erfaret, hvo han var?"

En kold Gysen gjennemiisnede mig ved at høre dette Navn. At jeg saae Spaniere for mig, derom var jeg forlænge siden overtydet ved deres fremmede Tungemaal, men at finde denne Mand i Fængslet, kjæmpende med Døden, ikke paa Ærens Mark, som han fortjente, denne Tanke rystede mit Inderste.

„Døden forsoner! stammede han næsten uforstaaeligt: Herren være med Eder!" — Han var ikke mere. Med et Skrig, som endnu lyder for mit Øre, omslyngede Datteren det kolde Liig og styrtede maalløs til Jorden.

Hastig greb jeg den Synkende, bar hende lynsnart ud af Værelset paa mine Arme, til min Vogn, uden selv ret at vide, hvad jeg vilde gjøre. Kun den ene Tanke stod klart for mig: at jeg maatte unddrage hende enhver Ubehagelighed, som kunde foranlediges ved hendes længere Ophold i Fængslet.

„Kjør til!" raabte jeg ud af Vinduet, og afsted rullede jeg, tæt omslyngende det skjønne Bytte. Mine Læber trykkede sig hedt paa hendes hvide Pande, da hun endelig vaagnede af sin Besvimelse og mat aabnede de himmelske Øine. „Hvorhen?" spurgte hun i sit Modersmaal, og unddrog sig blv min Omfavnelse. — „Hvorhen De selv vil!" svarte jeg paa Spansk, og mit Hjerte bankede høiere af Henrykkelse, da jeg saae hendes Aasyn forklaret af Glæde over at høre de velbekjendte Toner.

Hun nævnte en Gade, som var næsten en halv Miil borte; glad lod jeg Vinduerne gaae ned og befalte Kudsken at kjøre den betegnede Vei.

„De er en ædel Mand, Mylord! udbrød hun efter en Pause: Deres Ansigt afspeiler Deres rene Sjel; jeg lægger min Skjebne i Deres Hænder med ubegrændset Tillid; fra Deres Blik strømmer Trøst og Lægedom i mit syge Hjerte." — Hun hensank derpaa i dyb Eftertanke, og jeg vovede ikke at forstyrre hende. Det var imidlertid blevet Nat, og i det fortrolige Mørke begyndte mit Hjerte at slaae roligere; jeg følte mig friere, det var som om et Slør sank ned imellem os, og omsider vovede jeg endog at trykke hendes blode Haand til mine Læber.

10.

Fortsættelse.

Jeg bemærkede, at hendes Haand skjælvede heftigt. „Hvad feiler Dem?" spurgte jeg deeltagende. — „Ak, Mylord, Skjebnen har handlet grusomt med os; jeg saae min Faders frygtelige Endeligt; kan De endnu spørge?" — „Cæcilie! gjentog jeg alvorlig: De har funden en Ven i mig, slaae Deres Liid til mig; Alt hvad der staaer i min Magt skal jeg gjøre for at lindre Deres Forfatning."

Hun sukkede, og en Strøm af Taarer rullede ned ad hendes blege Kinder. Den smerteligste Medfølelse greb mig, og jeg skammer mig ikke ved at

tilstaae: at jeg brast i Graad. Jeg trak den huldе Pige tættere op til mig og mine Taarer rullede ned ad hendes Pande. Hun drog sin bævende Haand ud af min og lagde den paa mine Øine, idet hun med sagte Stemme hviskede: „De græder!" Hendes Taarer strømmede heftigere; greben af den inderligste Medlidenhedsfølelse slyngede jeg min Arm om hende, da Vognen holdt stille udenfor det betegnede Huus. Jeg løftede hende ud. Zittrende vendte hun sig til mig med de Ord: „Mylord! Jeg vil forekomme Dem at være utaknemmelig, men desuagtet maa jeg anmode Dem om, ikke at ledsage mig længere. Jeg maa langsomt forberede min Moder paa det nye skrækkelige Slag af Skjebnen." Fast trykte hun med disse Ord min Haand til sit bankende Hjerte. Stum og ude af Fatning bøiede jeg mig for hende, og hun forsvandt gjennem Døren, hvor den gamle Kone ventede paa hende.

Sørgmodig kjørte jeg hjem. Dagen efter søgte jeg hende forgjæves; hun var, hed det, med Moderen flyttet bort, Ingen vidste hvorhen. Dette er nu i London noget gandske sædvanligt, og maaskee bedre for min Rolighed; ikke destomindre ærgrer det mig inderligt, og Arabella's Egensindighed er just ikke skikket til at adsprede mit mørke Lune. — Kom ret snart hjem, dyrebare Emil, og trøst

Deres Charles.

11.

Miss Lony til Arabella.

Edinburg.

De faa Dage, hvilke min Moder lod mig tilbringe hos Dem, forsvandt som en skjøn Drom, min Arabella, og jeg havde neppe Tid til at glæde mig ved Gjensynet, langt mindre til at meddele Dem mine Bekymringer. Desuden faldt det mig tungt, mundtligt at aabenbare Dem hvad der laae mig paa Hjerte, men jeg kan og bør ikke fortie længere, hvad jeg anseer for min Pligt at gjøre Dem opmærksom paa.

Da jeg saae Dem igjen, fandt jeg Deres Skjønhed endnu mere udviklet end før, men Deres Adfærd paa en sælsom Maade forandret. Deres hele Væsen forekom mig at have noget Spændt, Unaturligt; jeg bemærkede en vis Uro hos Dem, en idelig Stræben efter at forsone Deres Omgivelser med Deres Lunefuldhed. Ofte saae jeg Deres Blik uroligt speidende hænge ved Charles's Træk, naar han syntes forstemt og mismodig. Muligt De allerede frygter for at have saaret ham. De føler Deres Uret, og jeg er selv bange for, at hans Kjærlighed til Dem har lidt et Skaar, som De maaskee ikke vil være istand til at udjevne. Med hvilket mørkt Blik betragtede han Dem ikke? Deres venlige Diekasi var ikke istand til at aflokke ham et eneste Smiil, og dette har De selv forskyldt. Bella! Prøv Dem nøie selv, før De handler. Overrask Charles med et Tegn paa Deres Kjær-

lighed, bed Deres Fader om, at Brylluppet snart maa festligholdes, eller jeg frygter meget for at De maa fraſige Dem ham.

Miskjend mig ikke, dyrebareſte Veninde! En modnere Eftertanke vil overbevise Dem om Rigtigheden af mine Ord. Troe mig! Ingen kan tage en mere levende, oprigtig Andeel i Deres Skjebne, end jeg. Glæd mig derfor ret snart med et Par Linier, hvori jeg atter kan gjenkjende min Arabella. Lev vel!

Deres trofaſte Lony.

12.

Miſs Arabella til Lony.

London.

Deres Ord ere haarde — men det er muligt, at de indeholde megen Sandhed. Jeg maa smile over Deres Forslag, Lony, at bede min Fader om Paaskyndelsen af mit Bryllup. Troer De mig virkelig istand til en saadan Svaghed? Og troer De at min faste Beslutning kan have nogen Indflydelse paa Charles's Kjærlighed? Det som maatte tvinge ham til at agte mig endnu høiere, skulde gjøre ham koldere? Da har han aldrig elsket mig, og jeg taber Intet ved at miste ham.

Dog, just angaaende dette ene Punct, vil jeg meddele Dem mine Anskuelser. Hvad kan Ægteskabet byde Charles, hvad kan være mere tillokken-

de end det Forhold, hvori vi leve sammen? Daglig seer han mig, hører han mig; daglig nyde vi i Fællesskab en eller anden Fornøielse; han rider, han kjører med mig; vi besøge Theatret, Concerterne, Assembleerne sammen, naturligviis aldrig uden hans Moder; men vore Øiekast forstaae hinanden, hvor Convenientsen fængsler Læberne, og den Overbeviisning, at være knyttet sammen med et evigt Baand, forhøier den ømmeste Forbindelses Trylleri. Hvorfor da med saamegen Iil, med saamegen Hestighed stræbe efter det Øieblik, der skal forene vore Hænder, vore Hjerter ere jo alt sammenknyttede ved den helligste Pagt? Og er dette ikke nok for den Mand, som jeg udvalgte blandt Tusinde, som er mig Alt, som jeg lod skue ind i min Sjels hemmeligste Folder, da er hans Kjærlighed ikke den Kjærlighed jeg forlanger, da er den ikkun raa Sandselighed. Og til denne skulde jeg offre mit rene Selv, for at vaagne af min salige Drøm til en pinefuld Virkelighed? De har Ret, Lony! — jeg vil prøve, jeg maa prøve ham, skal ikke for bestandig nagende Tvivl martre mig og forgifte mit Liv. Kjølnes hans Tilbøielighed, fordi jeg udsætter vor Forbindelse, da taber jeg Intet ved hans Kulde. Dog Udfaldet vil overtyde Dem om, at De tog feil i Deres Formodninger, at Charles elsker mig og, trods alle Hindringer, bliver min for bestandig.

Deres Arabella.

13.

Lord Charles Darnwall til Emil Flitmore.

London.

Beklag mig, dyrebareste Emil, men hav Taalmodighed med Deres ulykkelige Ven og laan et deeltagende Øre til hans Lidelser. To Maaneder ere forløbne, og De har ikke i den Tid modtaget et eneste Brev fra mig. Deres sidste Skrivelse meldte mig, at De endnu var i Paris for at lade Deres saarede Arm operere, og at De, om fire Uger, vilde indtræffe her. Endnu stedse venter jeg Dem forgjæves, og mit piinte Hjerte søger Lindring i en Meddelelse, som paany opriver alle min Sjels Vunder.

Vinteren var meget kold og stormfuld. En elskværdig Pige, Miss Lony, Bella's Ungdomsveninde, tilbragte nogle Dage i London, og hendes aandfulde Øie dvælede ofte forskende paa mig. Nogen Tid efter hendes Afreise forekom det mig, som om Arabella ofte betragtede mig med sælsomme Blikke, og jeg veed ikke om Lony eller en indre Stemme sagde hende, at hun ikke var mere den for mig, som hun var forhen. Jeg selv vilde neppe tilstaae dette for mig, og jeg gjorde mig Umage for, ved min Opførsel at overtyde hende om det Modsatte. Jeg følte, at jeg var hende denne Opmærksomhed skyldig. Hun syntes ogsaa efterhaanden at blive roligere, og Øieblikket nærmede sig imidlertid, da vor Forbindelse skulde festligholdes. Jeg fandt Bella i fuldt Arbeide med at besørge Alt til sit Udstyr, et Tegn paa, at det dog omsider skulde blive Alvor med Brylluppet.

Tilfældige Hindringer gjorde, at vi i otte Dage ikke besøgte Drury-Lane; jeg kommer en Middag hjem og finder, som sædvanligt, Arabella og hendes Selskabsdame, Miss Thomson, hos min Moder.

Bella træder med usædvanlig Venlighed hen til mig, lægger den hvide Haand paa min Arm og siger med nedslagne Øine: „Hvad mener De, Charles, skulle vi ikke i Dag efter Bordet begynde med at aflægge Visiter? Det varer dog fjorten Dage før vi blive færdige dermed." Saa henrivende, som hun i dette Øieblik stod for mig, havde jeg endnu aldrig seet hende. Jeg glemte Alt hvad der var foregaaet, og udbrød, idet jeg trykte hendes Haand til mine Læber: „Endelig, min Bella! endelig — — "

Min Moder var meget oprømt, da hun saae os Begge saa fortrolige og lykkelige; jeg traadte med Arabella til Skrivebordet, og vi befandede os paa alle de Navne, som kunde komme i Betragtning. Jeg skrev, hun lænede sig op til min Stol, men vi vare Begge saa adspredte, at end ikke de nærmeste Bekjendteres Navne vilde falde os ind.

„Kom, Miss Thomson! sagde min Moder: Før mig i mit Boudoir, jeg maa hjelpe Børnene. Jeg har et Par hundrede Visitkort liggende paa mit Bord, det bliver vel det klogeste at hente dem."

Damerne forlod os, og jeg var ene med Arabella. Jeg saae op til hende og kunde, i Følelsen af min Salighed, ikke lade være at drage den huldе Pige ned paa mit Knæ og at slynge min Arm om hendes Liv. „Tro mig, min Bella, hvi-

skede jeg: De vil snart erkjende Saligheden af gandske at tilhøre mig!" og med disse Ord trykte jeg hende tæt op til mit Hjerte, medens mine Læber, for førstegang, trykkede sig fast til hendes. Da rev Arabella sig med Magt ud af mine Arme, en glødende Purpurrødme farvede hendes Kinder, og heftig traadte hun hen til Vinduet, skjulende Ansigtet med begge Hænderne.

Jeg iilte efter hende for at berolige hende, men med et dybt Udtryk af Vrede betragtede hun mig og udbrød med bævende Stemme: „Slip mig, Mylord! De fornedrer Dem, jeg kan kun foragte Dem —". — „Foragte? gjentog jeg, stiv som en Billedstøtte: Foragte, fordi Brudgommen, givende efter for sin Følelse, trykker sin Brud til sit Bryst?" En kold Gysen foer gjennem mine Aarer. Taus vendte jeg mig bort fra hende; tause gik vi tilbords, og min Moder betragtede mig med spørgende Blikke, thi Arabella teede sig, som om hun var dødelig fornærmet.

Men dette var mig for galt! Jeg agter tilvisse Dyd og Sædernes Reenhed, maaskee mere end mange Andre, men Naragtighed, taabeligt Bizarrerie oprører mig. Jeg gjorde det Forslag, at besøge Theatret i Drury-Lane, for ikke hele Aftenen at blive sat i den Nødvendighed, at vogte paa ethvert af mine Blik, ligeoverfor min dydige Brud. Min Moder var tilfreds dermed, Bella gav stiltiende sit Samtykke, og efter at vi havde aflagt nogle utaalelig kjedsommelige Visiter, ved hvilken

Leilighed jeg var i det fataleste Lune af Verden, kjørte vi sammen til Comediehuset.

Vi stege af og begav os til vor Loge gjennem den mylrende Menneskevrimmel. Jeg var saa forstemt, at jeg ikke engang erkyndigede mig om, hvad der blev givet. Da mine Damer havde taget Plads, traadte jeg til Siden for at spørge Lord Willmanns derom.

„Hvorledes! gjentog Denne: De er her og veed ikke, at den guddommelige Cæcile dandser i Aften?"

„Hvem er det?" svarte jeg adspredt, thi jeg betragtede just Bella's vidunderligskjønne Nakke, og tænkte derhos: Skade, at jeg ikke tør kysse den, men kun i ydmyg Fraastand beundre dens Skjønhed.

„En ung Spanierinde, som nedstammer fra en af de første Familier i Landet. Hun skal allerede have prøvet mange Lidelser, og for at underholde en gammel Moder har hun betraadt Kunstnerbanen; i Aften dandser hun tredie Gang, og Tilskuernes Enthusiasme grændser til Raseri." Jeg stirrede maalløs paa ham. En ung Spanierinde? — Cæcile? Hedte min uforglemmelige Ubekjendte ikke saaledes? Dog nei — det er ikke muligt, at jeg skal finde hende her? Tanken martrede mig, og desuagtet ønskede jeg igjen at see hende.

Man gav: Nina, eller den Vanvittige af Kjærlighed. Dækket rullede op, med Hjertebanken ventede jeg paa Øieblikket, da Nina skulde træde frem. Publicum syntes spændt i urolig Forventning paa hendes Komme; nu svævede hun frem; Alles Hjerter fløi det himmelske Væsen imøde med lyde-

lig Jubel, mit standsede, thi det var hende, det var Cæcilie, forklaret som en Engel, straalende i Brudesmykket, baaret af Zephyrer — det var den Forladte, som jeg for faa Maaneder siden havde funden i Kings-Bench ved den døde Faders Liig. Frygtelige Afstand! Uhyre Kløft mellem hiin Tid og den nærværende!

Ja, det var hende! Det yndigste Madonnahoved, som nogensinde foresvævede en Raphael; den herligste Skabning, som nogensinde dannedes af en Thorvaldsens Haand, omgivet af Grazier og Amoriner — saaledes stod hun for mig!

Men da nu de rystende Scener kom, i hvilke Nina's Vanvid aabenbarer sig, da hendes hele pantomimiske Kunst udfoldede sig, da blev jeg greben af en uimodstaaelig Beundring for hendes Talent, og alle Tilskuerne deelte denne med mig. Dødsstilhed herskede i Salen; den syntes at være opfyldt med livløse Voxbilleder; — dog forgjæves stræber jeg at male med Ord det Indtryk, hun gjorde paa mig og paa hele Forsamlingen. Dækket faldt, og jublende Bifaldsraab rungede gjennem Huset, men, hentryllet i en anden Verden, sad jeg taus og ubevægelig, da Arabella rev mig ud af min Henrykkelse med de Ord: „Det bliver vel bedst engang at bryde op."

Jeg sprang op, hyllede mig i min Kappe, og svarte: „Jeg følger strax efter." Med disse Ord ilte jeg ned ad Trappen, til Vognene. Jeg stillede mig ved Udgangen og ventede, jeg veed selv ikke

paa hvem. Een Vogn efter den anden kjørte frem, een Lampe efter den anden sluktes, og jeg stod endnu fastnaglet paa den samme Plet. Da bemærker jeg to, i Kapper indhyllede Skikkelser, som utaalmodig ventende stode ved Indgangen. Skjult af en fremspringende Ville staaer jeg med Blikket fæstet paa den sidste Vogn, som endnu ikke var kjørt frem, da jeg med Forbauselse hører den Ene sige heftigt og lydeligt paa Spansk:

„Men, Don Rodrigo! Hvad skal blive Enden paa det Hele? Hun følger Eder ikke, og I udsætter Eder forgjæves for den Fare at blive opdaget."

„Hun skal følge mig! gjentog den Anden med forstærket Røst: Og vil hun ikke, velan! Hellere Døden da, end slig en Skjændselsplet paa Spaniens ældste Familie."

I dette Øieblik træder en gammel Tjener ud og kalder Vognen frem; tre Skridt efter ham svæver den velkjendte Skikkelse, indhyllet i en Silkekaabe, ned ad Trappen. Jeg seer begge Mændene ile hen imod hende, seer, hvorledes den Ene fast omslynger hende, og hun, med det Udraab: „Rodrigo!" synker bevidstløs til Jorden. Begge Mændene styrte nu frem, for at slæbe hende med sig. Jeg springer til, anfalder dem rasende, og min Fortvivlelses Kraft bringer dem til at vige. Da seer jeg pludseligt en Stilet funkle, og min venstre Arm er gjennemboret, før jeg er istand til at forhindre det.

„Mordere!" raaber jeg med høi Stemme — de Ubekjendte springe ind i Vognen og befale Kudsken at kjøre afsted, snart ere de forsvundne, og jeg staaer

alene, næsten bevidstløs, med den afmægtige Cæcilie i mine Arme. Jeg bærer hende i Garderoben, og efter nogle Minuter slaaer hun Øinene op. En enkelt Lampe brændte i Værelset, og længe stirrede hun paa mig, uden at kjende mig.

„Cæcilie! Har jeg fortjent dette?" spørger jeg sagte, bøiende mig ned til hende.

„O Gud! Mylord! Er det Dem, er det Dem selv?"

Jeg forstod hende ikke, kun Saameget var mig klart, at en eller anden Ting heftigt bevægede hende. Jeg greb hendes Haand, hun rev den voldsomt ud af min, jeg betragtede hende med et bebreidende Blik, da skjulte hun med frembrydende Taarer sit Ansigt i Sophapuderne, og gav mig et Vink til at gaae.

„Nei, Cæcilie! raabte jeg: Jeg er fast besluttet ikke at forlade Dem, før jeg veed Aarsagen til Deres Vrede! Jeg har i Dag, da jeg gjenfandt Dem, lært at føle, hvormeget mit Liv afhænger af Deres Tilstaaelse." — „Gud, o Gud!" sukkede hun, og løftede Armene op mod Himlen, og Silkekaaben gled til Side; hun stod for mig i et let hvidt Gevandt, det flagrende Haar rullede ned ad de blændende hvide Skuldre, hendes Øie funklede gjennem Taarer, og Udtrykket, det blege Ansigt fremtryllede Nina's Billede for min Sjel. Uvilkaarligt bøiede jeg mit Knæ for hende, og sank ned for hendes Fødder, skjulende mit Ansigt i Folderne af hendes Klædebon.

„Mylord! udbrød hun: Staae op! Jeg kan ikke see den ædleste Mand for mine Fødder. Ak! Jeg tør ikke aabenbare for Dem, hvorfor jeg undflyer Dem." — „De skal, Cæcilie! De maa det! Hvo var den Fremmede, som De kaldte Rodrigo?" — „Min af min Fader mig bestemte Gemal! svarte hun med nedslagne Øine: Han var, ligesom vi, flygtet, hvorhen, var os ubekjendt. Min Faders Død løser Forpligtelsen; jeg vil ikke være hans. For faa Dage siden saae han mig her paa Theatret og besøgte mig i min Bopæl. Jeg sagde ham, at jeg ikke vilde indgaae nogen Forbindelse med ham. Rasende forlod han mig, og Synet af ham, den Vished: at hans Sjel udrugede en eller anden fort Plan mod mig, røvede mig Bevidstheden."

„Hader De Rodrigo?" spurgte jeg spændt.

„Jeg hader ham ikke, jeg troede endog engang, at jeg elskede ham, men jeg kan ikke blive hans."

„Hvorfor, hvorfor? gjentog jeg skjælvende: O, svar mig, Cæcilie!"

„De piner mig!" sukkede hun neppe forstaaeligt og vred de hvide Hænder. Dog, pludselig blev hun rolig; en Beslutning syntes at opstaae i hendes Sjel, en mørk Rødme steg over hendes Kinder, med fast Stemme udbrød hun: „Jeg elsker, og vil ikke give min Haand bort, uden mit Hjerte."

„De elsker! stammede jeg, og det forekom mig, som om Jorden gyngede med mig: Ja saa — det er en anden Sag!"

„Og det forekommer Dem saa underligt? Dem, som er forlovet, som elsker Deres Brud?" gjentog hun med et Udtryk, som i ethvert andet Moment vilde have henrykket mig.

„De har Ret!" svarte jeg blegnende og greb efter min Hat. Da bemærkede Cecilie, at hendes hvide Kjole var bedækket med Blodpletter: „Min Gud, hvad er dette?" spørger hun, og griber ængstelig min Haand. — „De er bleg, De skjælver, Deres Klæder ere overstænkede med Blod! Store Gud, De er saaret?" Med disse Ord slyngede hun sine Arme omkring min Hals, sank til mit Hjerte og stammede med qvalt Stemme: „O min eneste Ven, vil ogsaa Du forlade mig?" — Jeg tabte gandske al Fatning og vovede neppe at troe mine egne Sandser; kun eet var mig klart: hun elskede mig med Sydlænderindens meest glødende Lidenskab. Blodet stormede vildt gjennem mine Aarer, jeg trykte det huldе Væsen tæt op til mit bankende Hjerte, og Himmel og Jord svandt bort for mine Øine. Jeg saae kun hende; men en skjærende Smerte gjennemfoer mig ved Tanken om Arabella. Emil! Hvad skal jeg gjøre? Mit Livs Lykke er tilintetgjort. Jeg føler kun altfor dybt, at den kolde, stolte Arabella aldrig vil erstatte mig Tabet af den tilbedte Cæcilie. Mit Hjerte er bundet til hendes med Ømhedens stærkeste Baand, og Intet vil nogensinde kunne udslette hendes Billed af min Sjel. Klitmore! Opsæt ikke længere Deres Tilbagereise; kom snart til London, og lad mig i Deres Bryst

udøse min Smerte; thi kun De forstaaer mig, kun De er istand til at fatte den Qval, som fortærer

Deres Charles.

14.

Miss Thomson til Lony.

London.

I største Hast griber jeg Pennen, for at meddele Dem en vigtig Nyhed. Min Spaadom er indtruffen. Arabella og Darnwall ere adskilte. Hendes Bizarrerie har for bestandig løst en Forbindelse, som Familien saa inderlig attraaede. Hun er syg — betænkelig syg. Naar De derfor har læst mit Brev, da skynd Dem herhid, thi hun er virkelig saa heftig angreben, at jeg tvivler om hendes Liv.

For otte Dage siden gjorde de Forlovede Brylupsvisiter. Miss Arabella tog sig fortræffeligt ud i en hvid Atlaskes Robe med ægte hvide Blonder. Mylord havde ladet den komme fra Paris, og hans Kammertjener forsikkrede mig, at den havde kostet 300 Pund Sterling. Mylord var meget bleg, gandske sort klædt fra Hoved til Fod. Begge talte ikke meget, og den Ene saae ud til venstre Side af Vognen, den Anden til Høire. Vi kom hjem og gik tilbords. Alle syntes forstemte, og Samtalen gik snart i Staae. Endelig spørger Mylady sin Søn om Aarsagen til hans Ildebefindende, thi hans Bleghed var virkelig yderst paafaldende. Han sva-

rer forvirret: „Kjære Moder, jeg er slet ikke vel, og føler heftige Smerter i Armen og Hovedet.“

Ligegyldig skyder Miss Arabella de gyldne Desertknive tilside ved hendes Couvert, og siger koldt: „Jeg frygter for, at De bliver for Alvor syg; jeg tænker det bliver bedst, at udsætte Brylluppet et Par Ugers Tid.“ — Mylord staaer bleg som et Liig op af sin Stol og spørger med et Blik, som bragte Blodet til at stivne i mine Aarer: „Er det Deres Alvor, Miss?“ — „Hvorfor ikke? svarer Arabella endnu koldere end før: I Juli er min Faders Fødselsdag; mig synes, at denne Dag egnede sig bedre for vort Bryllup end Paaskefesten, i hvilken Hjertet kun bør være stemt for alvorlige og vemodige Følelser.“

„Som De vil, Mylady!“ stammer Lord Charles, gjør en taus Bukning for hende og styrter ud af Døren.

Tause stirre vi efter ham, Arabella bleg som et Liig; Mylady heftig forskrækket, uden at røre sig af Stedet. Henved sex Minuter sad vi saaledes, da træder Darnwall's Tjener ind med en Billet og overrækker den til Arabella. Hun aabner den skjælvende; jeg tager mig den Frihed at see hende over Skuldrene, og læser de Ord:

„De er fri.

Charles Darnwall.“

Arabella udstøder et frygteligt Skrig, og synker afmægtig i mine Arme. — I heftigt Feberanfald vaagnede hun, og ligger nu syg hos Lady Darnwall. Mylord er forsvunden, og man siger — dog

det bliver gandske imellem os — at han er reist bort med en Dandserinde. Hvorledes det nu har sig eller ikke, saameget bliver dog uomtvisteligt: at Miss Bella har selv forskyldt sin Skjebne..

Jeg frygter for, at hun altfor silde opdager, hvormeget hun elskede Lorden. Lev vel, og tænk paa

Deres Charlotte Thomson.

15.

Charles Darnwall til Emil Flitmore.

Gretnagreen.

Her er jeg. Alt er forbi — en Klippelast er væltet fra mit Hjerte, og jeg aander atter frit.

De veed, hvor fast besluttet jeg var, trods mit Hjertes indre Stemme, at række Arabella min Haand. Da forlanger hun trediegang Opsættelsen af en Forbindelse, hvilken hun blot synes at anse som et Legetøi for hendes Lune. Da greb en indre Rædsel mig, med den Overbeviisning: at hun ikke elskede mig. Oprørt, med blødende Hjerte, sønderrevet i mit Indre, skrev jeg hende til: „De er fri!" kastede mig i Vognen og kjørte til Cæcilie. Hun kom mig imøde ved Indgangen, og ængstelig søgte hun at unddrage sig min Omfavnelse, da jeg, med glødende Lidenskab, trykte et Kys paa hendes friske Purpurlæber. „Cæcilie! udbrød jeg, ude af mig selv af Henrykkelse: Cæcilie, jeg er fri! Du kjender mig, mit Navn, min Familie, jeg er en Mand af Ære, jeg kan ikke leve uden Dig! Vær min."

— „Din!" hviskede hun, og lagde den glødende Kind tæt op til min. — „Velan da! Bort herfra til Gretnagreen!" raabte jeg til James, og vi kjørte afsted.

Fra i Gaar af er Cæcilie min lykkelige Hustru. Hvilken Fylde af Salighed har ikke de sidst forløbne Timer skjænket mig. O min Ven! Kan et menneskeligt Hjerte rumme saamegen Henrykkelse, uden at briste. Min Lykke kan ikke males med Ord, den overstiger Alt hvad den glødende Phantasie i Begeistringens hellige Timer kan forestille sig. Kom snart, dyrebareste Ven, og deel min Lykke med mig.

Deres Charles.

16.

Emil Flitmore til Charles Darnwall.

(Sex Uger sildigere.) Paris.

At Deres fortryllende Gemalinde er min Ubekjendte fra Paris, den henrivende Cæcilie, kunde jeg strax see af Deres Beskrivelse, thi der existerer kun eet eneste Væsen af denne Natur paa Jorden, og D'antole, som i Gaar kom hjem fra London, bekræftede denne min Formodning.

Apropos! Jeg har gjort et nyt Bekjendtskab. Gjetter De med hvem? Med ingen Anden end med Deres forrige Forlovede: Miss Arabella. Den arme Pige har lidt meget for sit Bizarrerie, hun saae bleg og lidende ud, men just dette gjør hende, idetmindste i mine Øine, interessantere. Jeg fandt

hende paa Kunstudstillingen med hendes Veninde Lony. Den Sidste forsikkrede mig: at Arabella kun havde forlangt den sidste Opsættelse af Brylluppet, fordi hun martredes af Tvivl om Deres Kjærligheds Reenhed. Sandelig, hun har dyrt maattet bøde for denne Prøve af Deres Taalmodighed. Farvel, lykkelige Charles! Snart haaber jeg at see Dem i Fædrelandet.

Deres Emil Flitmore.

17.

Emil Flitmore til Charles Darnwall.

(Et Aar siidigere.)

Neapel.

I Gaar modtog jeg Deres Brev og glædede mig inderligt over Tilvæxten i Deres Familie. De har opkaldt Deres Førstefødte efter mig, hvorfor jeg aflægger min skyldigste Tak. Snart haaber jeg at kunne gjøre Gjengjeld, thi i Gaar blev jeg formælet med Arabella, og jeg elsker hende vist ligesaa høit, som De Deres Cæcilie. Forresten smigrer jeg mig med: at Arabella er mig aldeles hengiven, thi ikke een eneste Gang har hun forlangt, at Brylluppet skulde opsættes. I næste Uge begive vi os paa Reisen til Hjemmet, og glæde os Begge til at see Dem igjen fornøiet og lykkelig i Deres Families Kreds.

Deres Emil.

Familiesmykket.

En sand Historie.

Fortalt af

August Lewald.

(Slutning.)

19.

Lang Tid efter denne tragiske Begivenhed, og langt fra det Sted, hvor den havde tildraget sig, see vi, paa et høit Slot, Lysene tænde, det talrige Tyende i glimrende Galladragt beredt at modtage de fremrullende Gjæster. I glad Travlhed forbereder Alt sig til en Fest. Det er Slottets Dame, Grevinde Pauline af R., som ægter Fyrst Dimitri P.

I sin første Blomsteralder blev den unge Grevinde, Ætling af et tydsk Fyrstehuus, viet til en riig, fornem Starost, som, langt ældre end hun, levede i vild Uafhængighed paa sine Godser ved Lemberg. Hans tøilelose Lidenskaber fremskyndte hans Død, og den fortryllende Enke forlod sit Slot, for at lade sig hylde i Hovedstadens glimrende Cirkler. Her havde hun lært at kjende Fyrst Dimitri P., der snart vandt hendes Hjerte.

Forhen levende som Gardeofficeer ved Keiserhoffet i Wien, var han, for nogen Tid siden, kommen til Lemberg som pensioneret Ritmester, og et gaadefuldt Rygte fortalte, at han havde paadra-

get sig Keiserens Unaade ved en Handling, som egentligen vilde bragt ham paa Retterstedet, hvis ikke mægtig Forbøn og andre Hensyn havde forandret hans Straf til Forviisning fra Hofleiren. Det Nærmere vidste Ingen. Nogle meente, det havde været en ulykkelig, af ham selv fremkaldt Tvekamp, Andre, at han af Skinsyge havde begaaet et Mord. Enkelte talte endogsaa om en uhyggelig Forbindelse med Djævlemanere og Aandebesværgere. De Roligere paastode imidlertid, hvad der ogsaa var sandsynligst, at et fra Tid til anden tilbagevendende stille Vanvid havde gjort Fyrsten udygtig til Tjenesten. Desuagtet søgtes Fyrst Dimitri af de første Huse, og var især Damernes Yndling. Man maa tilstaae, at Fyrsten, skjøndt han forlængst havde Ynglingsaarene bag sig, dog endnu forenede saamange Spor af mandlig Skjønhed i sin Person, som vel sjelden findes hos Nogen. Især hviilte, i det store brune Øies Blik, et gandske eiendommeligt Tryllerie. En vis Tungsindighed laae, som et Slør, derover, og kun sjelden foer et Lyn derigjennem, men da var det ogsaa desto virksommere. I sit Huus levede Fyrsten meget indgetogen. Med to Tjenere, af hvilke den Ene passede hans smukke Heste, beboede Dimitri et anseeligt Huus, som aldrig nogen anden Mand betraadte. Han havde ingen Ven, ingen nærmere Omgang med Mænd. Han nøiedes med, at besøge visse fornemme Cirkler, som oplivedes ved Musik, Spil eller Dands. Havde Fyrsten forladt en saadan Cirkel, da forblev han i sin huuslige Eensomhed, indtil der kom en ny Indbydelse.

Saadan var den Mand, som indgjød den unge Enke en Kjærlighed, der var saameget stærkere, som hun følte den førstegang — thi for sin afdøde Ægtefælle havde hun aldrig næret denne Lidenskab. Fyrst Dimitri syntes med Velbehag at bemærke den Udmærkelse, den fortryllende Grevinde skjenkede ham, og om end hans Tungsind aldrig forlod ham gandske, saa hvilte dog det deraf omtaagede Øie gjerne paa Paulines yndige Træk.

Denne Tilbøielighed voxte paa en saa hurtig og overraskende Maade, at inden Folk havde ret Nys derom, vare Gjæsterne allerede indbudne til Trolovelsen, som fuldbyrdedes, bivaanet af alle Grevindens Paarørende — Fyrsten havde Ingen i Landet. Til samme Aars Høst blev Formælingen berammet; den skulde feires paa Grevindens Stamslot.

I Salene bølgede allerede det riigtsmykkede Selskab, ventende de Nysformælede. Fyrsten befandt sig endnu hos sin unge Gemalinde, som sad der i sin glimrende Brudedragt, og Intet savnede, uden Smykket. Det laae for hende, rigt og udsøgt, men hun tog det ikke paa. Fyrsten stod i det høie Buevindue, og stirrede utaalmodig ud i det taagefulde Fjerne. Da kom den gamle Grev W., Fyrstindens Onkel, og gjorde mildtbebreidende den Bemærkning, at det var Uret, for et forfængeligt Smykkes Skyld, at lade Forsamlingen tøve saalænge. Uden at agte paa Fyrstens Indvendinger, gav han hende selv Smykket paa, tog hende ved Haanden, og førte hende, ledsaget af den nølende

Fyrste, ind i Salen, hvor man strax omringede Parret med sine Lykønskninger.

20.

Bandende, dryppende af Sved, galopperer en mørk Gubbe, hvis graae Skjæg Natvinden pidsker, ad Slottet til. — Skjøndt Stormen synes at drive ham, maa dog den ellers dygtige Hest kæmpe med en usynlig Magt, som hindrer den i at komme videre.

Da Rytteren omsider naaer Slottet, spørger han, idet han tørrer de klare Draaber af det nedhængende Skjæg, ligefrem efter Fyrsten. Man vil melde ham, men det tillader han ikke. Gemakkerne vil han paa ingen Maade betræde — man skal kalde Herren ud i Forstuen — det er hans Villie.

„Ei, Du uartige Bryllupsgjæst! brummede Grevindens Kammertjener: Hvad skal man da sige Fyrsten, for at bevæge ham til at komme herned?"

„Den gamle Marcos er her — intet videre! overfoer den Gamle ham: Men gjør det kort og godt!" raabte han efter den Bortgaaende.

I det han aabnede sin Overkjole, for at ryste Støvregnen af, traadte den Fremmede ind i Slottets Forsal, som, midt i Bygningen, dannede en Rotunde, hvorfra Corridorerne og Gallerierne gik til de talrige Sale og Gemakker. Smilende saae den Gamle

sig om her, idet han nu og da kastede et bistert, stikkende Blik paa de stadselige Tjenere.

Omsider nærmede Fyrsten sig den Gamle, og tiltalte ham barsk i et fremmed Sprog. Den Gamle svarte i trodsig Tone, og idet han fremtog en velforvaret Pakke, og overrakte Fyrsten den, vendte han sig, for at forlade Hallen. Fyrsten tilraabte ham nu smilende nogle Ord, som den Gamle brummende besvarte, idet han gik. Herpaa begav han sig ned i Gaarden til sin Hest, trak den ind i den tomme Stald, og lagde sig paa et Knippe Halm, idet han tog sig en Taar af den om hans Hals hængende Flaske.

Fyrsten begav sig paa sit Værelse, for at aabne, hvad Marcos havde overrakt ham, ærgerlig over, at den gnavne Gamle ikke var kommen før. Det var Klenodier af stor Værdi, som den Gamle bragte fra Staden, og gjerne havde den omme Ægtefælle seet den unge Fyrstinde bære det gamle Familiesmykke paa Bryllupsdagen.

Selskabet adspredte sig i Salene. Af de nærmest Paarørende fulgtes de Nysformælede til Sovegemakket, hvor Fyrsten selv, ifølge en gammel Skik, skulde afklæde sin Gemalinde, efter at hendes Terne havde afført hende Brudekjolen.

Fyrstinden gik en Gang op og ned ad Gulvet — pludseligt blev hun, med et forundringsfuldt Udraab, staaende for sin Gemals aabne Skrivebord.

„Hvilket glimrende Smykke! sagde hun overrasket: Er det det, Du havde bestemt for mig? Hvor

jeg er vred paa Din gamle Tjener, at han tøvede saalænge; hvor vilde jeg følt mig lykkelig, om jeg havde kunnet vise mig dermed for Selskabet! Men er det Ret, vedblev hun: tør man behandle slige Klenodier saa uforsigtigt — see kun, hvor de ligge! — — "

Og med disse Ord drog hun Fyrsten hen til Skrivebordet; ved at see Stenene, kunde han ikke undertrykke en indvortes Rædsel.

Han havde forvaret Smykket vel, under Laas og Lukke — det var han sig bevidst — og nu Alt aabnet — ja, kastet omkring i største Uorden.

Langtfra at troe paa overnaturlig Indvirkning, greb Fyrstinden den for hende liggende blinkende Krone, og idet hun, med inderlig Glæde, for Speilet trykte den paa de mørke Lokker, vendte hun sig just om, for at tilraabe den bag hende staaende Fyrste de Ord: „Tager jeg mig ikke godt ud i Din Families gamle Fyrstesmykke?" — Men neppe havde hun fuldendt dette Spørgsmaal, før hun, som lynslagen, segnede om.

De ved Faldet og af Fyrsten — rimeligviis uvilkaarligt — hidkaldte Tjenere, fandt Fyrstinden livløs paa Gulvet og hendes Gemal i høieste Forvirring, i Begreb med at lukke sit Skrivebord.

En stor Deel af Selskabet, med Huuslægen i Spidsen, havde forsamlet sig ved den Syges Seng, en hidsig Feber havde grebet hende. Om Aarsagen til hendes Sygdom erfarede de Fremmede Intet.

Sin Gemal fortalte Fyrstinden, at hun, idet hun vendte sig om til ham, havde seet sig selv: med

hule Spøgelsesine havde hun stirret paa sig selv, og udstrakt den hvide Dødninghaand efter Kronen.

„Skjøndt Rædsel greb mit Inderste, tilsviede Fyrstinden: saa beholdt jeg dog min fuldkomne Besindelse, indtil jeg følte mig berørt af Dødninghaanden — da forlode mine Sandser mig."

Med et frygteligt Skrig sank Fyrstinden atter i dyb Afmagt, som, med afvexlende Phantasering varede til om Morgenen.

Da Solen sendte sine Straaler ind i den Syges Gemak, kom hun til sig selv, og sagde, i rolig Tone, til den ved hendes Seng siddende Fyrste: „Jeg sagde Dig strax, at Vielsesringen var mig for viid — nu har jeg tabt den i Gaar. Hist, ved Speilet, maa den ligge — jeg beder Dig, lad dog strax lede efter den — jeg kan ikke være rolig, før jeg har den igjen."

Men Ringen fandtes ikke, og den iiskolde Haands Berørelse blev uudslettelig tilbage i Fyrstindens Erindring, ihvormeget hun end bestræbte sig for at skrive det Hele paa en ophidset Indbildningskrafts Regning.

21.

Et Aar var forløbet efter denne Begivenhed, og stedse svagere blev Erindringen derom. Fyrsten blev paa sit Landslot, og hans to Tjenere — den Ene af dem var den gamle, ham med sjelden Tro-

skab hengivne Marcos, som han havde arvet efter sin ulykkelige Fader — havde forladt Staden, for at være om deres Herres Person. Intet af Betydenhed forstyrrede Husets Ro, og om end Fyrstinden ikke kunde tænke uden Sky paa Smykket, kunde hun dog ikke forhindre, at jo hendes Gemal, ved festlige Leiligheder, heftede de kostelige Familiekors paa sit Bryst.

Den førstefødte Prindses Daab havde atter forsamlet Omegnens Adel paa Slottet. Moderen laae der, under et prægtigt Fløielstelt, og tog mod Gjæsternes Lykønskning. Ikke langt fra hende laae den Nyfødte, hvis Vugge var pyntet med kunstige Blomster, som dannede en Krone over hans Hoved. Ved hans Side laae, paa rigtbehængte Tabouretter, Kronen og Korsene, de sidste Levninger af Husets fordum saa rige Familieskat.

Beruset af Faderglæde, sad Fyrsten ved Bordet med sine Gjæster, da Kammerfruen styrtede ind med Efterretningen om Fyrstindens pludselige Ildebefindende. Bange iilte Fyrsten hid, og fandt den Ulykkelige i en svag, bevidstløs Tilstand, som Lægen udledte fra en heftig indvortes Bevægelse. Kun langsomt, først silde ud paa Natten, vendte hendes Besindelse tilbage, og skjøndt hun var saa svag, at man maatte befrygte hendes Opløsning, gjorde hun dog Fyrsten en Meddelelse, som kaldte hiin tidligere Begivenhed levende tilbage i hans Erindring.

Hun laae alene — Kammerfruen og Vaagekonen vare gangne ud i Forgemakket, for ei at forstyrre hendes Slummer, da hun pludseligt bemær-

kede en sælsom Vifte: de svære Gardiner om Sengen bevægede sig, og den fra Loftet nedhængende Lampe hvegede hid og did. Hun frygtede, at et Vindue, som tilfældigviis var kommen op, foraarsagede denne Træk, satte sig op i Sengen, og saae sig om. Og som hun nu kastede sit Blik paa Vuggen, maatte hun vel strax lukke sine Øine, saa bange blev hun; dog overvandt hun sin Rædsel, og saae nok engang derhen, indtil hendes Sandser forlode hende, og hun maatte udstøde et høit Skrig. Hun selv sad ved Prindsens Vugge, med det græsselige Smykke paa sit Hoved. Nu stod Skikkelsen op, og nærmede sig, med truende Mine, hendes Seng.

Hun følte nu, tilsiede hun mat: at hendes Endeligt nærmede sig. Et gammelt Sagn fortæller, at man, før sin Død, seer sig selv; det havde hun nu, i Aarets Løb, togange. Man maatte bringe hende den lille Prinds, som hun bedækkede med Kys og Taarer. — Herpaa blev hendes Tilstand stedse betænkeligere, og da Morgenen dæmrede, græd den utrøstelige Ægtefælle ved den unge Fyrstindes Liig.

Der reistes en herlig Katafalk, og den Afsjelede stilles til Skue derpaa. Dag og Nat stod Slotstyendet, som Vagt, derom, og dog skete det, paa en for Alle ubegribelig Maade, at Vielsesringen, som var bleven tabt hiin Nat, og aldrig havde været at finde siden, ved Begravelsen saaes paa Ligets Finger.

22.

Da disse Tildragelser egnede sig til at vække stor Opsigt, hvis de bleve bekjendte, søgte Fyrsten at skjule det Sande, Gaadefulde, for hele Verden. Man talte om den Afdødes særdeles pirrelige Nervesystem og om Visioner, som en ophidset Feberphantasi vel stundom er istand til at frembringe. Da der, i en Række af Aar, intet Overordentligt videre begav sig, faldt Fyrsten selv tilsidst paa den Tanke, at ingen overnaturlig Indvirkning havde fremkaldt Fyrstindens Død.

Alt gik sin sædvanlige Gang. Fyrsten førte et eensomt Liv paa sit Slot. Selv besøgte han Ingen i Nabolaget; kun høist sjelden saae han Gjæster hos sig, og selv disse kom kun, naar Natten overfaldt dem i Nærheden af Slottet og de vare nødte til, at sætte Eierens Gjæstmildhed paa Prøve. Det uheldsvangre Smykke lagde ved andre Gjenstande af Værdi i den saakaldte Skathvælving, som, ildfast og sikker, var anlagt i Slottets vidtløftige Kjelder og indtog en stor Deel deraf.

Nogle Kokkepiger undtagne, befandt intet qvindeligt Væsen sig indenfor Fyrsteslottets Mure; saaledes gik det til, at den unge Prinds Constantin var traadt i sit attende Aar, uden at ahne den Trolddomsmagt, aandrige og skjønne Qvinders Nærhed har over Mændenes Gemyt. Skjøndt rigtudstyret med Kundskaber, som hans lærde Hovmester, en Geistlig, havde bibragt ham, var hans Dannelse dog noget stiv, og Fyrsten indsaae vel, at han,

for sin Søns Skyld, maatte ombytte sit eensomme Landsæde med Rigets Hovedstad.

Det var ham, efter saamange Aars Forløb, let, at erholde Tilladelse til, atter at vise sig ved Keiserhoffet. Fuld af glad Forventning, reiste Fyrst Constantin, ved sin Faders Side, til Wien. En ham ubekjendt Trylleverden skulde her aabne sig for ham.

Hans første Fremtrædelse i de Stores glimrende Cirkler var paafaldende nok; hans overraskende Legemsskjønhed, hans med grundige Kundskaber fuldproppede Aand, stak sælsomt af mod den naturlige Fordringsløshed, som ofte grændsede til Enfoldighed, og som man vilde fundet latterlig, hvis den ikke havde været ledsaget af en medfødt Ynde, som, just i Damernes Øine, var istand til at give den en usædvanlig Tillokkelse. Prinds Constantin var Midtpunktet i Wiens høiere Selskaber; deels beundrede man ham, deels fandt man ham høist interessant. Dertil kom endnu den betydelige Rigdom, Moderen havde efterladt ham; den bidrog ikke lidet til at fæste den almindelige Opmærksomhed paa ham.

Hvad ham selv angik, da følte han sig blændet, men ikke tiltrukken, og i den glandsfulde Larm begyndte hans Hjerte at mærke en Tomhed, som hidtil havde været ham aldeles fremmed.

23.

Jeg vil ikke trætte mine Læsere med Skildringer, som andre Fortællere allerede, med større eller

mindre Held, have forsøgt, og forbigaaer derfor Fyrst Constantins og Fyrstinde Natalia's Kjærlighedshistorie. Hun var Dakter af en vakker Krigsmand i den keiserlige Hær. Intet stod iveien for Parrets Forbindelse, og vi see Begge, ledsagede af deres Forældre, begive sig til det gamle Stamslot i Polen, hvor Formælingen skulde gaae for sig.

Vi see allerede de høie Sale glimrende oplyste, og hele Omegnens Adel forsamlet til Festen. Vielsen skulde om Aftenen fuldbyrdes i Slotskapellet. Corridorerne vare belagte med kostbare Tepper, og fra Væggene straalte Brudeparrets Vaaben i Blomsterguirlander, mellem blændende Kjerter. Alles Øine lyste af Glæde; kun den gamle Fyrstes Blik var omtaaget, og syntes at fare vildt omkring, som om det savnede Noget.

Vielsen var forbi; da reiste sig en Rædselsskikkelse dybt nede i Kjelderhvælvingen, fra sit fugtige, halvforraadnede Straaleie. Ved det matte Skin af en Lampe iler den travlt gjennem Gangene. Et Nøgleknippe klirrer i de tørre Hænder. De aabne en stærk Malmport; Manden træder ind i en høi Hvælving, fuld af tomme Kister, hvis Indhold — Familiens Sølvtøi — var bleven fremtaget af Tjenerne, for at pryde Bordet. Men dybt i Krogen staaer et sort Skriin. Ængsteligt lister han sig nærmere; forsigtigt aabner han den kunstige Laas, og med et frygtsomt Greb tager han, ligesom en Tyv, en Æske, hvormed han, som forfulgt af Hævnens Aander, iler op ad Trappen.

„Naadige Herre! sagde den gamle Huushofmester Solecki, idet han, forlegen og hemmelighedsfuld, nærmede sig den gamle Fyrste: — Den gamle Marcos — "

„Hvad han?" spurgte Dimitri hemmeligt, synligt forvirret. — „Han staaer i Forgemakket, med en Æske i Haanden, som han kun vil nedlægge i Deres Hænder, fordi Familiesmykket — — "

Og neppe havde Solecki udtalt disse Ord, før der reiste sig en Tumult i de forreste Værelser. Alle Tilstedeværende bleve opmærksomme, og den gamle Fyrste blegnede kjendeligt.

Salens Fløidørre bleve, ligesom af en usynlig Magt, aabnede paa vid Væg, Vinduerne klirrede, Lysene truede at slukkes, og ind stormede den vanvittige Marcos's græsselige Skikkelse. Høit i Hænderne holdt han det blinkende Familiesmykke, og med hvinende Stemme udstødte han de Ord: „Hvorfor, Fyrste, lader Du ikke Din Skatmester komme, naar Du formæler Din eneste Søn, at han kan trykke Familiekronen paa Brudens Lokker? Fy, Du maa skamme Dig! Den koster jo dog ærligt, rødt Blod!" — Han knælte, idet han, med vanvittige Grimasser overrakte Klenodierne.

Rystede stode Gjæsterne trindtomkring, og det ved Indgangen forsamlede Tyende syntes kun at vente paa et Vink, for at fjerne den Afsindige. Men Fyrst Dimitri var ikke istand til at røre sig. Bleg stod han der, med vidtaabne Øine. Bruden var segnet afmægtig tilbage, og Fyrst Constantin var, tilligemed Flere, sysselsat med hende.

Dødsstilhed havde afløst Tumulten, og idet han langsomt reiste sig, sagde Marcos: „Nu skjøtter Du ei engang derom? Var det da Mordet værdt?" — og med et langt, gjennemtrængende Blik paa Fyrsten forlod han Salen, ledsaget af Tjenerne, som bandt ham til hans Leie.

Festen var afbrudt. Fyrst Dimitri var farligt syg; Bruden vaagnede mat af sin Afmagt, og ved Daggry forlode de Fremmede Slottet.

Kort efter endte den gamle Marcos sine Dage i Vanvid. Fyrst Dimitri levede eensomt paa Slottet, flyet af sine Naboer, da — som Rygtet sagde — onde Aander deelte dets Besiddelse med ham. Sønnen reiste til Wien med sin Gemalinde. Historien om Smykket, om den Vanvittige og om Mordet, var bleven en Gaade for Alle, selv for den unge Fyrste. Først efter sin Faders Død haabede Denne at erfare Sammenhængen.

Nogle Aar vare atter henrundne; da indløb nogle Linier fra den gamle Hushofmester Solecki, der bad Fyrst Constantin haste hjem, da den døende Fader længtes efter at tale med ham. I den bangeste Forventning gjorde han den lange Reise, og traf den gamle Fyrste i det Øieblik, som vi herneden kalde det sidste. Sønnens Komme bragte endnu engang Liv i de brustne Øine; den næsten stivnede Haand greb efter et forseglet Papiir, hvis Udskrift lød: „Til min Søn." — Neppe havde Sønnen modtaget Papiret, før Faderens Bryst ophørte at aande.

Constantin tøvede ikke med at læse Skriftet; Ingen meddeelte han dets Indhold. Saasnart Faderen var stædt til Hvile, blev Godset solgt, og den unge Fyrste besluttede, at foretage en Reise til fjerne Egne.

Skjøndt det ei er Mange af den smukke Stad Frankfurts Indbyggere bekjendt, at jeg, Fortælleren af hine Begivenheder, har befundet mig der for mange Aar siden, saa gives dog Enkelte, der ei alene vide dette, men ogsaa ville kunne erindre det Uheld, som traf mig engang ved min Hjemvandring, idet et forfeilet Spring lod mig falde i en Grøft, og tvang mig til, at holde mit Indtog i Frankfurt i min Verts Klæder og Støvler, der sluprede grueligt om mig.

Samme Dags Aften begav det sig, at jeg, feberagtigt gjennemrystet af det ufrivillige kolde Bad, satte mig i Vidie-Herbergets Gjæstestue, for, med fyrig Rüdesheimer, at slaae Feberattakerne tilbage. Et Batterie af to Flasker stod tomt for mig, og allerede følte jeg, lige ud i Fingerenderne, den gvægende Ild. Jeg sad behageligt i en Krog, med Fødderne vidt udstrakte, og gjorde nogle Viser i Hovedet, medens alskjøns andre Tanker, salige Erindringer, Planer til store Reiser o. d. forviklede og sønderrevne den poetiske Traad. Ikke langt fra mig sadde en florentinsk Prindses Tjenere, som lode sig det smage vel og samtalte i deres „lingva toscana.“

Jeg misundte de Mennesker, og ønskede, at være En af dem.

Det var bleven mørkt; Lakeierne spiste Macaroni, hvis dampende Ostelugt begyndte at vorde mig utaalelig. Jeg vilde just gaae bort, da Døren aabnedes, og et Menneske treen ind, som strax vakte min Opmærksomhed. Stiltiende satte han sig ned, og saae hen for sig. En Kjeldersvend sprang hid med to Armstager, holdende Kammernoglen i Munden. Den Fremmede bemærkede ham ikke.

Kjeldersvenden spurgte sagte, idet han tog Noglen af Munden, hvorved han nær havde stukket Ild i sit Haar: „Befaler Deres Naade — "

„Intet befaler jeg! Jeg vil blive siddende her." — Markøren gik, og jeg sad, uden at jeg selv vidste, hvorledes jeg var kommen derhen, ligeoverfor den Fremmede.

Jeg maatte tilstaae, aldrig i eet Ansigt at have seet en saadan Forening af Aand, Sværmeri, Kummer, og Gud veed, hvad mere. Den Opmærksomhed, hvormed jeg betragtede ham, syntes ham ikke ubehagelig. Efter nogle Øieblikkes Taushed begyndte jeg at slaae paa adskillige Strenge, men de gjenlød ikke. Theater, Museum, Casino, Banken i Bockenheim, Bornheim med sin Most og sine fede Lærker, det elegante Forsthuus — alt dette kjendte han ikke. Hvad skulde jeg bringe paa Bane?

Min Svada var udtømt, og jeg sad ligeoverfor den Stumme, da en Vogn holdt udenfor. Kjeldersvenden aabnede Døren med de Ord: „Herind! Her-

ind kun!" og en lille Mand, med hvidt Hoved, meget fiint klædt, treen ind.

Han blev viist til den Fremmede, som han hilste med dyb Ærbødighed. „De har viist mig den store Ære, Hr. Grevé, begyndte den Gamle: at opsøge mig i mit Huus, men en Forretning havde just kaldt mig op i Byen. Da De har efterladt mig Deres Adresse, og jeg umuligt kan tillade, at De endnu engang uleiliger Dem til mig, er jeg saa fri, at opsøge Dem, skjøndt det er silde paa Aftenen. Jeg er Jødemenighedens Forstander her."

Greven stod høfligt op ved disse Ord, greb den Gamles Haand, sukkede dybt, og forlod Gjæstestuen med ham.

„Immer bedre! tænkte jeg: Hvad i al Verden kan da ligge skjult derunder?" Jeg hidkaldte Kjeldersvenden. Al den Oplysning, jeg kunde erholde, var den usvigelige, skjøndt lakoniske Correspondents-Efterretning af Gjæstebogen, som lød saaledes:

No. 4788. September 12. 1815. Monsieur le Comte Wiersbicky, avec Suite, Godser i Polen, Franckfurt, Privatforretninger, ubestemt.

Næste Morgen var jeg atter i Herberget, i det Haab, at træffe den Fremmede der. Det varede ei heller længe, inden jeg saae ham træde ind i Gjæstestuen. Han syntes mig muntrere, end i Gaar. Han glædede sig ved at see mig igjen, og tog imod mit Forslag, at gjøre en Tour om Byen.

„Den skjønne Efterſommer vækker en egen Følelſe af vemodig Glæde i vort Bryſt!" ſagde jeg, idet vi gik gjennem Porten, og kaſtede Øinene over den ſmilende Slette, ſom udbredte ſig for os.

„Mit hele Liv ligner en Efterſommer, ſvarte Greven: thi ſkjøndt jeg ſelv endnu er ung, lever jeg dog efter min Ægts Sommer, der forlængſt er forbi."

I hans Anſigt ſaae jeg en paafaldende Forandring — den ſamme Tungſindsſkygge, ſom i Aftes. Han bemærkede udentvivl min Forlegenhed.

„Jeg er utaknemmelig, begyndte han raſk: at jeg giver mørke Tanker Rum i min Sjel. Det er ſandt, et ligeſaa ſælſomt, ſom ubehageligt Familieærinde, holder mig her; men desuagtet har jeg i Dag nydt en ſtor Glæde: jeg har faaet Breve hjemmefra — min Huſtru og mit Barn ere karſke og muntre."

„Altſaa gift!" — „Ja, og meget lykkeligt. Ak, jeg kunde ret tilfulde nyde min Lykke, naar ei — — troe mig, min Ven, vidſte dog Fædrene altid, hvilke Sorger de efterlade deres Børn — ſom jeg ſagde Dem — jeg maa nu ordne Ting, ſom jeg ikke har forvirret, maa opholde mig langt fra Mine, ſeer mig ſat i Berørelſe med Folk — — kort — — jeg veed ikke, om jeg tør ſige Dem Alt, dog føler jeg mig opfordret til, at meddele Dem min Ægts Skjebne."

Den fremmede unge Greve vakte min høieſte Intereſſe. Ogſaa jeg havde Saameget at ſpørge — ogſaa mig trykte Skoen paa mange Steder. For-

trolighed fremkalder Fortrolighed. Jeg talte først, og mine Meddelelser syntes at glæde ham.

„Jeg er kommen til Frankfurt, sagde han: for at gjøre en Valfart til en Jødindes Grav. I Dag skal den gaae for sig. Oldingen, De i Aftes saae hos mig, vil afhente mig. Deres Ledsagelse vil ikke være mig ubehagelig."

En Time efter sadde vi alle Tre i Vognen, som skulde bringe os til Jødekirkegaarden. Her standsede vi ved en lille forvittret Sandsteen, som viste halvudslettede hebraiske Skrifttræk.

„Her, sagde den Gamle, idet hans Stemme bævede: her hvile den ulykkelige, engang saa skjønne Rebekka's Levninger. Jeg besøger ofte denne Grav — den skjuler hele min jordiske Lykke. Jeg er Ruben, den Ulykkeliges Brudgom."

Taarer qvalte de sidste Ord. Stiltiende saae vi ned for os. Greven rev en Kastaniegreen af et nærstaaende Træ, og stak den ned i Høien. Derpaa trykte han den Gamles Haand, og ilte til Vognen.

Vi kjørte hjem til Herberget, uden at vexle et Ord. Næste Morgen bragte Kjeldersvenden mig følgende Billet:

„Min unge Ven! Mit Hverv i Frankfurt er fuldbragt, og jeg iler tilbage til min længselsfulde Familie. En døende Faders Villie er hellig; jeg har opfyldt den, og haaber, paa denne Maade at have kjøbt mit Livs Roligheb. Snart skal De faae Nøglen til denne Gaade.

Deres — ikke Grev Wiersbicky,
men — Fyrst Constantin af ***."

Da en Forretningsreise siden førte mig til Wien, fik jeg de lovede Meddelelser, der satte mig istand til at nedskrive denne Historie, som jeg nu ikke længer tager i Betænkning at meddele, da Graven dækker alle deri forekommende Personer.

Marcos's Bekjendelser, som han, i lyse Øieblikke, gjorde før sin Død, afslørede den græsselige Begivenhed. Han havde allerede befundet sig hos den gamle Fyrste, da han pantsatte Smykket hos Hessel — han myrdede Rebekka, idet han bestyrkede Dimitri i den Mening, at hun var en Datter af den Jøde, som havde forraadt hans Fader. Den gamle Greve havde paalagt sin Søn, at besøge den Myrdedes Grav og her for evigt nedgrave Smykket, for at forsone hendes Skygge. Det var skeet om Natten. Saaledes blev hende omsider den Krone til Deel, hun saa længselsfuld havde attraaet i Livet.

Valne-Jæger.

Et dansk Folkesagn fra det sextende Aarhundredes første Halvdeel.

Af Fr. Sneedorff Birch.

— — Nun saust und braust es, das wüthige Heer,
In's weite Gethal und Gebirge.

Goethe.

Mismodig stod den gamle Kulsvier Anders i Eskjær, paa Vestkanten af Fyen, og stirrede ud i den fugtige Efteraarsaften. Taage, blandet med Støvregn, indhyllede Egnen trindtom i Skumring, og kun dunkelt skimtede han ved Huulveien, der førte ned til Havet, sine Svende, Audun og Jørgen, som vare ifærd med at læsse Kul paa Vognen. Da vakte et sagte Slag paa Skulderen ham af hans Betragtninger, han vendte sig om og saae Smeden fra Ørslev, som med et trohjertigt Haandtryk bød ham God Aften. „Gud hjelpe os! gjensvarte Kulsvieren: I har al Grund til at ønske mig og hele Landet en god Aften. Er Kongen ikke nu affat*), og findes der Andet end idel Forvirring og Vilderede i Riget?"

*) I Aaret 1523. See A. Hvitfeld. S. 202-240.

„Vel sandt! gjentog Smeden: Udsigterne ere kun bedrøvelige, ikke destomindre bør vi ikke opgive Haabet om bedre Tider." — „Bedre Tider? afbrød Anders ham: Værre, vil I nok sige; naar I ellers har fornummet noget til Larmen i de sidste Nætter, da vil I sagtens give Slip paa Haabet om en Forandring til det Bedre. Foer ikke Palne-Jæger forleden Nat med Susen og Brusen gjennem Luften? I veed dog, hvad saadant Varsel har at betyde, og intet Menneske kan mere tvivle om, at svare Ulykker ville ødelægge Landet."

Audun og Jørgen vare imidlertid blevne færdige med deres Arbeide, og nærmede sig lyttende. „I kommer altid med Eders gamle Eventyr, gjenmælte Smeden: jeg maa reent ud tilstaae, at jeg ingen synderlig Tro har til slige Jertegn og Varsler." — „Tidsnok vil I faae Troen i Hænderne! svarte Anders: men det begynder allerede at blive mørkt og kjøligt; vil I træde ind med mig i Huset, da kunne vi endnu en Stund snakke sammen ved Ilden?" Smeden samtykkede, og begge de Gamle forføiede sig bort.

Audun og Jørgen bleve tilbage og stirrede tause efter de Bortgaaende. Endelig udbrød den Første, en rank, lyshaaret Ungersvend, i de Ord: „Hvad mener den Gamle med sin Fortælling om Palne-Jæger? Allerede oftere har jeg hørt dette Spøgeri omtale, men aldrig fik jeg endnu nogen rigtig Besked desangaaende." — „Ogsaa jeg, gjentog Jørgen: veed ikke synderligt derom; kun Saameget har jeg ladet mig fortælle: at Palne var en mægtig

Høvding i Hedenskabets Tid, som med en Pil dræbte Kong Harald Blaatand; man fortæller om ham, at han ligger begraven her i Landet, og til Straf for sin Udaad, ingen Hvile kan faae efter Døden, men ved Midnatstid, hvergang det er Fuldmaane, med sine Vikinger jager gjennem Skyerne. Lader han sig tilsyne paa andre Tider, da gaaer Sagnet: at en eller anden svar Ulykke, Krig, Pest eller Hungersnød, derved varsles forud. Bønderne fortælle desuden heel underlige Eventyr om ham. Saaledes skal for flere Aar siden Henrik Synbo en Aften have staaet i sin Dør *), da Palne kom farende gjennem Luften og befalte ham, at holde sine Hunde. Af Frygt torde Henrik ikke modsætte sig Spøgelsets Begjæring, og gjorde som ham var befalet, hvorpaa Palne kastede en Hob Guldpenge i hans Hat, hvilke brændte igjennem, eftersom de vare gloende. Endvidere beretter Eventyret, at disse Penge bleve Henrik til stor Forraadelse. Han forfaldt til Sviir og Spil, og gik siden i Ledtog med en Røverbande, da Pengene vare opbrugte. Han blev greben og maatte bøde med Livet for sine Forbrydelser. Hist oppe paa Bakken, hvor Synderen dingler i Galgen, saae jeg for fem Aar siden den stakkels Karl hænge paa samme Sted. Jeg var dengang endnu kun et Barn, men ikke destomindre erindrer jeg tydeligt, hvilket sælsomt Indtryk det

*) See Thieles Folkesagn. I. 97.

gjorde paa mig, da jeg saae Forbryderens underlige Miner, medens Strikken blev snørt ham sammen om Halsen."

„Den Nar! afbrød Audun: Jeg skulde tilvisse i hans Sted have baaret mig fornuftigere ad. Vilde Palne skjænke mig en Smule af sin Rigdom, da skulde mit Exempel overbevise Eder om, at der ogsaa kan komme Velsignelse af Troldpengene. Vidste jeg blot en Maade, hvorpaa jeg kunde bevæge Jægeren til at give mig nogle af sine Guldstykker."

„Tag Dig vare for at have noget Samgvem med deslige koglende Gjenfærd! gjentog Jørgen: Det er kun altfor vist, at det har taget en ulykkelig Ende med alle dem, som ad denne Vei have søgt at komme i Besiddelse af større Formue. Husker Du ikke den gamle Jakob fra Grelev, som i de sidste Aar reent gik fra Forstanden? Ogsaa om ham fortæller man: at han en Midnat, i Fuldmaane, gik op paa Høien, hvor Palne fornemmelig driver sit natlige Uvæsen, og tre Gange raabte Spøgelsets Navn, hvorpaa det viste sig for ham med en truende Mine og kastede en Hob Guld til ham. Men der var hverken Lykke eller Velsignelse ved Pengene, thi, som der staaer i Ordsproget:

Hvad med Synden kommer, med Sorgen forgaaer,
Uretfærdiges Gods ei længe bestaaer.

Den Gamle plagedes fra den Tid af med en frygtelig Angst for, at hans Rigdom skulde ham fratjæles. Han sad Dag og Nat hjemme ved Pengekassen og vovede neppe at gaae ud, af Frygt for,

at Nogen i hans Fraværelse skulde røve hans Eiendom. Omsider virkede Angsten og den bestandige Nattevaagen saaledes paa ham, at han endte sit Liv i Daarekisten."

„Det er ret en taabelig Snak, Du der fører! udbrød Audun: Troe mig: ikke den saaledes forhvervede Rigdom, kun den slette Brug af den, har voldt Hines ulykkelige Endeligt. Hvad mig angaaer, da skulde jeg nok, som jeg allerede forsagde, bære mig fornuftigere ad. Dog, jeg mærker det er et forgjæves Arbeide længere at prædike for Dig, kun Saameget vil jeg sige Dig: at det vel kunde hænde sig, at jeg selv prøvede Eventyret med Palne; det vil da vise sig, hvo af os der har Ret."

„Christ frie os! udbrød Jørgen: Du vil dog ikke have noget at bestille med den hedenske Palne? Frygter Du da ikke for Himlens Straf, naar Du giver Dig af med slige Troldvæsener, eller har Du ikke læst i Bibelen: at de, som befatte sig med Hexeri og Tryllekonster, ikke skulle arve Himmerriges Rige?"

„Jeg frygter Intet! svarte Audun: En ærlig Karl, som har Hjertet siddende paa det rette Sted, behøver ikke at være bange for Nogen, hverken for Levende eller for Døde."

Rystende med Hovedet korsede den Anden sig, og forlod Audun, som længe blev staaende ubevægelig paa samme Plet, hensunken i dybe Betragtninger.

Mangehaande Tanker gjennemkrydsede hans Sjæl. Hans løst henkastede Yttring: selv at ville prøve

Eventyret med den natlige Jæger, modnedes mere og mere, efter nøiere Overveielse, til en fast Beslutning. Forlængst havde han baaret Kjærlighed til den smukke Rigmor, Møllerens Datter i Eskjær, ogsaa hun deelte hans Tilbøielighed, men Forældrene modsatte sig deres Forbindelse, paa Grund af Auduns Fattigdom. En Straale af Haab glimtede nu gjennem hans Sjel, og en Udvei viste sig for ham til at naae sit Ønskes Maal. Taukefuld vandrede han med langsomme Skridt gjennem Landsbyen. Et Oploeb af Bønderne vakte hans Opmærksomhed, og han nærmede sig lyttende for at erfare Aarsagen.

Forklædt som Bonde var det lykkedes en Speider fra Greven af Hoja's Tropper, som i Beltet krydsede paa Søren Norbyes Skibe, og oppebiede et gunstigt Øieblik for at gjøre Landgang, at snige sig ind i Byen. Bønderne vare Alle den affatte Christian den Anden hengivne, som altid havde stræbt at bringe Ligevægt mellem Stænderne, og at ophjelpe de Ringere mod den overmodige Adel. Speiderens Komme havde derfor vakt en almindelig Glæde blandt dem: Ebbe Frost, en Tilhænger af Frederik den Første, havde allerede i rum Tid holdt Byen besat med sine Tropper, og Bønderne saae nu længselfulde det Øieblik imøde, da Greven af Hoja vilde befrie dem fra Fjenden *). Frost, hed det, vilde endnu denne Aften drage længere ind

*) See Bloms Unionskrigene og Borgerkrigene S. 340. ff.

i Landet, dog vidste man det ikke med nogen Sikkerhed. Efter mange Raadslagninger blev det endelig afgjort, at et Blus fra Høien skulde give Greven Varsel om, naar Fjenderne vare bortdragne, og med denne Besked kastede Speideren sig i Baaden, for at roe tilbage til Sine.

Bønderne vare endnu længe efter hans Bortgang forsamlede. Alle vare enige i at billige Planen, men, en hemmelig Rædsel for det natlige Kogleri paa Høien gjorde, at selv de meest Behjertede undsloge sig for at holde Vagt ved Baalet. Det var just denne Nat Fuldmaane og, efter Sagnet, pleiede Gjenfærdet fornemmelig paa den Tid at jage over Bakkerne. Da Ingen af Bønderne vovede at holde Vagt ved Baunen, fremstod Audun og erklærede sig villig til at overtage dette Hverv. I al Stilhed slæbte man en Hob tørt Ved, Beegkrandse og andre brændbare Materier sammen paa Høien, og Alle ventede nu med Længsel paa Øieblikket, da Ebbe Frost vilde forlade Byen.

Solen var forlængst gaaet til Hvile og Tusmørket bredte sine Skygger ud over Egnen, da en jublende Fanfare af Trompeter forkyndte Troppernes Opbrud; men klogelig havde Bønderne besluttet at opsætte Baalets Antændelse i de første Timer, for at Luen ikke skulde vække Fjendernes Opmærksomhed og bevæge dem til at vende tilbage, før Greven af Hoja, med den forventede Undsætning, havde gjort Landgang.

Audun stod ene paa Høien, forsynet med Alt, hvad der hørte til at antænde Brændestablen. Hans Øie fulgte speidende de bortdragende Fjender; snart forsvandt de hvide Fjærbuske ganske i Mørket, og kun af og til betegnede et Glimt fra de polerede Staalhuer, naar Maanen brød frem mellem Taageskyerne, den Vei Tropperne havde taget. Utaalmodig ventede han paa det Øieblik, da han med fuldkommen Tryghed kunde antænde Vedet; Tilfældet syntes fortrinligt hans Forehavende, at friste Eventyret med Palne's Gjenfærd, gunstigt. Det var Fuldmaane; han var ene, og kunde gjøre sikker Regning paa, at Ingen forstyrrede ham. Tiden begyndte at falde ham lang, Klokken slog halv elleve i Taarnet, og før henved Midnat vovede han ikke at tænde Blusset, da Fjenderne endnu vare for nær. Det natlige Mørke, som kun af og til formindskedes, naar en enkelt Maanestraale trængte sig gjennem Skysløret, og den øde Taushed, som laae udbredt over Egnen, satte ham i en uhyggelig Stemning, og for at opmuntre sig, istemte han Visen *), som Bønderne havde digtet om den afsatte Konge og hans Modstandere:

Alle smaae Fugle i Skoven er,
De give paa Høgen stor Klage:
Han river af dem baade Fjære og Duun,
Og vil dem af Skoven jage.

Saa fløi de op i Egetop,
De lagde et Raad paany,

*) Syvs Kjæmpeviser. II. 50.

Hvorledes de skulde en Konning faae,
Dem kunde fra Høgen frie.

Frem da traadte den uselige Krage,
Han var saa sorrigfuld:
„Keise vi os den gamle Ørn,
Jeg haaber han vorder os huld.“

Det var alle de andre smaae Fugle,
De svarede Ja dertil;
Nu er Ørnen vorden Fuglekonge,
Saalænge som Gud han vil.

Til, da svarte den stolte Høg:
Vi stæde det ingenlunde,
Og skal den Ørn være Fuglekonge,
Han lægger os øde i Grunde.

Det da spurgte den gamle Ørn,
Han blev saa vred i Hu,
Og slog han til den stolte Høg,
Alt med sin skarpe Klo.

Derved da glædes de andre smaae Fugle,
Og sjunge hver med sin Stemme:
I Lunden var Fryd og Fuglesang,
Alt der som Ørnen var hjemme.

Sammen da sankes den Høgehær,
Den skjulte baade Skov og Kjær;
„Og vi ville os til Lunden fare,
Og gjøre den Ørn et Blær.“

Det da hørte den simple Due,
Hun fløi til Ørnen og sagde:
„Og nu da kommer den Høgehær,
Han agter at gjøre Dig Skade.“

Til da svarte den gamle Ørn,
Saa baade hans Øine de runde:
„Saamange Muus de bide en Kat,
Thi maa jeg rømme af Lunde.“

Bort da fløi den gamle Ørn,
Alt med sine Unger saa smaae,
De andre smaae Fugle de bleve saa vilde,
De vidste dem ingen Raad.

Nu sidder Høgen i Egetop,
Og breder han ud sin Vinge;
De andre smaae Fugle i Skoven er,
Dem monne saa jammerlig trænge.

Nu sidder Kragen paa baren Qvist,
Og svelter hun over sin Klo,
Uglen skjuler sig i Elletrunte,
Jeg venter hun haver Uro.

Viben løber i Ager-Ren
Alt med sin høie Top,
Høgen, han kommer der flyvende frem,
Og æder hende op.

Nu sidde alle de andre smaae Fugle
Og tie saa qvær som Steen;

De have miſt' deres deilige Sang,
Vil Gud de faae hannem igjen!

Nu er der Sorrig og Graad i Lunde,
Som før var Fuglesang,
De fattige smaae Fugle ynkes mig over,
Dem Tiden skal være saa lang.

Hunden ligger under Bordet og sover,
Og Ræven i Gaasesti;
Naar Tiden er, saa vaagner han op,
Sine fattige Gjæs at frie.

Katten han ligger i Gaarden syg,
Og alle Mand vil hannem hade;
Musen raader selv i fattig Kones Pose,
Hun gjør hende fuld stor Skade.

Herre Gud da hjelpe den fattige Ørn,
Som flyver i vildene Hede;
Han veed sig hverken Læ eller Ly,
Som han tør bygge sin Rede.

En sagte Hosten ved Ellekrattet, som dækkede den ene Side af Høien og strakte sig ned til Skoven, tildrog sig i dette Øieblik Auduns Opmærksomhed. Han vendte Øiet hen mod Stedet, hvorfra Lyden kom, og saae den gamle Gunhild, som i Landsbyen var heel ilde berygtet for Trolddom og forbudne Konster. En svag Straale af Maanen belyste hende; Audun følte sig gjennemiisnet af en uvilkaarlig Rædsel, og virkelig var Synet i Stand til at indjage selv den meest Behjertede et Slags Frygt.

Den Gamle stagede sig langsomt frem paa sine Krykker, indhyllet i en pjaltet, rød Soldaterkappe. Vinden legte med de tynde hvide Haar, som stak frem under hendes Hue, og det blege Maaneskjær bidrog endmere til at forhøie hendes gustne, rynkede Kinders Liigfarve. Med fortrukket Ansigt nærmede hun sig Baunen, som Audun just var i Færd med at stikke i Brand, lagde Krykkerne fra sig, og krummede sig sammen, liig en Edderkop, idet hun af og til udstrakte Hænderne, for at varme dem ved Flammen, som allerede klart begyndte at blusse i Veiret.

Den hemmelige Rædsel som ved Synet af hende havde gjennemrystet Audun, tiltog end mere, da han ved Luens Skjær havde Leilighed til at betragte den frygtelige Skikkelse nøiere. Hvergang hans Blik mødte hendes stive, glødende Øiekast, vendte han sig bort, greben af kold Rædsel, men uvilkaarligt saae han atter hen til Stedet, hvor hun sad; det var som om en magisk Kraft, mod hans Villie, tvang ham til at kaste Blikket derhen. Det fortrød ham nu, at han under Sangen, af Utaalmodighed, havde tændt Blusset, da han formodede, at Skjæret af Luen havde lokket hende hid. Endelig tog han Mod til sig og udbrød med barsk Stemme i de Ord: „Hvo har givet Eder Lov til at sætte Eder ved Ilden, vil I maaskee forspilde mit Arbeid og slukke den ved Eders fordømte Kogleri og Tryllekonster?" — „Sagte, sagte, min Søn! gjentog den Gamle med hæs Latter: Hvorfor er I saa utaalmodig i Aften? Maa en gammel Kone ikke have

Lov til at varme sine kolde Hænder? Fy! I maa skamme Eder over saadan Ubarmhjertighed." — „Afsted! Pak Eder! gjentog Ungersvenden forbittret, idet han rev en Stav ud af Baalet: Vil I ikke med det Gode forføie Eder bort, da skal min Knippel snart give Eder Reisepas." Med hæs Latter fortrak den Gamle Læberne til et fælsomt Smiil og betragtede den Forbittrede med et gjennemborende Øiekast. „Jeg kan tænke, hvorfor I saa nødigt vil have mit Selskab. I venter maaskee paa Nogen? Farvel, farvel! unge Blod! God Lykke! Ha, ha, ha, ha!" Med disse Ord reiste hun sig langsomt op, greb Krykkerne og forsvandt i Krattet.

Audun aandede lettere, da den rædselfulde Skikkelse var borte. Han lagde frisk Ved til Ilden, som begyndte at sagtnes, og strakte sig forventningsfuld hen paa Grønsværet. Det lakkede nu hen ad Midnat, og den forunderlige Spænding som griber Fantasien, naar den i urolig Forventning ahner noget Usædvanligt, jog Blodet stormende gjennem hans Aarer. Egnen laae rolig og dæmrende i det uvisse Maaneskjær; Landsbykirkens malede Ruder kastede i zittrende Straaler det blege Gjenskin tilbage, og en Ugles eensformige Hyl var den eneste Lyd, som afbrød Nattens dybe Taushed. Den ophidsede Indbildningskraft foregjøglede ham heel fælsomme Syner; og naar hans Øie faldt paa Retterstedet, hvor Synderen hang i Galgen, løb det ham koldt ned ad Ryggen. En sagte Vind havde imidlertid reist sig og tiltog bestandig i Heftighed. Stormende joge de mørke Skyer hen forbi Maa-

nens Skive; det uvisse Skjær, som glimtede frem bag Rifterne, belyste stundom Kirken, der, af og til, fremtraadte klart i alle sine Omrids, og snart igjen flød sammen til en mørk og uformelig Taagemasse. Baalets viftende Luer, som i Stormen blussede frem med forøget Heftighed, dannede en forunderlig Modsætning til det blege Maanelys, og de gamle Ege i Skoven bøiede sig knagende for Vinden. Havet begyndte at oprøres, og han saae i det Fjerne Bølgerne sprudle skummende i Veiret, men snart traadte en Sky for Maanen og unddrog Beskueren Synet, og Øret fornam kun Lyden af de hule Brændinger, som væltede ind mod Stranden.

Da lød Midnatsslaget fra Kirketaarnet. Med lydelig Stemme raabte Audun Palne's Navn tre Gange ud i Stormen. Men intet Usædvanligt lod sig see eller høre; hans Mod voxte, og drillende svingede han Kniplen omkring sit Hoved, med det Udraab: „Palne, Palne! Hvor est Du? Frem, gamle Satan, af Dit Skjul!" I dette Øieblik drønede en huul Buldren gjennem Luften. Forvirret Hundeglam, Pidskeknald og Hestetrampen, blandet med hylende Toner af Jagthorn, lød hen over Skoven. Forfærdet vendte Audun Øiet mod den Kant, hvorfra den sælsomme Larm lod sig høre, og han saae en Skare af blege Phantomer, paa hvide Heste, med Buer i Hænderne, fulgte af et Kobbel hylende Hunde, jage hen over Træerne. Foran dem fløi en Rytter af overmenneskelig Størrelse, paa en glindsende hvid Ganger, omhvirvlet af svovlblaae Gnister. Med de stive, glødende Øine betragtede den

natlige Jæger Audun, som forfærdet kastede sig ned, da Skaren nærmede sig. Nu buldrede og drønede det over hans Hoved gjennem Skyerne, men i Flugten bøiede den forreste Rytter sig ned, greb med sin lange, hvide Haand mellem de flammende Kul paa Baalet, og slyngede dem med Kjæmpekraft ned paa den Forfærdede. En græsseligt hvinende Skogger-latter lød gjennem Skyerne, og afsted buldrede Skaren, med Susen og Brusen, i den mørke Nat.

Bedøvet af Slaget laae Audun en Stund, uden at turde løfte Hovedet op. Omsider blev Alt igjen stille og hans Mod begyndte lidt efter lidt at vende tilbage. Da den vedvarende Taushed forvisste ham om, at den koglende Skare var borte, stod han op, heel mismodig over sit Eventyrs uheldige Udfald. Stormen havde imidlertid splittet Skyerne ad, og i det sølvklare Maanelys laae Egnen rolig for hans Øie. Jublende Stemmer fra Landsbyen lode formode, at Greven af Hoja med sine Tropper havde gjort Landgang, men Audun følte sig kun lidet stemt til at deeltage i de Andres Glæde. Henstrakt i det fugtige Græs bortvaagede han den øvrige Deel af Natten i stum Fortvivlelse. Endelig brød det første Morgenskjær gjennem Skyerne, og han stod op, for at gaae ned i Landsbyen. Da bemærkede han, idet hans Øie tankefuldt stirrede hen for sig, en lille glimrende Metalklump i Græsset. Han bukkede sig ned, for at tage den op, da flere lignende, uordentligt adspredte trindt omkring, tiltrak sig hans Opmærksomhed. Som et Lyn foer den Tanke ham gjennem Sjælen: „Var ikke her

Stedet, hvor Gjenfærdet overøste Dig med Glødere ne? Er det ikke Kullene, som ere forvandlede til Metalstykker?" Omhyggelig samlede han de lysende Masser sammen og betragtede dem ved Solen. Blank funklede Metallet ham imøde, og han tvivlede ikke mere om, at det var Guld, han havde i Haanden. Kun den fulde Vished manglede ham, og, for at erholde denne, begav han sig ned i Landsbyen, hvor han viste et af de mindste Stykker for Smeden, hvem Alle ansaae for en særdeles klogtig og erfaren Mand i at bedømme slige Ting, og til hvem Bønderne altid henvendte sig, naar de fandt et Smykke eller anden Kostbarhed, fra gamle Tider, i Jorden. Paa hans Spørgsmaal om Metallets Beskaffenhed, erklærede Smeden samme for at være det fineste Guld, og undrede sig høilig over, hvor Audun havde faaet det fra. Den Sidste forregav, at han, ved at grave i Jorden, havde funden det, og falbød Smeden samme for en rimelig Betaling. De øvrige Stykker holdt han tilbage, af Frygt for at vække Mistanke. Smeden erklærede sig villig til at indgaae Kjøbet, veiede Guldet, og betalte Audun en Hob blanke Sølvkroner, hvorpaa Denne med let Hjerte begav sig bort.

Bønderne vare i store Klynger forsamlede paa Gaderne, for at byde de nysankomne Gjæster velkommen. Ogsaa Audun blandede sig i Skaren, men snart forlod han den, thi en indre Trang til at dele sin Glæde med et følende Væsen, drev ham ned til Mollen. Bedrøvet fornam han, at Rigmor var reist til Markedet i Middelfart, og først ved Af-

tenstid vilde komme hjem. Med langsomme Skridt gik han gjennem Byen, da den gamle Kulsvier kaldte ham til Arbeide. Sovnigt og tungt glede Timerne hen for ham, Solen gik ned og det begyndte alt at skumre. Ikke længere var han i Stand til at tvinge sin Længsel; han kastede Alt til Side, og gik en Strækning ned ad Veien, som førte til Middelfart. Men han ventede forgjæves, thi Rigmor kom ikke; utaalmodig gjennemstreifede han Egnen, og fordybede sig omsider i Skoven, hensunken i Betragtninger over den Anvendelse han agtede at gjøre af sin pludselig erhvervede Rigdom.

Ingen Stjerne eller Maanestraale brød gjennem Skyerne, og stedse mørkere hvælvede Skyggerne sig omkring ham. Snart forsvandt det sidste Spor af Veien, og raadvild saae han sig om til alle Sider, for at opdage en betraadt Gangsti. Men ingen Udgang viste sig, og han besluttede omsider, paa Lykke og Fromme, at gaae ligefrem, i den Tanke, at han snart maatte være ved Enden af Skoven. Smaakrattet hang sig hvert Øieblik med skarpe Tjørn i hans Klæder, og den sumpede Jordbund bidrog desuden ikke lidet til at forøge de Vanskeligheder, han havde at kjæmpe med, for at trænge sig igjennem. Allerede begyndte han at mistvivle om Muligheden af at slippe gjennem Skoven, men den lidet indbydende Udsigt: at tilbringe Natten paa det fugtige Græs, under aaben Him-

mel, opfriskede igjen hans Mod. Hans Hænder vare qvæstede af Tornene, som han havde brudt af, hvor de standsede hans Vei, og Sveddraaberne paa hans Pande blandede sig med den kolde og tunge Nattedug. Omsider bragte en kraftig Anstrængelse ham ud af Mosen, som han hidtil havde maattet gjennemvadet, og det forekom ham, som om Skoven blev lysere. Han vilde trænge sig videre, da en dyb Basstemme, som lød tæt bagved ham, standsede hans Fjed. Han dreiede Hovedet hen mod den Kant, hvorfra Lyden kom og skimtede en dunkel Skikkelse, som tiltalte ham med de Ord: „I har nok taget feil af Veien; bliver I ved at gaae frem, som I har begyndt, da kommer I neppe ud af Skoven før Midnatstid."

„Vil I hjelpe mig til Rette med at finde Veien, svarede Audun: da skal denne Villighed ikke fortryde Eder." — „Gjerne, min unge Ven! gjentog den Ubekjendte: vil jeg vise Eder Veien, men den ene Villighed er den anden værd; vil I gribe i Eders Lommer, da finder I vel sagtens Noget, som I kunde give mig til Vederlag, naar jeg hjalp Eder ud af Skoven."

Audun studsede ved disse Ord; Ahnelsen om, at den Fremmede var vidende om hans pludseligt erhvervede Rigdom, og muligt kunde have i Sinde at plyndre ham, opstod i hans Sjæl. Han samlede alt sit Mod sammen og svarede trodsig: „Vil I staae mig bi med at vise mig Veien, da skal Betalingen, som I med saamegen Ængstelighed betinger Eder forud, ikke udeblive; vil I derimod kun

drive Gjæk med mig og opholde mig med Snak, da kunde det vel hændes, at Sligt vilde bekomme Eder ilde." Den Ubekjendte loe huult i Skjægget og svarte: „Ei, ei! I lader til at have megen Hast med at komme afsted, I er maaskee bange for at blive længere i Skoven ved Nattetid? Muligt I ogsaa kan have nogen Grund dertil; Natten, siger man, er ingen Mands Ven, desuden skal Krattet være heel usikkert, og man vil i den senere Tid have fundet adskillige Reisende myrdede af Røvere, som under de nærværende Uroligheder søge deres Tilhold i Skoven."

Audun's Mistanke bestyrkedes endmere ved disse Ord; han besluttede imidlertid at holde gode Miner, og, saafremt den Ubekjendte skulde angribe ham, at sælge Livet saa dyrt som muligt. „Er det saaledes, som I siger, udbrød han: da har jeg jo al Grund til at takke Skjæbnen, som har ladet mig finde en Staldbroder, der, i Tilfælde at jeg blev overfaldt, kan staae mig bi."

„Paa mig, lød Svaret: kan I sikkert stole; tager jeg ikke Feil af Stemmen, da er I Audun, den gamle Kulsviers Svend, og I kan saaledes, vel mere end nogen Anden, have Grund til at være bange i Skoven ved Nattetider." — „Hvi saa? gjenmælte Audun: og hvad mener I med slig forblommet Tale og Hentydning?" — „Jeg mener, svarede den Anden: at Eders mange Penge muligt kunde finde en Lysthavende, men I kan være ganske rolig; jeg skal, min Tro! ikke gjøre Eder en

eneste Skilling fattigere. I ſtudſer og begriber vel ikke, hvorledes jeg har bragt i Erfaring, at en uventet Rigdom er falden i Eders Lod. For ikke at spænde Eders Nysgjerrighed længere paa Pinebænken, vil jeg fortælle Eder: at jeg i Morges var ſkjult Vidne til, at I samlede Guldſtykkerne op af Græsſet. Hvorledes de ere komne der, maa Himlen vide, men jeg kan tænke, at dette er ſkeet paa en heel forunderlig og uſædvanlig Maade."

Under denne Samtale vare de Vandrende komne til Udgangen af Krattet, og en betraadt Gangſti viſte ſig, ſom førte hen til Marken. Maanen brød juſt flygtig gjennem de ilende Skyer, og Audun erholdt derved en forønſket Leilighed til at betragte ſin Ledſager nøiere. Den Fremmedes Dragt og Flinten han bar i Haanden, ſyntes at tyde hen paa, at han var Jæger; en lodden Pelshue dækkede hans tynde Solvlokker, men, i forunderlig Modſætning med dem og det af Alderen dybtfurede Aaſyn, ſtod hans Øies ſkarpe og ildfulde Blik, ſom lynede frem bag hvide buſkede Bryn.

En Stund vare de gangne ſtiltiende fremad, da Audun brød Tausheden med de Ord: „Mig tykkes I fører en heel ſælſom og forblommet Tale. Næſten maa jeg troe, at I tillige er vidende om den ſælſomme Maade, paa hvilken jeg er kommen i Beſiddelſe af Pengene. Vil I love mig at holde Sagen hemmelig, da ſkal Saadant ikke fortryde Eder, thi jeg er villig at meddele Eder noget af min Skat, naar Tingen kun ikke bliver vitterlig for Bønderne, da jeg har erfaret: at diſſe nære en

Slags Rædsel for Den, som paa saadan Maade har erhvervet sig Formue."

„For mig maa I gjerne beholde Eders lovlige Eiendom ubeskaaren! gjentog Jægeren: Jeg vil, som sagt, ikke gjøre Eder en Skilling fattigere; tvertimod vil jeg tjene Eder med et godt Raad, for at I paa en hensigtsmæssig og rigtig Maade kan anvende Pengene. I vil nu, kan jeg tænke, kjøbe Eder en Selveiergaard, ægte den liden Rigmor, til hvem I alt længe har havt et godt Øie, og leve i Fryd og Gammen til Eders Dødedag. Dette er nu Altsammen ret smukt og vel betænkt; men hvad om nu den liden Rigmor ikke vilde have Eder, hvad om hun havde en anden Kjæreste i Baghaanden? Hvad vilde I da gjøre?" — „Skurk! Du lyver!" udbrød Audun forbittret, og greb den Gamle fat i Kjolekraven med en truende Bevægelse. — „Styr Eders Heftighed, min Ven! gjentog den Ubekjendte: I veed dog vel sagtens, ligesaagodt som jeg, hvo der staaer Eder i Veien; eller er I slagen med Blindhed i den Grad, at I ei har mærket, hvorlunde Ridder Krabbes Svend Georg paa Hindsgavl, allerede længe har beilet til hendes Haand?" — „Jeg veed det, svarte Audun: men jeg veed tillige, at Rigmor er mig tro som Guld." — „Det er en slet Lignelse, I der bruger! gjentog Jægeren: Intet er mere svigefuldt end Guldet; men, kort og godt, jeg vil vædde med Eder om hvad det skal være, at Rigmor nægter Eder sin Haand, trods Eders mange Guldstykker." — „Og paa hvilke Grunde bygger I denne Eders Formening?" spurgte Audun opmærksom med sti-

gende Uroligheb. — „Grunde? Nu, jeg har mine Grunde for mig selv! svarte den Fremmede: Men vil I overtyde Eder om mit Udsagns Rigtighed med egne Øine, da behøver I blot at komme til Ole Svendsens Bryllup, som i Morgen festlighol-des i Ørslev. Jeg veed fra sikker Haand, at Rig-mor kommer der med Georg, og I vil da selv bedst kunne forvisse Eder, om jeg har Ret eller Uret. Dog, det bliver vel bedst at afbryde Samtalen om denne Gjenstand, thi jeg mærker den gaaer Eder alt for nær til Hjertet. Det Hele er for Øvrigt ikke Umagen værdt at bryde sig mere om; var jeg i Eders Sted, da lod jeg al Sorg og Bekymring fare og lod mig hverve blandt Greven af Hojas Trop-per. Lykkens Kugle ruller underligt om i de nær-værende urolige Tider, og mangen Een af lav og ringe Herkomst er det lykkedes at opsvinge sig til høiere Værdighed og Anseelse. Troe mig! det ly-stige Krigerliv er ikke at foragte."

Under denne Samtale vare de komne Lands-byen temmelig nær, og Lysene fra Kroen glimtede dem imøde. Lystige Jubelraab og Bægerklang vid-nede om Bøndernes Glæde over den nysankomne Undsætning. De stode nu udenfor de klartoplyste Ruder, og Jægeren udbrød i de Ord til Audun, som forstemt og mismodig gik ved hans Side: „Lad os gaae ind og skylle den kolde Nattedug ned i et Glas Mjød!" Audun samtykkede, og Begge gik ind i Stuen, hvor Bønderne havde leiret sig trindt-om paa Bænkene.

Kanderne vandrede flittigt om blandt de Forsamlede, og Alle lode til at være heel oprømte og glade til Mode. Men da de nu længe havde siddet og drukket, stod Kromanden frem, steeg op paa Bordet og talte saaledes til de Forsamlede: „Kjære Venner og Brændevinsmænd! Vi have nu som det bør og sommer sig, givet Legemet den fornødne Pleie, det synes derfor rimeligt ogsaa at tænke en Smule paa Sjælen. Hvad tykkes Eder derfor, om vi til Beslutning læste et Stykke sammen af ærlig og velbyrdig Mand, Christian Pedersens Jertegnspostil, hvori saamangen skjøn og gudelig Historie findes antegnet?" Alle gave deres Bifald tilkjende, og Kromanden hentede Bogen ned fra Hylden og begyndte at læse:

Et Jertegn om verdens riigdom. *)

Anden-Dagen effter Scte Hans var kommen i Ephesus, da var der en mectig, naturlig mester i boglige Konster, som hed Kraton; han lod samlle al Almuen aff Staden tilhobe paa markedet, at han lære vilde at forsmaae verden og hennisf Rigdom, han haffde to mectige, rige Drenge hosf sig, som vaare Brødre. Hvilke som solgt haffde alt deris Gods og Eiendom effter hansf Raad og kjøbt derfore to dyrebare Stene. Som de søndersloge for al Almuen, at hver mand see skulle, at de intet ac-

*) Chr. Pedersens Jertegns Postil, Fol. XXIX-XXX.

tede Verdensſ Rigdom. I det gik Scte Hans derfram uforvarindes, og hørte dette; saa kallede han samme Mester til sig oc straffede hannum herfore. Thi han haffde gjort det mere for Verdens Priis oc Loff end fore at han ville forsmaae verden. Oc sagde ydermere: Vil Du haffue Himmeriges Rige, da gjør som vor Herre selff lærte: Gak og sælg Alt det du haffuer, oc giff det fattige Folk. Da suarede samme Kraton: Er din Gud saagod Mestere som du siger, da lad hannem gjøre disse dyrebare Stene hele igjen. Og sælg dem saa for penninge og giff dem Fattige i hansſ Ære, ligerviis som jeg lod dem slaae sønder for Verdens Ære. Saa tog Scte Hansſ alle stykker og smuler tillhobe af samme stene i syn Hand. Og bad til Gud, saa bleffue de strax hele igjen. Saa troede samme Kraton og baade Drengene strax paa Gud og solde samme dyrebare stene og gaffue fattige Folk Penninge i Guds Ære.

Et andet Jertegen om verdensſ rigdom.

Der var oc to andre mectige rige Drenge, som toge Efterligning af disse oc solde alt derisſ Gotz oc gaffue det fattige Folk och fulde siden St. Hans og vare hans Disciple. En Dag saae de somme udi kostelige Klæder som de hayde tjent. Och de haffde selffue flemme og reffne Klæder. Da bleffue de bedrøvede og angrede det De haffde gjort. Da mærkede St. Hans at de sørgede, og spurde dem: for hvad Sag det var? De sagde: at dem angrede,

at de deres Gotz saa forsæt haffde. Thi bad han dennem gange til stranden og hente sammen sticker och Stene af Strandbredden. Strax han dem fik, vendte han dem til Guld og dyrebare stene. Oc bad at de skulde lade det proffve. De ginge fra en Guldsmed oc til den anden, syv dage omkring, och lode det forsøge. Siden kom de igjen oc sagde at alle Guldsmede sagde: at de aldrig havde seet bedre Guld eller dyrebarere og ædeligere Stene, end de vare. Han sagde: Ganger bort oc igjenløser Eders Gotz, solff oc ejendom, som i solde. Thi I haffue forkast den evige Løn som I skulde hafft i Himmerige. Værer nu rige her i Verden oc fattige siden i Døden til evig Tid. Haffuer nu verdens Glæde oc vellyst mens I leffue och siden evig Vee oc Bedroffuelsse effter Døden."

Kromanden lukkede Bogen i og sagde: „I Sandhed! Dette var ret en skjøn og opbyggelig Historie; i vore Dage hører man destoværre Intet om slige Jertegn og Undergjerninger, skjøndt de nu heel vel kunde være nødvendige, eftersom Landet er i en saa forvirret og ynkelig Tilstand."

„Jeg, gjentog den gamle Jæger: jeg kan aldeles ikke være af Eders Mening, thi det kunde vel hændes, at der selv nu tildrager sig Eet og Andet, der kunde synes at være ligesaa forunderligt, som det, I nylig læste op for os." — „Hvorledes mener I det?" spurgte En af Bønderne. — „Jeg mener, svarte Hiin: at der endnu i vore Dage kunde findes Exempler paa, at ei blot Stene forvandledes til Diamanter, men endogsaa brændende Kul

til Guldklumper." Audun blinkede med Øinene ad den Gamle, men Denne lod som om han ikke forstod Vinket, og blev rolig ved: „Seer I nu, for Exempels Skyld, den unge Svend, som her sidder. Han har, snurrigt nok, staaet oppe paa Høien i Nat og ventet paa Palne-Jæger. Ei heller er hans Forventning bleven skuffet, thi Gjenfærdet har slynget en Hoben Gløder ned paa ham, som om Morgenen ere af ham befundne at være forvandlede til Guldstykker. Vil I ikke troe mig, da behøver I blot at søge i hans Lommer, og I vil finde dem fulde af Hexeguldet." Alle fæstede bestyrtede deres Blik paa Audun, hvis Kinder glødede af Uro og Forvirring. „See kun hvor ilde til Mode han bliver ved min Fortælling, vedblev Jægeren: den Stakkel! Han har gjort Regning uden Vært og troet at hans Eventyr skulde gaae upaagtet hen."

Grebne af pludselig Rædsel sprang Alle op fra Bænkene, og En af de meest haandfaste Bønder traadte hen til Audun, greb ham fat i Kjolen og udbrød med truende Stemme: „Er det sandt, hvad Jægeren fortæller om Eder, da maa I strax pakke Eder ud af vor christelige Forsamling, thi vi taale Ingen blandt os, som giver sig af med Trolddom og ulovlige Konster." Audun var maallos af Forbittrelse over den Fremmedes troløse Adfærd; med kraftig Haand slyngede han Den til Side, som havde grebet fat paa ham, og søgte harmfuld at bane sig Vei gjennem Mængden, for at kjøle sin Hævnelyst paa den Troløse. Jægeren syntes derimod ikke at bekymre sig synderligt om hans Vrede, men

blev rolig siddende med Kruset i Haanden; imidlertid søgte de Andre at holde den Forbittrede tilbage, som opbød alle sine Kræfter, for at trænge sig igjennem. Bord og Bænke bleve væltede overende i Forvirringen, og Ølket flød i store Strømme hen over Gulvet. Kromanden søgte forgjæves at tale de Stridende tilrette, og saae med stumt fortvivlet Blik Kandernes Indhold spildt til ingen Nytte. For at faae Ende paa Trætten udbrød han: „Hvorfor tøver I med at kaste Troldkarlen paa Døren? Det er jo klart af hans Vrede, at Jægerens Udsagn er sandfærdigt, og ethvert christeligt Menneske har saaledes al Grund til at ønske sig befriet for hans Selskab." Opmuntrede ved denne Tiltale fornyede Bønderne Angrebet med dobbelt Kraft, og standsede ikke, før Audun, vigende for Overmagten, ved en hurtig Flugt gjennem Vinduet, havde unddraget sig sine Modstanderes Vold. Den svale Nattevind kjølte hans af Forbittrelse glødende Kinder, men Stormen i hans Bryst vedblev at rase, og Hævn over den Troløse, som under Venskabs Maske havde bedraget ham, var den eneste Tanke, som fyldte hans Sjæl. Skjult bag en Høstakke ved Veien, oppebiede han det Øieblik, da Jægeren vilde begive sig bort, for paa ham at hævne den lidte Beskjæmmelse.

Det var imidlertid blevet silde og Lysene i Landsbyen begyndte efterhaanden at slukkes. Bønderne forlode lidt efter lidt Kroen, og omsider opdagede Audun den gamle Jæger blandt de Bortgaaende. Sagte og forsigtigt sneg han sig bagefter ham, for paa et eensomt Sted at overfalde ham, men det

lod til som om Jægeren ahnede hans Forsæt, thi pludselig vendte han sig om, greb Audun med Kjæmpekraft om Livet og slyngede ham, trods al hans Modstand, ned i en Torvegrav, hvorpaa han rolig fortsatte sin Vei videre.

Gjennemvaad og rystende af Kulde lykkedes det endelig Audun at arbeide sig op af Vandet, og da han saae sig om til alle Sider, var hans Modstander forsvunden, uden at han kunde opdage noget Spor af ham. Tusinde stridige Følelser kjæmpede i hans Bryst; Harme vexlede med Skamfuldhed over at være ydmyget af den Gamle, men den isnende Kulde, som gjennemrystede ham, lod ikke mange Betænkeligheder opstaae i hans Sjæl, og bevægede ham til at gaae hjem med snare Fjed, for at lægge de vaade Klæder. Ikke destomindre vandt Længslen efter at tale med Rigmor Overhaand hos ham, da han gik forbi Mollen, og hastig traadte han ind, uden at ændse sin vaade Klædedragt eller den fugtige Kulde, som trængte ham gjennem Marv og Been.

Og da nu Rigmor iilte ham imøde, da hun deeltagende slyngede sin Arm omkring hans vaade Skulder og spurgte om Aarsagen til hans Forfatning, da glemte han ganske de udstandne Forhaanelser, og en mild Varme gjennemstrømmede hans Aarer. Med faa Ord skildrede han hvad der var foregaaet, og tog, for at stadfæste sin Fortælling, en Haandfuld Guldstykker op af Lommen og lod dem glimre i Maanelyset. Men hvor forundret blev han, da Rigmor pludselig, ligesom greben af en indre

Rædsel, rev sig ud af hans Arme, skjulte Ansigtet med Hænderne og udbrød: „Ulykkelige! Vee, hvad har Du gjort? Du har udæsket Mørkets skjulte Magter og selv kaldt Fordærvelsen ned over Dit Hoved. Gaae, kast Pengene ud paa Havets Bund eller grav dem dybt ned i Jorden, at intet menneskeligt Øie mere faaer dem at see. Det er forbi med Din timelige og evige Velfærd, saafremt Du beholder dem; fly Metallets lokkende Glands, thi ikke for Intet har Nattens koglende Gjenfærd givet Dig det, og tidligt eller seent vil det styrte Dig i Fordærvelse!"

Audun stod som lynslagen ved disse Ord. „Rigmor! udbrød han: Hvad forlanger Du af mig? Jeg maatte jo være afsindig, om jeg opfyldte Din Begjæring. Troe mig: ikke Pengene, kun deres slette Anvendelse kan berede Nogens Undergang. Jeg har jo intet Ondt begaaet, min Samvittighed er reen og pletfri, hvad kan jeg da have at frygte?"

„Audun! gjentog Rigmor bevæget: O tvivl ei længer om Sandheden af mine Ord! Det er kun altfor vist: at Ingen ustraffet har vovet at udæske den natlige Jæger. Troe mig, kun Bekymring for Dit timelige og evige Vel har fremkaldt min Advarsel."

„Ret saa! udbrød Audun, som i dette Øieblik erindrede sig Jægerens Forudsigelse og pludselig blev greben af Mistanke om, at Rigmor's Rædsel for Guldet ei var virkelig, men kun forstilt: Ret saa! liden Rigmor, Du vil da ikke have mig, eftersom Du er saa bange for mine Penge? Nu vel, jeg skal

ei heller falde Dig mere til Besvær. O Rigmor, Rigmor! Er dette Lønnen for min Kjærlighed? For Din Skyld holdt jeg Vagt ved Baunen, for Din Skyld vovede jeg Eventyret med Palne's Gjenfærd, og nu støder Du mig kold fra Dig, thi Du forsmaaer Pengene og med dem mig selv; hvorledes tør jeg uden dem hos Din Fader anholde om Din Haand? Men jeg kan tænke, hvad Aarsagen er til Din Vægring. Farvel, farvel, skjøn Jomfru! Nu kan I gjerne for mig tage Eders Hjertes Udvalgte, thi vi ere skilte for stedse."

Forgjæves søgte Rigmor, med frembrydende Taarer, at holde ham tilbage; han rev sig los og styrtede afsted i den mørke Nat. Hans første Gang var til Kulmilen, hvor Anders og Jørgen alt længe havde ventet paa ham. Den Gamle skjændte, og var heel ilde tilfreds med hans lange Udebliven. Opirret ved hans haarde Ord, svarte Audun: at han forlængst var kjed af at være Kulsvier og nu havde i Sinde at tage Tjeneste hos Greven af Hoja. Forundret betragtede Anders ham og vidste ikke at forklare sig denne hans hurtige Beslutning. Audun taug, og bad kun om Ly for denne Nat, hvilket den Gamle tilstod ham. Udmattet og forstemt lagde han sig til Hvile, men Søvnen flyede hans Øielaag, og da Morgenrøden brød frem i Østen, fandt den ham endnu vaagen paa Leiet. Han stod op, kastede sig i Klæderne og gik mismodig ud paa Marken.

Da saae han paa eengang en festligklædt Bonde komme farende til Hest, smældende med Pidsken, roende med Armene og ligesaa med Fødderne *). Udenfor Kulsvierens Huus sprang han af Hesten og tiltalte Audun med følgende Ord: „Jeg skal hilse Eder, den gamle Anders og Jørgen, fra Fæstemanden Ole Svendsen og hans Kjæreste, om I vil være saa god at møde i Aften paa Gaarden, for at høre paa deres Vielse, offre med dem og tage til Takke med tre til fire Retter Mad, godt Øl og Brændevin, Spil og Musik, Dands, Trampen og Stampen, samt alle smukke Piger og Karle, saamange her i Gaarden er." Audun lovede paa sine og de Andres Vegne at komme, hvorpaa den Anden igjen steeg til Hest og foer afsted ned i Landsbyen.

Jægerens Forsikkring, at Rigmor og Georg vilde komme til Brylluppet, var runden Audun i Tanker, da Bonden fremsagde sin Indbydelse, og han troede nu, at have funden en forønsket Leilighed til at forvisse sig om, hvorvidt hans Mistanke var grundet eller ikke. Om Eftermiddagen begav han sig derfor paa Veien med de Andre, og naaede snart Bryllupsgaarden, hvor de til Velkomst bleve hilsede med nogle Bøsseskud. De traadte nu ind i Stuen, hvor Gjæsterne vare forsamlede. Brudgommen stod der iført sin brune Stadsekjortel, med adskillige pyntelige Veste, hvoraf den ene stak frem under den

*) Den følgende Skildring af et Bondebryllup er en Kopie efter Naturen.

anden, hvide Benklæder og hvide Strømper af Uld. Ovenpaa alt dette bar han en sort Klædes Kjortel. Ved hans Side stode to Forlovere, eller som de af Bønderne kaldes: Forløftningsmænd, sortklædte ligesom Brudgommen. Bruden var iført sort Skjørt og Troie, med hvidt Forklæde. Som Belte bar hun en bred Galon, fortil sammenbunden i en Sløife med nedhængende Guldfryndser. Haaret var indflettet med guldbroderede Baand og bladet Flitterstads, hvori vare anbragte flere Guldax, Alt i Form af en Krands, som halvt beskyggede Ansigtet.

Da det nu lakkede hen ad Aften og Spillemændene stemte deres Violiner, for at Dandsen kunde tage sin Begyndelse, sneg Audun sig ud i det Frie, thi de Andres Glæde og Lystighed dannede en skjærende Modsætning til hans egen vemodige Stemning. Strax ved Indtrædelsen havde han faaet Øie paa sin Medbeiler, og hans onde Lune tiltog, da han saae Rigmor med hendes Moder komme kjørende ind ad Gaarden. Han troede nu at see sin Mistanke bestyrket mod hende, thi hendes Komme til Bryllupsgildet, efter at han Aftenen tilforn i Vrede havde forladt hende, syntes ham et nyt Beviis for, at hun ikke tog sig Tabet af ham synderlig nær. Han ahnede ikke, at kun Moderens indstændige Bønner havde bevæget hende til, mod sin Villie, at tage Deel i Lystigheden. Harmfuld slog han sig for Panden, da han saae hvorlunde Georg nærmede sig hende og bød hende op til Dandsen.

Martret af rasende Skinsyge, knyttede han krampagtigt Haanden og trykte sin glødende Pande mod

den kolde Muur. Det begyndte at regne, men han mærkede det ikke, og stirrede i taus Fortvivlelse gjennem Ruden ind til Bryllupsgjæsterne. Da saae han hvorledes Georg efter Dandsen fortrolig stillede sig hen ved Rigmor's Side og greb hendes Haand, som hun forgjæves søgte at unddrage ham. Det fortnede for Audun's Øine, han svimlede, og holdt sig med Møie opreist. Regnen styrtede ned med fordoblet Voldsomhed, Taalmodigheden forgik ham, og han begav sig ind i Stuen til Bryllupsgjæsterne. Ved sin Indtrædelse bemærkede han, at Alles Øine med ængsteligt Udtryk fæstede sig paa ham; Bønderne stak Hovederne sammen, Musiken forstummede, og det var som om en pludselig Rædsel greb hele Forsamlingen. Audun skjønnede lettelig, at Gjæsterne maatte have faaet Nys om hans Eventyr med Gjenfærdet paa Høien. En pinlig Følelse opstod hos ham, og uden længere Betænkning, vendte han sig om og forlod Stuen med et langt smerteligt Blik paa Rigmor. Han aandede lettere, da den friske Luft viftede ham imøde, og med hastige Skridt gik han tilbage til Landsbyen. Hans Beslutning, at tage Tjeneste hos Greven af Hoja, stod nu fast og urokkelig; Længslen efter at forlade et Sted, hvor han var bleven en Gjenstand for de Andres Rædsel, var den eneste Tanke, som fyldte hans Sjæl, og endnu denne Aften udførte han sit Forsæt, meldte sig i Grevens Qvarteer, og blev, som en rank velvoxen Ungersvend, strax antagen.

Rigmor stod den følgende Aften ene i Møllen og stirrede ud af det aabne Vindue. Egnen laae klar og rolig i Fuldmaanens Belysning, intet Vindpust bevægede Træernes Blade og langt borte glimtede Havet, hvig en blank Sølvstribe, men kun slet stemte den festlige Ro i Naturen overeens med Oprøret i hendes Indre. Hun var mod i Hu; mørke Ahnelser af Fremtiden tyngede hendes Sjæl, og tankefuld hæftede hun Øiet paa Vagtilden, som fra den anden Side af Byen blussede frem i mørkerøde Luer, idet hun med sagte Stemme nynnede den gamle Folkevise:

Tre Stjerner staae paa Himlen *),
De sprede saa klart et Skin:
„Hil Eder, hil, skjøn Jomfru!
Hvor binder jeg Gangeren min?"

„Ved Tømmen tag Din Ganger
Og bind den til Grenen hist,
Og sæt Dig ved min Side,
I Ly af Bøgens Qvist."

„Jeg trænger ei til Hvile,
Jeg er saa mod i Hu,
Og al min dybe Hjertesorg,
Min Fæstemø! voldte Du."

Hvad drog han ud af Barmen? —
En Daggert skarp og blank,

*) Herders Volkslieder. Leipzig 1778, 1ste Deel. S. 38: „Es stehn drei Stern' am Himmel" o. s. v.

Han stødte den i hendes Hjerte,
Varmt Blodet imod ham sprang.

Og da han atter trak den ud,
Den var af Blod saa rød:
„Ak, milde Gud i Himlen!
Hvor er det tungt at døe."

Han trak af hendes Finger
En Guldring skjær og fiin,
Og kasted' den ned i Bølgen,
Klart blinked' dens røde Skin.

„Svøm bort, svøm bort, Du liden Ring!
Fjernt i den salte Sø,
Nu har jeg ingen Fæstemø meer,
For min Haand maatte hun døe."

Smertelig greben af Sangens Indhold lod hun under en Strøm af Taarer, sit Hoved synke ned i Haanden og sukkede sagte Audun's Navn. Da traf en bekjendt Røst hendes Øre, og hun løftede Øiet op for at see hvo det var. Hun saae Georg, som blev staaende udenfor Vinduet og deeltagende spurgte: „Hvad feiler Eder, liden Rigmor! I tykkes mig at være saa bedrøvet og nedslaaet?"

„Til Døden!" gjentog hun med qvalt Stemme. „Og kan jeg ikke hjelpe Eder, kan Intet lindre Eders Sorg og Bedrøvelse?" spurgte han bevæget. — „Intet!" svarte hun, og skjulte sit Ansigt med Hænderne. Georg stirrede taus hen for sig og befindede sig paa nogle trøstende Ord, for at knytte Samta-

lens afrevne Traad; da lød pludselig ilende Hovslag ned ad Veien og en Rytter kom travende i fuld Rustning. Maanen speilede sig blank i hans polerede Staalhjelm og den røde Fjærbusk omviftede statelig hans Hoved. Det var Audun. Ved Synet af den forhadte Medbeiler ølegnede han og greb krampagtigt med Haanden til Sværdet. „Af Veien! tordnede han: Af Veien! eller jeg rider Eder ned." — „Sagte, sagte! min strænge Riddersmand! gjentog Georg fornærmet og maalte den Harmfulde med et langt roligt Blik: Det er jo en skrækkelig Hast, der er kommen over Eder i Aften, siden I vil ride Alting overende." Uden at ændse hans Ord, reed Audun hen til Vinduet. „Rigmor! udbrød han kold: I maae give mig min Fæstensring tilbage, jeg glemte i Gaar Aftes at bede Eder om den, det er ikke værdt, at den længere trykker Eders Finger, I kan gjerne faae Eders egen igjen, om I ellers skjøtter om den." Taus, med nedslaget Blik, trak Rigmor Ringen af og rakte ham den. „Naar jeg rigtig tænker mig om, udbrød han, betragtende Ringen: saa har I vel ikke stor Lyst til at erholde Eders Ring tilbage, eftersom I er saa bange for Guld, og det bliver da saaledes vel det Bedste paa en god Maade at skaffe begge Klenodierne af Veien, for at Ingen mere skal forarge sig over dem." Med disse Ord trak han en Pistol op af Hylsteret, ladede den og kastede begge Ringene ned i Løbet.

Georg havde længe staaet som taus Tilskuer ved Audun's underlige Færd, og traadte nu hen

til Vinduet med de Ord: „Hvad feiler Eder, og hvad har Rigmor gjort Eder, eftersom J er saa opbragt paa hende?" — „Intet Skridt nærmere!" skreg Audun rasende, og holdt Pistolen mod ham: „Intet Skridt nærmere, eller J er dødsens!"

„J bilder Eder maaskee ind, at jeg er bange for Eders truende Ord! gjentog Hiin, og greb den Forbittrede om Armen: men J tager mærkeligt feil; iøvrigt tykkes det mig, som om Eders zirlige Vaaben og Klædedragt kun slet rime sig sammen med Eders forkeerte Kulsviernykker."

„Saa far til Helved, Nidding!" tordnede den Opbragte, og rev sin Arm løs; Georg søgte at undgaae Faren ved at bøie sig til Siden, da lynede det fra Laasen, og blødende sank den Trufne til Jorden.

Audun saae ham falde, og udbrød i en vild Latter; Rigmor var afmægtig segnet ned ved Vinduet, da knaldede enkelte Bøsseskud; forvirret Larm og Trommehvirvel lød fra den anden Side af Byen. Audun kastede Pistolen i Hylsteret, rev Sværdet ud af Skeden og udbrød: „Farvel, farvel, liden Rigmor! Nu kan J farve Eders Brudekrands rød i Eders Udkaarnes Hjerteblod! Vær kun ikke saa modfalden, skjøn Jomfru! Jeg skal ikke mere staae Eder i Veien. Farvel, farvel! Nu sees vi aldrig meer." Med disse Ord gav han Hesten Sporerne, og som et Lyn fløi den i strakt Galop afsted over Marken.

Ebbe Frost havde ved udsendte Speidere faaet Nys om Greven af Hoja's Landgang. I al Stilhed var han brudt op med sine Tropper for at overfalde Fjenden; begunstiget af Mørket var det lykkedes ham ubemærket at nærme sig Landsbyen, da Forposterne gjorde Anskrig og Larmen kaldte Greven af Hoja's Folk under Gevær. Da Audun kom til, vare de Kjæmpende alt i Haandgemænge; han styrtede sig ind, hvor Vrimlen var tættest, og hans Sværd gjorde lyst, hvor han foer frem; Kampen blev imidlertid ikke længe uafgjort, thi Greven af Hoja's Tropper værgede sig, skjøndt uforberedte og adspredte, med fortvivlet Mod, og tvang snart Fjenden til at trække sig tilbage med uforrettet Sag. En Fjerdingvei hinsides Byen forfulgtes de Flygtende, og Audun var den Første blandt Forfølgerne. Blodet stormede vildt gjennem hans Aarer, og enhver af hans Sener spændte sig med fordoblet Kraft, da lod Greven af Hoja give Signalet til at holde op med Forfølgelsen, thi han frygtede for, at den alt for hidsige Fremstyrten skulde adsplitte Tropperne; disse adlode, skjøndt ugjerne, og Toget gik snart tilbage til den af Maanen klart belyste Valplads.

Krigens Lue blev imidlertid ved at rase i Danmark. I December havde Christian den Anden, hvis Stilling stedse blev mere og mere mislig, sammenkaldt en Rigsdag til Kallundborg, for at raadføre sig med Rigsraadet, angaaende Hertug Frederik af Holsteens Fordringer. Krigen med Sverrig

og Lybek gjorde tillige Penge fornødne, hvilke Kongen ingen Udsigt havde til at betale. Rigsraaderne udebleve imidlertid, for det meste under allehaande intetsigende Paaskud. En ny Rigsdag berammedes til den 25de Januar 1523 i Aarhuus, men allerede den 20de opsagde den jydske Adel og Geistlighed Kongen Huldskab og Troskab paa en Forsamling i Viborg. En Skrivelse blev desuden afværdiget til Hertug Frederik af Holsteen, hvori Adelen tilbød ham Danmarks Krone.

Christian den Anden erfoer, paa sin Reise til Aarhuus, i Veile den jydske Adels Opstand. Han drog strax tilbage til Kolding med de Tropper han havde hos sig. Raadvild vidste han ikke at fatte nogen Beslutning; imidlertid indfandt den jydske Adel sig i Horsens den 8de Februar, med fire til femhundrede Bevæbnede, foruden et Troppekorps, som under Peder Lykke stod en Miilsvei fra Staden *). Forgjæves lod Kongen her gjøre Oprørerne de meest ydmygende Forslag, og da Intet vilde hielpe, flygtede han gjennem Fyen og Sjælland til Kjøbenhavn. Efter at have sat Hovedstaden og Malmø i Forsvarsstand, gik han med sin Familie og nogle enkelte trofaste Tilhængere, ombord paa en ved Kjøbenhavn liggende Flaade af tyve Skibe.

Da Flaaden den 14de April 1523 gik under Seil imellem Klokken eet og to om Eftermiddagen, forsamledes Indvaanerne skareviis paa Voldene.

---

*) Bloms Unionskrige P. 339. ff.

Vemodige Følelser grebe dem ved Tanken om at den Bortreisende mulig aldrig mere vilde vende tilbage til sit Fædrenerige. Snart forsvandt Flaaden bag Skovshoved for de Tilbageblevnes Øine, og med tungt Hjerte skiltes de Forsamlede ad.

Kongens Flugt gav hans Modstandere vundet Spil. Hertug Frederik af Holsteen samlede i Hast alle de Tropper, han formaaede at bringe tilveie, og begav sig, i Spidsen af 6000 Mand, til Kolding, og i Begyndelsen af April til Fyen, hvor Christians faa Tropper vare for svage til at gjøre nogen kraftig Modstand.

Ved sin Bortreise havde Christian den Anden givet sin Befalingsmand i Kjøbenhavn, den kjække Henrik Gjø, Løfte om Undsætning efter tre Maaneders Forløb. Staden var forsynet med alt Nødvendigt, og Frederik indsaae lettelig, at her vilde møde ham den kraftigste Modstand, han søgte derfor med det Gode at bringe Stadens Besætning paa sin Side. Men hans Skrivelse fra Gottorp, i hvilken han havde opfordret Kjøbenhavns Borgerskab til Overgivelse, gjorde aldeles intet Indtryk, og et formeligt Afslag fulgte derpaa, hvisaarsag han, under Bedækning af den lybske Flaade, gik over det store Belt til Corsøer. De faa Tropper, som vare Christian den Anden hengivne og tildeels vare flygtede til Sjælland fra Fyen, kastede sig ind i Kallundborg og Kjøbenhavn, de to eneste Stæder, som endnu gjorde nogen kraftig Modstand.

Ogsaa Greven af Hoja med sine Tropper havde, vigende for Overmagten, forladt Fyen og var

gaaet over til Sjælland. Kallundborg var, som allerede er bemærket, det eneste Punkt paa denne Side af Landet, som prøvede paa at holde sig, og herhen tyede Greven med sine Tropper. Imidlertid var Frederik med en Hær paa 8000 Mand rykket for Kjøbenhavn, og holdt denne Stad tæt indsluttet. Claus Erikson, Befalingsmanden paa Kallundborg, lod til at være heel vel fornøiet over den uventede Undsætning, Greven af Hoja bragte ham, men snart viste det sig, at han under denne Maske nærede ganske andre Følelser i sin Barm. Efterretningen om, at Kjøbenhavn var beleiret og i Fare for at falde i Fjendens Hænder, havde kjendelig nedslaaet Besætningens Mod, men nu begyndte det atter at reise sig, da Greven med sine Tropper kastede sig ind i Slottet. Idelige Udfald foretoges paa Beleirerne, og flere Gange bleve disse endog tvungne til at forlade de Volde og Forskandsninger, hvormed de havde indesluttet Fæstningen.

Det lystige Krigerliv begyndte at hue Audun, men en ond Stjerne syntes at hvile over hans Guld, thi det varede ikke længe før det næsten ganske var opbrugt. Hans Medsoldater, de tydske Leietropper, som udgjorde Størstedelen af Grevens Hær, førte et vildt og tøilesløst Liv, og hjalp ham redelig med at fortære hans Eiendom. For at bortjage de sørgelige Erindringer af Fortiden, havde han, alt fra den første Tid, da han lod sig hverve, i stærke Drag tømt Glædens Bæger. Ikke destomindre følte han i rolige Øieblik en indre Tomhed, og den Dræbtes Billed steeg ofte truende frem for hans Sjæl og

fyldte den med piinlig Uro. Slottet var tilstrækkelig forsynet med Levnetsmidler paa længere Tid, og det syntes derfor som om det endnu en Stund vilde holde sig, da en uventet Begivenhed paa eengang spillede det i Fjendens Hænder.

Audun havde i en mørk og stormfuld Nat Vagt paa Slottets nordlige Taarn. Tankefuld gik han med langsomme Skridt frem og tilbage under Brystværnet, da en usædvanlig Tummel fængslede hans Opmærksomhed. Han lyttede efter og overbeviste sig snart om, at Larmen kom fra det vestlige Taarn, men forgjæves anstrængte han Øiet for at opdage Aarsagen, thi Mørket lod ham ikke skjælne nogen Gjenstand med Klarhed. Snart skulde han imidlertid rives ud af sin Uvished. Larmen tiltog og nærmede sig mere og mere; Alhnelsen om Forræderi foer ham gjennem Sjelen, og Udfaldet viste, at denne Formodning ikke var uden Grund.

Befalingsmanden Claus Erikson havde, begunstiget af Mørket, i al Stilhed ladet halvhundrede Mand af det fjendtlige Beleiringscorps hidse op i Slottets vestlige Taarn *). Besætningen blev snart overmandet og deels nedhugget, deels tagen til Fange. Saaledes lykkedes Forræderens Plan kun alt for vel. Vagterne paa de andre Taarne mærkede Uraad, og i Mørket blev Forvirringen snart almindelig. Forgjæves søgte enkelte Hobe af de Beleirede at modsætte sig den fremstyrtende Fjende;

*) Hvitfeld. S. 41.

de bleve snart trængte tilbage, og maatte i Flugten søge deres Redning. Iblandt Disses Tal var Audun; det lykkedes ham at hugge sig gjennem Fjenderne og at naae Udgangen. Her forenede flere Flygtende sig med ham, og de skjulte sig tilhobe i et nærliggende Krat, for med desto større Tryghed den næste Morgen at kunne fortsætte deres Flugt videre, naar Fjenderne havde forladt Egnen og begivet sig op paa Slottet.

Daggryet var neppe brudt frem i Østen, da de forlode deres Tilflugtssted. Lykken viste sig deres Forehavende særdeles gunstig, og ubemærket snege de sig forbi Slottet, fandt en Baad ved Kysten, og styrede ud i Søen, for at unddrage sig Fjendernes Forfølgelse og søge et Tilhold paa en af Øerne.

Det lod imidlertid til, at ethvert af den landflygtige Konges Foretagender skulde mislykkes, efter at han havde forladt sit Rige. Skaane, paa Malmø nær, hyldede Frederik den Første, og paa en Rigsdag i Bergen anerkjendte de norske Stænder ham som Konge. Christian den Anden havde, skjøndt uheldig i sine øvrige Foretagender, dog erholdt Tilladelse til at hverve Tropper i sine Beslægtedes, Churfyrsterne af Brandenborgs og Sachsens Lande. Imellem Elb- og Wesermundingerne samledes derfor snart en Hær paa 26000 Mand, og Rygtet om dens Anmarsch over Elben opvakte almindelig Forfærdelse i Leiren for Kjøbenhavn. Frederik overdrog sin ældste Søn, Hertug Christian

og Johan Ranzau Commandoen og ilte til Hertugdømmerne, hvor han i største Skynding opbød Adelen, Borgerne og Almuen. Med den saaledes samlede Hær leirede han sig paa den høire Bred af Bille-Floden. Imidlertid udbrød en formelig Opstand i Christian den Andens Armee, da han ikke saae sig i Stand til at udbetale de tydske Leietropper deres tilgodehavende Sold. Muligt kunde en rask og uforsagt Adfærd endnu have holdt Hæren sammen; men Christian skjulte sig hos en Bonde: og inden faa Dages Forløb var den hele Armee opløst og adsplittet uden Sværdslag. Ogsaa Kjøbenhavn maatte snart overgive sig. Vel forhalede en Eskadre af fire store Krigsskibe, som var en Deel af den Flaade, Christian om Foraaret havde ført med sig til Nederlandene, Overgivelsen en Stund endnu ved Tilførsel af Krigsfornødenheder. Men ogsaa i Kjøbenhavn vare de tydske Leietropper misfornøiede over ikke at have faaet deres Sold udbetalt i otte Maaneder, og denne Omstændighed, i Forening med Efterretningen om at Kongens Hær var opløst i Tydskland, bevægede Henrik Gjø til at overgive Staden hellig tre Kongers Dag 1524, under de Vilkaar, at Indbyggerne beholdt deres forrige Rettigheder og ikke maatte drages til Ansvar, fordi de havde modsat sig Frederik den Første.

Saaledes havde da den nye Konge bragt næsten hele Riget til Lydighed. Audun, tilligemed de Enkelte, som havde reddet sig fra Kallundborgs Beleiring, vare imidlertid som troe hengivne Tilhæn-

gere af den landflygtige Konge ikke uvirksomme. Men forgjæves søgte de at bevæge Flere til at gjøre fælles Sag med dem. En pludselig Forfærdelse syntes ganske at have knust Modet paa Christian den Andens Tilhængere, og snart indsaae Audun med sine Staldbrødre at, under denne almindelige Forsagthed, al Modstand vilde være forgjæves.

Vel havde den affatte Konge endnu een Tilhænger, som af yderste Evne søgte at bringe de forfaldne Sager igjen paa Fode, og Denne var Søren Norby. I al sin Færd viste han sig sin Konge tro og hengiven; han fulgte ikke Denne i Landflygtighed, men søgte med kraftig Haand hjemme i Fædrelandet at standse Fjendernes Fremgang. At forene sig med ham; under hans Anførsel at seire eller døe, var nu Auduns ivrigste Ønske, men forgjæves søgte han at iværksætte dette Forehavende, thi Norby havde sat sig fast paa Gulland, og Audun saae ingen Mulighed i at støde til hans Tropper, da Fjendens Skibe trindtom krydsede i Farvandene.

En ubetvingelig Længsel efter Hjemmet greb imidlertid hans Sjæl. En Falconetkugle knuste hans venstre Arm i en af de sidste Skjærmydsler med Fjenden, da han havde bevæget Adskillige af Bønderne paa Samsø til Oprør; afmægtig og saaret kastede han sig i en Fiskerbaad for at undgaae sine Forfølgere, og med Anspændelse af sine sidste Kræfter lykkedes det ham at roe over til Fyen. Neppe havde han naaet Strandbredden, før han begav sig paa Veien til sin Fødeby, og snart saae han sin

Længsels Maal ligge klart for sig i Fuldmaanens rolige Belysning.

Det var en lummer Sommeraften. Ingen Vind bevægede Træernes Blade, og en ængstelig Taushed laae trindt over Egnen. Dybt nede paa Horizonten taarnede sig en Rad af mørke Skyer og bebudede med rødlige Lynglimt, at et Uveir vilde bryde løs. Med langsomme Skridt vandrede Audun tankefuld forbi Landsbykirken; en underlig vemodblandet Følelse greb hans Sjæl ved Synet af det hvide Taarn, som klart fremtraadte i alle sine Omrids, forsølvet af Maanens Straaler. Han gjenkjendte hver Plet trindtom, hvor han som Barn havde tumlet sig med sine Legekammerater. Hans Øie faldt paa Møllen, og Tanken om Rigmor foer ham som et Lyn gjennem Sjælen. Hvor forandret var nu Alt i hans Indre! Hans Følelsers rene Harmonie var sønderrevet, kun en sagte Gjenlyd var bleven tilbage, tidt overdøvet af Livets vilde Jubel. Dog glimtede endnu en bedre Naturs Gnister i hans gjærende Bryst; thi hvilken Falden mægter ganske at handlyse Mindet om sin Uskyld, da det Godes Udøvelse var ham saa let og kjær? Saaledes vender Sømanden, naar han drager ud i Stormen, vel tidt sit Øie mod Hjemmet og seer det i Aanden gjennem Taarernes Slør, naar det forlængst, ikke mere opnaaeligt for hans Længsel, svandt i det taagede Fjerne. Han var ikke brødefri mere; plettet med den Dræbtes Blod havde han forladt Hjemmet, og da

han nu gjensaae det, traadte Erindringen om hans Misgjerning dobbelt piinlig frem for hans Sjæl. Det vilde toilesløse Krigerliv, Omgangen med de raae Leietropper, som lode sig beherske af de meest fornedrende Lidenskaber, havde efterhaanden sløvet de ædlere Følelser i hans Sjæl, og naar han sammenlignede sin nuværende Sindsstemning med den foregaaende, da forekom det ham som om han var bleven fremmed for sig selv og at en uhyre Kløft havde aabnet sig mellem Nutiden og Fortiden.

Hensunken i Drømme vandrede han en Stund fremad, da hans Øie faldt paa den aabne Gitterport ved Kirkegaarden. Ligesom dreven af en skjult Magt vendte han sine Fjed derhen og stod snart ene mellem de skumle Grave, som, omhvælvede af Hyld og Taarepile, glimrede ham imøde med tusinde Dugperler i Maaneskjæret.

Taus blev han staaende, lænet til Sværdet, og kastede Blikket trindtom sig. Maanen indhylledes imidlertid af Skyerne. Lynene blinkede klarere og Tordenens hule Bulder forkyndte det nære Uveir. Audun mærkede det ikke, hans Tanke dvælede i smertelig Erindring af Fortiden, og naar han saae trindtom sig de sorte Grave, hvor det høie Græs sagte hvislede i Nattevinden, da traadte Billedet af hans Liv klart for hans Sjæl og hele Fortiden laae for ham som en øde nøgen Liigmark, fuld af Dødningebeen, hvor Tidsler og Ukrudt havde qvalt de fremspirende Blomster.

I Lynets jævnligt blinkende Skjær opdagede han en dunkel menneskelig Skikkelse paa den anden Side

af Kirkegaarden. Sagte nærmede han sig for at erfare, hvo saa silde paa Aftenen drev sit Væsen mellem Gravene. Et blændende Lynglimt lod ham ikke længe være i Uvished, og han saae den gamle Graver i Landsbyen for sig. En aaben Grav laae ved Siden af ham, og han var just i Færd med at gjøre de sidste Spadeslag, da Audun nærmede sig og taus blev staaende ved Graven.

Den Gamle lettede paa sin Hue og bød ham Godaften; men Audun stirrede tankefuld hen for sig, uden at ændse hans trohjertige Hilsen. Da udbrød Graveren i de Ord: „I tykkes mig at være heel modfalden og bedrøvet, maaskee er det En af Eders Beslægtede, som i Morgen skal begraves. For Resten synes det mig heel urimeligt, at klage over Nogens Død, eftersom man dog ikke kan bringe ham til Live igjen. Jeg har nu næsten i halvhundrede Aar gravet alle Landsbyens Døde ned, men har aldrig nogensinde mærket, at det gik mig til Hjerte. I Grunden synes mig, at man snarere burde glæde sig over hver Gang En stædes til Jorden, da han saa ingen Ulykker mere afstedkommer her i Livet." Audun vendte gysende sit Ansigt bort, men den Anden vedblev rolig: „Ja! Er det ikke som jeg siger, heel urimeligt at være bedrøvet over Nogens Hedenfart. Naar Aanden først er faret ud af Legemet, giver jeg ikke en Pibe Tobak for hele Resten. Jeg kan i Øvrigt godt lide de Døde, thi de ere unægtelig yderst omgjængelige Folk, som ikke gjøre noget Menneske Fortred mere her paa Jorden. Naar først Ormene begynde at gnave Kjø-

det af Benene, da ligge de tørre Beenrade ganske rolige og spagfærdige, uden Persons Anseelse, ved Siden af hverandre. I tror mig kanskee ikke, at der ingen Forskjel findes mellem en gammel Knarks og et smukt Pigebarns Hjerneskal, imidlertid skal I snart med egne Øine overbevise Eder om Sandheden af mine Ord." Idet han talte saaledes, ragede han med Spaden et Dødningehoved ud af Jorden og kastede det hen til Audun: „Seer I, vedblev han med uforandret Stemme: denne Pandeskal har eengang tilhørt den liden Rigmor, Møllerens Datter her i Byen, Kjæresten løb bort fra hende, og Folk sagde, at hun døde af Sorg over hans Bortgang. Hvordan det hang sammen maa Herren vide, kun Saameget er vist: død er hun og død bliver hun, og Dommedagsbasunen skal først vække hende af den evige Søvn." Da Audun hørte disse Ord, styrtede han afsted, greben af isnende Rædsel; ved Gitterporten tumlede han bevidstløs ned med Hovedet mod Muren: „Morder, Morder! drønede det gjennem hans Indre: Du har knust hendes Hjerte, Du har styrtet hende i Graven!" og Angeren huggede sine Slangetænder dybt i hans blødende Hjerte. Men da hans Bevidsthed efterhaanden begyndte at vende tilbage, da han løftede Hovedet i Veiret og kastede Blikket trindt om sig, forekom det ham som om alle Liigstenene revnede sønder, og de Døde sprang frem af Gravene, sloge Kreds om ham og ranglede med de hvide Knokler, medens Lynene knittrende belyste dem med funklende

Svovlluer. Haaret reiste sig paa hans Hoved og Blodet isnede i hans Aarer; da rullede bragende et Skrald gjennem Himmelhvælvingen, og det tyktes ham, at Jorden revnede under hans Fod, og af Svælget fremsteeg den Dræbtes blodige Gjenfærd, pegende med Haanden paa det knuste Bryst.

I dette Øieblik klang Midnatsslaget langsomt og høitideligt fra Kirketaarnet og en pludselig Beslutning syntes at gribe den Fortvivledes Sjæl. Han sprang op fra det fugtige Græs, rev Sværdet ud af Skeden og styrtede op paa Høien, hvor han første Gang havde mødt Pålne's Gjenfærd.

„Pålne! skreg han ud i Natten: Pålne! fordømte, køglende Uhyre! Du har seiret — frem Djævel af Din Afgrund! frem, at prøve mine Armes sidste Kraft!" Med disse Ord svingede han rasende den blanke Klinge omkring sit Hoved — da rullede og drønede det gjennem Skyerne; forvirret Hundeglam, Pidskeknald og hylende Toner af Jagthorn, lød gjennem Tordenens Bulder, og frem stormede de blege Spøgelseryttere over Skoven. Men da Skaren nærmede sig, da den natlige Jægers hvide Gjenfærd fæstede sit glødende Øie paa den Forbittrede, da huggede han rasende efter det; hans Sværdslag kløvede kun Luften; men Gjenfærdet standsede, lagde en Pil paa sin Bue, og sigtede efter ham. En græsselig Skoggerlatter drønede over hans Hoved, Pilen suste hvinende gjennem Luften, og truffen i Hjertet sank Audun livløs til Jorden.

Sophiatemplet i Constantinopel.

Jeg staaer her for et af de største og meest ophøiede Monumenter, Menneskehænder nogensinde mægtede at skabe, for et af Oldtidens kostbareste Mindesmærker, som var bestemt til, at vorde en Hovedprydelse for det romerske Verdensherredoms nye Hovedstad ved Thraciens Bosphorus, for det prægtige Tempel, som endnu, selv hos Tyrkerne, bærer den hellige Sophia's Navn.

Ingen Upartisk kan nægte, at Sophiatemplet hører til de største, prægtigste Bygninger, hele Jordens Kreds har at opvise, ja, at det, efter den store St. Peterskirke i Rom, maaskee ikke staaer tilbage for noget andet Pallads i Verden; thi selv Denne maa, i mange Henseender, vige for Hiint. St. Sophia's Hovedkuppel staaer f. Ex., i Skjønhed og dristig Udførelse, langt over St. Peters, og om end Denne har Fortrinet i Henseende til de mange Malerier i mosaik Arbeide, saa kan den dog, naar man seer hen til de mange kostbare Søiler i Sophiakirken, paa ingen Maade maale sig med Denne.

I Grækernes pompeuse Sprog hed dette Tempel en jordisk Himmel, et Opholdssted for Engle, ja, for Gud selv, og Nygrækerne anse det endnu for den første Bygning i Verden; med Stolthed betragte de dette deres Forfædres kostbare Værk, og kunne ikke ophøre at ophøie dets Skjønheder. In-

gen europæisk Reisende, som kommer til Bosphorus, forsømmer, at beskue den hellige Sophia; den regnes endnu stedse, og det medrette, til den osmaniske Hovedstads Hovedmærkværdigheder.

Constantin den Store begyndte, nogle Aar før sin Død, at bygge derpaa. Denne Keiser, der, med saamegen Fromhed, havde lagt den første Grund til den gamle St. Peterskirke i Rom, vilde, efter sammes Model, i den nye Residents opføre en anden Pragtbygning, som han helligede Guds Søns evige Viisdom.

Hans Søn Constanz var det, efter hans Død, overladt, videre at forfølge hans Plan. Dette gamle Tempels Struktur lignede ikke det nuværende Sophiatempels, men den gamle St. Peterskirke i Rom; som denne, var det kun bedækket med Træ, og maatte derfor gaae tilgrunde ved de mange Ildsvaader, som, under Theodosius den Store, Theodosius den Yngre og Justinian, hærgede det græske Riges Hovedstad.

Det nuværende Sophiatempel derimod bygtes af Justinian. Med uendelig forøget Glands steeg det op af sine Ruiner. Et evigt Mindesmærke vilde denne Keiser sætte sig; Porphyr og Granit, Marmor fra tre Verdensdele, ædle Metaller, Perler, kostbare Stene, udfledes derpaa i ubeskrivelig Mængde. Alle Revenüer fra Ægypten skulle, i fytten Aar, være anvendte paa denne Bygning. Theodosius's store Sølvbilledstøtte, som, 7400 ℔ tung, var bleven opreist af Arkadius, maatte kastes i Smeltedigelen; otte prægtige Porphyrsøiler af Aurelians

Soltempel, maatte pryde den nye Colossus; otte andre, af grøn Jaspis, som engang havde baaret Dianatemplets Tag, bleve skjenkede dertil af Magistraten i Ephesus; Lilleasien, Øerne i Archipelagus, selv Galliens fjerne Provindser, maatte bidgive mange af deres Prydelser, for at fuldende Justinians Værk; en Mængde Blyrør, som havde tjent til Vandledninger, bleve smeltede, og brugte til at beklæde Tagene og Kuplerne; paa mange, for de offentlige Lærere i alle Rigets Stæder bestemte Lønninger maatte man lægge Beslag; utallige, milde Stiftelser tilhørende Fonds maatte man ophæve. Og da omsider, efter usigelige Opoffrelser — man anslaaer den 320,000 ℔ Guld — det stolte Underværk, som hele Verden kom, for at see, stod der, i sin Storheds og Majestæts Fylde, da kunde Keiseren, i sin forfængelige Glæde, ikke afholde sig fra, at udraabe: „Salomo, jeg har overtruffet Dig!" Men Samtids og Eftertids Dadel kunde Justinian ikke undgaae. Thi han havde aabenbart opoffret sit Riges Kræfter, for at tilfredsstille en Yndlingsidee, og endnu længe efter sporede man Følgerne deraf.

Anthemius fra Tralles, hvis Genie skabte dette Pragttempel, ansaaes for sin Tidsalders største Mekaniker og Architect; men Døden bortrev ham, da han neppe havde lagt den første Grund. Intet kunde skade det begyndte Værk mere. Vel overtoge adskillige andre Architecter det store Arbeide, men med den Fuldkommenhed, hvormed det var begyndt, kunde

det dog ikke fuldendes. Roes fortjener imidlertid Isidorus fra Milet, som havde Overopsynet dermed.

Bygningskunsten og begge dens Søstre, Maler- og Billedhuggerkunsten, vare, paa Justinians Tid, meget forsømte, og derfor maa man medrette beundre, at Sophiatemplet kunde opføres saa prægtigt i en Tidsalder, som, med Hensyn paa de skjønne Kunster, maa kaldes barbarisk. Ved den hele Bygning brugtes ikke et Stykke Træ, uden paa Steder, hvor det var aldeles nødvendigt. Alt Andet istandbragtes massivt af Qvader- og Marmorstene, og overalt viste sig saamegen Kunst, saamegen Dygtighed og Smag, at man troede sig hensyttet i en bedre Tidsalder.

Keiser Justinian lod sig ikke nøie med, at have bygget et af Jordens kostbareste Templer; han stiftede tillige, nær derved, et prægtigt Kloster, som maaskee blev Datidens rigeste. De Indkomster, han lod det anvise, beløb sig aarligt til den uhyre Sum af henved en Million Rigsdaler, og 900 Præster bleve, foruden et lige Antal andre Embedsmænd, ansatte ved den hellige Sophia.

I det 32te Aar af Keiser Justinians Regjering ødelagde et Jordskjælv allerede hele den østlige Halvdeel af det nye Tempel; men den blev snart gjenopbygget. Allerede under selve Bygningsarbeidet vare slige Uheld indtrufne. Endogsaa den store Hoved-Dom begyndte at vakle, og kun med store Anstrengelser lykkedes det Isidorus, at støtte den saaledes, at den kunde staae indtil den Dag i Dag. Overhovedet have vel faa store Bygninger,

ved deres Opførelse, kostet saa uhyre Møie, som Sophiakirken. Thi naar man troede, at have fuldendt een Deel, maatte en anden allerede repareres, og mens man endnu byggede paa den ene Side, styrtede allerede den anden ned. Da Huset omsider var færdigt, fandt man, at en Hovedreparatur var nødvendig, hvis det skulde modstaae Tiden. Man sammenklamrede derfor Bygningen paa mange Steder med Jern, og anbragte uhyre Støttepiller.

Ikke mindre Forstyrrelser led Bygningen under Justinians Efterfølgere. Ved et skrækkeligt Jordskjælv, som indtraf under Keiserinde Anna og hendes Søn, Johannes Palæologus, blev den saaledes beskadiget, at uhyre Anstrengelser og Bekostninger behøvedes for at istandsætte den. Naar man desuden betænker, hvilke Skjebner der siden, Slag i Slag, ramte den store Stad Constantinopel, hvorledes Rov, Plyndring, Ildsvaade og Beleiring kun syntes at følge paa hinanden, for at styrte Alt i almindelig Elendighed, kan man ikke noksom undres over, at dette Tempel er blevet staaende i saamange Storme indtil den nærværende Dag.

Siden den hellige Sophia, fra et christeligt Tempel, er bleven forvandlet til et muhamedansk, pranger den, i Osmanernes umaalelige Hovedstad, som den største og fuldkomneste af alle Dschamier, der har tjent alle andre i det tyrkiske Rige til Model.

Tyrkerne betragte denne kolossalske Bygning som Bygningskunstens største, meest ophøiede Værk. Den vedligeholdes omhyggeligt. En Mængde Per-

soner ere ansatte derved, og adskillige fromme Stiftelser og Institutter ere forbundne dermed. Sophiakirken trækker Grundrenten af alle Huse i Smyrna, og naar Grækere, Armenianere og Jøder døe i denne Stad uden mandlige Arvinger, tilfalder deres Eiendom Kirken, hvis Indkomster kunne anslaaes aarligt til 4 a 500,000 Pjastre.

Den hellige Sophia's Beliggenhed er den skjønneste, man kan tænke sig. Den staaer paa et af de høieste Punkter; mod Østen støder den til en af de største, skjønneste og meest levende Pladser i den tyrkiske Hovedstad; paa de andre Sider omgives den af de folkerigeste Qvarterer, de bedste Gader og de prægtigste Palladser i Constantinopel. Derfor viser sig ogsaa denne Pragtbygning, allerede i vid Frastand, i saa blændende Glands, derfor gjør den saa henrivende en Virkning paa Øiet, naar det, fra Pera, Galata, Tophana, ja selv fra Scutari, seer op til Stambul.

Nærmer man sig nu, da seer Enthusiasten sig rigtignok lidet skuffet i sine Forventninger. Lidt efter lidt løses den Trolddom, som holdt hans Indbildningskraft fangen. Kirken viser sig udenfra mere plump, end net; den synes snarere, at være en tilfældig sammenføiet Forening af architektoniske Værker, end et smagfuldt, harmonisk Heelt. Men man lade sig kun ikke vildlede af dette Indtryk; man fæste, nøiere og opmærksommere, sit Blik paa Colossen, og man vil forbauses! —

Man seer strax, at der her, saavelsom paa Peterskirken i Rom, har arbeidet forskjellige Bygme-

stere, som maae have været saare forskjellige i Plan, Smag og i Delenes Sammensætning. Men ingen Pillegrim vil lade Sophiakirken ubeundret, om den end ikke kan kaldes noget fuldendt Kunstværk.

Sophiakirken staaer gandske frit, og, som alle nygræske Templer, vendt mod Øst. Adskillige store, med stærke Mure indfattede, og tildeels med Træer beplantede Gaarde omgive den; en Mængde Sidebygninger og Gravminder høre til den. Vi træde nærmere.

Kirkens almindelige Skikkelse er et græsk, i et retvinklet Parallelogram indtegnet Kors. Hvad dens forskjellige Dimensioner angaaer, da vil jeg sammenligne den med Peterskirken i Rom og Paulskirken i London, der ansees for de to største Bygninger af denne Art i hele Europa. — Peterskirken er 610 Fod lang, 420 bred; Paulskirken 474 Fod lang og 207 bred. Sophiatemplet derimod er, fra Øst til Vest, 270 Fod, og med Omgivelserne næsten 500 Fod langt, men fra Syd til Nord 240 og indtil Murene næsten 300 Fod bredt.

Hoved-Domen, der omgives af to Halvdomer og sex mindre Kupler, og rager høit mod Sky, er udentvivl, i sin Genre, det første Værk i Verden, og fortjener derfor, i hver Henseende, den høieste Beundring. Enhver, som blot besidder nogle architektoniske og mekaniske Kundskaber, maa med Forundring bemærke den Dristighed, hvormed den store Kuppel er opført. Den er et sandt Underværk af Mekanik og Bygningskunst. Midt paa den øverste

Spidse seer man en lille rund Pyramide, hvorpaa pranger en forgyldt Halvmaane, istedetfor Korset fordum.

Denne Spidse er det, hvorom Grækerne, der overdrive Alt, hvad der kan smigre deres Nations Forfængelighed, ville bringe os til at troe, at Ingen, som var opstegen til denne Høide, kunde vove, at skue ned, efterdi den, som de fortælle, er saa stor, at selv det skarpeste Øie ikke er istand til, nedenfra at naae derop. Imidlertid skal der dog engang have været en endnu høiere Kuppel, som allerede under Justinians Regjering styrtede ned igjen, og, ved sit Fald, ødelagde en Deel af Kirken.

Er det sandt, hvad baade de græske Skribenter og Tyrkerne paastaae, at der, til denne vidunderlige Hoveddom, kun er brugt Bimpsteen med noget let Ziment, saa er Gaaden løst: Letheden alene kunde da være Grunden til, at denne Bygning, trods Dristigheden i Constructionen, kunde holde sig saa godt. Adskillige europæiske Reisende have søgt, at komme efter Sandheden ved egen Undersøgelse, men det har aldrig villet lykkes dem. Muselmændene lade Ingen stige saa høit, om han end bød nok saameget derfor. Der herskер nemlig et Sagn blandt dem, ifølge hvilket hele Bygningen skal styrte samme Dag, som Domen vanhelliges af en Vantroes Fod.

Træder man ind i Kirken, da taber Øiet sig i Baggrundens Halvlys. Det er et begeistrende, med stille Ærefrygt fyldende Syn. Man føler saa gandske, at man betræder en Helligdom, et, det høieste

Væsen viet Sted. Uvilkaarligt opløfter man sine Hænder, og beder!

Vil ogsaa den svage Pen kunne tegne alle de Gjenstande, som her paa eengang virke paa Sandseligheden, og, ved denne, drage Aanden og Indbildningskraften til Himlen. For os ligger et Rum af uhyre Størrelse og Omfang, et Rum, hvis Ende Øiet ikke er istand til at maale, idet det forgjæves stræber at udspeide de sidste Punkter i Baggrunden. Den lange Gang foran os er belagt med kostbare Tepper, under hvilke det kostelige Marmor kun hist og her skinner frem. Halvsphæriske Tribuner over os, een herligere og prægtigere end en anden, og Alle tusindgange overtrufne af Hoveddomens Majestæt. Paa de høie Sidevægge talløse Mindesmærker om en kunstrig Fortid: Mosaiker, Basreliefs, Malerier i den meest afvexlende Mangfoldighed — Rader af Marmorstøtter, over hundrede i Tallet, paa alle Sider, ved og over hinanden, med det kunstigste Billedværk, de skjønneste Boininger og de netteste Piedestaler — enorme Piller af Porphyr og det skjønneste verde antico — Balustrader, Gallerier, Gittere, Haller, Kapeller, Tribuner, smykkede med Alt, hvad Pragtfuldt Naturen er istand til at frembringe.

Dog — vi maatte enkeltvis gjennemgaae de mange Mærkværdigheder, hvis Læserne skulde faae et klart Begreb om det Hele. Først og fremmest forestille man sig, at Alt i Templets Indre, Gulv, Vægge, Tribuner, Søiler, Piller, Arkader, Hvælvinger .... er af de prægtigste og meest udsøgte Marmor- og Porphyrstene. Paa den store Gang foran

os fængsles vore Øine strax af de rige, østerlandske Tepper. Da de bedække hele Gulvet, maa deres Anskaffelse have kostet uhyre Summer.

Prædikestolen ligner paa ingen Maade dem, som findes i christelige Templer. Den, som prædiker, stiger ad nogle smaae Trin derop; derpaa sætter han sig, paa østerlandsk Viis, paa Hyndet, og taler, uden mange Gestus og Bevægelser, til Forsamlingen. Denne tyrkiske Prædikestol er af hvidt Marmor, prydet med Rosetter og Moresker, og fortil gandske aaben, saa at den næsten seer ud som en høi, stor Læne stol.

Den østlige Deel af Templet er meget mærkværdig. Her var fordum de Christnes Sanctuarium; her var det, Muhamed den Anden, førstegang efter Constantinopels Erobring, forrettede sin Bøn, og, paa en af de Piller, hvor Patriarkens Throne ellers stod, heftede et Stykke Silketøi, hvorpaa fandtes forskjellige arabiske Bogstaver — det havde tjent som Forhæng i Mekka's Moschee. Her var det, alle troende Christne fordum vendte deres Blik, naar deres Skarer fyldte Templet; hid vende Muselmændene nu deres Ansigt, naar de bedende opløfte deres Røst mod Himlen.

Jeg saae nu det Sted, hvor det prægtige Altar fordum stod, ved hvilket den græske Christenverdens Patriarker fordum holdt Messe, og Erindringer om Fortiden gjennembævede mig vemodigt.

Allermægtigst gribes Vandreren her af Erindringen om den sidste græske Keiser, som faldt hæderligere, end hans Formænds lange Række havde hersket. Constantin Palæologus havde sagt den

efter Erobringen af Byzanz tørstende Muhamed II, at han vilde leve eller døe for sit Folk; den frygtelige Beleiring, som paafulgte kort efter, havde han, understøttet af faa Hobe Frivillige, modigt modstaaet i 40 Dage. Men nu vare Keiserstadens Mure gjennembrudte af Osmanernes Skyds, og over 250,000 Muselmænd, som kæmpede for Bytte, eller for Paradiset, rustede sig til en fortvivlet Storm. Pallads og Residents gjenlyde af et skjælvende Folks Jammer. Men den urokkelige Monark havde besluttet, at finde sin Grav under deres Ruiner. Endnu før Solens Opgang betræder han dette Tempel med en troende Helts brændende Andagt; derpaa uddeler han de fornødne Befalinger, og iler til den farligste Post. Moriemur inulti, sed moriemur — stod i hans Bryst, og fortvivlende vælte sig de væbnede Skarer efter ham fra Sophiatemplet til de halvtforstyrrede Forskandsninger, for at byde Fjendens uoverskuelige Rækker Spidsen.

Snart henstrækkes de Forvovneste af de stolte Angribere; men deres Liig fylde Gravene, den tætte muselmanske Krigerhær driver uophørligt Andre frem, og Forsvarernes Kræfter og Krigsforraad begynde at udtømmes. Endnu vakler Seiren, Klokkerne i Sophiakirken kime uafladeligt, Tusinder knæle her for Guds Moders Billed og søge Trøst hos Himlen, en Trøst, som Verden nægter dem, Tusinder jamre i Forhallerne og opfylde Luften med deres Skrig.

Imidlertid opmuntrer Keiserens Røst Forsvarerne til den sidste Anstrengelse — en tyrkisk Kolonne studser, og „Victoria!" skrige Grækerne. Men

i dette Øieblik fører den rasende Sultan Janitskarerne frem, tilligemed den Skare, som, i Muselmændenes Hære, bærer Navn af „Vovehalsene," og nu begynder en Kamp, som om Elementerne vare i Strid. Leir og Stad, Græker og Tyrker, ere indhyllede i en Sky af Røg og Støv. Smertens og Raseriets Hyl, den skingrende Krigsmusik, og de drønende Stormklokker, og de tordnende Ildsvælg, og de forbittrede Muselmænds skrækkelige Feltskrig ryste Atmosphæren. Overalt Blod, overalt Forvirring og Rædsel. Fortvivlelse og rasende Mod, Beleirernes vilde, uimodstaaelige Tapperhed, de Beleiredes kjække Modværge — Alt paa eet Sted.

Et fjendtligt Skud gjennemborer den tappre Justinians Pandserhandske; han viger, og hans Tropper med ham. Tolv dristige Janitskarer bestige Volden; en heel Sværm følger dem — og Orientens Skjebne er afgjort, og med den den hellige Sophia's. Grækerne overmandes af Mængden; deres Keiser falder i den forvirrede Tummel, de tyrkiske Horder oversvømme Staden, og udbrede Død og Fordærvelse overalt. En stor Deel af Indbyggerne flyer til Sophiatemplet, tillaaser Portene, og venter paa den Engel, som, ifølge en Spaadom, øieblikkeligt skulde slaae Muselmændene paa Flugt, saasnart de vare trængte frem til Constantins Søile. Men Engelen kommer ikke; Portene opbrydes, og de skjælvende Christne gjøres til Slaver.

I otte samfulde Timer varer Seiervindernes Tøilesløshed, og nu drager, omgiven af Vezirer, Paschaer og glimrende Livvagter, Amurat's Søn gjennem

Romanusporten, ind i sit nye Riges Hovedstad. Stolt rider han paa sin Ganger ind i Sophiatemplet, hugger efter en Soldat, som alt var i Begreb med at opbryde Gulvet, springer derpaa af Hesten og op paa Alteret, takker Gud og Propheten for sin Seier paa det samme Sted, hvor den sidste Cæsar, endnu for faa Timer siden, havde hyldet Christenhedens Mysterier, og indvier Kirken til en Dschamie for Moslemismen.

Sanctuariet nedreves nu, Væggene blottedes, Koranen opstilledes, og Erkebisperne og Metropoliterne aflostes af tyrkiske Imaner. Constantinopels Fald rystede hele Europa; en ædel Enthusiasme for de Overvundnes Befrielse syntes at røre sig; men Privatinteresse og smaalig Politik qvalte den i Spiren. De Christnes Uenighed har aabnet Portene for Muselmændene, og vi have sandeligen ikke dem at takke for, at den samme Seiervinder ikke forenede det nye og det gamle Roms Trophæer. Den herskesyge Sultan havde nemlig, ligesom Bajazeth I., truet, at underkaste sig Ungarn, Tydskland og Italien, og at fodre sin Hest paa St. Peders Alter. Men liig en Attila og Dschingiskhan blev den ærgjerrige Mand, til vor Verdensdeels Frelse, bortreven midt i sine Planer. Menneskeheden undgik uberegnelige Trængsler; den maatte skjælve ved den Tanke, at hele Generationers Skjebne stundom afhænger af en Pulses Standsning. Men skjøndt den øvrige Christenhed ikke bragtes under de tyrkiske Krigshorders Aag, saa blev dog Constantinopel stedse i deres Hænder, og fra den Tid af

har Sophiatemplet aldrig ophørt, at gjenlyde af Muselmændenes Bønner.

Ligesom der endnu, i alle nygræske Templer, kun findes eet Altar, saaledes var det ogsaa i Sophiatemplet. Vil man overhovedet gjøre sig et tydeligt Begreb om denne Bygnings indre Indretning, da den endnu var Christendommen helliget, saa besøge man en nygræsk Kirke. Man vil da kunne forklare sig Alt. Dette Hoved- eller Høialter ved Kirkens østlige Ende, var, ved en Skillevæg, afsondret fra de øvrige Dele mod Vesten; Skillevæggen bestod af prægtigt forgyldt Træ, hvorpaa allehaande Figurer og Malerier vare anbragte. Tre Porte førte derigjennem til Sanctuariet. Den græske Keisers Sæde var anbragt ved den nordøstlige, og Patriarkens ved den sydøstlige store Pille, og mellem begge disse Sæder og Sanctuariets Porte befandt Choret sig.

Man finder nu, i denne Helligdom Intet mere, uden en stor Fordybning eller Nische paa Sydkanten af den Halvkreds, som Templets Mure danne i den yderste Baggrund. Den bestaaer af det fineste Marmor. I denne Nische — Mirabe eller Maharab — opbevares Koranen, og betegnes det Sted, hvorhen Muselmændene, naar de bede, maa vende deres Ansigt, nemlig ad Mekka, der ligger sydøst for Constantinopel.

Paa begge Sider af dette Sted var tilforn en Gjennemgang for Præsterne, naar de gik fra Sakristiet til Altaret. Nu er den lukket, og i dens Sted har man indrettet et lille, forgyldt Værelse, som er be-

lagt med rige Tepper og med Hynder af Guld- og Sølv-Brokade. Dets Vindue indtager dets hele Brede, og er forsynet med et forgyldt Gitterværk. Dette er Storherrens Opholdssted, saa tidt han besøger Moscheen; her forretter han sin Bøn, ligesom de øvrige Muselmænd, og gjennem Jalousierne kan han see Alt, hvad der foregaaer i Templets vide Rum, uden selv at sees. Ligeoverfor Keiseren har Mufti sit Sæde.

De græske Præsters Talestol, som, ved Jordskjælvet under Justinian, ødelagdes, stod rimeligviis der, hvor nu Mufti har sit Sæde. I denne Deel af Templet bemærker man den største Pragt, og beklager kun, at saamange skjønne Arbeider ere blevne ødelagte af Tyrkerne. Man seer ikke een eneste menneskelig Figur som de jo have skaaret Næsen af, eller lemlæstet paa anden Maade.

Det er forbunden med uhyre Vanskeligheder, at undersøge Sophiatemplet; man lader ingen Fremmed betragte Gjenstandene længe. Ved denne Bygning ere Tyrkerne mistænksommere mod Frankerne, end nogen Anden. Men to Mærkværdigheder maa jeg dog omtale, som i Almindelighed forevises, naar man føres gjennem denne Moschee, som gjennem en uhyre Raritetssal. Den ene er Aabningen af den store, hele det nederste Tempelrum indtagende Cisterne. Den har et stort Laag; her øses Vandet, hvormed de store Urner ved Indgangen fyldes. Naar det er ret hedt, rækkes ogsaa Vand omkring i Pokaler. Den anden Mærkværdighed, hvorpaa de

muselmanske Førere i Almindelighed gjøre opmærksom, ere to Steenporte, af hvilke den ene skal føre til Paradiis, den anden til Helved.

Fra Hvælvingen nedhænge utallige Lamper af broget Glas, Krystalkugler, Strudsæg, Guld og Sølv. De beskrive en Kreds, hvori adskillige mindre Kredse ere indsluttede, og naar de illumineres, giver det, i den umaalelige Kirke, et uforligneligt Skue. Det med Marmor, Porphyr og verde antico indlagte Gulv, de rige, brogede Tepper, de blinkende Forgyldninger . . . . . Alt gjør da en endnu større Virkning paa Gemyttet, end tilforn. Har man engang nydt dette Syn, har man seet den store Kirke oplyst, da maa man sige med Sandy: „Megen Møie vilde det koste, at beskrive denne Herlighed, og naar jeg var færdig, vilde mine Øine, som saae den, forkaste min svage Beskrivelse."

F. Murhard.

Sørgetale over et tomt Glas.

„Es giebt kein Leeres in der Natur!"
Kant.

O, mine andægtige og opmærksomme Tilhørere! Med en vemodig Følelse see I mig staae ved den frygtelige Rand af et tomt Glas

„og svimlende seer jeg derned!"

Saavidt det menneskelige Øie naaer, finder dette Glas Intet, som kunde styrke Aanden, opløfte Sjelen og henrykke Sandserne! Intet! Intet! Et frygteligt Ord! Intet! O, græder med mig, Alle I, som i et fuldt Glas have fundet Eders eneste Lykke! Græder over Sædernes Forfald! Hvorledes kan man lade et Glas være tomt! Naar Kant siger, der gives intet tomt Rum i Naturen, saa har han sikkert ikke seet dette Glas! O, havde han seet dette Glas, da havde han grædt og udraabt: „Der gives et tomt Rum! O, fyld det, Du udødelige Kjeldersvend!" Eller han havde, med sin Imagination i Aanden fyldt det med det ædleste Fluidum.

O, Venner og Bekjendte, naar jeg betænker, hvad der havde kunnet vorde af dette Glas — drukket nemlig! Naar jeg betænker, hvor modtageligt Naturen skabte det — for Viin og Brændeviin nemlig! Naar jeg betænker, hvad det navnligen kunde blevet mig — naar det havde været fuldt nemlig! Da, o da griber en Smerte min Sjel, som jeg kun med Pennen formaaer at udtrykke.

O, du Glas! du Eensiede, hvoraf Lyset er udrundet, hvi stirrer du, som min Skjebne, paa mig med dit hule Øie? O, du Glas, som fødtes til, at omfatte dit Aarhundredes bedste Aander, hvi skuer du saa aandløst paa mig?

„Kan jeg stampe Snapser op af Jorden,
Kan et Vinbjerg voxe i min Haand?"

For dig er jeg ofte gangen i Rendestenen! Intet Hul har jeg skyet, naar du kun vinkede mig; min største Fjende har jeg fulgt, naar jeg haabede, at finde dig — og nu! nu udraaber jeg med Klopstock:

„Nur den hängenden Tropfen am Eimer,
Er war aus der Hand des Almächtigen auch."

See, mine Venner og Læsere! Der staaer Glasset, som en afgangen Abonnent, huult og sørgeligt! Naar jeg betænker, at der i dette Glas kunde været Rødviin, hvilken Vemodighed griber mig da! Naar jeg betænker, at der i dette Glas kunde været Spendrupsk Aqvavit, hvilken Smerte griber mig da! Naar jeg betænker, at der i dette Glas kunde været gammel Rom, hvilken Qval griber mig da! Og naar jeg endelig betænker, at der i dette Glas kunde været Finkel — Finkel-Jochum — —

„O, som Musik mig klinger dette Ord!" — hvilket Raserie griber mig da! — — —

Saphir.

Brudstykke af Osagernes Dagbog. *)

Velbeholdne kom vi til Frankrig, og ilte til Paris, uden at vise os. Det er nu almindeligt hos de europæiske Stormænd, og vi, som udenlandske Fyrster, gjorde ligesaa.

I Paris toge vi ind i et Huus, hvor man tør befale Alt, hvad man kan betale. Neppe blev vort Komme bekjendt, før ogsaa Folket strømte hid i store Masser, for at see os. De gode Franskmænd stillede sig, som om de aldrig havde seet en sort Fyrste før, og dog maa der være mange sorte Fyrster i Europa, thi En fortalte os, at der er et heelt Selskab af Mennesker, som sysselsætter sig med, at gjøre Fyrsterne sorte. Naar Folk loe, og vi loe med, svømme de Tosser i Glæde, thi de tør ikke lee hinanden i Øinene. For denne Fornøielse gave de blanke Pengestykker, som ogsaa loe ad os, men vi maatte ikke faae dem; Obersten puttede dem i Lommen. Det skal være Brug i mange Lande, at Fyrsterne ikke selv modtage deres Undersaatters Penge, men lade deres nærmeste Omgivelse putte dem i Lommen. Men Pariserne ere nogle underlige Mennesker. Har du seet de Skeer, Europæerne spise med? Drei en saadan om, og Du har Fruentimmernes Skabning. I Hovedet see de ud som Giraffer, og de have slet ingen Liighed med vore Piger, naar jeg undtager, at de ogsaa stikke Pile i Haaret. Mændene have Fødderne i Rør af Skind, Benene og Armene i Rør af Klæde; Livet bære de i en Sæk, bagtil dannet som tvende Svingfjere. De bære en Tot Haar over Munden, stundom ogsaa en under Mun-

*) Hvo har ei hørt tale om hine Vilde, som, i en engelsk Obersts Selskab, besøgte vor Verdensdeel?

den og To under Øverne. De Gamle strøe Meel i deres Haar; de Unge gjøre det glindsende-fedt.

Det er derfor intet Under, at Folk ikke kunne see sig mætte paa os. Malerne kom i Dusinviis, og bade om Tilladelse til at male os. Vi tillode dem det ret gjerne; men vi fortrøde det skammeligt, thi man stak os i Kobber og solgte os. Denne Handel med vore Ansigter havde noget særdeles Forargeligt for os, men Europæerne sætte en stor Ære deri. Der skal endog saa findes mange Fruentimmer, som drive Handel med deres Ansigter.

Efterat vi hjemme havde modtaget mange Besøg, bleve vi indbudne til Hoffet. Hvad er al vor Pragt mod dette Hofs? Dog vare vi ikke ret glade i det herlige Huus, thi vi havde uafladeligt vort Fald for Øie. Gulvet er nemlig saa glat som et Speil, og man kan ikke gaae ordentligt derpaa, men maa liste sig frem. Og som Gulvet, saaledes Alt, hvad du seer. Endog saa Hofmændene skulle være slebne.

Vi modtoges vel, og man sagde os, at vi gjerne saaes, hvilket har meget at sige ved Hoffet; nogle af de Herrer, om hvilke jeg sagde, at de skulle have Politur, fulgte os tilbage. Det er underligt, at de aldrig bøde os Haanden. Aarsagen er denne: Havde vi tryft deres Hænder, da havde det været Sort paa Hvidt, og Sort paa Hvidt holder man ikke altid af ved Hofset. Men Damerne regnede det ikke saa nøie. Overhovedet give de europæiske Fruentimmer gjerne deres Haand, allerhelst, naar de vorde noget til Aarene. Unge Piger maa være meget tilbageholdende, thi de maae ikke blive siddende, ikke løbe bort, ikke gaae som de ville, ikke falde. Et misligt Liv; men have de først en Mand (her erobres Mændene), da kunne de saa temmelig gjøre og lade, hvad de ville. Selv Naturen begunstiger dem saaledes, at de, naar de ældes, vorde

unge endnu engang, faae røde Kinder og nye Tænder. Mændene behandles efter Erobringsretten.

Da vi vare blevne bekjendte med mange Mennesker, toge vi Stadens Mærkværdigheder i Øiesyn. Men det er lettere, at see dem, end at beskrive dem. Jeg vilde begribe Alt, hvad man viste mig, men man sagde mig, at dette ikke saaes gjerne.

Unge og Gamle tale meget om et stort Huus, hvori man, ved prægtig Belysning, opfører Dands og Sang, Bryllup, Selvmord og Manddrab. Stundom piber man; stundom klapper og stamper man. Man har sagt mig, at dette Huus er en Folkeopdragelsesanstalt, og at Folk gaae klogere bort, end de komme: Tilfældigviis har jeg Ingen seet, som har nydt nogen Opdragelse der.

Kirkerne i Paris have megen Lighed med nysnævnte Huus. Her er ogsaa Musik og Sang, og man gjør et lille Fyrværkerie, hvoraf man dog ikke faaer Andet at see end Røgen. Ofte holde Præsterne, som man her kalde Jesuiter, Taler til Folket, hvori de fordømme deres Fjender. Til al god Lykke tage Tilhørerne Intet med sig deraf; naar de gaae ud, dyppe de Fingrene i en Kjedel Vand, og aftøe det Altsammen, hvilket rigtignok er saare vel.

Phantasier.

Ach nein, erwerben kann ich's nicht,
Es steht mir gar zu fern.
Es weilt so hoch, es blinckt so schön,
Wie droben jener Stern.

„Die Sterne, die begehrt man nicht,
Man freut sich ihrer Pracht,
Und mit Entzücken blick't man auf
In jeder heitern Nacht."

Goethe.

Aftenluften
Kruser Havets glatte Flade,
Blomsterduften
Vifter mildt i Skovens Blade;
Solen er i Vesten sounden,
Trindtom hver en Skabning tier,
Nattergalens Melodier
Ene bæve gjennem Lunden.

Lad mig hvile
Hist, hvor Nattens evigrene
Stjerner smile,
Zittrende bag mørke Grene,
Hesper blinker saa fortrolig
Ned i Bolgens klare Strømme,
Kun en flygtig Stund bortdrømme
Vil jeg hist i Lovets Bolig.

Hjertets hulde
Dybe Længsler vaagner atter
Veemodsfulde,

Kom da Himlens rene Datter!
Du som lindred' omt min Kummer,
Naar uroligt slog mit Hjerte,
Phantasie! O dulm min Smerte,
Vug min Aand i salig Slummer!

Lad mig skue
Himmelske! Dig i Din rene
Guddomslue,
Mens jeg vandrer her alene;
Dog — Du hører alt min Stemme,
Og jeg seer Dig omt fra Himlen
Svæve gjennem Stjernevrimlen
Ned i Skovens dunkle Gjemme.

Kjærlig tryller
Du det Svundne for mit Øie
Og forgylder
Dunkle Fremtids fjerne Høie;
Klart i Solens Glands mig vinke,
Strøed' med Blomster, Livets Egne,
Hvor jeg skuer, allevegne,
Seer jeg gyldne Frugter blinke.

Venligt gløde
Himlens Roser i den friske
Aftenrøde,
Englestemmer sagte hviske
Gjennem Bøgens lyse Blade,
Salig Fred mit Hjerte qvæger,
Som naar Blomstens lukte Bæger
Duggens klare Perler bade.

Og det høie
Ideal, som Hjertet fylder,
For mit Øie
Mildt Din Guddomshaand fremtryller,
Ømt det svæver fra sin Himmel,
Og paa Tankens Ørnevinger
Kraftig bort min Aand sig svinger
Over Stjerners lyse Vrimmel.

Hist vi vandre
Naar den stille Nat os vinker
Med hverandre,
Hvor bag Løvet Maanen blinker,
Glædens Engel trindt os følger,
Himmelske! og ved Din Side
Seer jeg Livets Timer glide
Sagte hen, liig Flodens Bølger.

Ingen Smerte
Trindt paa Livets Blomsterstier
Naaer vort Hjerte
Sorgens sidste Mislyd tier:
Som, naar Dagens Kinder gløde
Nattens blege Stjerne svinder,
Saa de lette Stundgudinder
Flye i Glædens Morgenrøde. —

Tys! et Bulder
Lød i Skyen — rødt det lyner —
Sløret rulle
Ned for alle mine Syner,
Fjernt det elskte Billed ile,

Hjertet mat og uden Varme
Slaaer i Virkelighedens Arme,
Natligt Mulm paa Egnen hviler.

Bort de svømme
Himlens rene Harmonier,
Mine Drømme,
Mine lyse Phantasier;
Ak, jeg seer dem evig svinde,
Og lig Høstens visne Blade,
Fjernt ud over Havets Flade,
Spredes hen for alle Vinde.

Ingen Stjerne
Uveirskyens Mørke bryder,
I det Fjerne
Midnat hult fra Taarnet lyder
Mellem Kirkegaardens Stene
Sig den blege Dødning hæver,
Frem i Lynets Glimt han svæver,
Ranglende med hvide Bene.

I Din Bolig
Ned jeg stiger, blege Broder!
Tryg og rolig,
Jorden er vor fælles Myder;
Snart det trætte Hoved blunder —
Hist hvor Duggens Taare skjælver,
Hvor den mørke Hyld sig hvælver
Læges alle Hjertets Wunder. —

Hulde Skygge!
Varsled' Du i Skovens Gjemme
Omt min Lykke —
Aldrig da jeg skal Dig glemme;
Var det Fremtids skjulte Billed
Phantasien lod mig skue,
Og i rene Farvers Lue
Frem for Sjælens Øie stilled'?

Ingensinde,
Himmelbarn, fra Lysets Egne!
Skal Dit Minde
Da i Skjaldens Hjerte blegne,
Medens Blodets Bølger strømme,
Hvor han gaaer i Verdensvrimlen —
Var Du kun en Drøm fra Himlen:
O saa lad ham stedse drømme!

Fr. Sneedorff Birch.

Formælingsfesten
den første August 1829.
I.
(Afsjunget i Selskabet Polyhymnia.)

Da Sol mod Vintervove
Ad Nordens Himmel gled,
Steg til de nøgne Skove
Den hulde Freia ned.
Nu, Fuglen lifligt synger
I Sommersolens Glands,
Om Danmarks Krone slynger
Hun atter Festens Krands.

Hvor Sommerborgen troner
Høit over Axelstad,
I Ly af Lindens Kroner,
I Duft af Rosens Blad,
Der hæved mod det Høie
Sig **Fredriks** Faderbarm,
Der fra **Marias** Øie
Randt Glædestaaren varm.

Der Hymnen steg, som vakte
En Gjenklang over Dan,
Da **Caroline** rakte
Sin Haand til **Ferdinand**:
Velsignet være Flammen,
Som Fremtids Lykke spaaer!
Velsignet Kongestammen
Mens gamle Danmark staaer!

For Dig er Glædens Kjerte,
O Kongedatter, tændt;
Din Aand, Dit ædle Hjerte
Har hele Danmark kjendt.
Vor høie **Fredrik** skatter
Sin **Carolinas** Værd,
Hans og **Marias** Datter
Er Danmark trefold kjær.

Du ædle Skud af Stammen
Vor **Fredrik Ferdinand,**
Dig luer Glædesflammen
Trindt i vor Fædreland.
Her mellem grønne Skove
En Bye ved Codans Bred
Dig tolker over Vove
Sin Fryd, sin Kjærlighed.

Og sagte Pust skal bære
Vor Sang til Sjølunds Kyst:
Velsignet Pagten være
Til **Fredriks, Danmarks** Lyst!
Velsignet være Flammen
Som Fremtids Lykke spaaer!
Velsignet Kongestammen,
Mens gamle Danmark staaer!

H. H. Blache.

II.

(Affjungen af Hs. Kgl. Høihed Prinds **Frederik Ferdinands** Regiment lette Dragoners Officeerkorps.)

Nu skal vor Høisang stræbe
Mod Himlens lyse Rum;
Thi ingen Danskers Læbe
I Dag kan være stum.
Hvad sig i Hjertet rører
Udgyde sig i Ord,
Saa Himlens Hvælving hører,
At der er Fryd i Nord!

Paa Kjærlighedens Vinge,
Fra Ydmyghedens Skjul,
Sig jublende skal svinge
Graafarvet Troskabsfugl,
Og sætte sig ved Foden
Af Danmarks Kongestol:
Saa staaer ved Egeroden
Den duftende Viol.

Hvad Troskabsfuglen synger,
Bevæget, huld og øm,
Er hvad der evigt gynger
Paa Danmarks Tonestrøm,
Hvor reen Begeistring spænder
Sit hvide Ætherseil,
Og Morgenstjernen brænder
I Hjertets blanke Speil.

Nu Brødre, ned med Sorgen,
Og Blikket himmelvendt,
Thi hist i Kongeborgen
Er Brudeblusset tændt!

Fra **Fredrik's** Tabernakel
Det naaer til fjerneſt Strand,
Og ſom en Glædesfakkel
Det flammer over Dan.

Paa Straaet Axet dukker,
Og Roſen paa ſin Torn;
Naturen nu oplukker
Sit rige Fyldehorn.
At Danmark Krandſe fletter,
Det er dens Jubel juſt,
Og gyldne Frugt forjætter
Den ſmilende Auguſt.

Forjættelſen ſkal finde
Sit Maal i Baandet, ſom
To ædle Hjerter binde
I Livets Helligdom.
Kan Hjertets Harpe tie?
Nei, ſtiig du Bønnens Ørn,
Mens **Fredrik** og **Marie**
Velſigne deres Børn!

De Livets Roſer bryde
I Fredens trygge Ark!
Den Bøn ſkal høit gjenlyde
I hele Dannemark.
For **Ferdinand**, ſom ſmykker
Sin Hjelm med Myrthens Skud,
Og for den Mø, han trykker
Til Hjertet ſom ſin Brud.

A. F. Elmquiſt.

Marina Mniszech.

En historisk Fortælling.

Det var i Aaret 1587, da den svenske Prinds Sigismund, Jagellonernes sidste Spire, udvalgtes til Konge af Polen. Hans Thronbestigelse var betegnet med Strømme af Blod, som, under hans 45aarige Regjering, næsten flode uafbrudt. De af Sebrzidowski, Radziwill og Sborowski ledte Sammensværgelser havde, saavelsom Kosakernes Oprør, udbredt alle en ødelæggende Borgerkrigs Rædsler over det ulykkelige Polen. Krigene med Tyrkiet havde udtømt Kongerigets Kræfter. Alligevel vilde Sigismund, dreven af falsk Ærgjerrighed og af sin Forkjærlighed for den katholske Religion, ogsaa angribe Rusland, for at gjenerobre de tabte Provindser og sætte den formeente Demetrius paa Thronen.

Saaledes var da Aaret 1605 oprunden. Understøttet af Jesuiterne, drog Demetrius omkring i Polen, og samlede Tilhængere, som vare lettroende og vindesyge nok til at erkjende ham for Arving af Czarernes Throne. Det lykkedes ham, efter en Audients hos Kongen, at vinde hans Gunst, der endogsaa strakte sig saavidt, at han udsatte en Pension for Usurpatoren; dog var Sigismund snu nok til ei at bryde aabenbart med Rusland.

Paa den russiske Throne sad dengang Boris Godunow, som, med en stor Gavmildhed, forbandt den roesværdige Villie, at danne og oplyse sine Undersaatter. Det lykkedes ham ogsaa, i sin korte Regjering, at stifte meget Godt i sit Rige; men da han kun ved Misgjerning havde vundet Kronen, kunde han ikke herske med den Besindighed og Rolighed, som ere en brødefri Samvittigheds udelukkende Eiendom. Mistroes giftige Rod laae dybt i hans Bryst; Frygt for at tabe det nyserhvervede Scepter piinte ham uophørligt, og saaledes omleiredes den glandsfulde Throne af Afgrundens mørke Aander. Følgende sine altid uhyggelige Bevægelser, omgav han sig med Mennesker uden Character, uden reen og fast Villiekraft; de Bedre, som hyldede Retfærdigheden, bleve fjernede, fordi de ikke syntes ham tro nok, og saaledes maatte, skjøndt han ikke yndede offentlige Henrettelser, mangt et ædelt Liv i Londom blode som et Offer for hans ubegrændsede Herskesyge. Alt fredeligt Liv forstyrredes, de helligste Baand sønderrevos, alle borgerlige Forhold opløstes, Kjærlighed og Venskab, disse Himmelblomster, qvaltes i Spiren. Himmelen selv syntes at skue fortørnet ned paa denne vilde Færd, thi med hiin Jammer forenede sig ogsaa Hungersnød. Forvirringen blev almindelig, og Godunow nævntes som alle hine rædselvækkende Begivenheders Ophav.

Det kunde derfor ikke falde Usurpatoren vanskeligt, at vinde Folket og Bojarerne; han tøvede ei heller, at benytte denne gunstige Tid. Med de i

Polen samlede Tropper, 10 til 15000 Mand, gik han, ikke langt fra Kiew, over Dnieper, i Retningen mod Moskwa. Den allevegne udbredte Fabel om Czarewitsch Demetrij Joannowitsch's vidunderlige Opholdelse forfeilede ikke sin Hensigt; Folket, som altid havde udmærket sig ved Trofasthed mod sine troebaarne Fyrster, strømte den falske Demetrius imøde. Godunow's Hære kæmpede svagt, Modet sank, Bojarer og Adel omringede smigrende den nye Hersker, og snart besteeg han den med Blod besmittede Throne, som Boris Godunow, ved et Selvmord, havde gjort ledig.

Inden Usurpatoren forlod Polen, havde han kastet sine snedige Blikke paa et ansect Huus der i Landet, for, ved en Forening med det, at beskytte den tilkæmpede Throne, eller for, i værste Fald, at finde et Tilflugtssted der. Hiint Huses Overhoved var Jurij Mniszech, som, i Anseelse og Rigdom, kunde maale sig med alle polske Magnater. Han var beslægtet med de første Familier, og nød Kongens synderlige Naade. Usurpatoren besluttede, at træde ind i denne Familie, i hvis stolte og ærgjerrige Skjød en neppe opblomstret Rose hviilte.

Marina Mniszech var En af sin Tids yndigste Piger, af Naturen rigt udstyret med de fortræffeligste Egenskaber. Skjøndt hun hidtil havde levet i stille Indgetogenhed paa Slottet i Sambor, havde dog Rygtet om hendes overordentlige Skjønhed og rige Medgift udbredt sig til de fjerneste Egne. Fra alle Sider strømte de skjønneste og tap-

preste Ungersvende af den polske Adel til den hulde Piges Fødder, bydende Kjærlighed, begjerende Kjærlighed. Men frugtesløst var saa mangt et længselsfuldt Hjertes Haab. Faderens grændseløse Stolthed og Ærgjerrighed, de Hyldinger, man, i saa rundeligt Maal, bragte hendes Skjønhed, havde, ogsaa i hendes ellers saa rene Sjel, tændt uædle Følelser. Tidligt berøvet en ædel Moder, der sikkert vilde ledt hende paa rette Vei, stod hun, ubeskyttet af elskende Arme, kun overladt til sig selv, paa en med Roser omblomstret Verdens usynlige Torne. Endnu var hun ikke fuldt atten Aar, da Usurpatoren førstegang viste sig i Sambor. Denne Mands Udvortes egnede sig ikke til, at indgyde en Pige, som Marina, Kjærlighed og Tillid. Hans blege, udtryksløse Ansigtstræk bare hans lave Herkomsts Præg, men vidnede endnu mere om hans Indres ubetydelige Værd. Af hans smaae Øine, som beskyggedes af stærke, rødhaarede Bryn, talte uhyggelige Lidenskaber, Trædskhed og Ondskab; hans Sæder vare ikke fine; hans Omgang ikke indtagende. Hans uafladelige, mørke Rugen over Fremtidsplaner paatrykte hans hele Væsen Stemplet af hiin lurende Spioneresyge, som maatte berøre Enhver paa det Modbydeligste. Med alt dette var dog Marina ikke utilbøielig til, at laane hans Frieri Øre; hun gav endogsaa sit Samtykke til en Formæling, dog kun under den Betingelse, at han skulde tilkæmpe sig Czarernes Throne, hvortil Mniszech lovede ham al mulig Understøttelse.

Medens nu alle hine Begivenheder havde tildraget sig i Moskwa og Sambor, levede Rosinski, en kun lidet formuende, men brav, polsk Adelsmand, med sin Familie i landlig Stilhed. Hans Hjerte sørgede dybt over det lidende Fædreland, for hvis Redning han gjerne havde opløftet den ofteprøvede Arm endnu engang; men den sig nærmende Alderdom holdt ham hjemme, og tillod ham ikke mere, som tilforn, at bekrandse sig med Laurbær. Denne lille Familie, som, foruden Husherren og hans Gemalinde, bestod af en voxen Søn og to blomstrende Døttre, sad just ved sit simple Aftensmaaltid, da en i Nærheden boende Godseier afbrød deres Eensomhed.

„God Aften, kjære Kawelski! tilraabte Rosinski den Indtrædende: Det glæder mig, at I holder saa godt Naboskab; Aftenerne begynde alt at længes dygtigt; man kan ikke ret ofte forlyste sig i Guds frie Natur, som alt forbereder sig til Vintersøvnen. Saa er her godt at være, i den stille Stue, i Venneselskab. Nu — vedblev den snakkesomme Gamle: veed I intet Nyt? I kommer jo allevegne."

„Nyt vel, men kun lidet Godt, svarte Kawelski: Jeg kommer just fra Slottet Sambor. Der er et Liv, gamle Ven, et Liv, siger jeg Jer, som jeg i lang Tid ikke har seet. Men jeg frygter, tilføiede han i Spaadomstone: jeg frygter, den snedige Mniszech har forregnet sig dennegang, thi dette Liv vil bringe hans ærgjerrige Planer Døden, og Lidenskabernes giftige Pile ville ramme Marina's endnu skyldfrie Hjerte; man siger ogsaa — — —"

„For Himlens Skyld! raabte Iwan Rozinski, Sønnen: Siig mig, jeg besværger Eder, hvad truer Marina's Dyd med saa skrækkelig Fare?"

Forundrede saae Alle paa Ynglingen, som, med dybtgreben Følelse, havde talt hine Ord; Dødsbleghed begyndte at bedække hans Ansigt.

„Du synes at tage levende Deel i Marina's Skjebne!" sagde Faderen, idet han, efter en lang, piinlig Pause, vendte sig til Iwan.

„Vel ikke mere levende, end tilbørligt, svarte Hiin: thi Marina var mig, som min Barndoms Legesøster, stedse dyrebar. Men tilgiv, vedblev han, idet han forlod sit Sæde, og nærmede sig Hr. Rawelski: tilgiv min ungdommelige Heftighed, og lad Eder ikke standse i Eders Fortælling."

„Jeg har kun Lidet at tilføie, svarte Rawelski: thi Rygtet har udentvivl allerede fortalt Eder, at Marina skal formæles med Usurpatoren, som har besteget Czarernes Throne, og at han, allerede før sin Afreise til Rusland, har faaet baade Faderens og Datterens Jaord — derfor herskер saadant Liv paa Sambor — Resten kan I let forklare Jer selv. Om mig troer I vel, at det smerter mig, hvis jeg har voldet Eder Kummer med mit Budskab."

„Iwan er en Mand! sagde Rozinski: Han vil, hvis hiin Tildragelse skulde bringe ham Kummer, vide at bære den med Styrke og Storhed."

Ynglingen talte kun ved udtryksfulde Blikke, og Rawelski gik kort efter, da Alle syntes forstemte ved Iwans sælsomme Adfærd.

Natten havde, med sit mørke Slør, omhyllet Jordens slumrende Beboere. En skjærende Vind peeb gjennem de næsten bladløse Skove, og kun sparsomt skinnede Maanens blege Lys gjennem dunkle Skyer. Stille og roligt var Alt i den store, vide Skabning. Kun fra Tid til anden hørte man langt borte rovbegjerlige Ulves vilde Hyl.

Da drog en Rytter, hyllet i en lang graa Kappe, hastigt gjennem den eensomme Nat, idet han snart med Haardhed drev sin ædle Ganger frem, snart klappede Dyrets ranke Hals med smigrende Stemme.

„Naturens Rædsler frygter kun Den, i hvis Bryst intet reent Hjerte slaaer mere; mit kjender kun een Frygt, den, at tabe Marina, uden hvis Besiddelse Livet ingen Ynde har for mig."

Saa talte Rytteren til sig selv, da han, trindt om sig, mærkede den grufulde Stilhed, som vilde været istand til, endogsaa at ryste den Modigste.

At det ei var nogen Anden, end Iwan Rozinski, som, glemmende Alt, kun følgende Kjærligheds mægtige Følelse, i natlig Stilhed havde forladt sin Faders Huus, have Læserne vel allerede gjættet. En ham selv uforklarlig Angst havde grebet ham, da Kawelski havde forladt hans Hjem, og han havde betraadt sit stille Sovekammer. Hans ellers saa stærke Aand følte sig bevæget af den dybeste Smerte; han længtes efter Hvile, og kastede sig paa sit Leie. Men forgjæves; de huldе Fredsengle vilde ikke nærme sig den Bedrøvede. Vilde Drømme vakte ham atter af hans lette Slummer; Marina's blege

fortvivlelsesfulde Billed blandede sig i hans ophidsede Phantasies forvirrede Syner.

„O, min Gud, hun er forloren!" raabte han pludseligt, og sprang op.

Maria, hans ældste Søster, som sov i Sideværelset, havde hørt hans smertelige Udraab, og ilte ind til ham.

„Hvad fattes Dig, kjære Broder? spurgte hun blidt: Onde Dromme martre Dig udentvivl."

„Ak nei, kjære Maria! svarte Iwan: Derfor kan Du være ubekymret; jeg er ikke ret vel, det er Alt!" tilføiede han beroligende.

„Ja, det er det just, som ængster mig! vedblev Maria: Du er syg, Iwan, ret syg, vel ikke paa Legemet, men paa Sjelen. Ak, gode Iwan, aabn Dit Hjerte for Din Søster; Meddelelse letter hver Kummer."

„Du har Ret, Maria! svarte Broderen: Saa hør i faa Ord, min hele Sorg, min hele Hemmelighed — jeg elsker Marina Mniszech."

„Saa har min Ahnelse ikke bedraget mig! raabte Maria: Arme Iwan, hvor beklager jeg Dig, thi troe mig, denne stolte Pige bærer intet Hjerte fuldt af Kjærlighed i sit Bryst."

„Og dog, dog Maria! meente Iwan, undskyldende den Elskede: Kun Faderens Ærgjerrighed formaaer, at slukke denne Himmelstraale i hendes dydige Sjel."

Efter at han nu havde aabnet sit hele Hjerte for Søsteren og meddeelt hende, hvorlunde han troede, at torde haabe, at Marina var ham huld,

da hun ofte, gandske sienfynligt havde foretrukket ham for alle Andre o. s. v., var det bleven Midnat, og Maria vilde gaae tilbage til sit Sovekammer.

„Men! raabte Iwan efter hende: Eet har jeg endnu, at bede Dig om, Maria. I Morgen rider jeg meget aarle ud, for at deeltage i Grev Prokofski's Jagtparti. Siig derfor Fader og Moder Godmorgen i mit Navn, og bevar Din Broders Hemmelighed."

Vel var vor Iwans Hjerte blevet noget lettere, men tusind Planer gjennemkrydsede hans Hoved, og lode ham hverken finde Sovn eller Hvile.

Da traadte han til Vinduet, og stirrede ud i den tause Nat. „Ja! raabte han omsider: Jeg vil, jeg maa til hende, maa see hende, tilstaae hende min hede Kjærlighed, og vise hende den Afgrund, Faderens Stolthed og Ærgjerrighed har ført hende til; hun vil ikke være ubevægelig."

Med slige Tanker søgte han at skuffe sig selv, og strax iværksatte han sin Beslutning. Neppe var Alt igjen stille i Huset, før han kaldte paa sin tro Tjener, bød ham sadle to Heste, og, ledsaget af ham, tog Veien ad Sambor, hvorhen hans Hjertes ahnelsesfulde Stemme kaldte ham.

Marina Miniszech var, da Rygtet om hendes Forlovelse med Czaren stedse havde udbredt sig videre, bleven dragen ind i en Hvirvel af Adspredelser og Forlystelser, som Faderen, listigt nok,

vidste at foranstalte, for ikke at lade hende komme til et Øiebliks rolige Besindelse. Men selv midt i forfængelig Jorde-Storheds glimrende Glands kom det hende dog tidt fore, som om den sande Lykke ikke boede i hurtigtforbigaaende Glæde. Ogsaa i Dag, da man atter, hende til Ære, havde givet en prægtig Fest, var hendes Hjerte bleven utilfredsstillet i den larmende Vrimmel; Følelser, som hun ikke vidste at tolke ret, vakte i hendes Inderste en aldrig fornummen Længsel, og førte hende, sagte og uformærkt, til Indgangen af en ny Verden, fuld af gyldne Drømme. Dog, da forekom det hende pludseligt, som om der, midt af hine Drømme, opsteeg en huld, hende ikke ubekjendt Ynglingsskikkelse — det mandigskjønne Ansigts Træk forkyndte, i lige Grad, vemodsfuld Smerte og inderlig Længsel. Nøglen til den jomfruelige Hemmelighed var funden, den mørke Tale i hendes Bryst var løst; af de skjønne Øine nedstrømte klare Taarer paa den kydske Barm. Ei uden Harme havde Mniszech bemærket Datterens stille Alvor og grændseløse Adspredelse ved al den Hylding, som bragtes hende.

„Du synes at have glemt, at Du er bestemt til at bære en Krone!" tilhviskede han hende vredt, da Alle syntes at være opmærksomme paa hendes forandrede Adfærd. Marina foer siensynligt sammen. „O, min Gud! sagde hun til sig selv: Hvor fattigt er Livet uden Kjærlighed!"

Hvormegen Umage hun end gjorde sig, vilde det dog i Dag ikke lykkes hende, at gjenvinde sin

Munterhed. Saasnart muligt forlod hun Festen, og søgte Eensomheden, alle Lidendes deeltagende Ven.

Octobersolens blege Straaler beskinnede forlængst de grønne Silkegardiner i Marina's Sovekammer, men endnu fandt den unge Dags venlige Forbud Pigen vaagen paa det bløde Leie, hengivende sig sin virksomme Sjels Drømmerier. Meer end eengang havde hendes Bryst, i sagte Suk, udaandet et Navn, som vi Alle kjende, thi Iwans Billed var det, som, i den forgangne Nat, havde speilet sig i glade Erindringers klare Bølger. Vel havde hun aldrig glemt sin lykkelige Barndoms Legebroder, men den glimrende Fremtid, som ventede hende, og de Smigrerier, hvormed hendes egen Fader ikke tog i Betænkning, at overøse hende, for stedse stærkere at oppuste Ærgjerrighedens vaagnede Ild, havde dog omsider, lidt efter lidt, stillet Ynglingens Minde i Skygge. Nu først, da hendes inderste Hjerte viste hende en gandske anden Betydning af Livet, end hun havde fundet i jordisk Glimmer, var ogsaa Iwans Billed gjenvaagnet levende i hendes Bryst. Med forøget Deeltagelse dvælede hendes Aand især ved en hende uforglemmelig Tildragelse fra hendes Ungdomsaar. Det var den Aften, da man havde bisat hendes forevigede Moders jordiske Levninger i det for hende byggede Begravelseskapel. Den Afdødes Liig stod paa en prægtig Forhøining, i en, med sort Fløiel betrukken Sal, omgiven af flammende Kjerter. Da nærmede sig den niaarige Marina med sin Legebroder Iwan, for endnu engang at sige den hensovede Moder det sidste Farvel.

„Hvor Moder dog sover sødt! sagde Marina, efter en Pause, til Drengen: Jeg kunde nok ogsaa ønske, at sove saa sødt."

„Naar Du sov saaledes, svarte Drengen: saa vilde jeg heller ikke vaagne mere, thi Livet uden Dig vilde dog være mig altfor sørgeligt."

„Ak, man glemmer jo immer Alting strax igjen, vedblev Marina: og — —"

„Mener Du? faldt Iwan hende i Ordet: Jeg glemmer Dig vist aldrig; jeg vilde ikke være lykkelig, kunde jeg ikke see Dig mere, og lege med Dig. Giv mig Noget til en Amindelse om Dig; naar jeg engang bliver stor, vil jeg vise Dig det, og har Du glemt mig, vorder Du mig da maaskee god igjen."

„Gjerne, kjære Iwan! svarte Marina, idet hun hastigt tog en Blomst af Kisten: Her har Du Noget til en Amindelse."

Det var tilfældigviis en Aster. „Det er ingen Glædesblomst! sagde Iwan sørgmodig: Den bringer mig ingen Lykke; dog vil jeg beholde den, da Du selv har valgt den."

Erindringen om alt dette bevægede nu hendes Sjel med stille Vemod. „Jeg har ikke seet ham længe! sagde hun, efter en Pause, til sig selv: Mon han endnu tænker som dengang? O, sikkert! tilhviskede en Røst hende: Hans Hjerte blev uforandret."

For første Gang anstillede hun nu Sammenligninger mellem ham og den hende bestemte Gemal; at Iwans fuldendte, mandige Skjønhed gik af med

Seiren, er naturligt. „Ak! raabte hun smerteligt: Var Iwan Czar af Rusland, hvilket lykkeligt Liv ventede mig da ved hans Side!"

„Nu!" afbrød pludseligt en raa Mandsstemme den Eensomme i hendes Monolog: „Jeg troer, Du drømmer endnu, ved høi lys Dag?"

Det var Magnaten, som ubemærkt havde listet sig ind i Værelset, og hørt de sidste Ord. „Jeg kommer, vedblev han: at gjøre Dig alvorlige Bebreidelser for Dit Forhold i Gaar. Ruslands Beherskers tilkommende Gemalinde tør kun give to Følelser Rum i sit Hjerte: Ærgjerrighed og Politik. Alle Andre maae tie."

„Saa tør da Fyrster ikke føle menneskeligt! svarte hun, fuld af ædel Uvillie: O, hvor ulykkelig er da Den, en Krone smykker, hvor lykkelig derimod Armoden i sin stille Hytte!"

„Jeg haaber, vedblev Magnaten: Du vil tænke anderledes, naar først Purpuret har beklædt Dig nogen Tid. I andet Fald, tilføiede han med et modbydeligt, selvbehageligt Smiil: maatte Du jo ikke være Mniszech's Datter."

Da Magnaten havde forladt Marina, klædte hun sig flygtigt paa, og begav sig ned i Slotsparken, for, under den smuktfarvede Efteraarshimmel, at lystvandre en Stund, og tillige opfylde en hellig Pligt; thi i Dag var det hendes Moders Dødsdag, og da undlod hun aldrig, at besøge den dyrebare Grav. Capellet laae midt i Parken, beskygget af melankolske Sørgepile; Marina nærmede sig det med langsomme Fjed — da hørte hun det

pludseligt rasle bag sig, og — hendes Taareblik faldt paa Iwans blege Ansigt!

„Min Gud! raabte Pigen, ei uden en mærkelig Forlegenhed, som dog hendes hjertelige Glæde mildnede: Hr. Rozinski, hvorledes kommer I til Sambor, og saa aarle?"

En brændende Rødme overfløi, ved disse Ord, Iwans Kinder, og idet han nærmede sig Marina, og trykte hendes Haand mod sine hede Læber, sagde han i den smerteligste Tone: „Marina! Blomsten er vel visnet, men min troe Kjærlighed blomstrer evigt!"

„Ak! svarte hun vemodsfuld: Saa har Ungersvenden dog holdt, hvad Drengen lovede engang; jeg troede mig forlængst glemt af Eder, thi i lang Tid, tilføiede hun mildtbebreidende: har jeg Intet hørt fra Eder!"

„Hvorledes, sagde Iwan: hvorledes torde jeg vel vove, at nærme mig Czarens Brud, som kun synes sysselsat med sin tilkommende Lykke!"

Marina vilde svare; men paa eengang forekom det Begge, som om der hørtes Fodtrin i det Fjerne. „Kom, Iwan! sagde hun, da Alt igjen var bleven stille: Kom med mig til Capellet; her kunde man overraske os — hist, under den fromme Dødes Beskyttelse, ere vi sikkre."

Dyb, hellig Taushed hilste de Elskende i Dødens stille Rige. „Her ere vi alene! begyndte Marina efter en høitidelig Pause: Ingen hører os her, uden min Moders Aand. Nu, Iwan, tale

I frit til mig, og sige mig, hvad der har ført Eder saa aarle til Sambor!"

„Intet! svarte Ynglingen: Intet i Verden, uden min ængstelige Bekymring for Eders timelige og evige Lykke. O, Marina! vedblev han i lidenskabelig Tone: I staaer ved en mørk Afgrund, hvis uheldbringende Beboere udstrække deres Kæmpearme efter Eder, for at drage Eder ned i det bundløse Dyb. Eders egen Fader fører Eder, med hurtige Trin, Fordærvelsen imøde; intet Menneske vover, at sige Eder Sandheden; fra alle Læber strømme Smigerens dræbende Gift i Eders Øre, ja selv i Eders Hjerte, og Ingen kommer at advare, at frelse Eder!" Her tang Iwan pludseligt, thi Roserne paa Marina's Kinder vare blegnede til Lilier.

„I er bevæget! vedblev han mildere: I føler Kjærlighedens altbeseirende Magt, I ahner, i dette Øieblik, en høiere Tilværelse. Lad mig, vedblev han stedse mildere, idet han blidt slyngede sin Arm om den Elskede: lad mig være Eders Frelser, Marina; kast den bort, denne lokkende Krone, med al dens skuffende Glands, og vælg, ved mit trofaste Bryst, reen Kjærligheds stille Lykke!"

Marina's Hjerte var dybtgrebet. Ungdomsvennens glødende Kjærlighed, hans Veltalenheds Ild, havde henrevet hende til sød Glemsel, og aflokket hendes Læber evig Troskabseed; stillegrædende sank hun i hans Arme.

„Nu, Du maa dennegang ret have fundet Behag i den vilde Jagtlarm!" sagde Hr. Rozinski

næste Morgen til sin Søn. — „Imod Forventning, min Fader!“ svarte Iwan.

„Hør! vedblev Hiin, idet han saae stivt paa den Rødmende: Hør, Iwan! Du er ikke oprigtig imod mig; hvormed har jeg forspildt min Søns Fortrolighed?“ — „O, min Fader, min gode Fader!“ svarte Sønnen, idet han lagde Haanden paa det stærkere bankende Hjerte.

„Mener Du, Iwan, mit Hjerte er forstenet, fordi Aarene har bleget mit Haar? Nei, i mit Bryst er det Vaar endnu. Jeg kjender Ynglingens Længsel og Haab, men jeg kan og tør ikke billige Din Kjærlighed, thi Marina vil aldrig gjøre nogen Privatmand lykkelig; aldrig bortgiver hun Kronen for den simple Myrthekrands, Du formaaer at byde hende.“

„Hun har svoret mig Troskab!“ sagde Iwan, og hans Øie saae op til den klare Morgenhimmel, thi ogsaa i hans Sjel hviilte jo en Himmel af usigelig Salighed.

Forgjæves søgte Faderen, at bringe ham tilbage fra hans lidenskabelige Kjærlighed; han blev urokkelig tro den Følelse, som havde gjennemglødet hans hele Væsen med from Begeistring.

I Krakau var Alt imidlertid i største Bevægelse, thi Kong Sigismund feirede just sin Formæling med Prindsesse Constantia af Østerrig. Mange udenlandske Stormænd, saavelsom den rige polske Adel, forherligede, ved deres Nærværelse, de ved

res Nærværelse, de ved denne Leilighed foranstaltede Festligheder. Ogsaa Dronning Anna af Sverrig var, ifølge en Indbydelse fra den kongelige Broder, hidkommen.

Men i dette muntre Liv blandede sig endnu en anden Omstændighed af alvorlig Vigtighed. Den russiske Gesandt, Afanassij Wlaß'jew, var indtruffen i Residentsen, for i den nye Czars Navn, at slutte en Alliants med Kongen af Polen, samt ved Procuration at formæle sig med Marina Mniszech, og derpaa skulde han ledsage sin Herres Gemalinde til hendes nye Fædreland. Denne Afanassij Wlaß'jew var en snu, i Statsanliggender erfaren Mand, en oprigtig Ven af Schuiskij's Familie, som allerede længe havde higet efter den russiske Krone. I en offentlig Audients gjorde han Kongen bekjendt med sit Ærinde, men hemmeligt søgte han at saae Klinte blandt Hveden og at udbrede skadelige Rygter om Usurpatoren Demetrius. Men hverken Kongen eller Jurij Mniszech vilde — idetmindste stillede de sig saa — fæste mindste Tro dertil; kun Marina sørgede over sine sødeste Forhaabningers henvisnede Blomster. Siden hiin Morgen, da Iwan havde overrasket hende ved hendes Moders Grav, havde Begge kun seet hinanden eengang endnu paa samme Sted, thi falske Tjenere vare komne efter deres Hemmelighed, og Magnaten havde, fra den Tid af, Øie med sin Datter. Ved den sidste Sammenkomst havde Iwan søgt at overtale Marina til at fly med ham til Sverrig,

hvor Dronning Anna, Sigismunds Søster, en omtsølende Kone, hvem Marina havde betroet Alt, havde lovet de Elskende sin fyrstelige Beskyttelse. Men hvad enten nu Faderens listige Overtalelseskunst, eller hendes barnlige Lydighed, og Kjærlighed til Fædrelandet, eller vel endog hendes medfødte, aldrig gandske slumrende Hang til Stolthed, har været stærkere, end hendes Kjærlighed til Iwan, nok er det, hun lod den til Flugten bestemte Time gaae unyttet forbi, og den saa hedt elskende Iwan ventede forgjæves paa det Øieblik, da en huld Morgenrøde skulde opklare hans Livs Nat.

„Gid Kronen aldrig maa hvile for tungt paa dette skjønne Hoved!" sagde Dronning Anna, paa Formælingsdagen *), til den fortryllende Brud, idet hun, med egne Hænder, slyngede den betydningsfulde Myrthe i hendes Haar. En hemmelig Gysen gjennembævede Marina; dog fattede hun sig snart, og svarte, med den hende egne Ynde og Værdighed: „Standhaftig gaaer jeg min Skjebne imøde; man har budet mig Kronen — søgt den har jeg aldrig."

Et Svar svævede paa Dronningens milde Læber; men da treen Gesandten ind i den festligt smykkede Sal, med Verefrygt nærmende sig dem. Uvilkaarligt hvilte Wlaß'jews Blikke paa Marina's huldе Skikkelse, som i sin Skjønheds og Ungdoms Trylleri, lignede en sand Engel. Hans Hjerte følte sig dybtgrebet.

---

*) Den 29de November 1605.

„Gid I maa vorde lykkelig, skjønne Jomfru!" sagde han neppe hørligt, idet han bøiede sig mod den rødmende Pige, som kun formaaede at takke ham ved en stum Compliment.

Da nu ogsaa Kongen var kommen, satte Toget sig i Bevægelse — først Monarken med sin Hofstat — ham fulgte Gesandten, ført af polske Paner — derpaa kom Marina, ved Dronning Anna's Side, omgiven af mange andre fyrstelige Fruer, og et talrigt Følge.

Cardinal Maciewski fuldbyrdede Vielsen, efter de i den katholske Kirke brugelige Skikke, og søgte, i sin Tale, at skildre de Fordele, begge Riger kunde love sig af denne Forbindelse. Marina vendte, i denne afgjørende Time, sine Øine mod Himlen.

Efter Vielsen blev den Nyformælede, af alle Tilstedeværende, hilset som Czarinde af Rusland. Gesandten overrakte hende, i sin Herres Navn, mange kostbare Foræringer; hun modtog dem venligt, skjøndt deres flygtige Værd ei formaaede at byde hende nogen Erstatning for hendes offrede Livslykke. En pragtfuld Fest, som bivaantes af hele Hoffet og alle tilstedeværende Stormænd fra fremmede Lande, endte denne for Marina Mniszech saa mærkværdige Dag.

Mørk fremdæmrede en kold Januarmorgen, i sit blege Skin, over den i sin vinterlige Liigdragt hvilende Natur. Marina havde besteget den glim-

rende Reisevogn, som var bestemt til, at føre hende til hendes andet Hjem. Det havde ikke været hende muligt, strax efter Formælingen, som hendes Gemal havde ønsket, at forlade sin lykkelige Barndoms Land, hvortil saamange hellige Følelser og Erindringer bandt hende. Hun bad derfor Czaren om Tilladelse til, at tøve endnu nogle Uger i det elskte Fædreland, og han opfyldte hendes Bøn, skjøndt det, som han udlod sig, vilde glæde ham, jo før jo hellere at byde sin skjønne Gemalinde velkommen i Moskwa.

Strax efter Formælingen havde Marina igjen trukket sig tilbage fra Hoffet, og begivet til Sambor, der vel havde tabt en mildere Aarstids Smykke, men dog, i hendes nærværende Stemning, var hende det kjæreste Opholdssted. Hun ønskede hjerteligt, at see den elskede Ungdomsven endnu engang, for at bibringe ham en anden Mening om hendes Caracteer, end han rimeligviis, efter alt det Forefaldne, havde fattet derom. Iwan kæmpede længe med sig selv, om han skulde følge den af Marina's skjønne Haand skrevne Indbydelse, eller om han skulde straffe den Troløse med Foragt, og aldrig mere see hende i det hulde, forførerske Ansigt. Omsider seirede Kjærligheden, og han ilte til Sambor.

I sit eensomme Gemak sad den unge Czarinde, med Haanden under det grublende Hoved. Hendes store, dunkle Øie saae ufravendt mod Døren, og hendes hele Væsen udtrykte en stor indvortes Bevægelse. Nu hørte hun en Mands Fodtrin, og kort

efter indtraadte, med hemmelighedsfuld Mine, en Tjener, som ledsagedes af en tættilhyllet Skikkelse.

Marina vaagnede som af en tung Drøm; hun bævede, hun reiste sig, og vaklede den Indtrædende imøde. Hun vilde tale, men hendes Bevægelse tillod hende ei, at komme tilorde; bevidstløs sank hun i sin Vens Arme. Glemmende Alt for et Øieblik, trykte Denne hende, som han endnu stedse elskede, til sit høitflyvende Bryst.

Omsider slog hun Øinene op, og vendte tilbage til Livet. En sød Forvirring malede sig i det skjønne, ungdommelige Ansigt. „Jeg føler, sagde Iwan, efter at have ført Czarinden tilbage til hendes Stol: Jeg føler, at jeg har tabt Alt, Alt! Gid Fyrstediademet maa give Eder den Rolighed, som jeg forgjæves vil stræbe efter mit hele Liv!"

„O, tilgiv Eders ulykkelige Marina! hviskede hun: Hun kunde ikke afvende dette Offer; barnlig Pligt og Fædrelandskjærlighed — — betænk selv, min Iwan, om ikke hver anden Følelse maatte forstumme for disse hellige Navne!"

„Har kun, tog han Ordet: har kun denne høihjertede Følelse ledt Eder ved Eders Livs vigtigste Skridt, da, ja da, Marina, tilgiver jeg Eder, og tager, i mit Livs smerteligste Øieblik, dog Eders Kjærlighed med!"

„Ved Himlen, som hører mig! sagde Czarinden i høitidelig Tone: Kun den Tanke, at tørre de blodige Taarer, det arme Fædreland har fældet saalænge, kunde bevæge mig til den smertelige Beslutning!"

„Saa skilles jeg i Fred fra Eder, dyrebare, ædle Qvinde! sagde Iwan rørt til den Grædende: Tro vil jeg blive Eder indtil Døden." — Maallos rakte Marina den Forsonede Haanden, og Skilsmissens store Øieblik var forbi.

Overalt, paa hele sin Reise, modtoges Czarinden med de hendes Rang tilkommende Æresbeviisninger, hvilket især smigrede Faderens Stolthed, som ledsagede hende. I Moskwa selv lignede Alt, ved hendes Indtog, et sandt Feerige, thi Demetrius, som ret vel kjendte Mniszech's Tænkemaade, havde Intet sparet, for at betegne Marina's Indtrædelse i det nye Hofliv saa glimrende som muligt.

For Speilet stod Czarinden Marina paa Kroningsdagen, snart seende op til den funklende Krone, snart ned til det prægtige Hermelin, som hvilte paa de skjønne Skuldre. „Det er dog en behagelig Følelse, tænkte hun, idet hun med Velbehag betragtede sin yndige Skikkelse: at bære en Krone, og at herske. Tusinder maae adlyde, naar Fyrster vinke, Tusinder vente paa deres naadige Smiil, og skjælve for eet eneste mørkt Blik. Ja, Glæden boer dog kun paa Thronen! — — "

„— — men Lykken ikke altid!" vilde Samvittigheden tilføie, som sagte Mindelse. Da aabnedes Fløidørene pludseligt, og ind traadte Czaren i keiserligt Smykke, at føre hende til Kroningssalen. Den Pragt, hvormed denne Høitidelighed gik for sig, var virkeligen omstraalet af et næsten blændende Trylleri.

De blinkende Ædelstenes Glands, de kostbare Dragters Riigdom, kunde ikke tænkes herligere; men alt dette maatte dog blegne for Marina's kongelige Skjønhed og Ynde, som, forbunden med hendes aandfulde Væsen og en i Sandhed elskværdig Beskedenhed, vandt hende alle Hjerter. Snart talte man, i hele Moskwa, om Intet hellere, end om Czarindens værdighedsfulde Adfærd, om hendes lyse Forstand, hendes uimodstaaelige Ynde.

Anderledes var det med hendes Gemal. Hans Foragt for russiske Sæder og Skikke, Jesuiternes lumske Kryben om den nybygte Throne, havde paanødt Folket den Overbevisning, at alt dette havde til Øiemed, at tilintetgjøre den græske Troe. De vigtigste Statsembeders Forlehning til polske Herrer, disses overmodige, næsten toileløse Adfærd i et dem gandske fremmed Land, havde desuden vakt Bojarernes Had, og opfyldt hvert Hjerte, hvori sand Fædrelandskjærlighed endnu brændte, med retfærdig Uvillie. Men, drukken af den ham omgivende Storhed og Pragt, saae Czaren ei den mørke Sky, som uheldsvanger begyndte at samle sig over hans Hoved. Afanassij Wlaß'jew, som følte sig forunderligt tiltrukken af Marina's Skjønhed, vovede omsider at gjøre hende opmærksom paa den Fare, som truede hendes Gemal. Men hun havde forlængst gjennemskuet Czarens Characteer, og ikke undladt, at give ham gavnlige Raad, for at gjøre hans Hjerte modtageligt for Statens Vel og Folkets Lykke. Dog, forgjæves lød Hustruens advarende Røst i den Be-

daaredes Øre, som kun var vant til, at høre berusende Glædes lokkende Toner.

„Jeg, allene paa Thronen, talte det, med stormende Magt, i hendes Inderste: og Alt var anderledes!" Men andre Baand, mægtigere, end alle øvrige paa Jorden, havde bundet hendes indre Tilværelse til et andet dyrebart Liv, som det lykkedes, at forjage Sjelens natlige Tanker. Hun var bleven Moder, Moder til en deilig Dreng. Naar Barnet hviilte i sød Slummer, eller smiilte i sin fromme Uskyldighed, da blev det, ogsaa om Moderen, stille og let, som tilforn."

„Vaarluften aander allerede udenfor!" sagde Czarinden engang til Catharina, Wlaß'jews Broderdatter, En af hendes Hoffrøkener. Med disse Ord traadte Marina til Vinduet, og aabnede de speilklare Ruder.

„Betænk, min Fyrstinde! svarte den fortryllende Pige: det er jo alt i Dag den 16de Mai! — Men, tilføiede hun bekymret: vil J ikke begive Eder til Hvile? Det er allerede silde, og Natluften kunde dog skade Jer."

„Forgjæves, tog Marina Ordet: forgjæves vilde jeg søge Søvnen; jeg er saa tung, saa bange om Hjertet. Gaae, gode Catharina, bring mig min Søn — maaskee kan Synet af Barnet gjengive mig min tabte Ro, som det saa tidt har gjort."

Frøkenen iilte, at udføre hendes Befaling, og kom kort efter tilbage med den slumrende Dreng paa sine Arme. „Saa!" sagde Czarinden, og lagde det søde Væsen i sit moderlige Skjød, bedækkende det med

hede Kys, tiltalende det med smigrende Ord, som dog hyppigt qvaltes af de fra de skjønne Øine nedrypppende Vemodstaarer.

Bevæget saae Catharina paa den grædende Moder, og sagde: „Let Eders Hjerte, dyrebare Fyrstinde! Nedlæg, hvad der bekymrer og trykker Eder, i Venskabs tause Barm; vi ere allene — kun sjelden er Leiligheden saa gunstig.“

Catharina's bløde Sølvstemme, som syntes at klinge op fra hendes Sjels rene Grund, og Pigens milde Charakteer, drog uvilkaarligt Czarinden til hende; hun fornam Medfølelsens lindrende Balsam i sit saarede Bryst. Alt betroede hun Catharina, sin Kjærlighed, sin Smerte, sin Bekymring for den letsindige Czar.

„Nei! raabte Catharina, da hun havde endt sin Fortælling, med jomfruelig Begeistrings hele Varme: Nei, en Iwan, som Eders, havde jeg aldrig været istand til, at opofre for en Krone; men det forstaaer sig — tilføiede hun mildere: I havde flere Pligter at opfylde, og torde vel ikke mere tænke paa Eders egen Lykke. Jeg beundrer Eder, men jeg føler, at jeg, i lignende Fald, ikke vilde været istand til, at handle saa stort. Men hvad nu Eders Bekymring for Czaren angaaer — den deler jeg kun altfor meget med Eder. Var imidlertid Faren saa nær, som I frygter, da havde sikkert min Onkel givet sin dyrebare Fyrstinde et Vink derom.“

„Endnu har jeg aldrig vidst, hvad Frygt var, sagde Czarinden med Værdighed: og mindst venter jeg, at lære den at kjende der, hvor ingen trykkende Følelse af Brøde betynger mit Hjerte. Men jeg el-

sker Folket, Catharina, og vilde gjerne see det lykkeligt. Min Gemals uværdige Adfærd lader mig frygte Alt, vel ikke for mig, men for ham selv. Tro mig, de Undertrykte vente utaalmodigt paa det Øieblik, de kunne afkaste deres Lænker. Huset Schuiskij har allerede længe stræbt efter Czarernes Krone; det vil ikke være uvirksomt længer. Havesyges og Ærgjerrigheds fortærende Flamme vil atter blusse op, og jeg har opoffret mig forgjæves!"

„O, fyld ikke Eders Sjel med saa mørke Billeder! svarte Catharina: Og sæt ogsaa, Alt gik, som I tænker, troer I da ei, at Ruslands ædleste og meest anseete Mænd ville ile, at føre Eder, skjønne Fyrstinde, til et andet og maaskee lykkeligere Alter?"

„Aldrig, raabte Czarinden, og en høi Rødme farvede hendes Kinder: aldrig vilde jeg forlade Thronen, hvorpaa Skjebnen har sat mig, om end Iwan's Haand var Prisen!"

Lysene i de høie Sølv-Armstager kastede kun et dunkelt Skin omkring sig, og gjennem den stille Midnat tonte den tolvte Times høitidelige Klokkeslag. Fruekenen reiste sig nu, paa Marina's Vink, og ringede paa de tjenstgjørende Kammerfruer, som skulde klæde Czarinden af, og igjen bringe den lille Iwan til Hvile.

Da lød pludseligt, fra Palladsets nedre Gemakker, en mørk Mumlen, som syntes, snart at nærme, snart at fjerne sig.

„Min Gud! sagde Czarinden: Hvad er det? Denne Uro, saa silde — — hvad kan det være? —"

Men neppe havde hun udtalt de sidste Ord, før Døren gik op, og Gesandten Wlaß'jew styrtede ind. „Forræderi! Forræderi!" lød det fra hans Læber, inden Czarinden endnu kunde spørge, medens Larmtrommernes Lyd og en huul Kimen, som rungede ned fra alle Stadens Taarne, afbrød den græsselige Stilhed.

„O, min Ahnelse! raabte Czarinden omsider: See Catharina, den er allerede opfyldt!"

„I behøver Intet at frygte, min fortryllende Fyrstinde! svarte Gesandten, idet han, med smigrende Fagter, nærmede sig Marina: thi jeg er kommen, at redde Eder og at benytte denne usalige Tildragelse til min Fordeel."

„Hvorledes skal jeg forstaae det?" tog Czarinden Ordet, trædende tilbage med stolt Alvor. — „Som I behager! svarte Hiin tørt: Den bedste Forklaring kan I imidlertid søge i Eders skjønne Øine, hvis hede Straaler have tændt en endnu hedere Flamme i mig."

„Er I rasende? stammede Marina, næsten ude af sig selv: Det byder I mig, og i denne Time?"

„Den er just meget beleilig! spøgte den Forvovne bittert: Det er Tid, at jeg kaster den Maske, jeg nødtvungen har baaret saalænge."

„Vee mig! raabte Czarinden grædende: Saa har jeg næret en Slange i min Barm, som sneg sig om i Venskabs hellige Klædebon, og vidste at tilliste sig min Fortrolighed! — Dog, hvi græder jeg! vedblev hun med tilsyneladende Kulde, idet hun

med Magt qvalte sine Taarer: Hvi viser jeg Følelse her, hvor kun Lidenskabens mørke Magter udstrække deres Kæmpearme, og seierrigt plante deres blodige Banner over Taarer og Offre! — Saa vil jeg da byde, hvad man har budet mig! vedblev hun i Fortvivlelsens grændseløse Smerte: vil maale, som mig er tilmaalt, vil losrive mig fra Himlen, og slutte en Pagt med Mørkets Aander! — "

„I er Vanvid nær, min beklagelsesværdige Fyrstinde!" sukkede Catharina, og sank, liig en knækket Lilie, for sin Herskerindes Fødder.

Larmen var imidlertid stedse kommen nærmere, vilde Krigerskarer droge gjennem Gaderne, og Borgerne forlangte Hævn. „Ned med Thronraneren!" lød det fra alle Kanter. Skjælvende omringede Czarindens Fruer hende; men hun stod rolig og fattet, trykkende sin Søn mod sit bølgende Bryst, og ventede standhaftig sin Skjebne.

„Saa vil I da ikke følge mig?" spurgte Wlaßjew Czarinden endnu engang. — „Velan da! raabte han med frygtelig Røst, da hun kun svarte ham med et foragteligt Blik: Snart sees vi igjen!" Dermed forsvandt han blandt det i Værelset indstrømmende Folk.

Alt var man i Begreb med at fraröve den ulykkelige Marina hendes dyrebareste Klenodie, hendes Søn, ja, endogsaa paa hendes egen Person vilde et Par Forvovne forgribe sig, da Fyrst Schuißkij pludseligt kom, paabød den larmende Skare Rolighed, og befalte den ham ledsagende Vagt, at bringe Fyrstinden med hendes Barn og hendes Fruer i sik-

ker Forvaring i et nærliggende Huus. Marina talte ikke et Ord. Hun klagede ikke, hun fældte ikke en Taare. Hendes Aand syntes, løst af alle Baand, at svæve over Jorden; kun det af Moderkjærlighed opklarede Blik forkyndte endnu det varme Liv i hendes Bryst.

Ruslands uværdige, uretmæssige Beherskér havde allerede udaandet sit Liv, medens hans Gemalinde nedstyrtedes af sin fordums Storheds og Herligheds Sæde. En anseet Bojars modige Søn havde givet ham Dødsstødet. Hjemkommen fra et lystigt Lag, havde den Ulykkelige neppe begivet sig til Hvile, før den vilde Storm reiste sig, som paa een Gang begrov alle stolte og ærgjerrige Planer tilligemed deres Ophavsmænd. „Forræderi, Herre! tilraaber ham hans Kammertjener Beßmanow: Jeg lader mit Liv for Eder; men I maa strax søge at redde Jer!" — Med disse Ord iler han til Gemakkets Indgang, og forsvarer den tappert, indtil han omsider, gjennemboret af mange Stik, synker afsjelet til Jorden. Over den tro Tjeners Liig styrter nu den mordlystne Hob ind i Værelset, og seer sin Lyst paa den forrige Herskers navnløse Qvaler. „I Dag mig, i Morgen Dig!" lyder det fra de raa Læber i den trøstesløse Døendes Øre.

Det er umuligt, at beskrive det Oprør, den Blodsudgydelse, som, indtil langt ud paa Aftenen, vedvarede i Moskwa. Henimod 4000 Mennesker omkom deri. Blandt de Faa, som Bojarerne havde skaanet, befandt sig, foruden nogle andre polske Fyrster, Marina's Fader, Woiwoden Jurij Mniszech.

For den stolte og ærgjerrige Mand var denne Skjebnens Omskiftning af den høieste Vigtighed. Guld og Skatte, ja selv Samvittighedens søde Fred, havde han opoffret — Datterens fromme Kjærlighedspagt havde han sønderrevet — hendes Ungdom havde han forbittret — i hendes rene Hjerte havde han fremkaldt en skyldbevidst Følelse, og alt dette kun for en flygtig Jordelykke, som nu laae sønderknust for hans Fødder. Qvælende hver ædlere Bevægelse, trykte han ei den ulykkelige Datter til Faderhjertet, da han, førstegang efter hiin rædselfulde Dag, saae hende igjen; intet kjærligt Ord af hans Mund trøstede den Arme. Idet han, koldt og stolt, viste hende alle de Æresbeviisninger, som tilkom hendes forrige Rang, kom han hende imøde, og sagde: „Man vil tvinge Dig til, at fraside Dig Din Ret til den russiske Throne, og at vende tilbage til Dit Fædreland. Men jeg maatte have taget gandske feil af Dig, hvis Du kunne laane Øre til slige falske Indskydelser, og stille Dig saaledes blot for Skjændsel og for Dine Fjender."

Taus saae Marina nogle Øieblikke ned for sig; men pludseligt opløftede hun de fyrigere straalende Øine, og svarte med fast Stemme: „Nei, min Fader, det har I ikke at befrygte af mig; jeg har jo gaaet i Skole hos Eder; Mesteren skal vorde tilfreds med sin Lærling. Andre Følelser have fortrængt de tidligere af mit Bryst; Skjebnen, som jeg offrede mig, berøvede mig Alt; nu udfordrer jeg den. Mit Liv vover jeg for Ruslands Krone!"

„Ret saa, ret saa, min Datter! raabte den ærgjerrige Olding: Ja, Din Ets Blod ruller i Dine Aarer!"

Fyrst Waßilij Iwanowisch Schuiskij, Stifteren af hiin græsselige Sammensværgelse, besteeg nu den atter ledige Throne. Uden at beile længe til Folkets Kjærlighed — den største Deel deraf vidste jo neppe, hvad der havde tildraget sig i Moskwa — havde allerede hans Venner og Tilhængere, fire Dage efter den falske Demetrius's Drab, offentligt udraabt ham til Czar, og i Cathedralkirken sat den af Blod dryppende Krone paa hans Hoved. Kort efter sendte den nye Hersker Adskillige af de meest anseete Bojarer ud i Rigets forskjellige Provindser, at modtage Troskabseeden og Korskysset af Folket, som, uden at knurre, lod sig smedde i nye Lænker. De polske Gesandter, saavelsom alle anseete Personer af Usurpatorens forrige Hofstat, bleve bevogtede; men Wojwoden Mniszech blev, tilligemed sin Datter, under en stærk Bedækning bragt til Jaroßlawl. Begge forbødes det paa det strengeste at underholde eller knytte Forbindelser med Rusland og Polen.

Stormen havde henveiret alle Glæder i Iwans skjønne Ungdomsliv. Bleg og farveløs laae Fremtiden for ham. Det Eneste, som mildnede hans Smerte, og ei tillod hans Aandskraft at synke, var den Tanke, at Marina var uskyldig. Vilde en Tvivl om hendes Kjærlighed reise sig i hans Inderste, saa behøvede han kun at tænke paa de sidste

Øieblikke, han tilbragte med hende i Sambor, og atter hvilte den Elskedes Billed, mildt og reent, i hans trofaste Sjel. Men hverken hans Fader eller hans Søster tænkte som han. Faderen sagde: „Du seer med Kjærlighedens Øine, jeg med Fornuftens.“ Hans Søster, nu Fyrst Radziwill's lykkelige Brud, foreholdt ham Dennes urokkelige Kjærlighed, som modig havde bekæmpet alle Hindringer, og spurgte ham, hvad hans utro Marina's Kjærlighed var mod den. Han kunde ikke nægte, at Alexis Radziwill havde befundet sig omtrent i samme Tilfælde, som Marina. Hans stolte Familie havde, af yderste Formue, modsat sig hans Forbindelse med Frøken Rozinski, men modig havde han budet alle Trusler Trods, og holdt sin Troskabseed.

„Den falske Demetrius er myrdet, Fyrst Schuiskij er vorden Czar af Rusland!“ Med disse Ord traadte Fyrst Radziwill ind i sin Gemalindes Gemak.

„Er det muligt? raabte den skjønne Qvinde forundret: Og Marina?“ — „Marina, svarte han: befinder sig, tilligemed sin Fader, i streng Forvaring i Jaroßlawl.“ — „O, min arme Broder! sagde Fyrstinden med dyb Følelse: Hvor vil ikke denne Efterretning ryste ham, hvor ville ikke alle hans Vunder bløde paany!“

„Ingenlunde, kjære Maria! svarte Alexis: thi nu først staaer det i Marina's Magt, at lægge dem Alle. Han ile til hende, han føre hende ud af Fængslet, og byde hende, tilligemed Friheden, sin Kjærlighed paany.“

„Ak, Du kjender ei Marina's stolte Hjerte! sukkede Maria: Hun vil ikke fraſige ſig Thronen; troe mig, Alexis, denne Kjærlighed kan aldrig gjøre vor Iwan lykkelig."

„Du er og bliver en Tvivlerſke!" ſpøgte Fyrſten, idet han trykte et Kys paa den hulde Qvindes Læber.

Da traadte Iwan ind. Han var allerede underrettet om Tildragelſerne i Moskwa, og bragte desuden det Budſkab, at Kongen, hvis ſynderlige Naade han nød, havde udnævnt ham til Geſandt ved Hoffet i Wien, hvilken Beſtemmelſe han allerede om et Par Dage ſkulde gaae imøde. Ei kunde, ei torde han ſætte Andet mod Kongens Bud, end villig Lydighed. Monarkens Mildhed ved den ſidſte Audients havde frarevet hans overſtrømmende Hjerte Tilſtaaelſen af hans ulykkelige Kjærlighed, og Fyrſten var ikke bleven urørt derved. Sigismund lovede, ſelv at være hans Talsmand hos den Elſkede, og, angaaende hendes Befrielſe, at træde i Underhandling med Ruslands nærværende Czar.

„Du er nu fri! ſkrev Iwan til Marina: Ingen Lænker binde Dig mere, ingen byrdefuld Krone hviler, min Elſkte, paa Dit Hoved. Skjebnen er forſonet. Und mig den Glæde, at tørre de Taarer, Du har fældet. Kæmp, hvis ikke Kjærligheden formaaer at hæve Dig over Alt, kæmp modig mod menneſkelig Svagheds opſtigende Lidenſkaber. Kom ſnart, min Elſkede! Ikke Kroner kan jeg byde Dig, men uforgængeligere Goder, Kjærlighed og Troſkab, ſom aldrig ophøre."

Dette Brev sendtes til Czar Waßilij, ledsaget af en Skrivelse fra Kong Sigismund.

Alfanassij Wlaßjew havde imidlertid opbudet Alt, for at vinde den fortryllende Marina, men forgjæves. Alle Bønner, alle Trusler vare ei istand til at ryste denne stolte Qvinde; hver mildere Følelse syntes at slukkes i hendes Ulykkes Nat. Dybtsørgende saae Catharina Wlaßjew, som frivillig havde ledsaget hende, hvor formørket hendes ellers saa milde Hjerte var; selv denne ædle Pige vilde det ikke mere lykkes, at glatte den rynkede Pande. Naar hun vilde tale den Forvildede tilrette, raabte Denne: „Tie! I veed ei, hvad det betyder, at have baaret en Krone — jeg er de mørke Magter hjemfalden — jeg kan ikke tilhøre Lyset mere!"

Med hurtige Skridt gik Czar Waßilij op og ned i sit prægtige Gemak. Hans Aand syntes levende sysselsat med Noget. Paa et Bord af hvidt Marmor laae to aabnede Breve, og i Nærheden deraf stod en Mand af høi, næsten kongelig Anseelse; det var Fyrst Grigorij Schachkowskoi, En af Marina's troe Tilhængere.

Czaren, som vel vidste, at han i Fyrst Schachkowskoi havde en farlig Modstander, forsøgte Alt, for ved List at stemme ham for sig. Han drog ham til sit Hof, forlehnede ham med adskillige betydelige Bestoddelser, bedækkede hans Bryst med Ordener, og

skjænkede ham, hvor han fandt det nødvendigt, sin Fortrolighed. Skrivelserne fra Kong Sigismund af Polen og den østerrigske Gesandt vare indløbne i Morges. Længe vaklede han i sine Beslutninger; men stedse randt det ham dog ihu, hvor vigtigt det maatte være ham, at Marina forlod det russiske Rige. Tallet af hendes Tilhængere — det vidste han — var ikke ringe. Alle Forsøg paa at overtale hende til at fraside sig Thronen, vare hidtil strandede paa hendes Characteers Fasthed, og det havde fyldt hans Bryst med mange lønlige Sorger. Til Kjærligheden, denne mægtige Magnet, satte han nu alt sit Haab. Idet han overveiede, hvem han helst skulde betroe Iwans Skrivelse, faldt hans Valg paa Schachkowskoi; ved saa stort et Bevis paa sin Fortrolighed haabede han, at smigre Marina's Ven.

„Jeg har ladet Eder kalde, sagde han derfor, efter nogen Kamp med sig selv: for at bede Eder overbringe den skjønne Fange hendes fjerne Vens ømme Tilskrift." — Han overrakte Fyrsten Iwans Brev.

„I ærer mig, Herre, ved dette Hverv! svarte Denne, og et sælsomt Udtryk talte af hans Ansigts kolde Træk: Men jeg tvivler meget om et lykkeligt Udfald."

„Intet mere derom, Schachkowskoi! tog Czaren Ordet: Nok, I har mit Fyrsteord, at jeg indgaaer Alt, hvis Marina endeligen opgiver den dri-

stige Tanke, at ville herske endnu engang paa Rus-lands Throne."

Fyrst Schachkowskoi havde, i den sildigere Tid, været snu nok til, meer end ellers, at heile til Czarens Gunst; han gjorde det i den Hensigt, i London at virke desto ivrigere for Marina's Lykke. Ved Guldets bedaarende Glands var det lykkedes ham, mere end eengang, at see og tale med den Fangne; men hvilken Forundring greb hende nu, da hendes Ven ubehindret iilte gjennem alle Vagter, og pludseligt traadte ind i hendes Gemak!

„Ikke saa sørgmodig, skjønne Fyrstinde! til-raabte han hende med et muntert Smiil: Lidelser-nes Tid vil snart være forbi. Mod, Mod! I skal ikke forsage, saalænge Schachkowskoi lever!"

Denne Mand var det forlængst lykkedes, i For-ening med hendes Fader at dræbe hver qvindelig Følelse i hendes Inderste. Vel kom det hende fore, da hendes Øie havde overfløiet Iwans elskovaan-dende Brev, som om der, paa den dunkle Bølge, hvor de mørke Aander bevægede sig, ogsaa vilde hæve sig en Lysgestalt; men hine trykte den atter ned, og den viste sig aldrig mere.

„Ja, I have Ret, mine Venner! sagde hun, idet hun, med luende Blik, vendte sig til sin Fader og Fyrsten: Ja, for Kjærligheden maa dette Hjerte være dødt, men ei for Æren og Hævnen; Skjeb-nen selv opfordrer mig dertil."

Man enedes om, at de Fangne for det første skulde vedblive deres haardnakkede Vægring. „Et beleiligere Tidspunkt maa først indtræde, sagde

Schachkowskoi: og den kan ikke udeblive længe. Frugten af min Plan er ikke modnet endnu, men snart vil dens Nydelse holde os skadesløse for al vor Angst og Møie. Stol paa min Iver for Eders Lykke, elskværdige Marina; jeg skal ikke hvile, for Rußlands Krone atter blinker paa Eders skjønne Hoved!"

Hurtigt vendte han tilbage til Moskwa, hvor Czaren saae hans Komme imøde med spændt Forventning, og med bange Ahnelse hørte Budskabet om Marina's urokkelige Standhaftighed.

„Saa kan da Intet røre Eders Hjerte mere!" yttrede Catharina Wlaß'jew en Aftenstund, da Marina Mniszech, hensunken i dybe Betragtninger, sad ved hendes Side, og kun, fra Tid til anden, talte nogle Ord til den lille Iwan. „O, Marina! vedblev hun: betænk, hvad I gjør! I vandrer, ad en mørk Sti, en mørk Nat imøde. Qvinden er ei bestemt til at herske; med Ydmyghed og stille Aand skal hun øve og opfylde Hustighedens Pligter; hun skal være Hustru og Moder, og i hiin Bevidsthed alene skal hun finde Livets sødeste Glæder. I overskrider de Grændser, Naturen har anviist det qvindelige Kjøn, I opløser Kjærligheds og Venskabs skjønne Baand — lad, o, lad Eder bevæge!" hviskede hun, i den inderligste Kjærligheds bævende Tone, og segnede, opløst i Smerte og Vemod, ned for hende, omfavnende hendes Knæe.

„Gode Catharina! sagde Marina nu, ei uden Følelse, idet hun drog den Knælende op til sig: I lider meget for min Skyld — troe mig, jeg føler det levende — men hold Eder ogsaa overbeviist om, at jeg endnu ikke er Eders kjærlige Deeltagelse gandske uværdig. Kampen, det har kostet mig, at løsrive mig fra Alt, hvad der var mig kjært og dyrebart, har, det sværger jeg Eder, ikke været mig saa let, som det maaskee er forekommet Eder og mange Andre. Iwans Amindelse, hans tro Kjærlighed, have tidt, i eensomme Timer, vædet mine Øine, men, Catharina, jeg kan, efter at have baaret en Keiserkrone, ikke mere vende tilbage til en polsk Dames indskrænkede Liv, aldrig mere gjensee mit Fædreland, hvor Spot og Haan vilde ramme og forfølge den dethroniserede Fyrstinde. Derfor — jeg besværger Eder, bestorm mig ikke mere med Eders Bønner. Lad mig alene gaae gjennem den Nat, I skildrer mig saa rædselfuld. I er jo dog ikke indviklet i min grusomme Skjebne."

Catharina bævede i sit Inderste. Hun vilde just fortsætte Samtalen, da hendes Onkel, Grev Wlaßjew, traadte ind i Værelset. „Saa silde?" raabte Frøkenen, og iilte den Indtrædende imøde. — „Kjærlighed spørger ei om Tiden!" svarte Greven, med et flammende Blik paa Marina.

„Hvor ofte, tog hun fornærmet Ordet: hvor ofte skal jeg da sige Eder, at I ikke, for min Skyld, behøver at betjene Jer af slige skiønne Talemaader!"

„I har vel ogsaa nu hørt dem i det længste Lag, skjønne Marina! svarte Wlasz'jew i samme Tone: thi herefter vil I udentvivl faae gandske andre Ord at høre af min Mund, end hidtil. Dette er mit sidste Besøg i Jaroßlawl! tilføiede han med høi Røst: Her seer I mig ikke mere, men jeg sværger Eder, forsmaaer I min Kjærlighed længer, da skal I ikke undgaae min Hævn. Og I — her vendte han sig til sin Niece — I følger, endnu i denne Stund, med mig, tilbage til Moskwa."

Blegnende saae den skjælvende Pige ned for sig. „O, min Onkel! stammede hun: Tillad mig dog, endnu længer at dele min Venindes Eensomhed — hav Barmhjertighed med mig — jeg kan ikke forlade hende!"

„I maa! Altfor længe har I opholdt Jer her!" tordnede Wlasz'jew, og bar hende, mere end hun gik, ud af Værelset.

De Følelser, som bestormede de nu adskilte Veninder, vare af gandske modsat Art. I Catharina's qvindelige Gemyt stod, ved Siden af Skilsmissens Smerte, endnu en anden Følelse — Iwans Billed havde hendes Phantasi ophøiet til et Ideal af mandig Skjønhed og udstyret med hver Dyd. Saaledes at vorde elsket, som Iwan elskede sin Marina, syntes hende den reneste Lykke i dette Liv, og længe formaaede hendes Sjel ei at fastholde noget, uden disse stille Drømme, der omtonede hende som rene Aandemelodier.

Anderledes saae det ud i Marina's Hjerte; her svævede Lidenskabernes Magter op og ned i den

dybe Grund, og rede ustandseligt deres Offer med sig paa den bølgende Strøm.

Gemytterne begyndte at forbittres mod den nye Czar. Fyrst Schachkowskoi, som kun havde ventet paa denne Stemning, opbød Alt, for endnu mere at opflamme Folkets fjendtlige Sindelag, og stadfæste det forlængst udbredte Rygte, at Demetrius var undkommen i hiin Rædselsnat, og flygtet til Polen, hvorfra han snart vilde vende tilbage med en mægtig Hær, for at straffe Forræderen og belønne de Troe.

Virkeligen fremtraadte ogsaa, paa denne Tid, en gandske almindelig Mand, der — som nogle Historieskrivere angive — tilhørte en israelitisk Familie, og udgav sig for den undkomne Czar Demetrij. Det er ubegribeligt, hvorledes det har kunnet lykkes denne udannede Bedrager, at drage Skarer af Tilhængere til sig. Czar Waszilij var i Begyndelsen en rolig Tilskuer ved disse krigerske Foretagender, og frygtede ingen Fare; men denne nye Usurpator, som beskyttedes af Kong Sigismund og begunstigedes af hiin Tids meest anseete Feltherrer, fik Dag for Dag, stedse betydeligere Kræfter, der omsider voxte til en frygtelig Størrelse. Han vandt adskillige glimrende Seire, og opslog sin Leir ved Tuschnio, ikke langt fra Moskwa. — Da sank Schuiskij's Mod.

„Nu er det afgjørende Øieblik der! sagde Fyrst Schachkowskoi til Marina Miniszech: Nu, min Fyrstinde, ile I ud af Fængslet; jeg selv fører Eder til Leiren ved Tuschnio, hvor Alt er beredt, at modtage Eder."

Og virkeligen forholdt det sig saa. Ved sine Spioner havde han vidst, at knytte Underhandlinger med Usurpatoren, og der fattedes nu intet mere, uden en personlig Sammenkomst af begge de formeente Ægtefæller.

Endnu engang vilde en Lysstraale opstige i Marina's dybeste Liv, da hun til Iwan, den trofaste Ven, stilede det skuffende Svar, som vel skulde give hende legemlig Frihed, men lægge hendes Aand i evige Lænker. Hendes Die glødede, hendes Barm sløi, hendes Haand rystede; men Tiden var afmaalt, og kun kjæk Beslutningsraskhed kunde redde. Thronen vinkede paany, og ved den stod Hævngudinden, pegende, med truende Haand, paa Schuiskij. Det var skeet, Bedraget var fuldbragt, hun var Broden hjemfalden, for evigt adskilt fra Dydens Salighed.

Langt om længe overbragte da Schachkowskoi den overraskede Czar Wasilij det længeventede Svar til Rosinski. Marina's Fængsel aabnedes; ei allene hende og hendes Fader, men ogsaa de øvrige Fanger, blev Friheden skjenket.

Den stærke Bedækning, som var bestemt til at følge Marina til de lithauiske Grændser, blev forjaget af en Krigerskare, som Kronraneren havde sendt imod den; selv bragtes hun til Dennes Leir, hvor hun allerede fandt Fyrst Schachkowskoi. Fastbesluttet, at erkjende Bedrageren for sin Gemal *),

*) Hendes Skriftefader, en Jesuit, skal siden have viet hende til ham.

anvendte den Snedige nu alle qvindelige Rænker, for, i de talrige Vidners Paasyn, at spille den glade, omtfølende Hustru. Taarer flode; Favntag og Kjærlighedsblikke bleve vexlede, for at give det Hele et Skin af inderlig Ømhed, og derved indgyde den raae Hær mere Mod og Deeltagelse.

Men det Haab, man havde bragt alle disse Ofre, skulde atter, ved ugunstige Omstændigheders Forening, tilintetgjøres. Kongen af Polen beleirede Smolensk med Kronhæren, og traadte, med de russiske Bojarer, i Underhandling angaaende Krigens Ophør. Rusland var kjed af den evige Krig; Waszilij gik i Kloster, og eenstemmigt valgtes nu Wladislaus, Sigismund's Søn, en, formedelst sine aandige og legemlige Fortrin, almeenagtet og elsket Prinds.

I Usurpatørens Leir opstod nu den skrækkeligste Uorden; de fleste Soldater glemte Troskabseden, og forlode den falske, paanødte Bedrager, der, for at undgaae Mishandlinger, saae sig tvungen til, at fly i Mulm og Mørke. Tilsidesættende hver ædel, qvindelig Sjels ømmere Følelse, iilte Marina, bleg, med flyvende Haar, det skjønne Ansigt badet i Taarer, omkring i Leiren, og bad og besvor Krigerne, ei at forlade hendes ulykkelige Gemal, Czar Demetrij. Den skjønne Qvindes Bønner og Løfter, som endog vare forbundne med Kjærtegn, forfeilede ikke deres Virkning; almindeligt Oprør herskede i Leiren. De donske og Saparoger-Kosakkerne rykkede, med deres Anfører Sarutzkij, ud ved høi lys Dag, for at marschere til Kaluga, hvorhen Usurpatøren

havde vendt sig. Men nogle Generalers Hurtighed og Mod forekom denne Dristighed; de satte efter de Flygtende, og tvang, efter en blodig Fægtning, hvori henved 2000 omkom, de Øvrige, til at vende tilbage til Leiren.

Marina, nu selv i største Fare, og martret af den Frygt, at man vilde udlevere hende til Polen, skjulte de fine Lemmer i en Krigers Dragt, og flyede til Kaluga, for, ved sit Mod og sine Raad at understotte Usurpatoren. Men hun var ikke saa lykkelig, at naae sin Stræbens Maal, thi alt paa Halvveien naaedes hun af en Trop Russer, som førte hende til Moskwa.

Hvo formaaer, at beskrive de Følelser, som grebe Marina's Hjerte ved Synet af hiin pragtfulde Keiserstad, som hun var bestemt til at herske over, og som engang hyldende havde omgivet hende med al sin Glands. Czar Wladislaw, som ærede hendes Byrd og hendes Kjøn, lod et heelt Huus indrette til hende, og indrømmede hende mangen Frihed, som ellers pleier at være Fangne nægtet. Men selv denne skaansomme Behandling forandrede ikke hendes Sind; hun blev ubevægelig ved sin Paastand, at Kronen tilkom hende, og opgav den ei engang, da hun erfarede den anden Usurpators skrækkelige Endeligt — han var falden for En af sine Fjenders Haand. Rusland frydede sig ved hans Fald, thi han havde udøst meget Hjerteblod og udbredt nye Rædsler over det lidende Land.

Den østerrigske Gesandt, Iwan Kozinski, var bleven kaldt tilbage fra Wien; Kongen havde bestemt ham til Gesandt ved det russiske Hof. Hvad bevægede sig ei i Iwans Bryst, da han saae Marina's Skrifttræk, da han nu omsider torde haabe, snart at kalde den Elskte Sin for evigt! Et nyt, skjønt Liv, meente han, havde berørt ham med sin Vaar-Aande, Himlen selv havde udøst alle sine Henrykkelser over ham, den Lykkelige. Af gandske Sjel deelte Søsteren hans Glæde, som før hans Smerte. Men desværre lignede Glæden her eet eneste klart Solblik gjennem en Tordensky, thi atter drog Skjebnen mørkere Skygger om Iwans Ungdomsmorgen.

Da han erfarede, hvorledes Marina havde fornægtet sin Qvindelighed, losrevet sig fra hver stor, hellig Følelse, skuffet hans trofaste Kjærlighed — — ak, da vaagnede han af sin skjønne Drøm; alle hans Livs Forhaabninger — det følte han dybt — vare modne for Graven. Gjerne havde han til en Anden afstaaet sin Gesandtskabspost, der skulde føre ham til det Land, endog til det Sted, hvor den Troløse levede, men Sigismund taalte ikke let Modsigelser. Han samlede derfor al sin mandige Kraft, opfyldte sin Pligt, og reiste.

Magnaten Jurij Miniszech havde ikke overlevet sin Skjebne længe. Skiændselens og den bøiede Stoltheds sønderknusende Følelse lukkede snart hans forblindede Øine.

Fyrst Schachkowskoi fik af Wladislaus's Høimodighed sin Frihed igjen, men alle hans Eien-

domme bleve sequestrerede, og han selv forvistes fra Fædrelandet.

Marina stod nu gandske alene, uden Venner, uden Hjem, i et fremmed Land, omgiven af Fjender; men hendes Aand hævdede endnu hiin urokkelige Bestandighed, som, i andre Forhold, og i Forbindelse med sand, qvindelig Dyd, vilde have erhvervet hende hendes Samtidiges Agtelse.

Paa denne Tid begav det sig, at Grev Wlasj'jew atter søgte at nærme sig den fortryllende Qvinde. Vel havde hendes Billed kun tændt en sandselig Ild i hans Hjerte, men udelukkende beherskede denne hans hele Væsen, og han havde svoret sig selv, at ingen anden Mand skulde besidde Gjenstanden for hans lidenskabelige Kjærlighed.

Catharina levede gandske for sin Phantasies Billeder. Liig en ædel Frugt hævede sig hendes rene, klare Gemyt over de hende omgivende Giftplanter. Hvo som saae hende, følte sig tiltrukken af hende; Sagtmodigheden i de huldе, fine Træk, hendes Skikkelses ætheriske Former, det lysblaae Øies fromme Blik, syntes at ville betegne en Helgeninde; endogsaa Wlasj'jew styrede tidt, i hendes Nærhed, sin ellers tøilesløse Lidenskab.

Men han var nu fuldkommen lykkelig; thi Marina havde omsider bønhørt ham, hun havde lovet ham Hjerte og Haand. Catharina troede at drømme, da han fortalte hende det; men hun iilte selv til hende, og hørte af hendes Mund Bekræftelsen derpaa.

„Ak, hvor er det Eder muligt, sagde hun: at opgive Eders Ungdomskjærlighed og at foretrække Grev Wlasz'jew for Eders Iwan?"

„Spørg ikke saa! svarte hun: Jeg vil Ingen af dem, jeg vil ingen Mand tilhøre mere; med Kjærligheden er jeg færdig, men endnu ikke med mine Planer — mærk Eder det, og tal ei om den Ting mere. Jeg vil, som I jo allerede veed, forfølge mit Maal alene."

Catharina, som ikke gandske forstod hine Ords Betydning, sukkede dybt, talte intet Ord mere, men betragtede tilsyneladende rolig de Forberedelser, man begyndte at gjøre til Formælingen. Wlaß'jew overøste den Elskede med Smykker og Juveler og andre kostbare Foræringer; hans Riigdom tillod ham, at være ødsel. Marina takkede med brudelig Ømhed, og Czar Wladislaw var veltilfreds med dette Anliggendes Udfald, thi nu torde han jo haabe, at den Trolovede vilde underkaste sig alle Betingelser.

Over Moskwa's slumrende Beboere hviilte en mild, maanelys Nat med sin stjernerige Himmel. Da skred langsom og tankefuld, en ung, rigtklædt Mand gjennem Stadens eensomme Gader. Hans Udvortes var høist tiltrækkende; en sjelden Skjønhed smykkede hans ungdommelige Skikkelse, og de store Øine, som straalte i dybt Vemod, talte mægtigt til Hjertet. Just nu vilde han træde ud af en Gade paa en aaben Plads — da forekom det ham, som om et hvinende Raab om Hjelp berørte hans Øre

— denne Stemmes Tone lød, med en skjærende Smerte, gjennem hans Sjel. Han holdt Aandedrættet tilbage; han lyttede. Alt blev stille — men nu foer pludseligt en Mandsskikkelse forbi ham. „En Morder!" gjennemgjøs det ham. Han stod som naglet i Jorden. Pludseligt hørte han Nogen tale i et nærliggende Huus; han saae Lys, Døren aabnedes, og en Tjener styrtede ud. En Dreng paa omtrent syv Aar vilde følge ham.

„Bliv kun hjemme, kjære Iwan! sagde Tjeneren, idet han vendte sig om til den Lille: I kan ikke hjelpe her — jeg kommer strax igjen."

Drengen blev staaende; den Fremmede følte sig vidunderligt dragen til ham, og nærmede sig ham nu med venlige Ord. Barnets Ansigt var dødsblegt, men de gyldne Lokker, med hvilke Natluften legede, omflode, liig en Glorie, hans Hoved.

„Hvor vilde Du da hen, mit Barn? spurgte den Fremmede i indsmigrende Tone: Det er jo Nat, og Alle sove."

„Ak, svarte den Lille: ak, kjære Herre, jeg har ogsaa sovet, men Moder vil dø, og har skreget saa høit, at jeg vaagnede derved. O, kom med til min Moder! tilføiede han med bedende Stemme: I kan maaskee hjelpe!"

Mekanisk fulgte den unge Mand det bedende Barn, som havde grebet hans Haand, for at lede ham op i første Etage af Huset. „Der er min Moder og Catharina!" sagde Drengen nu, idet han aabnede en Dør, og trak den Fremmede ind.

Men hvilket Syn frembød sig her! Bestænket med Blod, laae en Qvinde, kun sagte aandende, Hovedet omskygget af morke Lokker, vendt mod Væggen, paa en blaae Silke-Divan. Tæt derved stod et andet qvindeligt Væsen, blegt som Døden, men liigt et Englebilled.

„Moder, Moder, see dog til mig endnu een eneste Gang!" raabte Drengen nu, og bøiede sig over den Døende, som, ved disse Ord, med Møie søgte at reise sig op; men neppe faldt hendes Øie paa den Fremmede, før hun, med et høit Skrig, sank tilbage.

„Iwan, o hellige Gud!" lød det fra den blege Qvindemund. Men han var, med det hjerteſønderrivende Udraab „Marina!" segnet som livløs til Jorden.

Nogle Uger vare henrundne siden hiin skrækkelige Nat, da Gesandten, Iwan Rozinski, førstegang efter en farlig Sygdom, igjen var istand til, at tænke sikkert og klart over det Forefaldne.

„Hvo var da det huldе Væsen, spurgte han sin Kammertjener: som, ved mit Sygeleie, viste mig en saa kjærlig Deeltagelse? Hvor gjerne vilde jeg takke den Huldе for denne store Opoffrelse!"

„Herre, hun hedder Catharina Wlaß'jew! sagde Tjeneren: Men det har kostet mig megen Umage, at erfare hendes Navn, thi strengt havde hun forbudet alle sine Folk, at nævne det. Ak, hun har saa trofast holdt ud hos Eder, vedblev den Gamle: og, Herre, hun er endnu saa ung og smuk, hun ligner gandske Eders Fru Søster, Fyrstinde Radziwill."

„Du veed altsaa hendes Bopæl?" spurgte Iwan videre, og da Tjeneren bekræftede det, gav han ham nogle Linier med, hvori han bad sin huldе Sygevogterske bestemme ham en Time, da han selv kunde bevidne hende sin Taknemmelighed.

Catharina opfyldte, efter nogen Betænkning, Iwans Ønske. „Kun I, min Frøken! sagde Denne, efter at have fattet sig efter det overraskende Indtryk, hendes jomfruelige Skjønhed havde gjort paa ham: I allene kan give mig Oplysning om Alt."

„Gjerne vil jeg meddele Eder, hvad jeg veed! svarte Catharina med taaretungt Blik: Hiin skjebnesvangre Aften, da en Ahnelse — thi Tilfælde kan jeg ikke kalde det — bragte Eder i min Nærhed, havde jeg selv kun været faa Øieblikke hos den ulykkelige Marina. Jeg var nys hjemkommen fra Landet, og skjøndt jeg strax havde fulgt den efter mig sendte Tjener, fandt jeg dog allerede min Veninde i Dødens kolde Arme. Med den største Anstrengelse formaaede hun kun at tilhviske mig nogle Ord, saa at Meget blev mig dunkelt. Men siden erfarede jeg de nærmere Omstændigheder af en Kammerfrue, som hun pleiede at betroe Alt. Hun havde nemlig underholdt en hemmelig Forbindelse med Hoffmann Saruzkij, som allerede en Tidlang havde sværmet om i Moskwa, i den Hensigt, at yde hende sin Bistand, og min Onkel havde hun kun lovet sin Haand, for, ved hans Guld, at vinde Tilhængere, ved hvis Hjelp hun, i Forbund med hiin Forræder, atter kunde efterstræbe den ulyksalige, aldrig opgivne Indbildning om jordisk Storhed. Gjennem en Ta-

petdør sneg Saruzkij sig ind i Marina's Gemak, Hiin Aften overraskede min Onkel dem i fortrolig Samtale, og stødte hende, martret af Skinsyge, sin Dolk i Brystet."

Her standsede Catharina, da hun mærkede Iwans Smerte. Men strax efter vedblev hun: „Døden har en luttrende Kraft. Hr. Rozinski, hver anden Følelse maa tie i Eder. Vie den Døde en Medynkstaare; her foer hun vild, hisset vil hun atter samles med os."

„Ak! raabte Iwan med Vemod: Jeg har forlængst tilgivet hende. Kun det sønderriver mit Hjerte, at Døden skulde være det eneste Middel, som kunde sætte et Maal for hendes ærgjerrige Lidenskaber. Men hvorledes kom jeg da saa gandske i Eders milde Varetægt, min Frøken? Jeg beder, dølg Intet for mig."

„Afmægtig og dødssyg blev I af mig, saasnart jeg havde lukket Marina's Øine, bragt til mit Hjem, og efter nogle Ugers Forløb havde jeg den Lykke, at see Eder helbredt. Min Onkel, hvis blodige Gjerning endnu Ingen veed, maa strax efter have forladt Staden. Hvad der er bleven af ham, veed kun Gud, der jo ogsaa har lovet Forbryderen, at være en naadig Forbarmer."

„Og I staaer nu gandske allene, min Frøken!" sagde Iwan, og i hans Sjel vilde et skjønt Lys oprinde. — „Jeg har bestemt mig for Klosterlivet!" svarte Catharina, idet hun rødmende nedslog sine Øine.

„Saa lev da vel, modtag min inderligste Tak, og beed for mig og for hende!" stammede Iwan, og forlod Jomfruen.

Han vendte, med den forældreløse Iwan, tilbage til Polen, helligede sig hans Opdragelse, Staten, sine Medmenneskers Vel, og Marina's Erindring, som ofte sammensmeltede med Catharina's Billed. Denne vædede, sin første Følelse tro, Sløret med sine Øines rene Perler, indtil det forvandlede sig til en Solsky, og bar hende didop, hvor ingen Taarer flyde mere.

Th. Bulgarin.

Selvmorderen.

En original Fortælling,

grundet paa en sand Tildragelse.

Omsider var jeg bleven forlovet. Den skjønneste, den elskværdigste Pige (saaledes forekom hun i det mindste mig), Mariane B., havde skjænket mig sit Ja, og beseglet det med de ømmeste Kys. Neppe var det første Øieblikks Henrykkelse paa begge Sider bleven til en klar og rolig Lykfalighed, før hun, liig Riddertidens Damer, satte mig paa en Prøve, hvis Vanskelighed jeg dengang var langt fra at ahne. Hun be-

falte mig nemlig, under Tabet af hendes Godhed og Agtelse, at holde vor Forbindelse hemmelig for Alle, endog for hendes og mine Forældre, at undvige enhver Anledning til at røbe den, og i Tilfælde af Mistanke, nægte den paa det bestemteste, begge Dele indtil hun selv gav mig Tilladelse til at erklære mig for Vedkommende.

Grunden til dette Forlangende var, som hun selv sagde mig, følgende: Hendes Fader, en velhavende Kjøbmand, hvis eneste Barn hun var, havde anvendt Alt paa hendes Opdragelse; hun var hans Diesteen, og han satte sit største Haab til, at hun skulde gjøre et brillant Parti. Jeg, en fattig Candidat, uden synderlige Udsigter for Øieblikket, vilde upaatvivlelig, ifald jeg begjærte hendes Haand hos Forældrene, erholde et Afslag, som vilde gjøre mig det vanskeligt, ja umuligt, herefter at besøge Huset saa flittigt som hidtil; det var saaledes nødvendigt at holde vor Forbindelse hemmelig, indtil mine Udsigter havde forandret sig, eller indtil Mariane af andre Aarsager kunde troe sine Forældre gunstigt stemte for vor Forening. Jeg fandt disse Grunde saa rimelige, ja de forekom mig at være et saa umiskjendeligt Bevis paa Marianes Kjærlighed til mig, paa hendes Frygt for at miste mig, at jeg uden mindste Indvending gik ind paa hendes Vilkaar, som endog i høi Grad behagede mig ved det romanagtige Forhold, hvori det satte mig til min Elskede.

Et Aar forløb paa denne Maade, og hvis jeg under dette Tidsrum nød al den Lykksalighed, som en hemmelig Forstaaelse med en elsket Gjenstand kan

skjænke, saa udtomte jeg ogsaa i rigeligt Maal de Klager og Lidelser, som ere uadskillige derfra. Saavel det Ene som det Andet er Dig maaskee, kjære Læser, i lige Grad ubekjendt; thi maaskee har Du aldrig eller dog ikke længe været i et lignende Forhold. Tillad mig derfor at indvie Dig lidt deri.

Den Tanke: at elske og vide sig elsket, har under Forudsætningen af Hemmeligheden, noget dobbelt Tillokkende, noget ubeskriveligt Fortryllende. Den, hvis Kjærlighed er almindelig bekjendt, nyder Lyksaligheden kun halv; thi hans Følelse træder ud af sin rette Kreds og bliver en Gjenstand for tusinde Uvedkommende. Derimod de hemmeligt Elskende see ikke deres Forhold paa denne Maade profaneret; de ere i Enebesiddelse af den gjensidige Viden om deres Lykke, deres Kjærlighed er kun til for dem selv, ikke for Andre. Selv den Forsigtighed, hvormed de gaae tilværks, forhøie deres Følelser, og gjør deres sjeldnere og vanskeligere Sammenkomster saa meget ønskeligere for dem, saa meget inderligere. Elsket har du sikkert, kjære Læser, thi hvo har ikke det? og hemmeligt har Du vist ogsaa elsket; thi hemmelig er enhver Kjærlighed, indtil den har erhvervet sig Gjenkjærlighed. Du har da sikkert ogsaa forsøgt den forunderlige Stemning, hvori man kommer, naar Mennesker, om ikke drømme om vor Følelse, hændelsesviis omtale dens Gjenstand, naar de rose hende, som Du elsker, rose hende, enten for hendes Skjønhed eller for hendes Elskværdighed. Du er da bleven forunderlig exalteret; Længselen efter Din Elskedes Besiddelse, det brændende Ønske at behage hende, Frygten for at

mishage hende, for at see en Anden lykkeligere end Du, alle disse Følelser ere blevne vakte med dobbelt Styrke, og Din Stemning har været en forunderlig Blanding af Glæde og Ængstelse. Men tænk Dig nu i den fulde Vished af at være elsket, og Du vil kunne slutte Dig til den Lykfalighed, som jeg under de samme Omstændigheder maatte føle. Hvis Nogen i et Selskab omtalte Marianes smukke Haar, saa tænkte jeg: Han veed ikke, at jeg bærer en Lok deraf paa mit Bryst. Roste Nogen hendes smukke Hænder, saa tænkte jeg: Han veed ikke, at de ofte har trykket mine. Hvis Lykfaligheden i den hemmelige Kjærlighed har nogen Feil, da er det den, at være alt for stor, thi den er ofte nær ved at sprænge den Barm, som indeslutter den.

Men for ei at paadrage mig Bebreidelse for Partiskhed, saa bør jeg tillige, kjære Læser, gjøre Dig opmærksom paa de store, ja i Sandhed store Lidelser, som ere forbundne med denne Lykke. De hemmelige Elskendes Forhold er en reen Boldt for Tilfældet; deres Bestræbelser efter at mødes, efter at see hinanden uforstyrrede, for at kunne gjentage deres kjærlige Forsikkringer, er ligesom en Indsats i Lotteriet. Lykken, som undertiden kan have været Dig gunstig til at finde det rette Øieblik og den rette Leilighed, kan til andre Tider blive Dig saa ugunstig, at Du forfeiler begge; og naar nu et saadant Uheld bliver periodisk; naar det varer igjennem et heelt Tidsrum af Dage og Uger! Og tænk nu een af disse smaa Kurrer paa Traaden, som ere saa almindelige i Kjærlighed; tænk Dig en simpel Misforstaaelse, som gjør Din Elskede

utilfreds med Dig, vred eller bedrøvet. Du veed Dig uskyldig, og er vis paa hendes Tilgivelse, naar Du blot kan oplyse hende om Sammenhængen; men umuligt! der tilbyder sig ingen Leilighed til en Samtale; Du maa sidde ligeover for hende, og see hendes misfornøiede Blik, uden med eet eneste Ord at kunne vinde hendes Tilgivelse; Du maa endelig gaae bort, fuldt af hendes Vrede; en lang Nat ligger imellem dette Uheld og Muligheden af en bedre Lykke, og hvo veed, om ikke denne Mulighed næste Dag bliver Dig attur forskjærtset?

I en saadan piinlig Stemning, som allerede ofte havde fundet Sted imellem os, var det, at jeg en Aften maatte forlade Mariane. Hendes Forældre boede om Sommeren tæt udenfor en af Forstæderne. Saa ofte Anstændigheden tillod det, gjorde jeg, især om Aftenen, en Spadseretour ud til dette Sted, og var altid flere Gange om Ugen saa heldig at finde et Paaskud til at besøge den desuden gjæstfrie Familie. Men da Kjærlighed er saa unøisom, at selv Alt endnu ei er den nok, saa var det mig ikke tilstrækkeligt at see min Mariane og tale med hende i Familiens Nærværelse. Nu bebreider jeg mig selv min dengang urolige Stræben, som ikke kunde finde sig tilfreds i den stille Nydelse af den Elskedes Nærværelse, i den lykkelige Vished, der ligesom et magisk Lys burde kaste sine Straaler over Alt, hvad der var mig ligegyldigt, over Alt hvad der paalagde mig Tvang og Tilbageholdenhed. Dertil var jeg dengang ikke istand; tvertimod den eneste Tanke, som Hr. og Frue Bs. Selskab opfyldte mig med, var at finde

Leilighed til et Øieblikks Frihed, for under dette at kunne omfavne min Mariane, og høre af hendes Mund Forsikkringen om hendes Kjærlighed. Saa nøie havde jeg udstuderet Husets og Familiens Indretning, at jeg vidste, at Sandsynligheden af at finde et saadant Øieblik, ikke indtraf mere end eengang hver Aften. Hr. B. nemlig, som var en lidenskabelig Elsker af Blomster, pleiede henimod Mørkningen at forlade Værelset for at gjøre en ti Minuters Rond i sit Blomsterqvarteer. Undertiden inviterede han mig til at følge med, for at besee hans Blomsterflor, or hvilken jeg havde givet mig Mine af at interessere mig; og naar dette skeete, var Alt forloren. Men naar jeg derimod, just naar han skulde tiltræde sin Tour, havde sørget for at komme i levende Samtale med hans Kone, der omtrent paa samme Tid pleiede at besøge sit Kjøkken, saa lod han mig sidde, og nu gjaldt det at lade den ved Kunst indledte levende Samtale ligesaa kunstig uddøe, for ikke at opholde Fruen fra sine huuslige Forretninger; lykkedes dette, saa var det saa meget attraaede Øieblik vundet; og om dette var nok saa kort, saa følte jeg mig dog munter og oprømt den hele Aften. I Betragtning heraf var jeg ikke lidet stolt af mine Store, og som jeg troede, i Kjærlighedssager heel usædvanlige Roisomhed, men forlangte ogsaa det attraaede Øieblik som en Rettighed, Lykken ei kunde nægte mig uden den høieste Grad af Uretfærdighed, som da berettigede mig til Utilfredshed, til en for Alle synlig Melankolie, til en i mig selv indsluttet Fortvivlelse. Dag og Nat drømte jeg kun om dette Øieblik, og blev det mig forskjørtset, saa

var strax det onde Lune tilstede. Der behovedes til at gjøre mig mørk og uelskværdig ikke Andet end et Par fremmede Mennesker, som jeg ikke havde ventet at træffe i Selskabet, især unge Piger, som jeg vidste vare uadskillelige fra Mariane. Damerne have en finere Takt for det Sommelige, end vi Mandfolk. Ofte havde Mariane bebreidet mig min altfor kjendelige Forstemthed ved slige Leiligheder. I min Bestræbelse efter at behage den Elskede, besluttede jeg at gjøre alt Muligt for at overvinde mit Sind, men uhældigviis indtraf den første Prøve en Aften, da jeg mindre end nogensinde var oplagt til at bestaae den. Alt havde varslet mig det bedste Udfald af min Stræben efter at komme i Besiddelse af det lykkelige Øieblik; jeg havde saameget paa mit Hjerte, saa meget, som jeg maatte sige og betroe min Elskede, saa meget som jeg længtes efter at høre af hende. Alt var gaaet efter Ønske; Hr. B. var i Haven, Fru B. var i Kjøkkenet; med inderlig Længsel greb jeg Marianes Haand for at trykke den til min Læbe, da i det samme Døren gik op, og En af hendes Veninder traadte ind for at aflægge et Besøg og tilbringe Aftenen i hendes Selskab. Fortvivlet i mit Inderste, fattede jeg dog øieblikkelig den bestemteste Beslutning, ikke at lade mig mærke dermed; men da en fortvivlet Elsker nødvendigviis maa bevæge sig i de modsatte Yderligheder, saa paatog min Fortvivlelse sig Overgivenheds Maske; og for ret at vise, at den unge Dames Selskab ikke var mig uvelkommen, udtømte jeg mig i Opmærksomheder for hende, og i den Climax, hvori jeg nu engang havde sat mig, gik disse lidt efter lidt over til

en aabenbar Courtise. Mariane, som ikke var fri for et lidet Gran af Skinsyge, fandt ikke Behag i min Opførsel. Jeg mærkede det, men var nu nødt til at fortsætte min Rolle, der kostede mig selv den heftigste Anstrængelse. Efter Bordet nød jeg den Ære at følge den unge Dame hjem, og gik bort sønderreven i mit Inderste ved Tanken om den Misbilligelse, som ene synlig for mig, udlyste af Marianes Blikke.

Den næste Aften kom jeg igjen, med en veltalende Undskyldning paa Læberne, og i Haabet om at finde Leilighed til at anbringe den, men Nærværelsen af et Par fremmede Herrer viste mig strax ved min Indtrædelse, hvor lidet jeg havde at vente af denne Aften. Den Ene af de Tilstedeværende, en ung reisende Kjøbmand, converserede Mariane meget levende, og hun syntes at finde Behag deri. Min Fortvivlelse steeg meer og mere. Endelig anbefalede de Fremmede sig. Strax efter gik vi tilbords. Mariane, som stedse var kold imod mig, reiste sig snart fra sin Stol, og begav sig paa sit Kammer, under Paaskud af Hovedpine. Jeg blev nødt til at holde Hr. og Fru B. med Selskab. Den Sidste drillede mig med den unge Dame fra forrige Aften. Jeg fandt mig deri; men da hun endelig sagde, at ogsaa Mariane havde talt om den store Opmærksomhed, jeg havde vist hendes Veninde, og tilføiet, at denne Pige just var et Partie for mig, saa kom Taarer mig i Øinene, og nær havde jeg røbet min Hemmelighed, hvis vi ikke i det samme havde reist os fra Bordet. Hurtig tog jeg Afsked, og gik bort.

Det var allerede silde ud paa Aftenen. Vi befandt os dengang i Slutningen af August Maaned, da Nætterne allerede ere temmelig lange og morke, og Himmelen rigt besaaet med Stjerner. En kold Efteraarsvind blæste, og raslede med de halvvisne Løv i Træerne. Jeg gik ind ad Staden til, men ved Porten vendte jeg tilbage, for endnu engang at see det Huus, hvor min Elskede slumrede, og hvis Mure hindrede mig i at berolige baade hende og mig selv. Jeg kom derhen; Alt var tyst og stille. Jeg gik atter ud ad Staden til, og vendte atter tilbage, og denne Frem- og Tilbagegaaen fortsatte jeg saa ofte, at Klokken endelig var bleven over Eet. Jeg skammede mig over min hensigtsløse Uro, og lovede mig selv, nu at gaae hjem. Men den Tanke, at jeg umuligt kunde sove, bevægede mig til at forlænge min Spadseretour, ved at lægge den igjennem Alleerne.

Paa denne lange og morke Vei mødte jeg ikke eet eneste Menneske. Først da jeg var kommen et meget langt Stykke, skimtede jeg ved den ene Side af Veien, men i lang Frastand, et Par Lygter, som bevægede sig frem og tilbage. Jeg fordoblede mine Skridt, for at see hvad det kunde være. Jeg var allerede kommen næsten til Enden af Veien, da jeg stødte paa en Kareth og en Rustvogn, som begge holdt stille; intet Menneske, selv ikke Kudskene vare tilstede. Jeg var nu gandske nær ved den Mark, hvorpaa Lygterne befandt sig. Ved deres Skin saae jeg nogle Personer beskjæftigede i en travl Bevægelse, uden dog at kunne gjætte hvorfor. Nysgjerrig sneg jeg mig derhen, og saae, ikke uden en vis Gysen, fire Karle bære en sim-

pel Ligkiste, som blev sænket ned i en aaben Grav, hvorpaa de tilkastede denne; det Hele gik for sig uden alle de ellers sædvanlige Ceremonier. Karethkudsken stod og saae derpaa, støttet paa sin Pidsk. Foruden de fire Karle opdagede jeg en sortklædt Mand, som stod paa Randen af Graven, og holdt et Tørklæde for sine Øine. Uvilkaarlig nærmede jeg mig til ham; men hvor stor blev ikke min Forundring, da jeg, idet han besvarede et Spørgsmaal, som En af Karlene gjorde ham, paa Stemmen gjenkjendte min Ungdomsven Frederik O., som jeg længe ikke havde seet, tildeels fordi min Kjærlighedsforstaaelse havde faaet mig til at glemme for en Tidlang Alt hvad der ellers havde opfyldt mine Tanker. Jeg traadte nærmere; jeg kunde ikke længere tvivle paa, at det var ham. „Frederik! raabte jeg: Hvad gjør Du her?" — Efter et Øieblik's Forundring, hvori han taus betragtede mig, tog han endelig min Haand, trykte den heftig, og sagde: „Jeg begraver en Selvmorder." — Med skjælvende Stemme spurgte jeg: „Og hvem? Kjender jeg ham?" — „Det er Carl F.!" svarede han rolig. „Min Gud! udraabte jeg: Hvorledes?" — — Frederik afbrød mig: „Han har skudt sig; spørg mig ikke mere." Og i det samme qvaltes hans Stemme af en heftig Taareström.

Begravelsen var endt. Frederik havde fattet sig. Langsomt gik han tilbage og steg ind i Karethen. Jeg tog ham i Haanden, og sagde: „God Nat Frederik! Jeg kommer til Dig imorgen." — „Vil Du ikke følge mig hjem? spurgte han: Det er saa længe siden jeg saae Dig." — Taus sprang jeg ind i Vognen, og satte mig

ved hans Side. Vi rullede ind ad Porten, gjennem de øde, mørke Gader. Ikke et Ord blev vexlet imellem os. Endelig holdt vi udenfor Frederiks Hjem.

Jeg fulgte Frederik op ad Trappen, og traadte ind med ham paa hans Værelse. Han tændte Lys, bad mig sidde ned og forlod Værelset. I min Eensomhed havde jeg Tid til at samle mine Tanker. Den ulykkelige Carl, til hvis Begravelse jeg ved en saa forunderlig Hændelse havde indfundet mig, var mig forresten kun lidet bekjendt. Kun et Par Gange i mit Liv havde jeg talt med ham, og jeg vidste ikke Andet om ham, end at han var et udmærket smukt Menneske, og en Ven af Frederik, med hvem han dog først i den senere Tid, efter at jeg sjeldnere saae Frederik, var kommen i et ret intimt Forhold. Mine egne Sorger, som allerede næsten vare glemte, kaldte jeg et Øieblik tilbage i Erindringen, og studsede over at saa ringe Aarsager nylig havde gjort saa stor en Virkning paa mig. Ikke desto mindre var jeg dog endnu behersket af dem mere end jeg selv troede; thi uagtet de, ved Sammenligningen med den rædselfulde Begivenhed, jeg var bleven Vidne til, forsvandt som lutter Ubetydeligheder, laae de dog nu saaledes i Baggrunden af mine Tanker, at jeg, uden selv at undersøge hvorfor, var aldeles overbeviist om, at Carls Selvmord maatte være foranlediget af en ulykkelig Kjærlighed.

Om lidt traadte Frederik ind. Meget fattet, ja med en næsten oprømt Mine, satte han en Flaske og et Par Glas paa Bordet, idet han sagde: „Natten var kold; lad os drikke et Glas Madera!“ — „Carls

Minde!" tilføiede han: „Hans Liigfærd er ikke meget bedre end den man giver en Hund; lad da nu Vinens Aander og Glassenes Klang bringe ham en Hilsen fra to Venner, som efter længe ikke at have seet hinanden, traf sammen ved hans Grav!" — Frederik stødte sit Glas med krampagtig Heftighed mod mit, og medens han tømte det, randt Taarerne ned ad hans Kinder. Med en Anstrængelse, som for at jeg ikke skulde mærke den Bevægelse, hvori han var, fyldte han hurtig Glassene paany, og sagde: „Alle lykkelige Elskende Jeve! At en Werther bliver Selvmorder, er ikke besynderligt; men gid Kjærlighedens Lykke aldrig mere maa bringe Nogen til Fortvivlelse!" — Disse Ord gjorde et forunderligt Indtryk paa mig; jeg følte at jeg blegnede, jeg rystede paa Haanden; langsomt tømte jeg Glasset, medens tusinde Ahnelser og Tanker krydsede sig i min Barm. Frederik bemærkede det Indtryk hans Ord havde gjort paa mig. Uden at ahne Grunden dertil, sagde han: „Jeg taler i Gaader; men jeg skal give Dig Nøglen til dem. Lad os tilbringe Resten af denne sørgelige Nat i fortrolig Samtale." Han sprang op, ilte hen til Vinduet, trak de lange, nedhængende Gardiner for, gik til Bordet, og skruede den hidtil døsige Lampe iveiret. Med eet fik Stuen, som nylig var forekommet mig mørk og sørgelig, et venligt og hyggeligt Udseende; vi toge Plads i Divanen, og sparede ikke paa Vinen. Efter en kort Taushed begyndte Frederik saaledes:

„Det var i min Onkels, Major v. Rs. Huus, at jeg første Gang saae Carl. En Bekjendt havde for-

talt ham saameget om den muntre Selskabelighed, som herskede i dette Huus, at han fik Lyst til at tage Deel deri, og den omtalte Bekjendt førte ham derind. Carl behagede mig dengang ikke. Kun faa Gange havde han besøgt min Onkels Selskaber, før han paa den ubesindigste Maade yttede en heftig Lidenskab for den ældste Datter, Charlotte, en Pige paa 16 Aar, som dengang endnu neppe ansaaes for indtraadt i Verden, uagtet allerede Mange havde bemærket hendes Skjønhed og hendes beskedne blyfærdige Væsen. At Carl fattede Kjærlighed til denne Pige, derimod havde jeg intet at indvende, men at han saa aabenlyst lagde sine Følelser for Dagen, gav mig kun ringe Tanker om hans Forstand og hans Herredømme over sig selv. Den Takt for det Passende, som man er berettiget til at vente af en Mand i hans Aar og Stilling, burde have sagt ham, at Charlotte endnu var ubekjendt med saa heftige Lidenskaber, og at deres utvetydige Yttringer, i store Selskaber for Alles Øine, ikke kunde Andet end sætte den stakkels Pige i den største Forlegenhed. For Enhver, som kjendte hende nøiere, og i Særdeleshed for mig, som hendes Fætter, der havde seet og kjendt hende fra hendes spædeste Barndom af, var det tydeligt, at Carls Paatrængenhed i høi Grad generede hende, og at hun var saa langt fra at gjengjælde hans Kjærlighed, at hun tvertimod saae den med Mishag. Carl selv kunde ikke undgaae at have en Følelse deraf, men denne bidrog kun til endnu at forhøie hans Lidenskab. I Selskab havde han ikke Øie for Andet end for Charlotte; han talte kun med hende, hans Blik

var kun henvendt paa hende. Naar Charlotte, forlegen over den Opmærksomhed, som Carls Opførsel vakte i Selskabet, flyttede sig hen paa en anden Plads, saa varede det kun et Øieblik, og han fulgte efter hende. Gav hun sig i Samtale med En af de tilstedeværende Damer, saa blandede Carl sig øieblikkelig deri. Denne Adfærd, som i ethvert Huus vilde været upassende, maatte dobbelt støde hos min Onkel, hvis Frue endnu stedse ansaae sig for enberettiget til at modtage ethvert Offer paa Galanteriets Alter. Man beskylder hende for, at have havt mange Elskere. Hvorvidt det er sandt, skal jeg lade være usagt; men saa meget er vist, at hun gjør Fordring paa Enhvers Hyldest, og at hun snarere vil have fundet sig i at blive stukken ud af sin Tjenestepige end af sin Datter, som hun var vant til at ansee for et Barn, der endnu ikke kunde komme i Betragtning. Noget mere Uventet, en ubehageligere Overraskelse kunde ikke møde hende, end at see en ung, smuk og elskværdig Mand ile hende lige forbi, og lægge sin Hyldest for Charlottes Fødder. Hvis denne unge Pige hidtil havde havt en eller anden nok saa flygtig Tilbeder, da kunde man være overbeviist om, at det var en af Fru v. R. mønstret, og nu afskediget Cavalier servante. Intet Under derfor, at Carl, som havde indslaaet den Vei, der syntes ham at være den korteste, men som Fruen betragtede som en Omvei, i høi Grad mishagede min Tante, og, naar han ikke var tilstede, omtaltes som en Fusentast, en Nar, et Menneske uden Forstand, uden Levemaade, uden Kjendskab til Verden.

Jeg tilstaaer, at jeg selv, endskjøndt af andre Grunde end Fru v. K., var tilbøielig til at gaae ind paa den samme Synspunct, og hvis der endnu behøvedes nogen talende Kjendsgjerning for at bestyrke mig i min Mening, saa fandt jeg mere end nok i følgende Begivenhed, som var ligesaa uventet, som den var ubehagelig ved den Opsigt, den gjorde i Byen.

Den unge Baron N. var Et af de Mennesker, hvis hele Leven og Tragten kun gaaer ud paa een eneste Nydelse, nemlig Forfængeligheden; og denne satte han næsten udelukkende i at gjøre Lykke hos Damerne. Han gjorde Cour til alle de Damer, som vare i Mode; de Andre, om de end vare nok saa smukke og elskværdige, tog han ikke mindste Notice af. Jeg tvivler paa, at han nogensinde har gjort een eneste Erobring, thi ethvert Fruentimmer, han skjænkede Opmærksomhed, maatte snart bemærke, at intet Andet laae ham paa Hjerte, end at gjøre Opsigt med sin Kjærlighed. Ikke desto mindre havde han, som man kalder det, Ord for mange Damer, og det Middel, hvorved han erhvervede sig det, var deels en forunderlig familiair Tone, som han tillod sig med Damer, der vare ham temmelig ubekjendte, en Tone, hvoraf man just derfor let lod sig bedrage, idet man nemlig antog, at den ikke kunde finde Sted uden under Forudsætningen af et fortroligt Forhold; deels en fiin Vending i Conversationen, hvorved han vidste at bringe den Person, han vilde have Ord for, paa Tale, saa at man endog, som man siger i Kunstsproget, fixerede ham med hende, hvorpaa han stadigt benægtede Tingen, men i

saadanne Udtryk og med en saadan Mine, at hans Nei blev et uomtvisteligt Ja. Ved disse og lignende Kunster havde han blandt Andet ogsaa vidst at komme i Ord for Fru v. R., uagtet jeg nok tor indestaae for, at ihvad for Daarligheder min Tante ogsaa kan have begaaet, saa er denne ikke derimellem. Paa Charlotte havde han aldrig tænkt, fordi hun stedse blev holdt tilbage i Selskabet, thi hans Mangel paa Sandhed og Selvstændighed gjorde, at han selv intet Valg havde, men stedse bevægede sig efter Modens og Selskabstonens Compas. Nu derimod, da Carls ubesindige Opmærksomhed for Charlotte havde ligesom fremtrukken denne unge Pige af den Baggrund, i hvis Mørke hun tilforn havde været indhyllet, saa begyndte ogsaa Baronen at give Agt paa hende, og tænkte, at det kunde være ret moersomt, om han kom i Ord for en saa piquant dobbelt Intrigue, som den at staae paa eengang i Forbindelse med Moder og Datter, at bedrage den Ene med den Anden, og opoffre dem gjensidigen, uden selv at tage Skade paa sin uomskiftelige Elskværdighed. I Sandhed, det varede heller ikke længe, for Rygtet fortalte, at Baron N. stod i en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse med Charlotte v. R., at hun var dødelig forelsket i ham, og at den stakkels tosede Pige var at beklage, da den flygtige Baron neppe havde isinde at gifte sig med hende, men kun havde valgt hende som en aimable passetemps.

Dette Rygte undlod ikke at komme Carl for Øre. I høieste Grad forbittret derover, saa meget mere som han vidste det Ugrundede deri, og klart havde gjennemskuet Baronens Characteer, begav han sig en tidlig

Morgen op til ham, og sagde: „Hr. Baron! Vi To ere de forskjelligste Mennesker paa Jorden: De attraaer kun Skinnet, jeg derimod Realiteten. Det er saaledes ubegribeligt, at der kan opstaae nogen Tvist imellem os. Ikke desmindre er det dog Tilfældet. Behag fremdeles at give Dem Udseende af hvad De vil, jeg skal ikke gjøre Dem det stridigt. Kun een Ting beder jeg Dem ikke at affectere, og det er Besiddelsen af Charlottes Hjerte. Ingen veed bedre end jeg, hvor lidet denne Besiddelse er virkelig. Jeg selv elsker Pigen, og uagtet jeg er langt fra at have opnaaet hendes Gjenkjærlighed, saa forpligter dog min egen Følelse mig til at være hendes Forsvarer. De maa slaaes med mig!" — Den forbausede Baron søgte først at give Tingen en spøgefuld Vending, men da denne Udflugt ikke vilde lykkes ham, og han desuden fik Tid til at overveie, hvor stor Opsigt en Duel vilde gjøre, og hvor meget denne vilde forhøie hans Credit hos det smukke Kjøn, saa modtog han Udfordringen. Udfaldet blev, at han fik en Pistolkugle i Armen, hvorfor han en Tidlang maatte holde sig inde. Men det store Ry som gik af denne Begivenhed, holdt ham i fuldt Maal skadesløs for det Ubehagelige derved.

Men just den samme Omstændighed, nemlig at min Families private Anliggender bleve Gjenstand for offentlig Omtale, gjorde mig ligesaa forbittret paa Carl, som Denne var det paa Baronen. Saasnart jeg havde erfaret Duellen, begav jeg mig til Carl, og sagde til ham: „Jeg har allerede længe med Misfornøielse seet Deres Fremgangsmaade i min Onkels Huus; men dette sidste Skridt er for meget. At Baron M. er en

Nar, er bekjendt over hele Byen. Saa meget mere kunde man nøies med at straffe hans uoverlagte Yttringer med den tause Foragt, som de fortjene. Men sæt, at der end behøvedes en alvorligere Forholdsregel, hvad berettiger da Dem, Hr. F., til at tage Dem af Sagen? Dersom min Onkel ikke fandt for godt selv at afstraffe den Uværdige, saa var det mig, som Pigens nærmeste Paarørende, hvem det tilkom at forsvare hende, ikke Dem, en Fremmed, en Uvedkommende, som ikke er i Besiddelse af mindste Ret til at gjøre sig til hendes Ridder. Har De betænkt Følgerne af, at sætte en ung, uskyldig Pige, som Verdens Øine endnu aldrig have hvilet paa, i Bysnakkens Gabestok, og give hende til Priis for falske Rygter? Har De ikke betænkt det, da er De det ubesindigste Menneske, jeg har kjendt; men har De betænkt det, da seer jeg ingen Forskjel mellem Dem og Baron N." —

Ved disse Ord skiftede Carl Farve. Jeg ventede mig et trodsigt og opfarende Svar; men tvertimod, i den største Forbauselse sank han ned paa en Stol, og udbrød: „Min Gud! Hvorfor har De ikke før gjort mig opmærksom paa mine Feil? Jeg Ulykkelige! Har jeg maaskee ved min uoverlagte Opførsel kastet en Skygge paa hende, som jeg elskede høiere end mig selv! Hvorledes skal jeg gjøre min Uret god igjen? Giv mig Deres Raad, jeg vil følge det i Alt."

Venligere stemt, svarte jeg ham: „Jeg vil ikke miskjende Dem; jeg troer at Deres Kjærlighed er oprigtig, men vær forsigtig, recognoscer Terrainnet, og begaae intet uoverlagt Skridt. Lad Deres

Besøg blive sjeldnere, lad ikke Alle og Enhver see Deres Følelser; gaae ikke min Tante forbi med en Ligegyldighed, som om De neppe vidste, at hun var tilstede i Selskabet; hun er vant til at modtage en Hyldest, som det smerter hende at savne hos Dem. Betænk endelig, at Charlotte er en ung og uerfaren Pige. Hvad De end gjør for at erhverve hendes Gjenkjærlighed, saa glem aldrig, at De bør vaage over hendes Rygte lige saameget som over hendes Hjerte." — „Jeg lover det! raabte han: Jeg lover det ved min Ære, ved min Kjærlighed, ved Alt hvad der er mig helligt. De skal see, at jeg holder Ord."

Dette gjorde han virkelig ogsaa. Den ubehagelige Spænding, som den forefaldne Begivenhed havde frembragt i Familien, mildnedes lidt efter lidt, omendskjøndt den dog havde den uundgaaelige Følge, at Charlotte, der saaledes mod sin Villie havde gjort sig gjeldende i Selskabet, og faaet en hidtil ukjendt Betydning og Vigtighed, som i høi Grad opvakte hendes Moders Mishag, blev holdt endnu strengere tilbage, og maatte finde sig i en endnu ydmygere Stilling end tilforn. Efter nogen Tid viste Carl sig atter i Fru Rs. Cirkel, hvor han, uden at gjøre nogen pludselig Overgang, eller forfalde til nogen stødende Modsætning, vidste lidt efter lidt saaledes at forandre sin Tone og sin hele Opførsel, at man neppe bemærkede Forandringen, førend Fru v. R. selv engang erklærede ham for En af Husets behageligste Omgangsvenner. Jeg beundrede ham hemmelig for det Herredømme, han saaledes

havde erhvervet over sig selv. Men jo mere jeg fandt ham elskværdig, utvungen og naturlig oprømt i Selskabet, desmindre troede jeg tilsidst at kunne forklare denne Forandring, uden ved at antage, at hans Kjærlighed til Charlotte var forbi.

I et fortroligt Øieblik sagde jeg engang til ham, at han som en brav Mand havde holdt sit Ord, og at jeg høilig beundrede ham for den Magt han havde over sine Følelser. „Kjære Ven! svarte han med et Smiil: Jeg vil ikke roses for et Herredømme over mig selv, som jeg ikke besidder. Det er ingen Kunst for mig at være fri og munter, thi jeg er ubeskrivelig lykkelig." — „Og Din Kjærlighed?" spurgte jeg (thi i det nøiere Forhold, hvori vi nu stode, vare vi blevne Du's med hinanden.). „For den, svarede han: er jeg bleven fuldkommen helbredet. Det var en Illusion, som saa mangen Anden. Nu aander jeg saa frit som efter en Tordenregn." Dette Svar frapperede mig. Jeg ønskede Carl til Lykke, omendskjøndt der dog i mit Inderste var noget som opponerede derimod. En saa pludselig Overgang fra Hede til Kulde, behagede mig ikke. Det gjorde mig ondt at maatte tilskrive min Ven en Overfladiskhed i Følelser, som jeg ugjerne vilde tiltroe ham.

En Tid gik hen, og Carls Fødselsdag nærmede sig. Jeg besluttede at forære ham, da han var en stor Elsker af Malerier og Kunstsager, en ægte Rembrandt, som jeg havde arvet efter en Paarørende, og som han ofte havde rost. For at overraske ham desmere, besluttede jeg at lade Stykket,

ham uafvidende, ophænge paa hans Væg Aftenen før hans Fødselsdag, for at han ved sin Hjemkomst om Aftenen silde skulde forefinde det, som den første Lykønskning til Festdagen. Hvad som lettede mig denne lille venskabelige List, var den Omstændighed, at Carl for nogen Tid siden, da jeg flyttede til et andet Logis, havde leiet det, som jeg forlod, og nu beboede det; jeg havde dengang havt to Nøgler til min Dør; i Distraction havde jeg beholdt den ene, og bestandig glemt at aflevere den. Om Aftenen, da jeg vidste, at Carl var ude, tog jeg altsaa Maleriet under min Kappe, og med en Lygte i Haanden gik jeg sagte op ad Trappen, aabnede Døren med min Nøgle, lukkede den efter mig og gik ind i Stuen, for at ophænge Maleriet, da jeg i det samme hørte Nogen røre ved Laasen, og gjøre Anstalter til at aabne den. Jeg kunde ikke tvivle paa, at det jo var Carl, som kom hjem, maaskee for at hente en eller anden Ting, han havde glemt. I saa Fald var det at formode, at han strax vilde gaae igjen. Dette var dog værd at forsøge, inden jeg gav tabt i mit Anslag. Jeg slukte altsaa min Lygte, sprang, med mit Malerie under Armen, ind i et stort Klædeskab, som stod i Stuen, tog Nøglen ud af Skabsdøren, og slog denne i for mig.

Men til min Forundring hørte jeg to Personer træde ind i Stuen. De gik Begge med meget sagte Trin, ja, den Ene saa sagte, at jeg neppe vilde have bemærket Denne, dersom jeg ikke af en kun halvforstaaelig Hvidsken havde kunnet slutte mig, ikke blot til Tallet, men ogsaa til, at den Sidste maatte være

et Fruentimmer. En lang, stum Omfavnelse af begge de Kommende viste mig, at jeg ikke havde taget feil. Jeg blev overmaade forlegen ved den Tanke, at min velmeente, som jeg nu indsaae, utilladelige Lyst, saaledes nødte mig til at blive Vidne til en Scene, som burde være uvitterlig for Alle. Imidlertid var her nu ikke Andet for, end at blive staaende i mit Skjul. En Reflexion kunde jeg dog ikke undlade at anstille: Carl, tænkte jeg, er desværre et høist letsindigt Menneske, uden Dybde, uden Kraft i sine Følelser. Nylig en saa brændende Kjærlighed, og nu ikke blot Kulde mod den elskede Gjenstand, men allerede nye Forbindelser! Og hvad for et Slags Forbindelser! Vistnok af den allerlaveste Sort; et foragteligt Væsen, som er tilfals for Enhver; thi kun et saadant kan nedlade sig til en Rendezvous som denne.

Men ingen Ord kan beskrive min grændseløse Forbauselse, da det tilstedeværende Fruentimmer afbrød den lange Taushed, og ved den første Klang af sin Stemme lod mig fatte hele min Vildfarelse. Det var min Cousine Charlotte. Nær havde jeg udstødt et Skrig, thi i den første Overraskelse kunde jeg neppe besinde mig. Min første Tanke var at styrte mig ud mellem de to Forelskede, beskjæmme den ubesindige Pige, og straffe hendes usle Forfører. Men ligesom forstenet blev jeg staaende, og min Haand savnede Kraft til at udføre min Villie.

Jeg vil vente lidt! tænkte Jeg: jeg vil først lytte til Samtalen; min Hævn skal ikke udeblive; jeg skal gandske drage Maasken fra denne Hykler, som har vildet indbilde mig, at hans Lidenskab for Charlotte var udslukt; som har givet mig sit Ord paa

at skaane hendes Rygte, og holder det paa denne Maade.

Men at opsætte sin Beslutning, er i de fleste Tilfælde det samme som at opgive den; saaledes gik det ogsaa her. Den Samtale, hvortil jeg nu blev Vidne, overtydede mig om, at det ikke var første Gang, at Charlotte havde besøgt Carl. Allerede længe havde Dennes Værelse tjent til Skjul for deres Sammenkomster, og disse vare begyndte fra det Øieblik af, da jeg bemærkede Carls forandrede Opførsel med Hensyn paa Charlotte, hans mindre Opmærksomhed, og tilsidst hans tilsyneladende fuldkomne Ligegyldighed for hende. Den Duel, han for hendes Skyld havde bestaaet, havde gjort et dybt Indtryk paa den unge, uerfarne Pige, der betragtede Verden som en tillukket Roman, Carl, som Den der skulde aabne den for hende, og Duellen som den første interessante Begivenhed deri. Fra dette Øieblik af var hendes Kjærlighed vaagnet. Hun havde fundet Leilighed til at tilstaae Carl sine Følelser. Men Nødvendigheden af at maatte, med stor Selvbeherskelse, skjule den for alle Andre, denne Nødvendighed, som jeg selv havde lært Carl at indsee, og som endog havde bevæget ham til at give mig sit Æresord paa, at han gandske vilde forandre sin Adfærd, alt dette gjorde enhver Meddelelse paa den sædvanlige Vei umulig for de Elskende, og dog kunde Ingen af dem undvære en saadan. Charlotte, hvis Kjærlighed syntes at være saa sildig vakt, for at opblusse med dobbelt Heftighed, overgav sig nu til den Elskede med en saa blind Hen-

givenhed, at hun endog indvilgede i at have slige Sammenkomster med ham. I Henrykkelse over at vide sin Kjærlighed lønnet paa den utvetydigste Maade, blev Carl et nyt Menneske i selskabelig Henseende. Hans Tvivl havde tilforn gjort ham paatrængende, tvungen, ubesindig; hans Lykke gjorde ham nu naturlig fri og naturlig tilbageholden, elskværdig, og opmærksom paa Alt hvad som fordrede det. Til disse Omstændigheder kunde jeg slutte mig af den forefaldne Samtale. Det havde noget Rørende for mig at see min unge Cousine, der ellers var saa sky og saa blyfærdig som en nylig indviet Nonne, afkaste alle Hensyn, og med den meest brændende Lidenskab hengive sig til den Elskede, der paa sin Side lagde en ligesaa urokkelig Følelse for Dagen. Sand Kjærlighed bærer i sig selv en Undskyldning for sine Feil. Min Forbittrelse gik lidt efter lidt over til den inderligste Bedrøvelse. Jeg harmedes mindre over det Forefaldne, end over den uheldige Skjebne, der havde gjort mig til Vidne i en Sag, som jeg vilde have givet mit Liv for at være uvidende om. Nu forekom det mig, som det var min Pligt at handle, og dog vidste jeg ikke hvad jeg skulde gjøre; en Byrde var lagt paa mine Skuldre, og jeg formaaede ikke at bære den.

I Løbet af Samtalen retfærdiggjorde Carl sig meer og mere i mine Øine. „Min elskede Charlotte! sagde han: Min Lykke er nu saa stor, at det forekommer mig, som om jeg, ihvad der end hændte, aldrig kunde blive ret ulykkelig. Himlen forlade mig det, ifald jeg stoler formeget paa min

Kraft; den veed, at det er ikke Overmod, men kun inderlig Taknemmelighed for den Lykfalighed, som den selv har skjenket mig. Kun een Ting vilde være istand til at sønderknuse mig, og det var, om Du vendte Dit Hjerte fra mig; men, ikke sandt? det er umuligt?" — „Umuligt!" stammede Charlotte. — „Velan! sagde han: Saa er jeg rolig for Alt, hvad der kan skee. Ja selv, om det Skrækkeligste hændte, om Du, min inderlig Elskede, døde fra mig, jeg troer ikke, at jeg vilde gaae tilgrunde derover. Jeg vilde da henleve mit Liv i stille Erindring om den Lykke, Du har skjenket mig, og som Intet, selv ikke Døden, kan berøve mig; jeg vilde trøste mig med, at Du var død med mit Navn paa Læben, og jeg vilde haabe paa et saligt Gjensyn." — Charlotte omfavnede ham taus og inderligt. „Himlen bevare mig dog for alt for svære Prøver! tilføiede han: Man kjender ikke sin Kraft, før Øiebliket fordrer den."

„Kun Eet, vedblev Carl: mangler i min Lykke, og det er, at jeg skal indslutte den i mig selv, hvergang jeg i et, desværre kun alt for langt Tidsrum, ikke kan meddele den til Dig. Jeg bugner under den, jeg er næsten for svag til at bære den." — „Og jeg? svarte Charlotte: Gaaer det mig da bedre?" — „Nei! gjentog Carl: Men hvorfor skulle vi ikke Begge have en Fortrolig, som kunde hjelpe os at bære, hvad der er formeget for os selv? Din Fætter Frederik er min Ven; jeg har den største Agtelse, det oprigtigste Venskab for ham. Da jeg var ulykkelig, var han min Fortrolige; hvorfor tør jeg

nu ikke indvie ham i min Lykke? Skal jeg gjengjelde hans Deeltagelse med Falskhed, hans Venskab med Bedragerie? O, hvis der er nogen Brøde i vort Forhold, hvormeget vilde det da lette mit Hjerte, at have ham til Medvider! Jeg vilde tilstaae ham Alt; han vilde misbillige det, jeg veed det, men naar jeg rolig havde hørt hans Bebreidelser, naar han havde erfaret alle Omstændighederne, saa vilde han tilgive mig, han vilde føle Medlidenhed med vor Tilstand, han vilde undskylde, hvad han ikke kunde forsvare, og min Samvittighed vilde have et fast Hvilepunkt i hans mandige Skaansomhed." — „For Himlens Skyld! udraabte Charlotte: Ham mindre end Nogen! Det var den Sidste, jeg vilde indvie i min Hemmelighed. Jeg har Godhed, jeg har Agtelse for ham; men jeg frygter ham. Jeg vilde skamme mig for ham, jeg vilde aldrig torde træde ham under Øine! Nei, min Ven, hverken han eller nogen Anden bør kjende vort Forhold. Og hvortil skulde det nytte? Er der nogen Brøde i hvad vi have begaaet? Trænger vor Samvittighed til Beroligelse? Min idetmindste ikke. Min Kjærlighed omfatter baade den og alle mine andre Følelser; jeg indseer da ikke, hvorledes den kan komme i Strid med nogen af dem. Elsker Du mig da mindre end jeg elsker Dig?" — „Nei, min inderlig elskede Charlotte! udbrød Carl: Nei, min Kjærlighed er saa stærk, saa sand og oprigtig, at den ikke trænger til nogen Undskyldning. Jeg vil i dette, som i Alt, gandske adlyde Dig; jeg vil troe, at Din Følelse ikke kan bedrage; dens uskyldige Villie skal være min eneste Lov."

Havde jeg allerede under Begyndelsen af Samtalen ikke kunnet overtale mig til at give mig tilkjende, saa blev det mig, efter den Vending, den nu havde taget, reent umuligt. Jeg besluttede at blive i mit Skjul, indtil de Elskende vare borte. Carl var Den, som først erindrede om, at det var paa Tiden at skilles ad. Charlotte adlod. Efter at have givet ham, i Anledning af hans Fødselsdag, en Præsentsion, som indeholdt en Lok af hans Haar, efter at have noie aftalt med ham, naar de atter turde haabe at mødes, omfavnede de hinanden til Afsked, og listede sig sagte ud af Værelset. Jeg kom frem af mit Skjul, gik til Vinduet, og skimtede, ved Skinnet af en Gadelygte, Carl og Charlotte, som ilte op ad Gaden, og dreiede om ved Hjørnet. Hurtig forlod jeg Huset. Mit Malerie, som jeg nu af gode Grunde ikke kunde efterlade, bragte jeg i al Hast hjem i min Bopæl, og begav mig derpaa ufortøvet hen til min Tante. Jeg traf hende just som hun stod i Begreb med at gaae paa Comedie. „Jeg beder om Forladelse! sagde jeg: Jeg havde reent glemt at det var Deres Comedie-Aften. Men siden jeg engang er her, saa vil jeg gaae ind og hilse paa Familien et Øieblik. Er Charlotte tilstede?" — „Nei! svarte hun: Charlotte er i sin Dandseøvelse hos Etatsraadens." (Her pleiede nemlig Charlotte og flere af hendes Veninder at deeltage i en Dandseøvelse visse Aftener om Ugen.) — „Besynderligt! sagde jeg: For lidt siden gik jeg just forbi Etatsraadens, og saae et ungt Fruentimmer gaae derind; hun lignede Charlotte saa frappant, at jeg nær

havde talt til hende; men da Tjeneren ikke var med, begreb jeg, at jeg maatte have taget feil." — „En fortræffelig Slutning! udbrød min Tante, i det hun slog en høi Latter op: Altsaa, fordi Tjeneren ikke var med, saa kunde det ikke være hende? Jeg siger Dem, at det var Charlotte, De saae." — „Og jeg, svarte jeg: jeg siger Dem, min Tante, at det var ikke Charlotte, thi De kunde umulig være saa uforsigtig at lade hende gaae alene derhen." — „Nei, vil man see! svarede Fru v. R.: Saa De troer virkelig, at min Tjener ikke har Andet at bestille? Man skal see, jeg kommer til at holde en egen Domestik til Charlottes Opvartning?" — „Gjør det, som De vil, gjentog jeg: men vogt Dem at De ikke kommer til at fortryde Deres Mangel paa Aarvaagenhed." — „Hør, min kjære Frederik! svarte hun: De kan være et meget charmant Menneske, men De skulde ikke blande Dem i Opdragelsesvæsenet, som De ikke forstaaer. En ung Pige skal ikke vænnes til stor Opvartning. Et Barn, som Charlotte, kan vist nok uden Fare for sit Rygte, gaae alene herfra til Etatsraadens, især saa tidlig om Aftenen. Naar Dandseøvelsen er forbi, pleier jeg at lade hende hente ved Tjeneren, men i Aften, De maa ikke blive forskrækket i Aften kan jeg ikke engang opfylde denne vigtige Pligt, thi Tjeneren skal følge mig selv fra Comedien. Men vær De kun rolig; det er ikke første Gang, dette er skeet, og der vil nok i Selskabet findes En eller Anden, som ledsager hende hjem." — Jeg lover Dem, svarte jeg: at hun ikke skal komme i Forlegenhed, thi jeg skal

selv afhente hende." — Med en ironisk Mine saae min Tante paa mig, og sagde: „Jeg er Dem meget forbunden for Deres Tjenstagtighed." Derpaa neiede hun dybt, og gik.

Jeg gik hen til Etatsraadens, hvor Dandsen var i fuld Gang. Jeg sagde, at Fru v. R. havde bedet mig hente Charlotte. Man svarte mig, at hun, som sædvanlig, var kommen noget silde, og at man derfor umulig kunde tillade hende at gaae førend Alting var forbi. Jeg sagde, at jeg havde Tid til at vente, og bad om Tilladelse til at gaae ind i Dandsesalen. Ved at see mig, blev Charlotte kjendelig forlegen. Jeg søgte at være saa utvungen og saa oprømt som muligt. Da Dandsen var tilende, fulgte jeg hende hjem. Underveis fortalte jeg hende min Samtale med hendes Moder, og sagde, at jeg herefter selv vilde ledsage hende baade til og fra Dandsesselsen. Hun takkede mig derfor paa en Maade som forbausede mig, thi jeg havde aldrig troet, at en saa ung og naturlig Pige allerede kunde være en saadan Mester i Forstillelse. Jeg maatte sande, at Amor er den snildeste Lærer, og at hans allerførste Lection bringer Eleven videre end ti Aars almindelig Opdragelse.

Næste Morgen sendte jeg Carl min Rembrandt, og gik siden op til ham, for at lykønske ham. Efter en kort Samtale, leverede jeg ham Nøglen til Døren, fortalte ham hvorledes jeg var kommen til den, og bad ham undskylde, at jeg i Forglemmelse havde beholdt den saalænge. Han rødmede, tog den taus, og lagde den dybt ind i sit Chatol.

Paa den næste Dandseaften gik jeg op til Charlotte, og sagde, at jeg efter Aftale var kommen for at hente hende. Hun takkede mig for min Godhed, men sagde, at hun ikke befandt sig vel, og bad mig endog om at gaae hen til Etatsraadens, for at underrette Familien om, at hun ikke kunde komme. Jeg kunde ikke lade være at smile over dette Paaskud, thi for Andet kunde jeg ikke anse det. Imidlertid udrettede jeg hendes Ærinde, og grublede paa, ved hvilke Midler den listige Pige vel nu kunde have isinde at føre mig bag Lyset. Det er en ulige Kamp! tænkte jeg tilsidst: Det Rigtigste er, at jeg giver efter; i Grunden har jeg dog ingen Ret til at blande mig i Tingen; i ethvert Tilfælde kommer jeg til at trække det korteste Straae. Jeg drømte dengang ikke om, at en høist sørgelig Begivenhed snart vilde fritage mig for det Ansvar, hvortil jeg indbildte mig at være forpligtet.

Da jeg nemlig, faa Dage efter, mødte Carl paa Gaden, kom han meget heftig hen til mig, og spurgte: „Hvorledes er det med Charlotte?" — Jeg kunde næsten ikke bare mig for at lee, fattede mig dog og sagde: „Jeg har i nogle Dage ikke været hos min Onkels; da jeg sidst saae Charlotte, klagede hun over en lille Upasselighed, som forhindrede hende fra at tage Deel i sin Dandsesvelse, men jeg har det bedste Haab om at hun nu befinder sig vel." — „Hvorledes! udraabte Carl: Veed Du ikke, at hun er farlig syg?" — Høist bestyrtset over denne Efterretning, forandrede jeg pludselig Blik og Tone. Jeg tog Carl under Armen, og

gik strax hen med ham til min Onkels. Det var desværre kun alt for sandt. Charlottes Upasselighed fra forleden Aften havde ikke været noget Paaskud. Den var bleven til en hidsig Feber, som gjorde Lægen meget betænkelig ved hendes Tilstand. Hele Huset var i Sorg og Bevægelse. Min Tante svømmede i Taarer, alle de smaae Søskende græd og jamrede. Jeg selv var neppe Herre over min Bedrøvelse. Kun min Onkel, en temmelig ligegyldig Mand, som i Alting var vant til at haabe paa det Bedste, og Carl, den ubegribelige Carl, vare rolige, og syntes neppe at deeltage i den almindelige Sorg. Af og til gik Carl ind til den Syge, sad ved hendes Leie, og talte venligt med hende, men dog uden at røbe nogen særdeles Bevægelse. Naar han derpaa kom ud i et andet Værelse, var han saa kold, at jeg næsten harmedes over at see derpaa. Han gik med min Onkel op og ned ad Gulvet, og talte med ham om Coursen, om kongelige Obligationer, om de nyeste Avisefterretninger. Den hele Scene forekom mig saa piinlig, at jeg ikke var istand til at udholde den, men skyndte mig bort.

Charlottes Sygdom varede længe. Snart havde Lægen Haab, snart havde han Frygt. En lang Tid hengik for os Alle under den fortsatte aandsfortærende Afvexling af disse tvende Følelser. Intet er mere end denne ubestemte Svæven frem og tilbage skikket til at sløve os. Min Tante, hvis Sorg i Begyndelsen af Sygdommen havde været oprigtig og inderlig, blev mere og meer ligegyldig

under dens langsomme Gang, og begyndte snart at søge sine sædvanlige Adspredelser. De smaae Sødskende vare nu allerede saa fortrolige med den Tanke, at Charlotte var syg, at det forekom dem, som om hun stedse havde været det, og stedse maatte blive det. Min Onkel var gnaven over at hans før saa lystige Huus nu var blevet en vedvarende Sygestue, og saae det gjerne, naar der for ham og hans Kone gaves Leilighed til at søge nogen Adspredelse udenfor Huset. Carl viste i hele dette Tidsrum den ubegribeligste Fatning og Rolighed. Kun een eneste Gang var han nær ved at røbe sig. Det var, da min Onkel, i en Samtale med ham, kom til at give sit vrantne Lune Luft i følgende Ord: „Det er kjedsommeligt med denne vedvarende Sygdom! Dersom Charlotte ikke kan komme sig, saa vilde jeg ønske, at hun havde Ende paa det." — Ved disse Ord var det, som der foer en kold Gysen gjennem Carl; han vendte sig hurtig om, gik hen til Vinduet, og lod som han saae ud paa Gaden. Et Øieblik efter traadte han, med uforandret Mine, hen til min Onkel, som gik taus op og ned ad Gulvet, og sagde: „Har De læst Benjamin Constants Tale i de Deputeredes Kammer?" Og strax var en politisk Samtale paa Bane.

Ved Tanken om, hvad Carls Hjerte i denne Tid maatte lide, hvormeget hans virkelig mesterlige Forstillelse maatte koste ham, havde jeg meer end engang isinde at tilstaae ham, at jeg var Medvider i hans Hemmelighed, for at han dog kunde udgyde sin Sorg i en Vens Barm, naar han længe, med næsten over-

menneskelig Anstrængelse havde indsluttet den i sig selv. Men hvergang jeg i denne Hensigt gav mig i Samtale med ham, bragte hans rolige, og, som det syntes, naturlige Fatning, mig til at tøve dermed. Snart blev jeg, ved Tilfældets uberegnelige Luner, anden Gang et skjult Vidne til en Samtale mellem ham og Charlotte, og denne lærte mig tilfulde at indsee, at jeg aldeles maatte opgive min Hensigt.

Lægen havde nemlig forordnet den Syge et Medicament, som ansaaes for meget vigtigt; hun skulde Dag og Nat, uden Forskjel, tage en vis Dosis deraf til visse bestemte Timer. Hendes Opvarterinders Mangel paa Nøiagtighed havde flere Gange foraarsaget en Forsømmelse af denne Forholdsregel, og Lægen havde alvorlig klaget derover. Saa ofte jeg var tilstede, sørgede jeg for den punctlige Opfyldelse af Lægens Forskrift, og gav hende selv Medicamentet, naar de Andre glemte det. Selv vaagede jeg mangen Nat ved hendes Leie, for at paasee den største Nøiagtighed i at efterkomme det Forordnede. En Dag vare min Onkel og min Tante indbudne til et stort Middags- og Aftensselskab, og vare tagne derhen. En Pige, som tilligemed mig havde vaaget den hele foregaaende Nat, var søvnig og ønskede at hvile sig. Jeg gav hende Tilladelse til at gaae, og lovede, at jeg imidlertid selv skulde passe den Syge. For at forhindre Trækvind, havde man sat et Skjermbræt for en Dør, hvorigjennem der var en Udgang til Værelserne i Baghuset. Da

jeg var bleven allene med den Syge, som just laae i en dyb og rolig Slummer, satte jeg mig, træt af den foregaaende Nats Vaagen, paa en Stol mellem Skjermbrettet og Døren, i den Hensigt at slumre lidt paa dette temmelig dunkle Sted, overbeviist om, at jeg ved den mindste Bevægelse af Charlotte strax vilde vaagne. Et Øieblik derefter faldt jeg i Søvn.

Jeg vaagnede ved en levende Samtale, og var neppe kommen til Besindelse, før jeg mærkede, at det var Carl, som stod ved Charlottes Leie, og talte med hende. Jeg vilde springe op, men visse forefaldne Ord og Udtryk lærte mig, at man her ligesaalidt, som under mit forrige Skjul, ahnede min Nærværelse; jeg blev altsaa siddende, og besluttede, at jeg vilde lade som jeg sov, ifald man opdagede mig, ja, om muligt, virkelig sove, for ei at høre noget; men dette sidste blev mig umuligt, thi Samtalen var af et saa rørende Indhold, at jeg ikke kunde lade være at lytte til den med den inderligste Deeltagelse.

„Jeg frygter, sagde Charlotte: at jeg ikke gaaer denne Sygdom igjennem. Jeg har en besynderlig Følelse af min nær forestaaende Opløsning. Er det dog ikke tungt, at jeg i saa ung en Alder skal forlade Livet, nu da jeg først begynder at skjønne paa det, nu, da jeg har den første Ahnelse om al den Lykfalighed, det kunde bringe mig!" — Ved disse Ord brast hun i en stille Graad. Men i heftig Fortvivlelse udraabte Carl: „Nei! Nei, Charlotte! Tal ikke saaledes! Du er endnu ikke saa

syg, at der jo gives Redning for Dig!" — „Afbryd mig ikke! svarede hun mat: Hvo veed om denne Time ikke er den sidste, hvori vi uden Vidner kunne tale med hinanden! Lad mig da skynde mig og sige Dig, hvad som endnu ligger mig paa Hjerte. Jeg troer, at det er forbi med mig. Dersom jeg tager feil, da være Himlen lovet; men er det dens Villie, at jeg skal forlade det kjære Liv, som jeg saa inderligen elsker, saa lov mig een Ting, min Ven, lov mig den, for at jeg kan dø rolig!" — Carl var i saa heftig Bevægelse, at han ikke formaaede at svare. „Lov mig — sagde Charlotte med en alvorlig, ja næsten høitidelig Stemme: Lov mig, at Du vil bevare vor Hemmelighed, at Du vil tage den med Dig i Graven. Med mandig Kraft har Du hidindtil indsluttet den i Dig selv; lov mig, at Du vil vedblive dermed efter min Død!" — „Ak! tilføiede hun, idet hun atter brast i Graad: Jeg er vist bedre skikket til at leve end til at dø, thi mit Sind kan endnu ikke rive sig los fra de jordiske Tanker. Jeg er mig ingen Brøde bevidst for Gud, men Menneskene vilde domme mig strengt, ifald de erfarede, hvorvidt min Kjærlighed har bragt mig. Naar jeg bliver begravet, vil jo sagtens min Moder lægge en Myrthekrands paa min Kiste, thi det er jo Skik og Brug, naar unge Piger dø; men det vilde være haardt, ifald Nogen tænkte: hun har ikke fortjent den." — „Min Charlotte! udraabte Carl under den heftigste Graad: Himlen bevare Dit Liv! Men enten Du lever eller dør, vor Kjærlighed skal aldrig blive

nogen Gjenstand for Verden! Ingen, ei engang Frederik, skal jeg anse for værdig til at indvies deri. Vor Hemmelighed skal være det usynlige Baand, som, selv efter Din Død endnu forener os, og fra hvis magiske Kreds enhver Uvedkommende er udelukket; den skal være det Løsen, hvorved vi gjenkjende hinanden i Himlen, og som forener os i Evigheden. Min elskede, min uforglemmelige Charlotte! Ved vor Kjærlighed, ved Din og min egen Salighed, sværger jeg den helligste og ubrødeligste Taushed. Ikke blot mine Ord, selv mit Væsen og mine Miner skulle aldrig forraade mit Hjerte. I den fortsatte stedsevarende Kamp med mig selv, vil det forekomme mig som om Du endnu stedse levede, og var mig nærværende." — „Jeg modtager Dit Løfte, sagde Charlotte: jeg modtager det, og dør rolig."

Disse og lignende Samtaler forefaldt imellem de Elskende. Snart blev det mig umuligt længere at udholde min piinlige Stilling. Jeg reiste mig, aabnede med megen Larm den bag Skjærmbrettet værende Dør, og lukkede den igjen, hvorpaa jeg med stærke, men langsomme Skridt, gik ind i Stuen. Carl havde imidlertid, i den Formodning, at det var En, som fra de bageste Værelser traadte ind i Kammeret, benyttet den Leilighed jeg gav ham til at undflye. Jeg tog et Øieblik Plads ved Charlottes Seng, og spurgte; „Hvorledes er det med Dig?" — „Godt!" svarte hun, uden at see paa mig; hendes Blik stirrede forbi mig, og var ubevægelig henvendt paa et fast Punkt. Jeg sad lidt og betragtede

hende; derpaa gik jeg ud i det tilstodende Værelse. Her mødte jeg Carl, som kom med Hat i Haanden, og gav sig Udseende af først nu at være kommen. Jeg førte ham ind til Charlotte, hvem han med venlig Deeltagelse, men aldeles fattet, spurgte om hendes Befindende. „Gjør mig den Tjeneste, sagde jeg til ham: at blive her i mit Sted, og sørge for, at Charlotte faaer sin Medicin nøiagtig efter Lægens Forskrift. Jeg har vigtige Breve at skrive med Posten i Aften, og maa derfor bort. Jeg kommer igjen siden, og skal da afløse Dig." Derpaa gik jeg, glad over at have ved dette Paaskud forskaffet de Elskende en lang og uforstyrret Sammenkomst. Først Kl. 11 begav jeg mig atter derhen; ved min Ankomst tog Carl Afsked, og gik. En Time sildigere kom min Onkel og min Tante hjem fra deres Selskab.

To Dage derefter var Charlotte død. Ved hendes Begravelse mødte ogsaa Carl, bleg og alvorlig, som om han var opfyldt af stille Bedrøvelse, ikke som om hans Indre fortæredes af en voldsom Fortvivlelse. Myrthekrandsen laae paa hendes Kiste. Da de tre Skuffer Jord, som Præsten kastede paa Kisten, faldt lige paa Krandsen, og dens unge Blade hvislende bukkede sig derunder, mødte Carls og mine Øine første Gang hverandre, og Taarerne banede sig paa eengang Vei hos os Begge. Det ahnede ham ikke, at jeg havde den samme Tanke som han.

Det var i Begyndelsen af forrige Vinter, at denne Begivenhed tildrog sig, og nu befinde vi os i Slutningen af August Maaned. Det er saale-

des i henved et Aar, at Carl har baaret sin Skjebne, inden han bukkede under for dens Vælde. Jeg troer ikke, at Nogen kan have været i et besynderligere og mere tvivlsomt Forhold end det, hvori jeg stod til ham. Skulde jeg paanøde ham min Fortrolighed, Tilstaaelsen af min Medviden i hans Hemmelighed? Dersom jeg havde gjort det, hvo veed om jeg ikke havde reddet ham fra den Fortvivlelse, som tilsidst sønderknuste ham? Men paa den anden Side var det jo høist sandsynligt, at min Tilstaaelse kun vilde tjene til at gjøre ham end mere ulykkelig. Den eneste Trøst, han har tilbage, tænkte jeg, er at blive Charlotte tro, selv i Døden; dersom han vidste, at det Haab, hvori hun er hensovet, var grundløst, saa vilde han finde, at det eneste Baand, der endnu bandt ham til den Elskede, til Livet og til Lykken, var løsnet, og hvo vilde være saa grusom at række Haand hertil? Disse to Synspunkter afvexlede bestandig hos mig; i forskjellige Øieblikke beherskede de mig med lige stor Kraft, og frembragte intet andet Resultat, end Mangel paa Beslutning. Tausheden var mig næsten ligesaa piinlig, som Carl; men torde jeg bryde den? Snart vilde jeg det, snart vilde jeg det ikke. Hvad allerede tilforn var hændet, gjentog jeg flere Gange i dette lange Tidsrum, nemlig: at jeg gik til Carl med den, som jeg troede, faste Beslutning, at overhugge den gordiske Knude, som Tausheden havde slynget, men saae mit Overlæg strande paa hans rolige Fatning. Vel havde Erfaringen lært mig, at denne ikke var til at troe, men der ligger en saa uhyre

Kraft i den umiddelbare Anskuelse, at den bedre Viden neppe kan staae sig imod den. Lad os have nok saa stærke Grunde til at anse et Menneske for ulykkeligt og sønderrevet i sit Inderste; viser han sig fattet, opromt og munter, saa ere alle vore Grunde jagede paa Flugten, og vi troe hellere det vi see, end det vi vide. Saaledes gik det ogsaa mig. Naar jeg talte med ham, saa tænkte jeg: hans første voldsomme Sorg er overstaaet; har han end ikke glemt Charlotte, saa begræder han hende dog ikke længere. Saa være da Fred med de Døde! Jeg vil ikke røre ved det nylig tillukte Saar. Men neppe var jeg bleven allene, og kunde overlade mig til mine rolige Tanker, før jeg maatte sige mig selv: Men det er dog ikke Andet end Maske; har jeg ikke alt tilforn ladet mig narre af hans utrolige Forstillelse? Har han ikke indbildt mig, og har jeg ikke troet, at hans Kjærlighed var forbi; og det just da den var paa det høieste Punkt? Har han ikke lovet og tilsvoret sin Elskede denne grundige Taushed, denne mageløse Fatning? Hvorledes kan jeg lade mig bedrage af den?

Saaledes vaklende imellem to modsatte Beslutninger, henlevede jeg det lange Tidsrum. Jeg havde troet, at Carl efter Charlottes Død vilde lidt efter lidt trække sig tilbage fra min Tantes Huus, men tvertimod, han fordoblede sine Besøg, og blev snart saa aldeles uundværlig, at man savnede hans muntre og behagelige Selskab, hvergang han udeblev. Tilsidst var jeg aldeles i Vilderede med mine egne Tanker og med min Beslutning. Lidt efter lidt blev

den Forestilling, at Carl havde gjenvundet sin Rolighed, saaledes grundfæstet i mit Sind, at jeg, trods de modsatte Forestillinger, som i mangt et Øieblik gjorde sig gjeldende derimod, trods den Erindring jeg havde af min foreggaende Overbeviisning om Carls Ligegyldighed for Charlotte, en Overbeviisning, hvoraf den nuværende ikke syntes at være Andet end en Gjentagelse, dog ikke kunde lade være at overlade mig til den beroligende Tanke, hvori Alt hvad jeg saae og hørte maatte stadfæste mig. Først i forrige Uge indtraf en Omstændighed, som gandske var skikket til at vække min Beslutning, men den kom desværre for silde.

En Deel unge Mennesker, og deriblandt ogsaa Carl og jeg, havde forenet os om at tage Afsked med den bortflygtende Sommer, ved at benytte en af dens skjønne Dage til en Skovtour. Efter at have tilbragt det meste af denne Dag under Glassenes Klang og lystige Samtaler, leirede vi os ved Solens Nedgang paa en af de skjønne Bakker ved Borg-Søen. Her beundrede vi Efteraarets Rigdom paa Farver, som især i denne Egn er mærkelig, da de mange forskjellige Træsorter, seete i Afstand over Søen, frembyde for Øiet de forunderligste Nuancer, lige fra Vaarens friskeste Grønt til Høstens Violette og Mørkerøde. Efter at vi en Tidlang havde moret os med det udmærkede Ekko, som findes paa dette Sted, sagde jeg: „Denne Samtale bliver tilsidst eensformig. Ekkoet her tillands er ikke uddannet for Conversationen. I Gascogne, naar man spørger det, hvorledes befinder De Dem? svarer det:

Jeg takker, ret godt; og De, min Herre? — Her derimod veed man altid iforveien, hvad det vil svare; og jeg vil derfor foreslaae, at lade Ekkoet hvile, og at underholde os paa en livfuldere Maade. Enhver af os skal efter Touren reise sig op, og staaende i vor Midte holde en Tale over en selvvalgt Gjenstand." — Mit Forslag fandt Bifald, og vi begyndte allerede at sætte det iværk. Adskillige, for det meste comiske Taler, bleve afholdte, under almindelig Latter og Applaus. Endelig var og ogsaa Touren til Carl. Han reiste sig, og fremsagde, med et langsomt og høitideligt Foredrag, der i Begyndelsen, samt af og til, forekom parodisk, men i det Hele gjorde et dybt og alvorligt Indtryk, følgende Tale:

„Mine Herrer! De Gjenstande, hvorover der hidtil er bleven talt, have unægtelig deres Interesse. Saaledes har Een afhandlet den Viisdom, som er skjult i Vinen, og gjort opmærksom paa, at den sande og falske Viin, hvorved Viinhandlerlaugets Medlemmer komme, som mig synes, at henføres til to Secter, nemlig de orthodoxe og de falske Lærere, hvilke sidste ere at betragte, om ei som Ulve i Faareklæder, saa dog som urene Aander i krystalliske Legemer. En Anden, af Frygt for at Stoffets Riigdom skulde overvælde og tilintetgjøre Formen, har valgt Ingenting til Gjenstand for sin Tale, og har dog maattet tilstaae, at en Evighed var for kort til at gjennemgaae Alt hvad deri er at sige om Intet. Men besynderlig maa det synes, at der i et Symposion som dette, endnu Ingen har været betænkt paa at holde en Tale over Eros. Let kunde Guden fortørnes, thi jeg tør vel antage, at der ikke er Nogen iblandt os, som jo skylder ham Taknemmelighed. Lad mig da, om muligt, afvende hans Vrede, thi hvilken af os var istand til at udholde den? Jeg

vil, saa godt jeg formaaer, holde en Tale til hans Ære, men først maa jeg anraabe hans Guddom om, at udbrede sig fra mit Hjerte til min Læbe, dog saaledes, at denne hverken siger for meget eller for lidet, thi begge Dele ere lige farlige, og vilde i lige Grad opvække hans Fortørnelse.

Men fra hvilken Side skal jeg betragte Eros? Thi han er saa mangfoldig, at jeg kun ved selv at sætte mig Grændser, kan vente at tilfredsstille baade ham og hans ærede Forsamling. Jeg vil ikke, mine Herrer, fortælle Dem om hans Formæling med Psyche, thi denne Begivenhed er udentvivl dem Alle bekjendt. Men hvad De maaskee ikke vide, er: at han siden den Tid har formælet sig med Døden; og denne Lære hører netop til hans dybeste Mysterier. — Men hans Flamme, som stedse varmer mit Hjerte, og som i dette Øieblik brænder paa min Tunge, siger mig, at jeg tør hæve Sløret, og føre Dem ind i det Inderste af hans Tempel. Dog gaaer det med dette Mysterium som med ethvert Andet: Naar jeg har sagt Dem det, vil det undre Dem, at De ikke af dem selv er faldet derpaa, saa simpel, saa indlysende er Tingen. Troer De virkelig, at Eros elskede Psyche saa høit? Nei, han elsker Døden langt høiere! Naar er den Elskede os kjær rest? I det Øieblik hun forlader os! Naar længes Kjærligheden meest efter Forening? Naar Solen synker, naar Dagen dør. Aldrig kan Eros faae det mørkt nok! Hvad er Kjærlighedens Maal? At smelte sammen med sin Gjenstand, at opgive sin Individualitet! Er da ikke Døden dens Maal? — O, mine Venner og Tilhørere! Kaster et Blik paa hvad der i dette Øieblik omgiver Eder! Just nu gaaer Solen ned, og Dagens Glæder ere svundne. Maaskee var denne den sidste Sommerdag! See, hvor de visne Træers røde Kroner smile sørgeligt ved dens sidste Straaler! Har Sommeren nogensinde været kjærere end nu, da den skilles fra

Jer? Kan I da betvivle, at Døden er den Brud, som Eros elsker over Alt?

I maa ikke lee, thi det vil forstyrre mig i min Tales Alvor, naar jeg siger Eder, hvad der først har bragt mig paa denne Tanke. Jeg har kjendt en Doctor, som ansaaes for vanvittig, og døde i Daarekisten, men det forekommer mig, at han var klogere end alle vi Andre. Intet Menneske kan leve uden Kjærlighed! Herom troer jeg at vi ere enige, thi for de Uvidende taler jeg ikke. Den saakaldte Vanvittige kunde heller ikke leve den foruden, men for at bygge paa en sikker Grund, forelskede han sig i et Dødninghoved. Enhver Kjender, som saae dette Hoved, maatte tilstaae, at det var eet af de allerfuldkomneste, og at ingen ohteologisk Samling kunde ønske sig en skjønnere Prydelse. Ingen forstod dette bedre end Doctoren; han havde hellere opoffret sit eget Hoved, end dette, hvis Eierinde han forresten aldrig havde seet. Men hele Dagen stod det foran ham paa Bordet, og om Natten tog han det med sig i Sengen, klappede det med sin Haand, trykte dets hvide Tænder mod sine Læber, og vædede det med sin Henrykkelses Taarer. Jeg har stedse tænkt, at der i denne Mands tilsyneladende Galskab aabenbarede sig en for de almindelige Mennesker skjult Fornuft. Hvad maa være vigtigere for Kjærligheden end Sikkerhed i sin Besiddelse? Men hvor findes Sikkerhed uden for Døden? Livet er saa foranderligt; det holder os i en uophørlig Spænding og Uro. Kjærligheden martres af Jalousie, af Frygt for at miste sin Gjenstand, af tusinde Aengstelser over de utallige grusomme Forandringer, Tiden kan medføre. Kun i Døden bliver Alt ved det Gamle; den berøver os Intet, den sikkrer os vor Besiddelse for evigt. Derfor maatte Orpheus og Alceste gaae til Orcus; derfor have de gamle Kunstnere, naar de vilde udtrykke den evige, uforanderlige Kjærlighed, ikke ladet sig nøie med blot at fremstille Psyche, de viste Sommerfuglen flagrende over et Dødninge-

hoved; kun saaledes bærer deres Fremstilling Præg af, at Eros selv havde begeistret dem. Behøves der endnu et strængt Beviis for at Eros har Døden kjærere end Psyche? Nu vel, saa har jeg det: Jo mere man lader sig beherske af den elskede Gjenstand, desto kjærere har man den. Men Eros beherskede Psyche langt mere end hun beherskede ham. Derfor maatte hun udholde de svære Prøver, hvorved hun lidt efter lidt skulde gjøre sig værdig til Gudens Omfavnelser. Med Døden forholder det sig derimod omvendt; thi Eros har aldrig sat Døden paa Prøve, men denne har gjort det ved Eros. Psyche var en Dødelig, Døden er udødelig.

Hvo har ikke hørt, at Eros er blind! Den store Hob tager dette i den Betydning, at han ikke har noget Valg, men hengiver sig til den første den bedste Gjenstand. Men det er ikke den Eros, til hvis Priis jeg taler. Vel er ogsaa denne blind, og man har sagt, at han, skjøndt langt fra at være flygtig, saaledes som hiin, dog ikke valgte efter den synlige Fortjeneste, men fremstod, ligesom Alt hvad der er guddommeligt, af Intet, og uden foregaaende Grund. Skjøndt denne Forklaring vel er langt høiere end den forrige, saa kan den dog endnu ikke tilfredsstille den dybest Indviede. Nei Eros er blind, fordi Døden er hans Brud; Blindhed er Dødens Billede, Natten er Dagens virkelige Død.

O, mine Venner og Tilhørere! Medens jeg her staaer og taler til Gudens Ære, saa lader han mig føle, hvormeget hans Aand hviler over mig; thi Solen er nu gandske gaaet ned, og den mørke Nat drager hen over vore Hoveder. Det er Gudens Elskede, hvis kolde, dugbesprængte Læber giver os det Brudekys, som han har paatrykket dem. Seer hist de funklende Stjerner, det er hendes Øine, som skue os. Hun speider efter sin Eros. Den af os, i hvis Hjerte han boer trofast og uforgjængelig, vil hun udkaare til sit evige Farvntag."

Med stor Opmærksomhed, ja næsten med Andagt, havde vor lille Kreds lyttet til denne besynderlige Tale, men vor Forundring steeg til det høieste, da Carl ved de sidste Ord kastede sig ned paa Jorden og brast ud i en heftig Graad. Vi sprang Alle paa eengang op, ilte hen til ham, løftede ham iveiret og spurgte: „Carl! Hvorledes har Du det?" — Langsomt reiste han sig, saae sig om, aftørrede sine Taarer, og gav sig derpaa til at lee høit, idet han sagde: „Jeg troer jeg er gal! Jeg er bleven saa rørt over min egen Tale, at jeg reent er gaaet fra mine Concepter; men jeg veed ikke hvorledes det er: det forekommer mig som om jeg aldrig har hørt saa deilig en Tale, som denne." — Over denne naive Tilstaaelse brast hele Selskabet i Latter, og Munterheden var vendt tilbage. Alene jeg kunde ikke overvinde den melankolske Stemning, hvori Carls Tale havde sat mig. Vi kjørte ind til Byen, og skiltes ad, men min Beslutning var nu ufravigelig tagen. Jeg var aldeles bestemt paa, næste Morgen at gaae hen til Carl, og ihvad Følgen end maatte blive, bryde den Taushed, hvis Tone jeg nu begyndte at ahne.

Men neppe var Solen staaet op, før jeg modtog et Brev fra ham. Her er det; jeg bærer det hos mig. Det lyder saaledes:

„Min sande Ven! Hvad jeg har at sige Dig, vil, imod min Villie, forskrække Dig; det vil volde Dig Sorg, men Du vil have Kraft til at overvinde den. Naar Du modtager disse Linier, er jeg ikke mere til. Jeg har nøie overveiet, hvorvidt jeg kan forsvare for min Samvittig-

hed at forfærde og bedrøve de Faa, som have Godhed for mig, og fremfor alle Dig, min sande, min oprigtige Ven! — Men jeg har en helligere Pligt at iagttage, en endnu helligere end den, jeg er det ædleste Menneske skyldig. Tro ikke, at det er i Fortvivlelse jeg ender mine Dage. Nei, min Ven! Hvis Nogen har været lykkelig, da er det mig, og jeg har ikke taget Feil, da jeg forudsaae, at jeg aldrig kunde blive ulykkelig. Men jeg er nødt til at skjule min Lykke. En hellig Eed forpligter mig til, ikke at meddele den til Nogen, ei engang til Dig, min Ven, og dog var kun denne Meddelelse, og intet Andet, istand til at styrke mig til at bære min Byrde. Jeg maa befrygte at blive Meeneder, hvis jeg ikke berøver mig selv Muligheden af at røbe min Taushed. Flere Gange har jeg i eensomme natlige Timer bragt min Lykkes Historie paa Papiret, men ved Dagens første Straaler har jeg ligesaa ofte tilintetgjort den eneste Medvider, der i et ugunstigt Tilfælde kunde røbe mig. Det er i Følelsen af min Pligt, det er i Følelsen af min Lykke at jeg forlader Livet. Lad dette berolige Dig!

Med dette Brev følger Nøglen til mit Chatol. Du vil deri finde nogle faa Penge, som dog ere tilstrækkelige til at bestride hvad Omkostninger der kunne finde Sted ved mit Liig, og hvad Krav der forresten maatte hvile paa mig. Paa mit øvrige Efterladenskab sætter jeg aldeles ingen Priis. Din Rembrandt beder jeg Dig tage tilbage. Den skal være den sidste Gjenstand, hvorpaa mit Øie fæster sig, naar jeg forlader mit Værelse. Men en lille tillukket Prætension, som jeg bærer paa mit Bryst, ønsker jeg at tage med mig i min uindviede Grav, dog uden Undersøgelse af dens Indhold. Farvel min sande Ven! Først hisset vil jeg kunne lønne Dit Ven-

skab, naar Taushedens kolde Jammer ikke længer adskiller vore Hjerter. Farvel! Din troe, Din evig hengivne Carl." —

Skjælvende iilte jeg hen til Carls Vopæl. Han havde allerede forladt den. En Pistolkugle havde endt hans Dage! Ved den lille Søe, hvor han Aftenen iforveien havde holdt sin Tale over Eros, fandt man hans Liig.

Her endte Frederik sin Fortælling, og tilhyllede sit Ansigt med sine Hænder. Jeg sad længe taus og betragtede ham.

„Frederik! sagde jeg endelig: Din Fortælling har i høieste Grad overrasket og bevæget mig. Hvorledes utidig Snakke- og Sladdrelyst kan volde os selv og Andre Fortræd, derpaa frembyder næsten hver Dag Exempler; men at Tausheden kan være saa farlig, det havde jeg hidtil ikke troet. Hvorom Alting er, saa bør Du, min Ven, vel overlade Dig til den Sorg, som Du er den Ulykkeliges Minde skyldig; men Bebreidelser har Du ikke at gjøre Dig. Jeg vilde i Dit Sted have handlet paa samme Maade, og maaskee neppe engang fattet den Beslutning, hvortil Du tilsidst, skjøndt for sildig, endelig overvandt Dig selv. Det har stedse noget Udelicat at paanøde en Anden sin Fortrolighed, og det er især ikke noget ringe Vovestykke, naar man paa saa egen Maade, som Du, er kommen i Besiddelse af hans Hemmelighed. Men her fandt endnu et langt vigtigere Hensyn Sted, end Delicatessen. Der var

al Rimelighed for at antage, at Carl lidt efter lidt havde lært at bære saavel Erindringen af sin Lykke, som Følelsen af dens Tab, og ihvorvel det var at forudsee, at hans levende Aand ofte trængte til Meddelelse, saa var det dog sandsynligt, at han langt fra at ville kjøbe denne med Opoffrelsen af sin Hemmelighed, først da vilde føle sig ret ulykkelig, naar han erfarede, at han allerede længe havde havt en Medvider deri. Efter alt hvad jeg har hørt, forekommer det mig, som om Udførelsen af Din Beslutning snarere vilde have tilskyndet hans Selvmord, end forhindret det; ja, hvad som mere er: han vilde da have bukket under for Fortvivlelsen, istedetfor at han nu er død med den trøstende Tanke, at det var hans Lykke, under hvis Byrde han gik tilgrunde. Vær derfor kun bedrøvet, min Ven, men vær rolig og fattet, og lad ikke Sorgen faae en utilladelig Magt over Din brødefri Sjel."

Ved disse Ord reiste jeg mig op, gik til Vinduet, og trak Gardinerne tilside. Solen var allerede staaet op, og skinnede klart hen paa Ruderne. Ved Synet af den lyse Morgen var det ligesom der foregik en Forandring i mit Inderste. Den stærke Viin, hvoraf jeg hele Natten af og til havde drukket, havde ogsaa bidraget sit til at exaltere mig. Den tilendebragte Nat, dens Eventyr, Frederiks Fortælling, Alt forekom mig som en Drøm, hvoraf jeg nu var pludselig vaagnet. Jeg vendte mig om, ligesom for endnu engang at gjenkalde det Forbigangne i min Erindring. Frederik sad endnu paa Divanen, i den samme nedbøiede Stilling; Lampen

stod og kastede et underligt Skjær i Dagslyset; Luften forekom mig qvalm og trykkende. — „Hør, Frederik! sagde jeg: Der er vel neppe Nogen af os To, som har Lyst til at gaae tilsengs; og det er ogsaa for tidligt at besørge vore daglige Forretninger. Lad os gaae ud i den frie Luft. See, hvor Morgenen er deilig; det lader til, at den Sommerdag, som Carl medrette kaldte den sidste, dog ikke vil blive den sidste for os. Kom og lad os nyde den."

Frederik bifaldt mit Forslag. Vi forlode Huset. Gaderne vare endnu stille og øde; næsten bag alle Vinduer vare Rullegardinerne nede; kun hist og her saae man paa et Tagkammer en tidlig vaagen Tobaksryger staae i Skjorteærmer i aabent Vindue. Vi gik ud af Byen, og uvilkaarligt begave vi os hen igjennem Alleerne. Carls friske Grav i Morgensolens Belysning vinkede os til sig; vi nærmede os den, offrede den en stille Taare, og gik derpaa videre. Jeg kunde ikke lade være at tage Veien forbi Hr. Bs. Huus; men ogsaa her tydede Alt hen paa, at hele Familien endnu befandt sig i den dybeste Ro. Jeg kastede et lønligt Blik op til Marianes Vinduer; Rullegardinerne vare nede, men en stor Mængde Glas, fulde af Efteraarets meest spraglende Blomster, stode foran dem, og hilsede mig venligt, som om de vilde forkynde mig en Lykke, der i Dag ventede mig hos min Elskede. Havde jeg været allene, var jeg neppe kommen videre, men var bleven staaende og havde fordybet mig i mine Forhaabninger. Men Frederik, som ikke vidste noget af mit Bekjendtskab til

Hr. Bs. Familie, maatte ikke mærke det; jeg rev mig altsaa los. Vi bleve ved at gaae, indtil vi naaede Vertshuset, som laae i Enden af Veien. Her lode vi os give Kaffe; og da vor Samtale ikke var meget levende, men hver af os var fordybet i sine egne Tanker, saa gik jeg allene ud i Skoven, for at overlade mig til mine Betragtninger. Jeg kunde ikke forvinde det Indtryk, som Carls Historie havde gjort paa mig. Uvilkaarligt maatte jeg sammenligne mig selv med ham; min hemmelige Kjærlighedsforstaaelse begyndte at være mig til Plage. Jeg besluttede, paa Hjemveien at gaae ind til Mariane, fortælle hende hvad jeg havde oplevet, og bede hende om Tilladelse til at erklære mig for hendes Forældre. I denne Hensigt forberedte jeg mig paa en Tale, fuld af de vægtigste Grunde; jeg gjentog den flere Gange for mig selv, jeg lærte den næsten udenad, og tvivlede ikke paa dens Virkning. Men om jeg ikke af Erfaring vidste det, saa burde jeg have lært det af Wilhelm Meister, at jo mere man i det daglige Liv forbereder sig paa slige veloverlagte Taler, desmindre kommer man til at gjøre Brug af dem.

Jeg vendte tilbage til Frederik, og vi begave os ind til Byen. Da vi vare ved Forstaden, var det allerede høit op paa Formiddagen. „Jeg vil, sagde Frederik: da jeg just er kommen i denne Egn, med det samme besørge et Ærinde, som jeg har til en Mand herude." — „Vel! svarte jeg, glad over at finde et Paaskud til at skilles fra ham, for at han ikke skulde see mig gaae ind i Hr. Bs. Huus:

Saa vil jeg tage en anden Vei ind til Byen." Vi aftalte derpaa, at vi vilde spise sammen til Middag, samt hvor vi skulde mødes. Jeg lod nu, som jeg vilde gaae en anden Vei til Staden; men da der var gaaet saa lang Tid, at jeg maatte antage, Frederik nu var kommen forbi Hr. Bs. Huus, vendte jeg om, og gik derind.

Jeg traf Mariane i Haven. Hun var særdeles oprømt og venlig stemt imod mig, saa at jeg med Glæde bemærkede, at de forrige Aftteners Misforstaaelse nu af sig selv var hævet. Men hendes Moder var tilstede, og det var mig ikke muligt at faae min Tale anbragt. Mariane, som mærkede, at jeg havde noget paa mit Hjerte, og selv længtes efter at tale med mig i Eenrum, gav mig snart et yderst kjærkomment Vink. „Jeg vil, sagde hun: hente de to Urtepotter, som staae i min Faders Værelse; de maae ud i Luften og soles." — „Tillad, sagde jeg: at jeg bærer den ene." — „Med Fornøielse!" svarte hun, og hurtig ilte vi ind i hendes Faders Værelse. Ved Siden af dette Værelse var et lille Kabinet, hvori Hr. B. om Sommeren havde et Slags Contoir; Døren stod aaben, jeg saae nogle Borde, bedækkede med Breve og andre Papirer. Neppe vare vi komne ind i det forreste Værelse, før Mariane faldt mig om Halsen, og sagde: „Her er ingen tilstede; min Fader gik i dette Øieblik til Byen. O, min Ven! Hvor meget har jeg ikke længtes efter et Øieblik som dette!" — „Min elskede Mariane! udraabte jeg: Jeg har tusinde Ting paa mit Hjerte. Hør, hvad jeg har at sige Dig." — „Ikke

et Ord!" tonede en mig velbekjendt Stemme i Kabinettet. Men hvad lignede min Forundring, da Frederik traadte os imøde! „Jeg troer, sagde han: at jeg af Skjebnen er udseet til at være tvunget Vidne ved alle hemmelige Rendezvous. Men jeg har betalt alt for dyre Lærepenge, til oftere at finde mig deri." — Min Forbauselse og Marianes Forlegenhed berøvede os næsten Mælet. „Bliv ikke forskrækket Jomfru B.! sagde Frederik: Denne unge Mand er min Ven. I dette Øieblik skiltes jeg fra ham, og drømte ikke om, at han vilde gaae herind. Jeg havde Affairer med Deres Hr. Fader, som gav mig nogle Papirer at gjennemblade, og bad mig undskylde, at han imidlertid forlod mig i et nødvendigt Anliggende. Om en Timestid lovede han at komme tilbage. Deres Hemmelighed skal jeg vist ikke røbe, men De selv bør ikke være uvidende om, at jeg er deelagtig i den."

Det varede længe, før Mariane kunde komme sig af sin Forskrækkelse over saa pludseligt at have faaet en Fortrolig, og det i en Person, som hun aldrig før havde seet. Tiden gik, uden at vi mærkede det, hen med en levende Samtale, hvori Frederik gjentog i Korthed sin ulykkelige Vens Historie, og Mariane og jeg ikke undlode at gjøre Anvendelse deraf paa vort eget Forhold. Før vi vidste det, kom Hr. B. tilbage, og næsten paa samme Tid traadte hans Frue ind til os. Vi vare alle Tre i en saa kjendelig Bevægelse, at det vilde være forgjæves at skjule den. Jeg saae paa hende, og hun saae paa mig, og som om vi gjensidig havde gjet-

tet hinandens Tanker, sank vi i Armene paa hinanden, og bøiede os tause ned for Forældrene. De reiste os venligt op, og omfavnede os. „Troer I ikke, sagde Fru B.: at vi alt længe have mærket det? En øm Moder tager ikke feil af sit eneste Barns Følelser. Men sig mig, hvor længe I have været enige med hinanden?" — „Over et Aar!" stammede Mariane, med nedslagne Øine. — „Saa vilde det være Synd, sagde Hr. B.: at modsætte sig Eders Kjærlighed; den er prøvet i Tausheden; hvorfor skulde vi ikke give den vor Velsignelse."

Om faa Maaneder havde jeg, ved Hr. Bs., ved Frederiks og mine egne Bestræbelser, faaet et Embede, som rigtig nok var ringe, men dog alt hvad Marianes Forældre forlangte. Vi holdt Brylup, og Frederik var tilstede derved. Da Brudeparrets Skaal blev udbragt ved Bordet, nærmede Frederik sig til os, og hviskede: „Tausheden har gjort min ene Ven ulykkelig, men den Anden lykkelig. Fred være med de Døde! Held følge de Levende!"

C.

Qvindesvaghed.

En sand Begivenhed,

fortalt af Amalia Schoppe.

„Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse."

Vilhelm til Eugen.

Der staaer jeg nu, min Ven, uden Tjeneste, løst fra alle Pligter mod Stat og Fædreland, thi vort Regiment er bleven opløst, som Du vel alt har erfaret af Aviserne. Denne Frihed, som maaskee, til en anden Tid, vilde glædet mig, er mig nu meget trykkende og byrdefuld, thi neppe veed jeg, hvad jeg skal gjøre med mig selv; jeg føler en ubehagelig Tomhed i mit Inderste. At gribe Ploven, som min Moder saa inderligt ønsker — at komme til hende paa vore Godser og overtage deres Forvaltning, stemmer kun slet overeens med min medfødte Tilbøielighed til et frit, omsværmende Liv, og jeg afslog hende det derfor gandske bestemt. Skal jeg da atter vende tilbage til Studerebordet? Skal jeg dyrke Videnskaberne, som tilforn? Vi Lægfolk finde dog aldrig det rene, ædle Metal, naar vi ville stige ned i Videnskabens Schachter. Jeg for min Part er overbeviist om, at jeg, selv ved de ivrigste Bestræbelser, aldrig vil bringe det synderligt vidt; mig fattes den tilbørlige Vedholdenhed og Alvorlighed. I forrige Tider var det anderledes; da vilde jeg gribe Alt,

tilegne mig Alt, være Soldat og Lærd, Stats- og Verdensmand paa eengang, og fredeligt hviilte paa mit Bord Kant og Chesterfjeld, Cæsars Commentarer og Macchiavel, ved Siden af hinanden. Men tilforn var ogsaa meget, o, saare meget, gandske anderledes, Eugen! Hvi er jeg endnu stedse en saadan Daare, at jeg med Længsel seer tilbage i den forbigangne Tid? Hvad gav den mig vel, uden en forvirret, uklar Stræben, Ønsker og Forhaabninger, som den aldrig opfyldte? Og dog vare de saa skjønne, hine min begeistrede Ungdoms Drømme! Dog maa jeg evigt tænke tilbage paa den med Kjærlighed, med inderlig Længsel!

Jeg har foresat mig, for det Første at reise til Edvard, som, efter sin Faders Død, har tiltraadt sine Besiddelser i N., og her synes at udhvile paa sit vilde, omflakkende Livs Laurbær. Han skal være bleven en fuldkommen Junker, smøge Tobak, gaae paa Jagt, ride sine Heste ihjel, og pleie sit Legem. Jeg veed, at han i Grunden er en fordærvet Natur, et gandske daarligt Menneske, men just fordi jeg bestemt veed, hvorledes jeg er faren med ham, frygter jeg ham ikke; tvertimod, jeg morer mig stundom ved hans træffende Vittighed og hans forunderlige Daarskaber.

Du adressere altsaa, indtil videre, Dine Breve til N., og beholde i kjærlig Erindring

Din Vilhelm.

Vilhelm til Eugen.

Jeg har gjenseet Sophie, Eugen, Sophie, min fordums Trolovede! Tilfældet førte mig hende imøde; jeg opsøgte hende, som Du vel kan tænke, ikke, thi med hvad Frimodighed kunde jeg vel nærmet mig hende?

Edvard modtog mig med overgiven Glæde, thi han synes allerede at være kjed af sit Philosophliv, som han kalder sin nuværende Indgetogenhed, og længes oprigtigt efter en lille Variation over dette Thema. Samme Dag, jeg kom, var han indbuden hos en anseet Mand i Staden, Baron v. St., men lod sende Afbud med den Undskyldning, at en Ven var kommen til ham, hvorpaa den Besked kom tilbage, at Baronen hjertelig gjerne ønskede, ogsaa at see Denne hos sig.

Jeg havde just ikke Lyst til, strax den første Aften at gaae i Selskab; jeg var træt af Reisen og slet ikke stemt til at producere mig. Men da jeg mærkede, at Edvard ugjerne blev hjemme, og dog ei heller vilde lade mig allene, tog jeg, for at føie ham, mod Indbydelsen.

Et meget smukt, smagfuldt Huus, en stor, rigtklædt Tjenerskare, vidnede om Vertens Velstand. Vi traadte ind i Selskabssalen, som allerede var fuld af Gjæster. Edvard forestillede mig først for Herren i Huset, som traadte os imøde, og siden for hans Gemalinde, som, omringet af Damer, sad ved Theebordet — jeg stod for Sophie!

Jeg maa, ved dette uventede Sammentræf, have spillet en meget tosset Figur, thi da vi kom hjem, udtomte Edvard sig i vittige Indfald desangaaende.

Uden at kunne frembringe et Ord, stod jeg ligeoverfor Sophie, da Edvard forestillede mig for hende som sin Ven, Ritmester v. G., thi under dette Navn, som jeg har arvet efter min Onkel tilligemed hans Godser, lærte han at kjende mig i det sidste Felttog, som vi gjorde sammen.

Sophie blev, ved at see mig, bleg som Marmor; Koppen rystede i hendes Haand, og truede, at falde fra hende. Saaledes stode vi nogle Øieblikke ligeoverfor hinanden, uden at kunne fatte os.

Baronen gjorde en Ende paa vor pinlige Forlegenhed, idet han nærmede sig os; Spillebordene vare arrangerede, og han bød mig et Kort. Uden at vide, hvad jeg gjorde, tog jeg derimod, og fulgte ham til Spillebordet, hvor en gammel Finantsraad og en bedaget Geheimeraadinde med Længsel syntes at vente paa mit Komme. Der spilledes L'hombre; ude af Stand til at samle mine Tanker, skjenkede jeg Kortspillet saa liden Opmærksomhed, at mine Medspillende sagtens kun fik et ringe Begreb om min Færdighed i denne ædle Kunst. Jeg tabte anseeligt.

Uafladeligt vare mine Øine vendte mod Theebordet, som jeg sad ligeoverfor. Ingen af Sophies Bevægelser undgik mig; Gratie, uforlignelig Ynde var i dem Alle. Hvor skjøn var hun endnu! Ja, skjønnere endnu, end fordum, da mit Øie beruste

sig i hendes Yndigheder. Den Bleghed, som bedækkede hendes ellers røde Kinder, gjorde kun hendes Skjønhed mere rørende, mere tiltrækkende. Den høie, skjønthvalte Pande, omkrandset af enkelte, dunkle Lokker, det paa usædvanlig Maade opsatte Haar, den sorte, idealskformede Dragt, som under Barmen kun sammenholdtes af et bredt Floielsbelte, hvorpaa en riigt med Stene besat Agraffe prangede, den fine, liliehvide Haand, de hvide Fingre, som tittede frem af de lange vide Ærmer, den blændende Hals, den høie Skikkelses ikke for yppige, dog ei heller for ranke Form — gjorde hende i Sandhed til den skjønneste Qvinde, jeg nogensinde havde seet. Endnu spillede hiint uforligneligmilde Træk om hendes Mund, som saa tidt henrykkede mig i fordums Dage; endnu beskyggede Øienlaagene saa tugtigt de dunkle, brændende Øine! Hvorofte havde jeg ikke kysset disse skjønne Øine, hvor ofte hængt beruset ved dette Blik!

Og en Anden tilhørte nu alle disse Yndigheder! — Hvilken Qval laae i denne Tanke, hvilket Helved, Eugen! Og alt dette kunde jeg hengive, for at berøre mig nogle Øieblikke i Vellystens Bæger? Hende kunde jeg hengive for hiin Aurora, der drev sit fordømte Spil med mit forblindede Hjerte? — O, hvor svagt er Menneskket! — Kun eet Aar havde jeg været fjernet fra hende, og alle disse Fuldkommenheder vare glemte, tilintetgjorte af en skjøn Qvindes elskovaandende Nærhed, som vidste at fængsle mig med Tryllebaand! Eugen, denne Sophie kunde jeg hengive for hiin Aurora, som,

ved sit Forræderi, ved en magesløs Troløshed, indgjød mig dyb Foragt for hele det qvindelige Kjøn? Hvor var min frelsende, min beskyttende Genius, da jeg tilskrev Sophie hiint Brev, som adskilte os for stedse? Hvilket Vanvid drev mig dengang?

Hvor havde jeg ikke levet i og ved hendes Kjærlighed! — Og eet Aar kunde udslette Alt af min Erindring! — Men Alt stormede ogsaa ind paa mig i hiin ulykkelige Tid; Alt forenede sig til min Undergang. Især anklager jeg hiin forræderske Edmund, i hvem jeg troede, at see et Ideal af mandlig Fuldkommenhed; han trængte sig til mig; han syntes at omfatte mig med den varmeste Kjærlighed, men han omtaagede min Aand med sine hjerteløse Sophismer; han indførte mig hos hiin forræderske Qvinde; han forhærdede mit Hjerte mod Ret og Pligt; han forestillede mig Ægtestanden som et skjændigt, uværdigt Slaveri! Jeg var dengang 22 Aar gammel, kjendte Lidet til den store Verden, skjøndt jeg havde levet meget i den, og saaledes blev jeg et Rov for dette hjerteløse, farlige Menneske, som fralistede mig min sødeste Lykke.

Disse Tanker gik gjennem min Sjel, da jeg nu sad ligeoverfor Sophie, denne dyrebare Skikkelse, som havde oplivet min Ungdomsdrøm med salige Ahnelser, Ønsker og Forhaabninger.

Spillet var endt, og nu skulde man gaae til bords. Da traadte Baronen hen til Sophie, slyngede omt sin Arm om hendes Liv, og trykte et Kys paa hendes skjønne Pande. Det foer, som et smerteligt Stik gjennem mit Bryst; det kom mig fore

i dette Øieblik, som om jeg endnu stedse, kun jeg, havde slige Rettigheder, som om hendes Mand kun anmasede sig, hvad der tilkom mig. Da randt det mig i Tanke, at jeg jo selv havde forspildt min Ret, og at der, med hine Ord, hun tilskrev mig som Svar paa det Brev, hvori jeg var fræk nok til at opsige hende min Troskab, med hine Ord: „De er fri, gandske fri!" havde aabnet sig et Svælg imellem os. Hvilket Helved laae i denne Tanke.

Ved Bordet sad hun ikke langt fra mig; begjerligt indsugede mit Øre hver Lyd af hendes himmelske Stemme. Hvor bekjendte vare mig disse Toner, og hvilke Erindringer vakte de i min Sjel! Hvad havde jeg ikke givet for eet Ord af hendes Mund! — Og dog var jeg ikke drisig nok til at tiltale hende.

Selskabet fjernede sig omsider, og Baronen nærmede sig mig venskabeligt, for at bede mig, under mit Ophold i N., være en Gjæst i hans Huus, saa tidt det behagede mig; jeg takkede ham med faa, intetsigende Ord. Da faldt mit Blik paa hende; hun havde nedslaget det skjønne Øie, men da jeg modtog Indbydelsen, traf mig et straffende, tilintetgjørende Blik: jeg forstod det kun altforvel — det forviste mig for stedse fra hendes Nærhed.

Vi gik da endeligen, men hvilke Følelser vare vakte i mit Bryst! Forgjæves søgte jeg Søvnen; Natten var raa og kold, men jeg aabnede Vinduet, og saae, som i halvt Vanvid, hen ad den Egn, hvor hun boede. Skulde hun kunne sove, spurgte jeg mig selv: skulde Synet af Dig ikke ogsaa have vakt

Storme i hendes Barm? Men hun var lykkelig ved sin Mands Side, hun var elsket — det var vel altsaa Had, som gjorde hendes Kinder saa blege, da hun saae mig! Ja, hun har Ret til at hade — til at foragte mig — o, hvilken Qval ligger i denne Tanke!

Edvard veed Intet af mit Forhold til Sophie, skjøndt det ikke er ham ubekjendt, at jeg engang har været forbunden med en Pige, som jeg frivillig forlod. Han skal heller Intet vide. Hans Spot vilde gjøre mig rasende; hans Hverdags-Bemærkninger vilde bringe mig til Fortvivlelse. Han har aldrig elsket, fordi Lasten hildede ham, strax ved hans Indtrædelse i Livet. Han har derfor ingen Ahnelse om Elskovs Salighed, ligesaalidet som om de Smerter, den er istand til at fremkalde.

Godnat, Eugen! Jeg har skrevet mig træt; maaskee giver dette mig den Søvn, som ellers flyer mig.

Vilhelm.

Vilhelm til Eugen.

Jeg er endnu stedse her, jeg kan ikke slippe herfra. Som ved en ond Aand er jeg manet inden den Kreds, hvor hun aander, som volder mig saamegen Smerte. Jeg gjennemstreifer den Gade, hvor hun boer; jeg staaer om Aftenen under hendes Vindue, og haaber, useet, at see hende. Endnu har jeg ikke seet hende igjen. Og saae jeg hende — vilde det skaffe mig Lindring? O, kunde jeg dog komme bort

herfra! Kunde jeg styrte mig i den store Verdens Vrimmel, for at glemme hende, mig selv og min rasende Lidenskab! Men Alt, Alt opfordrer mig til, at blive her, i hendes farlige Nærhed.

Hun skal være meget lykkelig, elsket, ja, tilbedet af sin Ægtefælle, som nyder Alles Høiagtelse; hun æres overalt som et Mønster paa qvindelig Ynde og Dyd. Selv denne Edvard kalder hende en Undtagelse.

Hun er altsaa lykkelig, medens Nemesis forfølger mig — hun er lykkelig, og jeg maa fortvivle! Hun har forstødt mig, det sagde mig hendes straffende Vredesblik hiin Aften; hvert Forsøg paa at komme hende nær, maa gjøre mig endnu foragteligere i hendes Øine; jeg maa altsaa skye hende, som mit Hjerte evigt vil søge! Beklag, Eugen, min Skjebne, som straffer en kort Vildfarelse med evig, navnløs Ulykke.

Vilhelm.

Sophie til Antonie.

Antonie, hvad har jeg at melde Dig, hvilke dybe Hjertevunder ere oprevne paany! Jeg har seet Vilhelm igjen, han, som jeg aldrig, aldrig, skulde seet mere, for ei at tabe den møisomt tilkjæmpede Rolighed. Hvorledes det gik til, begriber jeg ikke selv, men han stod for mig, han rystede min hele Sjel, med et Blik tilintetgjorde han den kunstlede Ro, jeg havde dysset mig i. Jeg har Intet forbrudt imod ham — hvorledes kunde da hans

Nærværelse ryste mig saa? Hvor ofte havde jeg tilforn tænkt mig den Mulighed, engang at kunne møde ham igjen, hvor alvorligt havde jeg forberedt mig paa sligt et Øieblik, og da det nu virkeligen kom, hvor mægtigt greb det mig da alligevel! Som ved et Trylleslag var hans tidligere Brøde forsvunden — kun Gjenstanden for min hedeste, ak, min eneste Kjærlighed, stod for mig, og, som fordum, sløi mit Hjerte ham imøde. Men hvi føiede han ny Skyld til den gamle? Hvi optræder han hos mig under et opdigtet Navn? Hvi søgte han, ved saadan uværdig List, at skuffe min Ægtefælle og at røve mig min Sjels Fred? Skal jeg underrette Rudolph om den Fare, som truer os ved denne uheldbringende Nærhed? Men naar han da spørger mig, hvad mit Hjerte føler derved, kan jeg da skuffe ham, kan jeg hykle en Rolighed og Ligegyldighed, som ikke boer i mit Bryst? Nei, jeg maa tie, for ei at undergrave ogsaa hans Lykke; sporløs drager da maaskee Stormen over hans Hoved. Vant til at lide, vil jeg finde mig i min Skjebne, som altid viser mig Lykke og Rolighed i en Fraſtand, for at vække en Attraa, som den aldrig vil tilfredsstille.

Rudolph havde aldrig skullet vorde min Ægtefælle; det var utilgivelig Svaghed af mig, at jeg gav efter for min døende Moders Bønner, og rakte ham min Haand, medens jeg endnu bar en Andens Billed i mit Hjerte. Men dette dulgte jeg jo ikke for ham; i to Aar viste jeg standhaftigt hans Andrag tilbage, og sagde ham, at jeg ikke havde

kunnet banlyse min fordums, skjønndt troløse Elsker af mit Hjerte. Hans Kjærlighed var større, end hans Stolthed, og jeg blev hans Hustru, da min døende Moder forlangte det.

Hvad jeg aldrig havde ahnet, det skete: Rudolphs Dyder, hans Mildhed, hans dannede Aand og hans Kjærlighed, som syntes at voxe med hver Dag, overvandt omsider alle Hindringer, som havde stillet sig imellem os, og jeg begyndte at føle mig lykkelig ved hans Side.

Og da jeg nu omsider blev Moder til et deiligt Barn, da Rudolph, opløst i Salighed, knælede ved min Seng, da han jublende holdt vor Maria op mod det himmelske Lys, da følte jeg mig atter lykkelig, som i min første Ungdomskjærligheds Dage, da syntes Baandet mellem ham og mig knyttet for Evigheden, da var jeg salig i den Tanke, at være en ædel og elsket Mands elskede Hustru.

Det var skjønne Dage, Antonie! Jeg var tilfreds med mig selv og min Skjebne. Og da Rudolph engang, i en lykkelig Time, sluttede mig til sit Hjerte, da han, med øm Bekymring og tvivlende Angst, spurgte: „Er nu den Elskedes Billed udslettet af Dit Bryst?" da kunde jeg, med fuld Overbeviisning, sige ja, thi jeg skuffede kun mig selv, men ham ikke.

Hvor er nu det forandret, Antonie! Synet af den tilforn saa høit elskede Mand har overbeviist mig om, at Hjertet kun elsker oprigtigt eengang.

Rudolph havde vel mærket min Skræk, min sælsomme Stemning hiin Aften; med kjærligheds-

fuld Deeltagelse spurgte han om Aarsagen. Han var saa troskyldig, saa munter — hvorledes havde jeg kunnet støde Dolken i hans Bryst, idet jeg lod ham gjøre et Blik i mit?

Maaskee gaaer Alt endnu bedre, end jeg frygter; maaskee vover Vilhelm ikke flere Forsøg paa at see mig. Jeg søgte ogsaa, ved kunstlet Strenghed og Kulde, at afskrække ham derfra — o, gid en god Genius maae lede hans Beslutninger; gid han maa afstaae fra det Forsæt, at gjøre mig ulykkelig! Ja, jeg føler det paa dette Hjertes ængstelige Banken, at det staaer i hans Magt. Men han vil det ikke, saa dybt kan Vilhelm ikke synke, han, som, trods sin Brøde mod mig, altid syntes mig et Ideal af mandlig Dyd. Han vil fjerne sig, og den saany oprevne Vunde vil læges; jeg vil trykke min Marie til mit Hjerte, høre det søde Modernavn af hendes Læber, og ikke mere anklage min Skjebne.

Bed til Gud med mig, min Antonie!

Sophie.

Vilhelm til Eugen.

Kald mig en Vanvittig, en Daare, Eugen! Du kan have Ret, men jeg formaaer ikke, at reise bort herfra. O, torde jeg dog, som hiin Toggenburger, bygge mig en Hytte ligeoverfor hendes Vindue, og døe, med Øinene vendte didhen! Torde jeg

blot endnu engang trykke hende til dette Bryst, der atter er saa gandske opfyldt af hendes Billed!

Alle hine Eiendommeligheder, som før henrykte mig, hendes egen Maade at klæde sig paa, hendes Foragt for Moden og for hvert paafaldende Smykke, har jeg gjenfundet hos hende. Uden at ahne, at han stedse støder mig Dolken dybere i Hjertet, fortæller Edvard mig meget om hende, og jeg hører derpaa, uden at svare ham. Han, den Misundelsesværdige, seer hende tidt; han kommer til hende, uden at jeg tør ledsage ham. Hendes Blik har jo for stedse forviist mig fra hendes Nærhed — hendes Hjerte har forstødt mig. Edvard finder min nærværende Stemning paafaldende, han kalder mig en Drømmer, og truer, at ville efterspøre min Hemmelighed, hvis jeg ikke godvillig aabenbarer ham den. „Du var dog, sagde han grublende: Du var dog saa taalelig fornuftig, da Du kom; Du sprang af Hesten og i mine Arme, som en fidel Søn af Mars — men . . . . . holdt, nu har jeg det — — den skjønne Baronesse har gjort Dig forrykt i Hovedet — stod Du ikke for hende ret som en Tosse — og hvor adspredt var Du ikke siden ved Spillebordet!"

Han saae stivt paa mig ved disse Ord, og jeg kunde ikke tilbagedrive en Rødme, som forrædersk bedækkede mine Kinder.

„Seer Du, der er Du fangen, Du Hemmelighedsfulde! vedblev han i sit gale Lune: Men jeg kan just ikke give Dig synderlig Trøst, thi Din Skjønne er kold som Pygmalions Støtte, inden hans Bøn-

ner besjelede den, og streng som Daphne. Jeg har selv forsøgt min Lykke hos denne Marmorbarmede, men gandske forgjæves, og jeg har den faste Overbeviisning, at ingen Anden vil være heldigere. Den fyrige og smukke Arveprinds gjorde formeligt Cour til hende ifjor, men det er et sandt Gibraltar, siger jeg Dig, thi med lang Næse og saaret Hjerte maatte han fortrække." — Jeg afbrød ham ikke.

Nogle Timer sildigere.

Jeg har seet hende igjen! Hun har, ved sin Indtrædelse, forvandlet dette Huus til en Himmel. Jeg havde det Mod, at tale nogle Ord til hende. Hør, hvorledes det gik til.

Jeg sad ved Pulten, og skrev ovenstaaende Linier til Dig, medens Edvard stod ved Vinduet og smøgede, idet han bladede i en Roman af Gustav Schilling. „Hurtigt! raabte han pludseligt: Hid til Vinduet! Der kommer Din Inamorata!" — Jeg styrtede hen til ham, og saae virkeligen Sophie, som, ved sin Mands Arm, kom op ad Gaden. — „Nu skal Du see, hvilken Ven Du har i mig!" sagde han, idet han iilte ud.

Med ængstelig Hjertebanken traadte jeg bag Gardinerne, for ei at sees af Sophie; dog stillede jeg mig saaledes, at Ingen af hendes Bevægelser kunde undgaae mig.

Edvard kaldte paa Baronen, og bød ham ind i sit Huus, i sin Have, hvor, som han sagde, Au-

riklerne stode i fuld Flor. Han har, efter sin Fader, en smuk Samling af disse Blomster, og Baronen er en Blomsterven.

Sophie syntes ei at ville modtage Indbydelsen, men Edvard aflod ikke at bede, og Baronen havde Lyst at see Blomsterne; hun maatte altsaa give efter. Det vilde været paafaldende, om jeg ikke var fremtraadt nu, da man dog maatte opdage mig i Værelset, hvortil Døren stod aaben; mit eget Ønske drev mig desuden i hendes dyrebare Nærhed. Saaledes traadte jeg hende imøde; hun hilste mig fremmed og forvirret; Baronen derimod med megen Hjertelighed. Edvard drog ham strax med sig til sit Drivhuus, idet han tilraabte Sophie: „Flet imidlertid Tale-Blomster til min Ven, medens jeg, med Deres Gemal, beseer Auriklerne; vi ere her strax igjen."

Han vilde — det var sienfynligt — forskaffe mig Leilighed til at blive allene med Sophie; men hun fulgte rask efter de Bortilende; jeg fulgte hende, i nogen Frastand, med nølende Skridt.

Hun tabte sit Torklæde; jeg iilte, at række hende det, da hun ikke havde bemærket dets Tab. Vore Blikke traf hinanden — Eugen, hvilket Blik! Alle mine Forsætter, at ville blive fremmed og rolig i min Adfærd mod hende, vege for dets seirende Magt; en Bøn om Skaansel, en Blanding af Kjærlighed og Stolthed, udtalte sig tillige i dette Blik — jeg kunde ikke modstaae det.

„Sophie! raabte jeg, som ude af mig selv: Sophie, vredes Du endnu stedse paa det skyl-

digste, men nu ogsaa det ulykkaligste af alle Menneskker?"

En Taare blinkede i hendes Øie — den faldt paa mit Hjerte, den var min Anklager, men dog ogsaa et Beviis, at hun ikke hadede, ikke foragtede mig. Hun saae stivt paa mig; Dødsbleghed og flammende Rødme afløste hinanden paa hendes Kinder; et Træk af navnløs Smerte omsvævede hendes Mund. Men hurtigt fattede hun sig, og med en Tone, der skulde være straffende, men ikke var det, sagde hun: „Hist er min Mand — tillad, at jeg gaaer til ham."

Hun lagde et eget Udtryk i Ordet „Mand." Jeg forstod det kun altforvel. Hun viste mig tilbage, idet hun bad mig tillade, at hun gik til ham. Alt dette var haardt; men dog havde dette gjentagne Møde beroliget mit Hjerte .... ak, det sagde mig jo, at jeg endnu ikke var hende ligegyldig!

Og hvad vinder jeg da derved, Eugen? Kunde jeg benytte hendes Svaghed, kunde jeg, ved forbryderske Ønsker, vanhellige dette Himmelbilled? Nei, langt være det fra mig! Saa slet, saa ussel og fordærvet er jeg ikke vorden, at jeg kunde ville det. Jeg gyser allerede ved den blotte Tanke. Men elske, tilbede hende tør jeg, længes tør jeg efter et Blik af disse guddommelige Øine, som igjen fremkalde alle min Ungdomsbegeistrings skjønne Drømme. Jeg vil styrke min svage Dyd ved hendes Heltemod — elske, tilbede hende vil jeg — men nedrive hende i min Elendigheds Nat — nei, Eugen, dertil er Din Ven ei istand!

Men — tilbage til hiin Begivenhed. Jeg var, overeensstemmende med hendes Villie, vendt tilbage, medens hun iilte efter Edvard og Baronen. Efter kort Tids Forløb kom alle Tre igjen; Baronen indbød Edvard og mig til Aften. Jeg hang ved hendes Blikke, for at læse Svaret deri, som jeg burde give hendes Mand; de vare heftede paa Jorden; hun syntes, hensunken i Drømme, ingen Deel at tage i Samtalen. Jeg fulgte derfor mit Hjertes lønlige Ønske og tog mod Indbydelsen.

Jeg skal altsaa see hende igjen endnu i Dag, Eugen, jeg har ingen anden Tanke.

Vilhelm.

Sophie til Antonie.

Han maa bort, Antonie! Jeg tør ikke mere taale hans Nærhed. Paa mine Knæe har jeg bedet Gud om en Ledetraad i denne Labyrinth. O, maatte det dog vorde mig klart, hvad det Rette er, hvad jeg maa gjøre, for ei at tabe et Spil, hvorpaa maaskee min og min Ægtefælles hele Lykke beroer! Men Himlen er lukket for mine Bønner, og jeg seer ingensteds Lys i Mulmet, som omgiver mig. Jeg skal gaae tilgrunde, jeg skal, og Rudolph — maaskee han med mig!

Hvi skriver Du ikke til mig, Antonie? Hvi raader Du mig ikke?

Sildigere.

Dit Brev er kommen, just som jeg havde begyndt paa et Brev til Dig. Dit Raad er godt, men jeg kan ikke følge det mere. Jeg skal ikke længer dølge Sandheden for Rudolph, jeg skal tilstaae ham Alt? . . . Hvorledes kan jeg det nu, efter at have tøvet saalænge? Allerede har han bemærket mit forandrede Væsen; allerede forsker han efter Aarsagerne dertil. Han troer mig syg, og vil raadspørge Lægen. Hvilke Tvivl vilde opstige i hans ellers tilidsfulde Hjerte, om jeg nu først aabenbarede ham, hvo Vilhelm er? Ja, havde jeg strax overvundet min Utilbøielighed til en saadan Tilstaaelse, da stod Alt meget bedre til, end nu; men jeg har selv trukket Snaren til, hvori jeg er fangen, og kun Eet kan endnu redde mig fra Undergang: Vilhelms hastige Bortreise! Men hvorledes bevæger jeg ham dertil? At bede ham derom — vilde det ikke være det samme, som at sige ham, at han er mig farlig? Og kan min Stolthed, min qvindelige Værdighed tillade ham at ahne, i hvilken Grad han er mig det? Ak, alt maa jeg befrygte, at min overstrømmende, alle Dæmninger og Skranker gjennembrydende Følelse har røbet mig — jeg saae ham igjen, jeg hørte Navnet Sophie af hans Læber, og en forræderisk Taare trængte sig frem i mine Øine!

Giv mig et andet Raad, som lettere lader sig iværksætte, min elskede Antonie.

Sophie.

Vilhelm til Eugen.

Jeg har i lang Tid ikke tilskrevet Dig, min Ven, min Broder; jeg kunde det ikke. En mørk Grublen gjorde mig udygtig til Alt. Endnu skylder jeg Dig Historien om hiin Aften i Baronens Huus. Jeg vil ikke forholde Dig den længer; selv finder jeg nu Glæde i, at fortælle Dig den.

Edvard veed nu Alt; det var mig umuligt, at forstille mig længer. Han tilbød mig sin Hjelp ved dette Eventyr, som han kaldte det, men jeg viste den alvorligt tilbage. Hvo kunde hjelpe mig her.

Nu til Fortællingen! Vi gik temmelig tidligt derhen, og fandt endnu ingen Gjæster. Selv Sophie lod sig ikke see, og ufravendt fæstede jeg mit Blik paa Døren, hvorigjennem hun skulde komme. Baronen var meget munter og snaksom; han drog mig strax ind i en Samtale, som havde stor Interesse for ham, fordi den angik vort Fædrelands Literatur, som han kjender meget vel og som han foretrækker for alle andre Nationers. Han har virkeligen herlige Kundskaber, en dannet Aand og meget frisindede Anskuelser af Livet. Han synes ogsaa at kjende alle nye Værker, og at være bevandret endog i vor ældre Literatur. Med Kjærlighed talte han om min gamle Ynglingsdigter, Paul Flemming. Hans Samtale havde lidt efter lidt tiltrukket mig, ihvor adspredt jeg end i Begyndelsen havde været. Vi talte om den ulykkelige Günther; Baronen havde læst Franz Horn's aandrige Skrift om denne talentfulde Digter, og istemte min Beklagelse, saavel-

som min Beundring. „De maa see min Bogsamling, sagde han: og det endnu i Aften; den er just ikke stor, men temmelig udvalgt. Skulle vi gaae ind i Bibliotheket, medens det øvrige Selskab sætter sig ved Spillebordene? Jeg spiller ikke gjerne. Og Dem gaaer det, om jeg ikke feiler, ligesaa. De er adspredt ved Spillebordet, som jeg nys bemærkede, og taber kun Deres Penge, uden at more Dem derfor." Jeg tog naturligviis mod hans Forslag, og nu traadte Sophie ind.

Hun hilste mig høfligt, men fremmed og koldt. Hun nærmede sig Edvard, som hidtil ingen Deel havde taget i vor Samtale, fordi den udentviivl kjedede ham. Hendes store Færdighed i at finde et passende Stof til Samtale med Enhver, som nærmer sig hende, eller som hun troer, at burde underholde, kom hende, ogsaa her herligt tilpas. Snart var Edvard paa sin Kjepheſt, midt i Slaget, hvori han har udmærket sig, og vundet en Orden, som han aldrig seer i sit Knaphul uden hemmeligt Velbehag.

„See der! tog Baronen Ordet: Har ikke der min Kone strax befriet vor Ven fra hans stumme Rolle!"

O, vel kjendte jeg den herlige Qvindes mangesidigt dannede Aand; hvo havde skullet kjende den bedre, end jeg? Intet Blik, intet Ord til mig; hun overlod mig gandske til Baronen, indtil Salen lidt efter lidt blev fuld, og Verten nødtes til, at være allevegne. Saa stod jeg da allene i den brogede Trængsel, og det gjorde mig vel. Jeg hørte

kun hende; jeg lyttede til enhver af hendes Bevægelser, fulgte ethvert af hendes Øiekast, og var gandske hensunken i den elskede Skikkelses Beskuelse. Intet forstyrrede mig i mine Betragtninger; begjerligt indsugede jeg den søde Gift, som ligger for mig i hendes Nærhed.

Omsider arrangerede Tjenerne Spillebordene, og Baronen vidste at indrette det saa, at vi Begge bleve frie, medens alle Øvrige samledes om Kortene. Sophie spillede ei heller i Dag; hun fjernede sig.

Jeg stirrede paa Døren, gjennem hvilken hun var forsvunden, og foer op, som af en tung Drøm, da Baronen tilhviskede mig: „Nu til Bibliotheket!"

Mekanisk fulgte jeg ham. Hans Samling var virkeligen udvalgt, og Synet af saamange videnskabelige Skatte vakte mig af mine Drømme.

Da kaldte en Tjener Baronen bort. Embedsforretninger krævede hans Nærværelse ved Arbeidsbordet, og han bad mig om Tilladelse til at torde fjerne sig nogle Øieblikke.

„Sysselsæt Dem imidlertid med disse beslægtede Aander! sagde han, pegende paa Bøgerne: En Mand, som De, vil ikke kunne kjede sig her. Meddeel mig siden Deres Mening om min Samling. Maaskee gjør De mig opmærksom paa et Savn hist og her, som let kan afhjelpes. Saaledes kan mangt et fortræffeligt Værk takke min Kone for sin Plads her."

Med disse Ord forlod han mig. Jeg saae mig om i Værelset; forunderligt bevægedes min Sjel af den Tanke, at jeg her omgaves af lutter Gjenstande,

som, ogsaa for Sophies dannede Aand, maatte have stor Interesse.

I et Hjørne stod en smuk Pedalharpe; med et Lys nærmede jeg mig den — ak, det var det samme Instrument, hun fordum havde aflokket saa fortryllende Toner. Men sønderrevne vare Strengene nu; hun spillede vel ikke mere. — — Sagte berørte jeg nogle Strenge, som endnu holdt; men de vare saa forstemte, at kun Mislyd mødte mit Øre. Rystet vendte jeg mig bort fra Instrumentet, som havde saamegen Lighed med mig selv.

Men jeg skulde rystes endnu dybere. En Dør, som førte til et Sideværelse, stod kun paa Klem; jeg aabner den, og er — i Sophies Sovekammer. Den sorte Kjole, hun hiin Aften bar, hang i en aabenstaaende Garderobe; en lille Kurveseng stod ved Siden af hendes, og deri laae et slumrende Barn, fuldt af Engleskjønhed. Det var hendes Barn, thi det havde hendes elskede Træk! Det matte Skin af et Natlys faldt paa den huldе slumrende Skabning. Greben af dette Syn, knælede jeg, og trykte et Kys paa Barnets nedhængende Haand. Hvilke Tanker, hvilke Billeder opfyldte min Sjel! Dette Barn mit, og Sophie min Hustru — — o, Eugen, hvad kunde sammenlignes med dette Øieblikks Qval og Lyst! Uden at jeg vidste det, trillede mine Taarer ned paa Gulvet, og endnu knælede jeg, mig selv ubevidst, da Døren aabnedes, og et qvindeligt Væsen treen ind, med et Lys i Haanden: det var hende selv, Sophie, min elskede Sophie! — Da hun saae mig, undfoer hende et

Skrig — Lyset faldt af hendes Haand, og hun var segnet til Jorden, hvis jeg ikke havde grebet hende i mine Arme.

Saaledes hvilte hun et Øieblik ved mit Hjerte. Hvad jeg aldrig havde haabet mere, var skeet: disse Arme omslyngede endnu engang hendes dyrebare Skikkelse! Jeg havde kunnet trykke et Kys paa disse blegnede Kinder — hvo havde formeent mig det? Men hun var mig hellig, og ingen strafværdig, ureen Begjerlighed besmittede mit Hjerte i dette Øieblik. Blidt førte jeg hende til en Sopha; hun slog Øinene op, og saae paa mig med et ubeskriveligt Blik; derpaa styrtede en Taarestrøm af hendes Øine, men hun aabnede ikke sine Læber, hun vinkede mig bort med Haanden.

Hendes Ønske var mig et helligt Bud — jeg ilte bort, med Smerte og Salighed tillige i mit Bryst. I disse Arme havde hun hvilet, hendes Hjertes Banken havde jeg fornummet, min Mund havde berørt hendes Lokker — jeg havde opnaaet mere, end jeg havde vovet at bønfalde min Skjebne om! —

Jeg var vendt tilbage til Bøgerne. Som om jeg vilde komme alle hendes Ønsker imøde, trykte jeg Døren ilaas efter mig; saaledes havde jeg selv frivillig opført en Skillevæg mellem mig og hende.

Baronen udeblev, til min Lykke, en Stund endnu, og saaledes lykkedes det mig saa temmelig, at gjenvinde min Fatning, inden han kom.

Jeg skjalv for den Tanke, at see hende igjen; sky søgte mit Blik hende i Selskabsværelset, da vi vendte tilbage. Hun var der ikke.

Kort efter kaldtes Baronen ud. Da han kom tilbage, sagde han: „Min Kone lider af en saa utaalelig Hovedpine, at hun har maattet gaae tilsengs. Alt i længere Tid lider hun af nervøse Tilfælde, som forurolige mig meget. Saasnart mine Forretninger nogenlunde tillade mig det, vil jeg reise til Carlsbad med hende. For i Dag maa jeg undskylde hende hos vore Gjæster, ogsaa hos Dem, thi selv har jeg overbeviist mig om, hvor umuligt det er hende, at tilbringe Aftenen iblandt os."

Lad mig tilstaae Dig det, Eugen: Sophies Udeblivelse glædede mig mere, end hendes Sygdom bedrøvede mig. Saa er jeg da ikke bleven hende gandske ligegyldig; saa lider hun da med mig!

Men, o jeg Daare, kan det da gjøre mig lykkeligere, at ei heller hun er lykkelig? Hvad Frugt kan da hendes forstyrrede Livslykke bringe mig?

Vilhelm.

Sophie til Antonie.

Kun en Vold er vort Liv, vor Rolighed, vor Lykke, i Skjebnens Haand — vi formaae Intet mod den Almægtige! — Ket Tag, een Muur, omslutter mig tilligemed den Mand, fra hvem Lande og Have burde adskilt mig for evigt. Gak ei i Rette med mig derfor, Antonie — jeg kan Intet derfor.

En fjendtlig Magt har grebet ind i mit Liv, og min Undergang er besluttet.

Han elsker mig, som fordum, i vor lykkelige Ungdoms Tid; derom kunde jeg ikke tvivle. Han elsker mig endnu høiere, end dengang! Havde han ellers vovet sit Liv for mig? Dog, Alt skal Du høre.

En Larm paa Gaden, en Raaben og Støien udenfor vort Huus, vakte mig om Natten. Forfærdet sprang jeg op, og aabnede Vinduet. Brand! Ild! lød det gjennem Gaderne. Hvor? raabte jeg, greben af en frygtelig Ahnelse. Her, her i Huset! lød det op til mig: Redde sig Enhver, som kan! — Jeg fløi tilbage til mit Barns Leie; det sov blidt og roligt. Jeg rev det op, indhyllede det, iførte mig selv en let Morgenkjole, og iilte med Barnet til Trappen. Men idet jeg aabner Døren, slaaer allerede en tyk, qvælende Damp mig imøde, og et Ildhav omgiver mig. Forfærdet slaaer jeg Døren i igjen, og raaber udaf Vinduet om hurtig Redning. Nedenfor hører jeg Rudolphs Stemme; med Fortvivlelse forlanger han en Stige. „Kast Nøglen til Vognremisen ned! tilraaber han mig: Stigerne staae her, og jeg kan ikke sprænge Døren." Jeg flyver til det Sted, hvor Nøglen pleier at ligge, men alt har en tyk Røg opfyldt hele Værelset; jeg kan ikke finde den. Nærmere og stedse nærmere kommer Faren; alt trængte enkelte Flammer ind, og endnu ingen Redning. Langtborte lyde Øxeslagene, med hvilke man vil sprænge Remisedøren; Rudolphs Jammertoner naae mit Øre, men endnu tøver Frelsen. Da trykker jeg det skrigende Barn til mit Hjerte,

og vier mig Døden. Men pludseligt gaaer Døren op, og en Mand styrter ind. Jeg føler en stor Kappe slagen om mig og Barnet, føler mig bortført, ned ad den brændende Trappe, hvis Trin briste under vore Fjed; men jeg reddes, jeg aander allerede den frie Luft. Min høimodige Frelser fører mig til en Græsplet i vor Have; den tilhyllende Kappe synker, og — „Rudolph!" vil jeg raabe, thi jeg troede, det var ham — — da kaster Flammen sit Skin paa min Frelsers Ansigt, og jeg seer — Vilhelm!

„Jeg vil kun underrette Baronen, siger han med mat Stemme: paa det han ei forgjæves skal udsætte sig for Faren!" — og dermed forsvinder han.

Kort efter komme Rudolph og Edvard. Henrykt slutter den Første mig i sine Arme, oplofter min høimodige Redningsmand til Skyerne, og udgyder, ved mit Bryst, en Strøm af Taarer. „Kommer hjem til mig! sagde Edvard nu: De trænge til Rolighed efter overstanden Fare."

„Ja, følg Du med, Sophie! sagde Rudolph: Jeg vil imidlertid see, hvad der endnu kan staae til Redning." — „Hvor er Vilhelm?" spørger jeg, dreven af frygtelig Angst og glemmende Alt, den mig bortførende Edvard. — „Han er i Sikkerhed, berolige Dem, naadige Frue! svarte han mig: Jeg saae ham ile ned ad Gaden, hjem til mig."

Jeg var synkefærdig, neppe istand til at holde mit Barn, som endnu stedse græd. Edvard, som

saae min Svaghed, tog det fra mig, og saaledes naaede vi hans Huus, just som mine sidste Kræfter truede at forlade mig. Her sørgede han, med kjærlighedsfuld Deeltagelse, for min og mit Barns Bequemmelighed; han indrømmede mig sin afdøde Moders Værelser, som endnu vare forsynede med alle qvindelige Fornødenheder, endogsaa med Klæder. Jeg kastede mig paa en Seng, og beroligede det grædende Barn. Men mig flyede Søvnen. Kort efter sendte Edvard min Kammerpige til mig. Af hende erfarede jeg, at Ingen af vore Husbeboere var bleven et Offer for Flammerne; hvorledes Ilden var opkommen, vidste hun ikke at angive.

„Kun den fremmede Herre, som bar Fruen ned, skal være slemt forbrændt! sagde Margrethe nu: Jeg saae to Saarlæger gaae til hans Værelse." — Hvor rystede mig denne Efterretning, Antonie! Hvad om han blev et Offer for sin Høimodighed, sin Kjærlighed!

Jeg havde ingen Ro mere; stedse forfulgte mig Vilhelm's Billed. Jeg saae ham haardtsaaret, dødende, dødende for mig: hvilke navnløse Qvaler laae for mig i denne Tanke! Jeg sendte Margrethe ned, at spørge til ham; hun kom tilbage med beroligende Efterretninger. Han var rigtignok saaret, men ikke farligt; Edvard's Bekymring havde overdrevet Faren. Hans Haar var svedet, og hans Haand beskadiget; en nedfaldende Bjelke havde berørt ham; alle de Klæder han havde paa, vare næsten opbrændte — saa fortalte Margrethe, og tilføiede: „Hvilken

ædel, høimodig Herre — frivillig at udsætte sig for saadan Fare!"

Vel havde hun Ret. Rudolph kom nu tilbage fra Brandstedet. Han sluttede mig gjentagne Gange i sine Arme, og var gandske Glæde, gandske Taknemmelighed mod vor Redningsmand. „See, hvilket Lykkens Barn jeg er! sagde han, idet han fremtog et Papiir: Ogsaa Forsikkrings-Policen har jeg reddet; Assurandeurerne maa altsaa erstatte os Alt, og vi have slet Intet tabt."

Denne Glæde over et reddet Papiir oprørte mig i dette Øieblik; Rudolph havde altsaa udrevet dette af Ilden, medens han ikke vidste at frelse Hustru og Barn! Hvor stor syntes mig derimod Vilhelm, som vovede sit Liv for vores! Hvad han gjorde for os, havde ikke Ægtefællen, Faderen, burdet gjøre det? Og Denne kunde endnu interessere sig saa levende for noget Andet! Hans Kjærtegn vare mig til Byrde — en dødelig Kulde mod ham indtog mit Hjerte — saadan havde jeg aldrig kjendt ham, aldrig havde jeg vidst, at han var gjerrig. I samme Forhold, som hans Vægtskaal steeg, sank Vilhelm's. Han stod som en Heros ved Rudolph's Side; han havde ikke givet Liv og Barn til Priis for Luerne og siden glædet sig over et reddet Dokument!

Det var mig neppe muligt mere, at beherske min oprørte Følelse, og min Harme var sikkert kommen til Udbrud, hvis ikke Margrethe lykkeligviis var indtraadt, at melde Edvard, som ønskede, at

tale med os. Lykkeligviis, siger jeg, thi fra hvilken Beskjæmmelse befriede mig hans Komme! Siden efter erfarede jeg nemlig, at Rudolph havde redet det hiint mig saa forhadte Papiir tilligemed et Skriin, som stod i mit Værelse og indeholdt vigtige Embedspapirer. Inden han fik at vide, at jeg var reddet, havde han vovet sig ind i mit Sovekammer, som allerede stod i lys Lue, og da han forgjæves havde gjennemsøgt det, var hans Blik falden paa hiint Skriin, som Pligten bød ham redde. Han kastede det ud af Vinduet, og hørte, just som han, trods den stedse voxende Fare, vilde fortsætte sine Efterforskninger, Vilhelm's Stemme, som forkyndte ham vor Frelse; nu først steeg han ned. Alt dette erfarede jeg af en Samtale, som han førte med den indtrædende Edvard; en tung Steen var væltet af mit Hjerte.

Edvard tilbød os, med elskværdig Gjæstmildhed, sit Huus, indtil vores var gjenopbygget, og Rudolph betænkte sig ikke paa, at tage mod det høimodige Tilbud. Vel ængstede mig den Tanke, at jeg skulde leve under eet Tag med Vilhelm, men hvorledes havde jeg kunnet forandre min Mands Beslutning, uden at forraade ham min Hemmelighed?

Endnu har jeg ikke seet Vilhelm igjen; han er syg, som Rudolph siger mig. Denne vilde tage mig med til ham, for at takke ham, men jeg har naturligviis undskyldt mig. Hvor havde jeg ogsaa kunnet det! Men min Beslutning er fattet: Jeg vil forlade dette Huus, saasnart det er muligt. Jeg skal nok overtale Rudolph dertil. Saalænge jeg kan

vil jeg modkæmpe min Fordærvelse. Det hellige Løfte har jeg gjort mig selv.

Sophie.

Vilhelm til Eugen.

Hun er hos mig, hun lever under eet Tag med mig; det forundtes mig, at udrive hende af Flammerne! Hvorledes alt dette er tilgaaet, derom en andengang. Nu er mit Hjerte saa fuldt af Glæde, og jeg kan Intet tænke, Intet føle, uden det, at jeg frelste hende. Skal jeg have frelst hende for ham, der ei engang vovede Livet for hende, for ham, den forhadte Medbeiler? Nei, Fortiden er forsonet, og jeg tør atter kæmpe for hendes Besiddelse; disse Flammer, som, for hendes Skyld, sloge sammen over mig, have renset mig fra den tidligere Skyld, og jeg er atter vorden hende værdig. Rigtignok er hun en Andens Hustru, rigtignok har Kirken slynget et Baand om ham og hende; men har da kun Eden for Alteret sine Rettigheder? Have ikke ogsaa Kjærligheden og Hjertet deres? Hvor pludseligt dog mine Ønsker og Forhaabninger have antaget en anden Skikkelse! Før vovede jeg, i Følelsen af min Brøde, ikke at opløfte mit Blik til hende; nu føler jeg Mod nok til, med hendes Ægtefælle at kæmpe om hendes Besiddelse paa Liv og Død. Han maa frakæmpe mig hende, thi jeg kalder hende min med samme Ret, som han kalder hende sin. Han skulde uforstyrret besidde, hvad min Sjel evigt

maa hige efter, og hvad han, ved sin Feighed, gjorde sig uværdig til? Nei, jeg føler Kraft i mig til at binde an med Himmel og Helved for hendes Skyld! Min maa hun vorde, den guddommelige Qvinde; for mig selv vil jeg have frelst hende, eller der gives ingen Retfærdighed mere! Jeg trodser alle taabelige Fordomme, og har jeg først den Vished, at hendes Hjerte igjen er mit, da vover jeg dette usle Liv for hendes fuldkomne Besiddelse.

Tie med Dine Mindelser om den kolde Pligt — at modsætte sig navnløs Elendighed, er ogsaa en Pligt. Er det ikke ligemeget, om jeg forgaaer, eller han? Skal han vorde lykkelig, medens jeg fordømmes til evig Qval? Og hvorfor? Er han bedre, end jeg? Er han hende værdigere? Nei, han overlod hende til hendes Skjebne, medens jeg, for hendes Skyld, styrtede mig i Dødens Arme. Livet vover kun en Daare, eller en Vanvittig, for en forhadt Medbeilers Lykke; jeg vovede det for hende, for mine Forhaabninger. Rigtignok overlagde jeg ikke alt dette, da det gjaldt hendes Redning; men nu, da jeg har Tid til Overlæg, nu er det mig klart, hvorfor Tilfældet begunstigede mig saa særdeles.

Du maa derfor, i Dine meget fornuftige Breve, sige, hvad Du vil, Eugen, det bliver ved min Beslutning: Jeg vover mit Liv, for at vinde hende gandske. Hvad er Livet uden hende vel Andet, end en evig, marterfuld Død? Dig var det forundt, smukt at forene Ønske og Pligt; Du førte Din Elskede til Altret, og veed ei, hvad Skilsmisse er. Hvorle-

des kan Du da ville opkaste Dig til Dommer over mine Handlinger? Jeg skal fly, fordrer Du, men hvorhen? Hvor følge mig ei hendes Billed og mine forvovne Ønsker? Den feige, slaviske Sjel skulde jeg overlade hende? Jeg skulde forgaae, medens han høster, hvor han aldrig saaede? Hvo, uden jeg, udfoldede den hulde Knop, der nu, som udsprungen Rose, henrykker ham ved Duft og Farve? Kjærligheden var den mægtige Straale, som udfoldede den, Kjærligheden til mig! Jeg vakte denne Kjærlighed til det Skjønne og Store, som nu udmærker hende fremfor alle andre Qvinder og gjør hende til Kjønnets Krone. Denne kolde Rudolph havde aldrig fuldbragt dette Underværk. Havde han, som jeg, fundet hende ved Barndommens Grændse, da havde han standset denne stolte Sjels Flugt, og neddraget hende i sin Hverdagskreds, da var hun nu en Qvinde som tusind Andre. Hendes udvortes Skjønhed er det ei allene, som opfylder mig med Længsel efter hendes Besiddelse; det er hendes Aands Straaler, som opflamme min Lidenskab for hende.

Beklag min Skjebne, Eugen, men fordøm mig ikke!

Vilhelm.

Sophie til Antonie.

Han er her endnu; jeg seer ham hver Dag, næsten hver Time. Han skulde være hjemmedigere, han skulde reise; men han gjør det ei, og jeg maa

blive. Min Marie er meget syg, og Rudolph reiser i Tjenesteforretninger til Residentsen, uden at mine Taarer formaae, at holde ham tilbage, og det ved ham. Hvor det ængster mig, Antonie, hvor mit Hjerte er omspændt af Tvivl! Skal jeg, kan jeg endnu aabenbare Rudolph Alt? Nei, det er umuligt! Med hvert Øieblik, jeg tøver, udvides Kløften mellem mig og en aabenhjertig Tilstaaelse, og dog fattes mig endnu stedse Mod dertil. Skal jeg udsætte ham, der vovede Alt for mig, for en krænket Ægtefælles Hævn? Skal jeg lade begge disse Mænd træde fjendtligt mod hinanden, for at kæmpe om mig paa Liv og Død? Rudolph er høimodig, men over sin Ære holder han strengt. Blodigt vilde han hævne den Forsmædelse, at Vilhelm, under et fremmed Navn, traadte ind i hans Huus, og hvad der maaskee er Tilfælde, vilde synes som det skjændigste Forræderi mod hans Ære. Og jeg, som har tiet saalænge, i hvad Lys vilde jeg staae for ham? O, havde dog en Gud indgydt mig Mod til at aabne mit Hjerte for ham strax ved Vilhelms første Besøg! Men ved Klogskab, ved Taushed, haabede jeg, at afvende den Storm, som truede vore Hoveder, og det var min Ulykke. Men min Beslutning er fattet: jeg vil betroe mig til Vilhelms Høimodighed, jeg vil bede ham forlade mig, og saasnart da mit Barns Sundhed tillader det, vil jeg fly i Dine Arme, for, ved Dit elskende Hjerte, at søge Trost og Beroligelse. Svar mig med omgaaende Post, om Du billiger dette Forsæt; jeg vil opsætte dets Udførelse saalænge. Men tilskriv mig

ogsaa strax, saasnart Du har modtaget dette Brev; thi med hvert Øieblik voxer Faren for Din ulykkelige Veninde. Aldrig kan jeg, uden den største Bevægelse, see Gjenstanden for min tidligere, ak, min eneste Kjærlighed, træde ind til mig; hvor rørende tiltalte ei hans Bleghed, hans Saar, mit svage Hjerte! Ogsaa aandigt synes han at lide; han er stum og adspredt; dyb Grømmelse har leiret sig paa hans Pande. I Gaar omfavnede Rudolph mig i hans Nærværelse; tilfældigviis faldt mit Blik paa ham — hans Ansigt var dødsblegt — hans saarede Haand foer til Siden, hvor han pleiede at bære Kaarden .... Blodet iisnede i mine Aarer. Jeg vristede mig af Rudolphs Favn, og iilte ud.

Herefter vil jeg være forsigtigere, naar han er tilstede; jeg vil ikke krænke ham. Saameget skylder jeg ham; jeg kan vel skaane ham, uden at træde Pligten for nær. Men hvi føler jeg kun min kolde, strenge Pligt mod Rudolph? Hvi skjælver jeg, naar Ordet „Kjærlighed" udtales? Er jeg da allerede skyldig, Antonie? Maa jeg anklage mig selv, eller Skjebnen?

Men det maa vorde anderledes. Denne indvortes Kamp og Spænding tilintetgjør mig aandigt og legemligt. Ofte føler jeg mig saa modig af Livet, at jeg ønskede, at bøie mit Hoved i Døden. Det var vel ogsaa det Bedste, mig kunde times; thi hvad kan jeg vente af den kolde Pligts frydløse Liv? Henviis mig ei til bedre Tider — jeg venter dem ikke. Om end Alt vorder bedre end mit ahnende Hjerte frygter, saa er dog Freden vegen fra mig

for evigt. Ønsker ere vakte i mit Bryst, som aldrig kunne opfyldes, med mindre jeg gaaer tilgrunde derved. Nei, Antonie, min Død kommer Du maaskee snart til at begræde, men ikke min faldne Dyd. Kæmpe vil jeg, saalænge der er Aande i dette Bryst; det Uværdigste vil jeg taale, men aldrig vorder jeg uværdig Din Kjærlighed, Din Medynk. Hvad der hidtil har paadraget mig Din Dadel, var Vildfarelse, Feilgreb, men ei Forbrydelse; endnu er dette Hjerte reent.

Svar mig strax, min Antonie. Med sand Sjeleangst bønfalder jeg Dig derom. Leed mine Skridt i det Mørke, som trindt omgiver mig; vær den Engel, som frelser mig af denne Tvivlens og Farens Labyrinth!

Sophie.

Sophie til Antonie.

Posten er kommen, og intet Brev fra Dig, Antonie — forlader Du mig saaledes? Slaaer Du da saa gandske Haanden af Din ulykkelige Sophie? Ulykkelig? Det Ord passer ikke mere paa hende — skyldig maa træde i dets Sted! Vee mig, at det er saa. Nu er Alt forloren; min Kraft til Modstand er lammet, jeg er aandigt og legemligt tilintetgjort, kun en Skygge af hvad jeg var før. Trods mine hellige Løfter, begræder Dyden en Falden. „Svaghed, dit Navn er Qvinde!" sagde en stor Digter — o, at jeg maa istemme dette Udraab, at

saa hellige Forsætter maatte ligge under for Øieblikkets Magt, for den farlige Mands Nærhed! Vel har jeg fattet mig igjen, og bortviist Forræderen, men besmittet er min Selvbevidsthed for stedse, thi hans glødende Kys brænde paa disse Læber, dette Øre hørte hans forvovne Eder, at han ikke vilde slippe mig, at jeg maatte vorde hans, og kun Taarer, ikke Dydens Mod og Stolthed, hayde jeg at sætte imod ham. Hvorledes alt dette gik til, er jeg ikke istand til at fortælle Dig nu, da saa vildt et Oprør raser i mit Bryst.

Jeg vil forsøge det Sidste: Jeg vil skrive til Vilhelm, jeg vil bede ham forlade mig. Maaskee er hans Hoimodighed mægtigere, end hans Lidenskab, men ak, dette Haab — vil det ikke skuffe mig, som saa mangt et Andet? Jeg kan ikke komme bort herfra — Marie ligger syg endnu; skal jeg, just i hendes Sygdoms farligste Tidspunkt, betroe hende til fremmed Omhu? En ringe Forseelse, og hun er ikke mere — jeg *maa* derfor blive. Saasnart jeg kan, iler jeg til Dig: Du vil ei forstøde mig, om jeg end er skyldig; mine Bønner, mine Taarer ville røre Dig. Naar jeg hos Dig har fundet et sikkert Asyl, naar Din Kjærlighed har beskyttet mig mod den krænkede Ægtefælles første Vredesudbrud, da skal han vide Alt, og min Skjebne vil jeg lægge i hans Haand. Uden Klage vil jeg lide, selv den haardeste Dom.

Jeg iler, at skrive til Vilhelm, og slutter derfor dette Brev.

Sophie.

Sophie til Vilhelm.

Hvorfra tager jeg Kraft til at tilskrive Dig dette Brev, Vilhelm? Hvor finder jeg Ord til at røre Dit haarde Hjerte? Er det Dig ikke nok, for evigt at have tilintetgjort den Qvindes Fred, som engang elskede Dig saa høit? Vilhelm, skal Forbandelse lyde Dig imøde fra min tidlige Grav? Forgjæves vilde jeg forsøge, at skjule mine Følelser for Dig; Du har seet mig svag, Du har kastet et Blik i mit Hjerte. Ja, Vilhelm, Sophie elsker Dig, men aldrig vorder hun Din, aldrig bryder hun de Eder, hun for Alteret svor sin Ægtefælle. Jeg bønfalder Dig derfor, ved Alt, hvad Dig helligt er, reis herfra, gjør ikke flere Forsøg paa at see mig. For evigt maa vore Veie adskilles, hvis ei Misgjerning skal besmitte os. Du vil glemme mig, som engang tilforn; jeg vil offre Pligten mit knuste Hjerte, indtil vi staae ved Maalet, og en Fremtid uden Skilsmisse vinker os. Hist, Vilhelm, hvor ingen Vildfarelse gives mere, vil jeg være Din, men lad mig kunne træde Dig reen imøde, ubesmittet af Skyld og Anger! Følte Du den Hjerteangst, som sønderriver mig, idet jeg tilskriver Dig dette, da forlod Du mig vist; hvor skulde et Menneskehjerte kunne modstaae den! Vil Du tvinge mig til, at overtræde hellige Pligter, ved at flye herfra? Skal jeg forlade mit Barn, for maaskee siden at udaande mit Liv over dets Liig? Kan Du ville tvinge et Moderhjerte dertil? Og dog maa jeg gribe til denne Udvei, hvis ikke Din Høimodighed fritager mig derfor.

Vilhelm, Du har forseet Dig nok. Under et fremmed Navn stjal Du Dig ind i mit Huus, skuffede min Ægtefælle, og forstyrrede vor stille Fred. Vil Du mere endnu? Nei, Du vil vende tilbage til Din Pligt; Du vil tillade mig, at opfylde min. Paa Lykke tør den ulykkelige Sophie jo ikke tænke mere; saa lad hende dog idetmindste redde sin Selvbevidsthed, sin Agtelse for Dig og sig selv, af Livets morke Kamp. Vilhelm, Du modstaaer ikke mine Taarer — Du forlader mig!

Sophie.

Vilhelm til Sophie.

Jeg forlader Dig, Sophie, Du forlanger det jo, om end denne Flugt skulde bringe mig lige i Dødens Arme. Men ei den kolde Pen, Din Mund skal afsige min Dødsdom. Jeg vil see Dig, inden jeg forlader Dig. Forgjæves bankede jeg i Dag paa Din Dør; den aabnedes ikke. Endnu engang skal den oplades for mig; Du skal see det Offer, Du sender den kolde Død i Armene, Du skal ret forlyste Dig ved de Qvaler, som sønderrive den Mand, der elsker Dig høiere end sit Liv, ja, høiere end sin Salighed. O, den kolde, hjerteløse Pligt, hvor spotter mit Hjerte den! Og for den vil Du leve, til den henviser Du mig? Hvilke Rettigheder har da vel den Mand til Dig, som Du vil hellige Dit Liv? Dem, Kirken gav ham? Han har tabt dem. O, henrykkende Tilstaaelse, som Dit Brev

indeholder! De ere paany overgangne til mig, mig elsker Du, og ham vil Du tilhøre fremdeles? Var Du da ikke min, før Du kjendte denne Rudolph, forbunden med mig ved en Kjærlighed, som han aldrig forstod at udslette? Har jeg ikke frelst Dig fra den visse Død, og maatte han ikke nu græde ved Din Grav, havde jeg ikke været? For ham skulde jeg have frelst Dig? For den forhadte Medbeiler? Da han overlod Dig til Flammerne, da han, for Din Redning, kun havde en afmægtig, orkesløs Jamren, da sønderrev han det Baand, som knyttede Dig til ham, da aftraadte han mig Dig for Gud, mig, som vovede mit Liv for Dit. Saaledes har jeg betragtet vort Forhold siden hiin Tildragelse; jeg vovede derfor, at stille mig inden Skrankerne med ham, for at kæmpe om Din Besiddelse, ja, jeg havde Mod til, Mand mod Mand at forfægte disse Rettigheder. Saa komme han da, hvis han har Mod i sit Bryst, og kæmpe paany med mig om Din Besiddelse. Falder jeg, hvad gavner det ham? Dit Hjerte, Din Kjærlighed, vilde evigt være hos den Døde! Sophie, Du elsker mig, og Du kan ville min Fortvivlelse, min Undergang? Du elsker mig, og taler om Pligter, som Du vil opfylde mod den Mand, Du ikke elsker? Vilde han modtage Offret, hvis han vidste Sagens Sammenhæng?

Hvad Brøde kan Du anklage mig for? Den sande Kjærlighed er altid uskyldig, og kun Menneskenes daarlige Bud have lænkebundet Følelser, der burde

være frie, som Solens Lys. Kjærlighed af Pligt er ingen Kjærlighed, men kun Bedrag. Ja, havde Du hadet mig, havde Du forstødt mig, da jeg, efter mange Aars Skilsmisse, saae Dig igjen — havde den gandske været udslukt i Dig, den himmelske Ild, som fordum besjelede Dit Hjerte, da var jeg stille traadt tilbage, da havde jeg forloret min Ret til Dig. Men rørede ikke allerede Din Blegnen hiin Aften, da vi førstegang saae hinanden igjen, rørede ikke siden Dine Taarer, hvad Du endnu følte for mig? Da Du hvilte ved mit Bryst, da jeg holdt Dig afmægtig i mine Arme, da følte jeg, at min Daarskabs Forbandelse var tagen fra mig, at Din Kjærlighed endnu stedse var min. Og Du kan ville forstøde mig, vise mig fra Dig? Endnu, Sophie, da Alt er for silde? Men Du befaler, Du vil, og jeg forlader Dig, thi altid skal Dit Bud, Din Villie, være mig en Helligdom. Saa forsøg da, at være lykkelig ved denne Rudolphs Side i Opfyldelsen af Dine Pligter, forsøg, at være ham, som tilforn, en elskende Hustru, og at hykle ham Kjærlighed med en anden Mands Billed i Dit Hjerte!

Glem mig, overantvord mig til Fortvivlelse, til Døden selv, men nægt mig ei den sidste Trøst, at see Dig endnu engang; kunde Du nægte mig den, da vilde jeg, for den Almægtiges Throne, anklage Dig for Haardhed og Grusomhed. Snart staaer jeg vel for denne Throne: hvad skulde jeg vel her med det knuste, til Døden bedrøvede Hjerte?

Jeg gaaer, Sophie, men jeg maa see Dig igjen, jeg maa trykke Dig endnu engang til det bange Hjerte, inden jeg træder ud i den usikkre, den mørke Fremtid, som venter mig efter denne Skilsmisse.

Vilhelm.

Sophie til Vilhelm.

Ulykkelige, hvilket morkt Forsæt bebuder Dit Brev! Du vil gjøre et formasteligt Angreb paa Dit eget Liv? Gruer Du ei for saadan Synd? Kunde Du ville give Sophies Liv til Priis for de grusomste Qvaler? Ja, jeg vil see Dig endnu engang, jeg vil, med Kjærligheds Veltalenhed, formilde Dit haarde Hjerte, vil vise Dig, at hellige Pligters Opfyldelse formaaer at trøste os i alle Lidelser, at Fortvivlelse kun opslaaer sin Bolig i skyldige Hjerter. I Aften venter jeg Dig ved Haveporten; i den frie Natur, under Guds skjønne Himmel, ville mine Trøstegrunde, mine Bønner, være virksommere. Jeg vil vise Dig Mark og Skov, Jord og Himmel, i deres Pragt, og derpaa spørge Dig: „Menneske, vil Du formasteligt opoffre saa store Goder, fordi Du føler Dig bedrøvet i en Time, der vil gaae forbi, som alt Andet?"

Klokken sex kan Du vente mig ved Haveporten; jeg kommer sikkert — men sidstegang.

Sophie.

Her ende de skriftlige Meddelelser, og Fortælleren optager Traaden, for at bringe Begivenhederne tilende. Hun afholder sig fra enhver Bemærkning over det Meddeelte. Hvorledes den ulykkelige Sophie feilede, hvor hun hengav sig en utilgivelig Svaghed, er vel tydeligt nok. Nu til Historiens Slutning.

Rudolph havde, sporet af sin Iver, søgt, snarest muligt at fuldende sine Forretninger i Hovedstaden, for at kunne vende tilbage til Sophie, som han troede meget syg. Han havde anstrængt alle sine Kræfter, og blev næsten færdig i ligesaamange Uger, som han havde troet, at bruge Maaneder. Sophies Breve udebleve, og det foruroligede ham meget. Paa Længsels og Kjærligheds Vinger begav han sig paa Hjemreisen. Han vilde overraske sin Hustru paa det behageligste, og skrev derfor Intet om sin hurtige Hjemkomst. Dobbelt Forspænd førte ham, endnu hurtigere, end han havde ventet, til Maalet. Vognen holder omsider udenfor Edvards Huus; glad springer han ud, men skjøndt Postillonen støder lystigt i Hornet, kommer dog Ingen af dem, han ventede at see. Kun hans Tjenere og Sophies Kammerpige ile ham imøde. Han spørger efter sin Gemalinde; hun er udgangen, svarte man. Mismodig iler han op ad Trappen til sit Barn, som sover trygt. „Hvor er Eders Frue?" spørger han Margrethe. „Jeg troer, paa en Spadseretour!" svarer hun. — „Allene?" spørger Rudolph

videre. — „Nei, Hr. Ritmesteren er nok med. Jeg saae ham ogsaa gaae ned i Haven, da Fruen gik."

Rudolph maatte nu beslutte sig til, at oppebie Sophies Tilbagekomst. Det blev allerede temmelig mørkt, og endnu kom hun ikke. Urolig gik han op og ned i Stuen, og var tvivlraadig, om han skulde blive, eller gaae hende imøde. Han vilde det Første. Han lod tænde Lys, og oplukkede en Skrivepult, som befandt sig blandt de reddede Meubler, og hvortil han og Sophie havde hver sin Nøgle, for at lægge sin Portefeuille deri. Idet han aabner en Skuffe, falder et Brev ham i Øinene; Skrifttrækkene ere ham gandske ubekjendte, og Nysgjerrigheden driver ham til, at efterse, hvo der har skrevet det.

Hans Hjerte iisner, medens hans Øine gjennemløbe Papiret; det var hiint, os bekjendte, Brev fra Vilhelm til Sophie! Længe staaer han der ubevægelig, med det uheldsvangre Blad i sin Haand. Hans rene, ædle Hjerte har ikke Rum for dets frygtelige Indhold. Sophie, hans tilbedte Sophie, kunde forraade ham, bedrage ham saalænge. Hiin Mand, som han havde agtet saa høit, havde skuffet ham saa skjændigt, berøvet ham hans dyrebareste Klenodier, hans Liv og hans Ære! Og hun lystvandrede nu ved Forræderens Side; hun gav maaskee, i dette Øieblik, sin Ære til Priis! Som i en Kreds gik Tankerne rundt i hans Hoved, og omsider stod det nu for ham i græsselig Klarhed, at Jorden ikke mere kunde bære ham og hans Medbeiler. Han havde tabt Alt, sin Hustru, sin elskte Sophie,

men Æren kunde han dog frelse endnu. Langt om længe fattede han sig, greb Pennen, og nedskrev de faa Ord:

Jeg venter min Lykkes Ransmand, min huuslige Freds Forstyrrer, Gjæstevenskabets ærreløse Overtræder, i Morgen ved Daggry paa den frie Plads i den nærliggende Skov.

Rudolph."

Paa denne Billet tegnede han Vilhelms Adresse, og bød Margrethe tilstille ham den, saasnart han kom tilbage. Paa Randen af Vilhelms Brev til Sophie, skrev han:

„Hvorledes end Loddet falder — vi ere adskilte for evigt."

Derpaa lukkede han igjen Brevet ned i Pulten, og ilte bort. Edvard, som var kommen tilbage fra et Lystridt, mødte ham paa Trappen, og vilde opholde ham, men han ilte, uden at svare, forbi ham, ud af Huset. Han maatte, for at skaffe sig en Sekundant, betroe sig til en Ven; ved sin Flugt af Edvards Huus havde han ogsaa glemt, at forsyne sig med Vaaben. Mod Midnat bankede han paa hos den pensionerede Capitain von C., der var en brav Soldat og hans paalidelige Ven. Han fortalte Denne, at han skulde slaaes næste Morgen, og bad om et Opholdssted for Resten af Natten, samt om hans Ledsagelse; begge Dele tilstodes ham. Ved Daggry begav man sig paa Veien.

Man havde medtaget Kaarde og Pistoler, fordi man ikke vidste, hvilke Vaaben Modparten vilde

vælge. Vi ville lade begge Mændene fuldende den alvorlige Gang, og vende tilbage til Edvards Huus, for at meddele, hvad der her tildrog sig efter det skyldige Pars Tilbagekomst.

En Time efter Rudolphs Bortgang vendte Vilhelm og Sophie tilbage fra deres Vandring. Ængstelig traadte Margrethe dem imøde, og fortalte, at Baronen var kommen, men at han allerede var borte igjen. En frygtelig Ahnelse greb de Skyldiges Hjerte; Sophie tænkte strax paa den dobbelte Nogle, og blegnede, medens Vilhelm modtog Rudolphs Billet. Hun havde aabnet Pulten, for at overbevise sig, om hendes Ahnelse var grundet; hun fandt hine Ord paa Brevets Rand, og sank afmægtig i Margrethes Arme. Vilhelm betroede hende til den tro Piges Omhu, og gik op paa sit Værelse, for, med Hensyn paa sin Formue, at træffe nogle gandske nødvendige Foranstaltninger. Han lod Edvard kalde, erklærede, at nu var Alt i sin Orden, og bad ham om hans Følgeskab. „Falder jeg, sagde han: saa sig Rudolph, at Sophie er mindre skyldig, end han maaskee troer. Hun var fastbesluttet, at blive ham tro, og dette skulde været vort sidste Gjensyn. Skjul for Sophie, hvad vi have fore! tilføiede han: Hun vilde ikke kunne udholde den Tanke, at jeg og Rudolph skulle træde hinanden fjendtligt imøde. Og dog kunde det ikke ende anderledes. Vi To have ikke Rum paa Jorden mere, det føler jeg. Een af os maa finde et Hvilested under den."

Sophie laae hele Natten i en bedøvet, næsten vanvittig Tilstand. Snart kaldte hun paa Vilhelm, snart paa Rudolph, og bad dem afstaae fra deres blodige Forsæt — hun vilde jo gjerne vorde Offret for deres Vrede. Rudolphs Ord i Brevet havde givet hende en Ahnelse om hans Forsæt, og hendes Sjel sysselsatte sig uafladeligt dermed. Mod Morgen var hun falden i en, som det syntes, velgjørende Slummer, og Margrethe havde forladt hende, for, i et andet Værelse, at see til den lille Marie.

Rimeligviis ængstet af en skrækkelig Drøm, springer Sophie op af sit Leie; hun havde endnu Klæderne paa. Med vingede Fjed iler hun ned i Haven. Hun aabner den til Marken førende Port, og iler sin Skjebne imøde. Allerede langt borte seer hun to Mænd, som bære Noget, indsvøbt i en Kappe. Det synes, at være et Menneske; en frygtelig Ahnelse gjennembæver hendes Sjel, og før Edvard, som, i nogen Frastand, følger Toget, kan forhindre det, har hun revet Kappen af Skrækkebilledet, som den omhyllede. Hendes Blik falder paa Vilhelms afsjelede Skikkelse, paa Dødsvunden i hans Hjerte! Med et græsseligt Skrig synker hun til Jorden.

Edvard kalder hende langt om længe tillive, men hendes Bevidsthed vender ikke tilbage; slukt er hendes Fornufts Lys. Hendes Liv nedsank til et Skyggeliv. Hun legede med den Elskedes blodige Lokker, kaldte ham til sig, bortviste ham igjen; Rudolph nævnede hun ikke; sit Barn kjendte hun

ikke mere. Kun med Magt vriſtede man Liget fra hende, for at begrave det. Og da dette var ſkeet, og hun ikke ſaae det mere, opfyldte hun Luften med ſaa gjennemtrængende Jammerklager, at Haaret reiſte ſig paa Edvards Hoved derved. Hans egen Sikkerhed havde fordret, at han, ſom Medvider og Deeltager i Duellen, havde fjernet ſig, men det var ham umuligt, at overlade den ulykkelige Sophie til fremmed Omſorg; han blev altſaa, til man fængſlede ham.

Juſt ſom man førte ham bort, kom Antonie til N. Sophies ſidſte Breve havde ikke truffet hende hjemme. Da hun omſider fik dem, ſteeg hun ſtrax tilvogns, for at kjøre til N. Hendes Hjerte ahnede en Ulykke, dog haabede hun, ved ſit Komme, at forebygge den. Ak, at hun maatte komme for ſilde!

Retsbetjentene forſeglede i Edvards Huus, og optoge et Forhør over det Forefaldne. Rudolph havde frivillig fremſtillet ſig, og ventede med Reſignation ſin Dom. Hans ſtolte Sjel kunde ikke udholde den Tanke, at fly, ſom en almindelig Morder, fra Land til Land, og forfølges med Stikbreve. Man behandlede ham med den Agtelſe, hans Charakteer og hans Ulykke fortjente. Endogſaa hans egne Dommere, ſom, efter Lovens Bogſtav, maatte fælde hans Dom, indgave et Bønſkrift for ham til Kongen. For kort ſiden vare ſkjærpede Duel-Mandater udgangne; derfor havde man maattet domme Rudolph til — Fængſel paa Livstid, en Straf, tuſindgange haardere, end Døden.

Antonie fik Tilladelse, at tale med Rudolph, inden han førtes til et andet Fængsel. Ved at see hende, brast han i Graad. Hun gjorde ham bekjendt med alle Sagens Omstændigheder, og gav ham Sophies Breve; disse maatte naturligviis formindske den Ulykkeliges Brøde i hans Øine. Gjerne samtykkede han i, at Antonie tog hende med sig.

Hans Dom kom formildet tilbage fra Hoffet. Kongen havde forandret den til tiaarig Fæstningsarrest. Siden formildedes endogsaa denne Dom, og alt efter fire Aars Forløb forkyndte man Rudolph, at han var fri.

I det sydøstlige Europa havde imidlertid et haardtbetrængt Folk rustet sig til Kamp paa Liv og Død, for at afryste sine skjændige Slavelænker. De Seiersefterretninger, som lode til Rudolph i hans Fængsel, vare blevne Lyspunkter i hans øde Liv, og med Begeistring hang han ved den Tanke, at laane hiin Sag sin Arm; det syntes ham den eneste Maade, hvorpaa hans Skjebne værdigt lod sig løse. Strax, saasnart han havde gjenvundet sin Frihed, besøgte han Antonie, som havde taget hans Barn i sin moderlige Varetægt og opfyldt alle Venskabets Pligter mod hans ulykkelige Hustru.

Sophie savnede endnu stedse Fornuftens Lys; kun i enkelte, lyse Momenter, kjendte hun Antonie og sit Barn; ivrigt var hun ligegyldig mod Alt, hvad der omgav hende. Med dybtrøstet Sjel stod Rudolph for den engang saa elskede, nu gandske forstyrrede Skikkelse; men ligegyldig saae hun paa ham, som paa en livløs Gjenstand, og han maatte forlade hende, hvis ikke Smerten skulde berøve ham Forstanden.

Han ordnede sine Formuesanliggender, som en Døende, der hverken haabede eller ønskede at vende tilbage. — Edvard, som, efter kort Fængsling, ogsaa var kommen paa fri Fod, sluttede sig til ham, og Begge ilte nu hine store Kampe imøde, om hvilke Efterverdenen vil tale med Beundring.

Snart var Rudolph's Navn en Skræk for de feige Fjender, en Gjenstand for hans Landsmænds Beundring. Seiren syntes at følge ham; Rædsel gik foran ham; endogsaa Hellas's Heltesønner beundrede hans Tapperhed. Meget har han virket for den gode Sag, og Mere venter man af ham.

For den ømmeste Kjærlighed lykkedes omsider, hvad man havde anseet for umuligt: Sophie helbredtes efter en Række af Aar. Strax efter Rudolph's Afreise bleve de lyse Øieblikke stedse hyppigere; snart gjenkjendte hun ogsaa Antonie og sit Barn. Vel leed hendes Legem mere end før, men just det erklærede Lægerne for et gunstigt Tegn, og virkeligen opfyldtes deres Forhaabninger snarere, end de havde ventet.

Religion, Venskabs-Trøst og Moder-Kjærlighed opreiste hendes Hjerte; vel boede Anger deri, men ingen vild Smerte. Med Henrykkelse hørte hun Rudolph's Heltebedrifter, som, gjennem de offentlige Blade, naaede hendes Øre. Han havde gjenfundet sig selv, og hendes Skjebnes frygteligste Forbandelse var løst.

Hvorledes Napoleon's Vogn blev erobret i Slaget ved Belle-Alliance.

(Af en Beretning fra Justitsraad E. Dørk i Halberstadt.)

„Drivende de Franske foran os, kom vi til en af dem ikke forsvaret Landsby, hvor vi fandt Napoleon's Pengevogne, hans Hovedqvarteers Bagage, Marskalkernes og de høiere Krigsofficianters Eqvipager gandske forladte. General Gneisenau, som stedse befandt sig i vor Midte, erklærede, at Alt, hvad der fandtes i Landsbyen, var retmæssigt Bytte. I Sandhed, et umaadeligt Bytte! Deriblandt var Napoleon's Brillantsmykke, som siden overraktes Kongen til Opbevarelse i Kronskatten. Men Tid og Sted tillod os ei, at benytte Byttet ret; ei heller var en ligelig Fordeling mulig. Enhver tog, hvad han troede, at kunne bruge, og kastede det bort igjen, naar han fandt noget Bedre. Det varede ikke længe, inden Alles Higen kun gik ud paa det pure Guld. Alle Reisevogne maatte blive staaende, og tilfaldt den første den bedste Liebhaber, som havde Heste til at skaffe dem bort. De Ædelstene, som fandtes, bortkastedes størstedeels; Soldaterne kjendte ikke deres Værd. Mange Dage efter Slaget dreves i Leirene en formelig Handel dermed; mindre Stene solgtes i halve Dusin for en Napoleonsd'or. En Fyselier havde fundet en Guldbaase, fyldt med Brillanter, hvoriblandt Stene saa store som en Hasselnød. I den Mening, at der var Glasstene, vilde han kaste dem bort. En gammel Underofficeer beder

ham derom, og han giver ham dem uden Betænkning. Underofficeren vil gjerne have Daasen med, for at gjemme Stenene deri; men den Anden mener, selv at kunne bruge den til Skosværte. Da General Grev Bülow, Dagen efter Slaget, hidkom, bød Major von Keller ham en Haandfuld Brillanter, med det Tilbud, han kunde udsøge sig de Bedste deraf. Grev Bülow forsmaaede Tilbudet med den Bemærkning, det var bøhmiske Stene. En af hans Stabsofficerer var klogere, da Stenene nu tilbødes ham. Han tog strax derimod, idet han smaaloe: „Grev Bülow er en stor General, men en slet Juveleer."

Men ihvor ulige Lykken end, efter sin gamle Skik, havde uddeelt sine Gaver, var dog Enhver af de Soldater, som havde forfulgt Fjenden, kommen i Besiddelse af en betydelig Sum Penge. Hver Mand havde dog, for sin Part, en skikkelig Slump Napoleonsd'or; Nogle vare i Besiddelse af 1000 til 2000. Adskillige deponerede deres Beholdning i Krigskassen, og kjøbte siden Grundeiendomme derfor i deres Hjem. Ingen blev gandske tomhændet; jeg mindes ikke, at have hørt nogen utilfreds Yttring af een eneste Mand. Kun de Saarede bleve Stedbørn.

Napoleon's Vogn beholdt Major von Keller for sig; den var kjørt fast ved Indgangen til Landsbyen Genappe. Da han hidkom med Bataillonen og fik Øie paa Vognen, raabte han: „Det er Keiserens Vogn, den Vogn er min!" Denne Eiendoms-

ret vilde dog Füselererne ikke erkjende saa ubetinget. Men da de vilde overbevise sig om Vognens Indhold, og begyndte at tilegne sig enkelte Stykker, tilraabte Major von Keller Bataillonen: „Füselerer! Om der end er en Million i Vognen — jeg deler den med Bataillonen!" Saaledes blev Vognen fritagen for Plyndring; Majoren sendte den til Düsseldorf. Hvad den indeholdt, er aldrig bleven angivet; Værdien af de deri fundne Sager kan derfor ei engang omtrentligt bestemmes. Det hedd engang, at hver Officeer skulde have 50 Napoleonsd'or for sin Part; siden nedsattes denne Sum til 20. Saavidt jeg veed, har endnu Ingen af Soldaterne faaet Noget. Major von Keller reiste til London, for at sælge Vognen, og blev kort efter forflyttet; dog have nu adskillige fordums Füselerer ladet ham indstævne for Retten og æsket hans Regnskab for det i Napoleon's Vogn forefundne Bytte."

Et Brev fra Napoleon til Talma.

(Følgende, nysbekjendtgjorte Brev, er af dobbelt Værdie. Det viser, hvilken fortrolig Omgang Napoleon og Talma stode i, og hvilken piinlig Stilling Napoleon befandt sig i førend Marschen til Italien. Med overordentligt Bifald havde Talma spilt Nero i Brittanicus, og det var paa den Tid, Napoleon havde indtaget Toulon, at Denne tilskrev ham.)

„Jeg har kæmpet som en Løve for Republiken, kjære Talma, og til Løn derfor lader man mig døe af Hunger. Mine Hjelpemidler ere slupne allesammen; den elendige Aubry *) lader mig lide Nød istedetfor at bruge mig. I mig føler jeg Kraft til at fordunkle Generalerne Santerre og Rosignol, men hverken i Vendee eller andetsteds vil man finde en Krog hvor man kan bruge mig. Du er lykkelig, Din Ære afhænger ikke af noget Menneske. Paa Brædderne staaer Du for Publikums Øine, som er Din Dommer. Vi Soldater maa søge en langt større Skueplads, og ikke altid tillader man os at betræde den. Klag derfor ikke over Din Stilling. Bliv Du ved Dit Theater; hvo veed, om jeg nogensinde fremtræder paa mit mere. I Gaar har jeg seet Monoel, et sandt Mønster paa Venskab. Barras giver mig skjønne Løfter, men vil han holde Dem? Jeg tvivler! Idet jeg maa vente derpaa, har jeg udgivet min sidste Sous. Kunde Du ikke hjelpe mig med nogle Daler? Jeg lover at betale Dig dem igjen, saasnart jeg med min Kaarde erobrer det første Kongerige. Ak, kjære Ven! Hvor lykkelig vare dog Ariosto's Helte, de afhang ikke af nogen Krigsministers. Lev vel! Gandske Din

Buonaparte."

---

*) Den daværende Krigsminister.

Walter Scott's Portrait.

Hvo af Læserne er uvidende om denne store Mands Udseende, og ønsker ikke at erfare det? Hertugen af Levis skildrer det i følgende Træk:

Sir Walter Scott er høi af Vext og kraftig af Bygning, men i sin Barndom er han ved et ulykkeligt Tilfælde kommen til at halte, saa han har en tung Gang. Hvide, meget sparsomt strøede, men silkebløde Haar omskygge hans aabne, dog ikke høithvalte Pande. Hans Bryn ere hvide og tætte, Øinene blaaeliggraae, Kinderne trinde og røde. Hans Næse er lang, uden at være bøiet. I det Hele have hans Træk kun lidet Fiint, og dog besidder han et meget fiint Smiil, samt et særdeles udtryksfuldt Physiognomie. Hans Stemmes Tone er blid og velklingende; han taler tydeligt, uden Affektation; men naar han begynder at udbrede sig over en Gjenstand, hvorpaa han lægger Vægt, har han en saa gandske eiendommelig Maade at vende Hovedet paa, at han strax vækker Opmærksomhed. Naar han kommer i Hede, vorde hans Øine større, hans Blik er da ildfuldt, og hans Agtelse bydende Stilling har noget Værdigt, som jeg endnu aldrig i den Grad har seet hos Nogen. Hans hele Væsen er simpelt; hans Ansigt bærer Præg af Mildhed og Godhed. Af Naturen stemt til Munterhed, viser hans Aand ham stedse den spøgefulde Side af alle Forhold, uden at der dog nogensinde blander sig et Træk af Bitterhed i hans Skjemt. Han fortæller gjerne Anekdoter, som han foredrager med en særegen Ynde, og paa det Beundringsværdigste forstaaer han den Kunst, at gaae over fra een Gjenstand til en anden. Hans Hukommelse er overordentlig. Han har læst Alt og beholdt Alt; men da han besidder en udmærket Grad af Dømmekraft, og er ophøiet over alle

Fordomme, har han forstaaet, midt blandt Partieaandens modsigende Anskuelser, at udfinde Sandheden. Hans Betragtninger ere derfor ogsaa rigtige, sammentrængte og altid moralske, thi den sande Menneskekjærlighed fremlyser altid, stundom endogsaa ligesom mod hans Villie, af hans Samtaler. Stolthed kaster ingen Skygge paa disse skjønne Egenskaber. Her er intet Spor af Anmasselse eller Selvindbildning, som dog hans i Sandhed beundringsværdige Held let kunde have indgydt ham. Hans Tone er aldrig skjærende; han disputerer roligt, taaler Modsigelse, og naar man roser hans Arbeider, svarer han med Tak og Beskedenhed.

Grev Essex's Död, Grunden til Dronning Elisabeths.

Dronning Elisabeth af Engelland var stedse utrøstelig over Grev Essex's Henrettelse. I Marts 1603 bivaanete hun Opførelsen af det Shakespearske Sørgespil Othello, som gandske egnede sig til, paa det heftigste at oprive hendes Hjertes Vunde. Hemmeligheden med Lommetørklædet, som Emilie ved Stykkets Slutning opdager, tilbagekaldte levende i hendes Erindring den ulykkelige Hemmelighed med Ringen som hun havde givet Greven, og som ved Grevinde Nottinghams Utroskab var bleven Redskabet til hans Død. Hvert Ord, Othello udtalte i sin Fortvivlelse, gjennemborede Dronningens Sjel. Omsider veeg Stoltheden for Kjærligheden, og ved det sidste Optrin lod hun, for alle Tilskuernes Øine, sine Taarer frit Løb.

Det var ved de Ord, som Othello, der havde ihjelstukket sig, dødende siger, idet han synker om paa Desdemonas Liig:

„Jeg kyste Dig før jeg Dig dræbte; nu
kan jeg mig Intet Skjønnere erhverve
ved Livets Maal, end i Dit Kys at døe!"

Da Dronningen stod op, gjentog hun disse Ord for Essex's fortrolige Ven, Grev Lidletton, der havde bivaanet Foreſtillingen ved hendes Side. Ti Dage efter døde hun. I sin Grav medtog hun Kjærligheden til sin Yndling, og den Kummer, selv at have underskrevet hans Dødsdom, i den falske Tro, at han var utaknemmelig og for haardnakket til at bede hende om Naade.

Anna Boleyn's Skarpretter.

Dronning Elisabeths Moder, den ulykkelige Anna Boleyn's Skarpretter, var en Franskmand fra Calais, og havde Ord for, at beſidde en udmærket Færdighed. Paa Retterstedet vilde Anna ikke lade sine Øine forbinde, hun frygtede ikke Døden, sagde hun. Den Geistlige som beredte hende til Døden, kunde ikke overtale hende til mere, end til at lukke Øinene. Men uafladeligt aabnede hun dem dog. Skarpretteren kunde ikke udholde hendes milde Blik, han frygtede at forfeile Hugget, og maatte nu udfinde en List, for at faae Dronningen halshugget. Han trak sine Skoe af, og nærmede sig gandske stille; men medens han stod paa hendes venstre Side, fremtraadte en Anden med stærke

Skridt paa hendes Hdire. Anna saae til denne Side, og medens hun bortvendte sit Ansigt fra Skarpretteren, kunde han føre det dødbringende Hug, uden at afvæbnes af den ædle og rørende Resignation, som straalte af hendes Øine.

Jones.

Sangeren Restorini's Skjebne i Constantinopel.

Restorini havde været Buffo Cantante ved et Theater, som en Tidlang bestod i Pera, men da det gik ind var han bleven brødløs og given til Priis for den yderste Nød. I denne sin Elendighed faldt han paa et Middel, hvorved han haabede, paa den tyrkiske Lettroenheds Bekostning at fortjene Brød. Sultan Selim var bekjendt som en Elsker af europæiske Foretillinger, især naar det angik Musik, og Restorini fandt Leilighed til at lade ham vide, at han just var hidkommen fra Italien med en kunstrig Bjørn, der var beundringsværdig som Virtuos paa Fortepiano. Sultanen vilde see det sjeldne Dyr; man sendte et Instrument til Serailet, og paa den bestemte Dag fremtraadte den dristige Restorini med sin laadne Virtuos. Dyret reiste sig paa Bagbenene, og spilte med Forbenene adskillige tyrkiske Sange, med en Færdighed som henrykte Sultanen. Han vilde kjøbe det, og lod spørge om Prisen. Det havde Restorini ikke gjort Regning paa, og man kan tænke sig hans Forlegenhed, naar man veed, at hans Bjørn var En af hans Ulykkes-

kammerater, indsyet i en Bjørnehud. Selim bød Summer over Summer; Restorini vægrede sig ved at sælge sin Virtuos, og omsider tabte Sultanen Taalmodigheden. Han befalte, at man skulde gribe Bjørnen, og affinde sig med Eieren ved en Pengesum. Det kom til Haandgemæng, Bjørnen værgede sig, Huden revnede, og Restorini's ulykkelige Staldbroder stod for de forundrede Tilskueres Øine. Man rev Huden af ham, en dygtig Dragt Prygl var Lønnen for hans Kunstfærdighed, saavelsom for Restorini's Krigslist. Denne Tildragelse gav Stof til den bekjendte Vaudeville: „Bjørnen og Bassaen."

Paa hvad Maade kom Ludvig den Sextendes Søn egentlig af Dage?

Den ulykkelige Ludvig XVI eneste Søn undgik, ligesom hans Søster, den nuværende Hertuginde af Angouleme, den rædsomme Død ved Guillotinen. Han døde i Temple, der var hans og hans Forældres Fængsel; men paa hvad Maade? Dette Spørgsmaal har ofte været gjort, og endnu gjentages det ofte. De fleste Stemmer have forenet sig i den Paastand, at man har ladet ham hemmeligt mishandle ved hans Opvarter Simon, og lidt efter lidt ladet ham unddrage al Næring, saa at han tilsidst, ifølge Mathed af Sult, smertefuldt har udaandet sit ungdommelige Liv. Pludseligt optræder nu en gandske ny fransk Skribent, Hr. Rochefort, for hele Frankrig og Europa, med den dri-

stige Paastand, for hvis Sandhed han sætter sin Ære i Pant, og forsikrer, at have de uimodsigeligste Beviser: Prindsen er bleven forgivet, forgivet i en Ret Spinat, efter hemmelig Ordre af den sorte Klub, efter Abbed Sieyes djævelske Raad.

Dandsemesteren blandt de Vilde.

Blandt Irokeserne opholdt sig ogsaa en fransk Dandsemester. Hans Information beraites ham i Biberskind og Bjørneskind. Midt i Skoven var bygget et Slags Lade. Her fandt jeg omtrent tyve Vilde, Mænd og Qvinder, broget malede, halvnøgne, med opskjaarne Øren, Ravnefjer paa Hovedet, og Ringe i Næsen. En lille Franskmand, der var friseret og pudret, efter gammel Mode, gned paa en Violin, og Irokeserne dandsede derefter. Hr. Violet talte i den høieste Beundrings Udtryk om sine Elevers Behændighed, og vist er det, at jeg aldrig har seet saadanne Spring som disse Mennesker gjorde.

Chateaubriand.

Tröst ved Börns Grav.

Vi boede i Tula (en Stad i Mexiko), ligeoverfor Kirken, da vi en Aften pludseligt hørte Musik, og blandt Folkevrimlen saae en ung Kone, som paa sit

Hoved bar et dødt Barn, klædt i broget Papir. Det var fastbundet paa et Bræt med et Klæde. En Violin- og en Guitarspiller fulgte hende til Kirken, hvorfra hun nogle Minuter efter kom tilbage, og gik ud paa Kirkegaarden. Faderen kom med en anden Mand, og Begge kastede Haandraketter i Luften. Alt var lystigt og frydefuldt, thi Barnet havde jo undgaaet Skjærsilden, og var strax umiddelbart vorden „en Angelito, en lille Engel!" Da det var gjemt i Jordens Skjød, dandsede man en Fandango.

(Capt. Lyons Reise i Mexiko.)

Nogle Prøver af en literair Taskenspillers Kunststykker.

1.

Han tager en slet Skuespiller i den høire Haand, og en tørstig Recensent i den venstre, kommer dem i to Bøsser, gyder nogen Rhinskvin paa Recensenten, og samme Øieblik forvandler sig, til Tilskuernes store Forundring, den slette Skuespiller til en stor Kunstner, og blærer sig grueligt. Dette lille Stykke er meget underholdende, allerhelst da den slette Skuespiller selv troer det.

2.

Han tager Hovedet af en Enthusiast, lukker det op, og viser Publikum, at det er tomt, og ei har nogen dobbelt Bund. Derpaa tager han en rosinisk Melodi, og viser ligeledes, at den er tom. Derpaa skyder han den tomme Melodi ind i det tomme Hoveds Øren, og

pludseligt begynder dette at bevæge sig, at fordreie Hinene, at stønne, og raabe: Bravo! Bravo!

3.

Han tager af fem til sex Digtere, Tanker og Indfald, og sætter dem under et Blækhorn. Derpaa tager han tre af sine egne Stykker op af et andet Blækhorn, lader Publikum vælge Eet deraf, og see, alle hine Digteres Tanker og Indfald befinde sig i dette Stykke.

4.

Han tager den første den bedste Skuespiller, læager ham de skjønneste og bedste Roller af de berømteste Digtere i Munden, og i samme Nu gaae de tabte, uden at Publikum mærker det mindste.

5.

Han lader sig af en Statistinde give hendes Dyd, og kaster den ud af Vinduet. Derpaa tager han en Theatervenn, og støder ham i en Morter, tager hans Forstand, svøber den i et Tørklæde, og lader En af Tilskuerne holde derpaa. Derpaa kaster han en Louisdo'r i Luften. Da svæver, ind af et andet Vindue, Dyden i det sidste Aandedræt, førende Theatervennen med sig ved Næsen, og ham fattes Intet, uden den i Tørklædet skjulte Forstand.

Dr. Debeck.

Den döende Barde,
Jens Immanuel Baggesen.

Aus der Ferne nach dem Heimathlande,
Strebt des schon ergrau'ten Sängers Sinn;
Ach, wohl lösten dort sich theure Bande!
Dennoch treibt's ihn allgewaltig hin.
„Fand' an keinem Ort
„Ich den Friedensport,
„Sey mir doch die letzte Stätte dort."

„Denn nicht leere Täuschung mögt ihr's heißen,
„Was mit Todesahnung füllt mein Herz;
„Bald des Lebens letzte Bande reißen,
„Und der Engel führt mich himmelwärts.
„Laßt es drum geschehn;
„Mich von hinnen gehn
„Einmal noch die theure Erd' zu sehn."

Und er scheidet von den Vielgetreuen,
Wallt ihr zu, der lieben Heimath schnell.
Und der Jugend schönste Träum' erneuen,
Sich in seiner Seele, klar und hell.
Fast das Ziel erreicht — ! —
Da die Kraft entweicht,
Und des Todes Gift zum Herzen schleicht.

Als ihn nun, da jede Hoffnung schwindet,
Seine Lieben trauernd rings umstehn;
Und es endlich Einer ihm verkündet:
„Freund, Du hast den letzten Tag gesehn!" — ;

Rafft er stark sich auf:
„Ende denn mein Lauf! —
„Und Du — ew'ge Klarheit, nimm mich auf!"

„Nimm mich auf! ich habe treu gerungen,
„Nach dem Besten, — blieb auch unerreicht
„Mir das Ziel, — ist Manches doch gelungen,
„Was dereinst noch für den Sänger zeugt!
„Jetzt, das Leben flieht! —
„Sing' ich hocherglüht
„Mir der Freiheit und mein Schwanenlied."

Und er sang es! — aus den goldnen Saiten
Rauschte seines Himmelrufes Ton!
Dich erhob er, Hellas! — Dich! Dein Streiten!
Dich! — der feigen Politik zum Hohn!! —
Als das Lied verklang,
Seine Hülle sank,
Und die Feuerseele war entflohn.

J. P. T. Lyser.

Aftenen.

(Et Træsnit.)

O vrøvl du Musa! vrøvl i søde Toner!
Maaskee dit Vrøvl kan vinde Laurbærkroner.

En Aften — deilig, som i en Roman,
(For Nimets Skyld, som en i Hindostan)
O Alnaturen til mit Hjerte taler,
Det maa herud: „Ja, ogsaa jeg er Maler!!!" —
See Solen synker i sit røde Blod
Og Aander suse gjennem Skovens Toppe;
Her slumrer Uskyld sødt ved Bøgens Rod,
See hvilke fede Bønderdrenge-Kroppe!
Violer dufte fra det høie Græs,
Og hisset vandre Præstens hvide Gjæs! —

See hist en gammel Bonde paa sit Øg,
En Fugleskræmme paa en Rosinante,
Nu holder han hist ved den flakte Bøg
Og tæller Penge af en gammel Vante.
Endnu engang han ret beseer sin Skat
Og griber derpaa atter Tøilen fat.
Ham Længsel driver mod det elskte Hjem,
Hvor Hytten staaer imellem Nødehække,
Men ak! kun langsomt, langsomt gaaer det frem,
See, hvor han seer mod Skyens Bjergerække,
Dog Phantasus ham følger i hans Nød
Og viser i det Fjerne — et Fad Grød.
— Hvor malerisk staaer Fiskerhytten der,
See Vinduet kneiser med halvtredje Rude!
Hvor funkle dog i Aftensolens Skjær,
De halve tre imellem gamle Klude!
Og rundt om Hytten Tjørnehække staae
Broderede med Strømper og med Sokker,
Og Himlen favner Alt, saa klar og blaae,
Mens Fiskerkonen hjem fra Stranden sjokker.
See hist paa Skrænten staaer en lang Person
Med Ansigtet saa blegt, som salig Werther,
Og med en Næse, stor, som en Kanon,
Og Øine, bitte smaae, som gule Ærter.

Han snakker noget Tydsk med et: „woher?"
Og stirrer derpaa ud i Vesterlide;
Hvorfor mon vel han staaer saalænge der?
Ja, Herre Gud, hvor kan man Alting vide!
Dog er han sikkert, har jeg rigtig seet,
En Gal, en Elsker, eller en Poet.

Juvenis.

Logogryph.

Jeg er den Kummerfuldes Ven,
Saa gjerne i m i n Favn han hviler
Og Taaren selv i matte Øie smiler,
Naar jeg med Vennehaand afstørrer den.
Jeg gynger ham i Haabets Tryllebaad
Paa Phantasiens lette Rosenbølger;
Med bange Glæde han mig følger
Og glemmer Sorgens Smertebraad.
O Du, som Lykkens Huldgudinde gav
Sit Smiil, Du, som ei mig behøver,
Hvis Du mit f ø r s t e L e d mig røver
Da lyder jeg fra Jord og Hav,
Fra Himlens lyse Hvælving, Jordens Dyb,
Et herligt Hymne til Algodheds Ære,
Som bød mig Livets Glæde være
For Menneske som for det mindste Kryb.
Formindsker Du end meer mit Navn,
Da seer Du Morgensolen venlig smile,
Da seer Du omt Aurora hvile
Med yndig Rødmen i min Favn.

C. J. Hilwar.